DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

HAŞHAŞ SAVAŞI

R. F. KUANG

"Fantastik edebiyatın olağanüstü yeni kalemi."
—PETER V. BRETT

Çeviren: **Nevgül Güven**

İthaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

R. F. KUANG

Fantastik edebiyatın yükselen yıldızlarından R. F. Kuang, *Haşhaş Savaşı* kitabıyla çıkış yaptığında sadece 22 yaşındaydı. *Haşhaş Savaşı* Nebula, Dünya Fantazi ve Locus gibi birçok prestijli ödüle aday gösterildi. Serinin ikinci kitabı olan *The Dragon Republic*'le birlikte *Time*'ın hazırladığı Tüm Zamanların En İyi Fantastik Kitapları listesine alındı. Kuang, 2020 yılında Astounding En İyi Yeni Yazar Ödülü'ne layık görüldü. Üçlemenin son kitabı *The Burning God* 2020 yılında yayımlandı.

Yale Üniversitesi'nde akademik kariyerini devam ettiren Kuang, aynı zamanda Çinceden İngilizceye çeviri yapmaktadır. Yazarın gelecek kitapları arasında 2022 yılında yayımlayacağı *Babel, or The Necessity of Violence: An Arcane History of the Oxford Translators' Revolution* isimli bir fantastik roman ve 2023 yılında yayımlayacağı *Yellowface* isimli tekil bir roman bulunmaktadır.

İthaki Yayınları, yazarın eserlerini yayımlamaya devam edecektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Haşhaş Savaşı
R. F. Kuang

Orijinal Adı: *The Poppy War (Book 1)*

İthaki Yayınları – 2040

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayın Sorumlusu: *Emre Aygün*
Yayıma Hazırlayan: *Setenay Karaçay*
Düzelti: *Emre Aygün*
Kapak İllüstrasyonu: *Seyithan Murat Dinçer*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
2. Baskı, Ocak 2022, İstanbul

ISBN: 978-625-8475-53-1

Sertifika No: 46603

© R.F. Kuang, 2018
Türkçe Çeviri © Nevgül Güven, 2021
© İthaki, 2021

Bu eserin tüm hakları Akcalı Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

R.F. KUANG

HAŞHAŞ SAVAŞI

Çeviren: Nevgül Güven

ithaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Iris için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

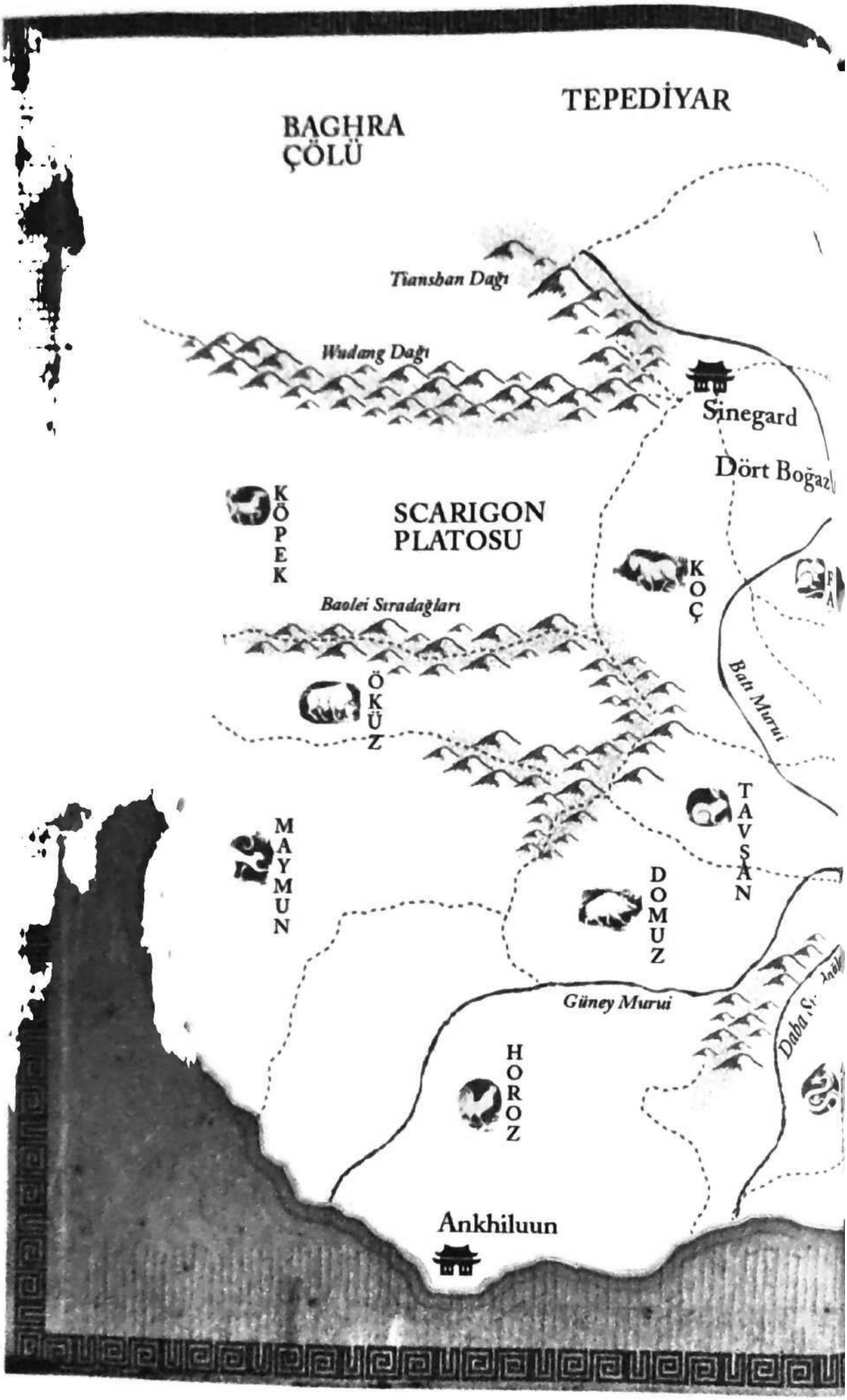

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KISIM I

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

"Kıyafetlerini çıkar."

Rin gözlerini kırptı. "Ne?"

Sınav gözetmeni kafasını kitapçığından kaldırdı. "Kopya önleme protokolü." Başıyla kadın görevliyi işaret etti. "İstersen ona git."

Rin kollarını göğsünde sıkıca kavuşturup ikinci gözetmene doğru yürüdü. Bir paravanın arkasında, hiçbir yerine kopya sıkıştırmadığından emin olmak için üstü arandıktan sonra eline şekilsiz mavi bir çuval tutuşturdular.

"Bunu giy," dedi gözetmen.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Soyunurken Rin'in dişleri birbirine çarpıyordu. Sınav önlüğü çok büyük gelmişti, ellerinin üstüne kadar sarkan yenlerini birçok kez kıvırması gerekti.

"Evet." Gözetmen banka oturmasını işaret etti. "Geçen yıl on iki kişi gömleklerinin astarına dikilmiş kopyayla yakalandı. Önlem alıyoruz. Ağzını aç."

Rin söyleneni yaptı.

Gözetmen tahta bir çubukla dilini dürttü. "Rengi değişmemiş, güzel. Gözlerini kocaman aç."

"Neden biri sınavdan *önce* uyuşturucu alsın ki?" diye sordu Rin, gözetmen gözkapaklarını çekiştirirken. Gözetmen cevap vermedi.

Gördüklerinden tatmin olan gözetmen, Rin'i diğer öğrenci adaylarının yamuk bir sıra hâlinde beklediği koridora yönlendirdi. Hepsinin elleri boş, yüzleri endişeli ve gergindi. Sınava hiçbir malzeme getirmemişlerdi – kalemlerin içi boşaltılıp cevapların yazılı olduğu kâğıtlar saklanabilirdi.

"Elleriniz görebileceğim yerde olsun," dedi erkek gözetmen, sıranın önüne doğru yürürken. "Önlüğün kolları dirseklerinizin üstüne kadar kıvrık olmalı. Şu andan itibaren birbirinizle konuş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

manız yasak. İşemeniz gerekirse elinizi kaldırın. Salonun arkasında bir kova var."

"Ya sıçmam gerekirse?" diye sordu bir çocuk.

Gözetmen ona uzun uzun baktı.

"Sınav on iki saat," dedi çocuk kendini savunarak.

Rin o sabah gerginlikten hiçbir şey yememişti. Yiyecek düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. İdrar kesesi ve bağırsakları bomboştu. Yalnızca zihni doluydu, sınav kâğıdına dökülmeyi bekleyen onlarca matematik formülüyle, şiirler, anlaşmalar ve tarihlerle dolup taşıyordu. Hazırdı.

Yüz öğrenci alan sınav salonundaki masalar onlu sıralar hâlinde dizilmişti. Her masada kalın bir sınav kitapçığı, bir mürekkep hokkası ve yazı fırçası vardı.

Nikan'daki diğer vilayetlerin çoğu, her yıl sınava giren binlerce öğrenciyi sığdırabilmek için belediye binalarını kullanmak zorunda kalırdı. Ama Horoz Vilayeti'ndeki Tikany kasabası çiftçi ve köylülerin yeriydi. Tikany'dekilerin üniversite okumuş zevzeklere değil, çalışacak ellere ihtiyacı vardı. Tikany'de, oradaki tek sınıf kullanılırdı.

Rin diğer öğrencilerle beraber salona girip belirlenmiş yerine oturdu. Sınava girenlerin tepeden nasıl göründüğünü merak etti: düzgün siyah saç blokları, bir örnek mavi önlükler ve kahverengi ahşap masalar.

Rin'in dişleri, herkesin duyabildiğini düşündüğü bir ritimle takırdayıp duruyordu ve bunun sebebi yalnızca soğuk değildi. Çenesini sıkıca kapattı ama titreme, uzuvlarına yayılıp ellerine ve dizlerine ulaştı. Fırçası elinde titreyerek masaya siyah noktacıklar saçtı.

Fırçayı daha sıkı tutup kitapçığın ön sayfasına tam adını yazdı. *Fang Runin.*

Gergin olan bir tek o değildi. Salonun arka tarafındaki kovanın oradan öğürme sesleri gelmeye başlamıştı bile.

Parmaklarını eski yanık izlerinin üstüne kapatarak bileğini sıktı ve nefes aldı. *Odaklan.*

Köşede, bir su saati hafif bir ses çıkardı.

"Başlayın," dedi sınav sorumlusu.

Yüz sınav kitapçığı, aynı anda havalanan bir serçe sürüsü gibi hışırtıyla açıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

***

İki yıl önce, Tikany'nin yargıçlarının on dördüncü doğum günü olduğuna gelişigüzel hükmettikleri günde, Rin'i evlat edinen ailesi onu yanlarına çağırdı.

Bu çok nadiren olurdu. Fangler, ona bir işleri düşene kadar Rin yokmuş gibi davranır, işleri düştüğünde de bir köpekle konuşur gibi emirler verirlerdi. *Dükkânı kilitle. Çamaşırları as. Bu haşhaşı komşuya götür ve bizim ödediğimizin iki katını tırtıklayana kadar dönme.*

Rin'in daha önce hiç görmediği bir kadın, misafir sandalyesinde oturuyordu. Yüzü pirinç nişastası gibi görünen bir şeyle kaplanmış, dudakları ve gözkapakları makyaj katmanıyla renklendirilmişti. Yarı yaşındaki birine yakışacak, erik çiçeği desenli, eflatun bir elbise giyiyordu. Tıknaz vücudu iki yandan pirinç çuvalı gibi sarkıyordu.

"Kız bu mu?" diye sordu kadın. "Hımm. Biraz koyu tenliymiş – müfettiş çok umursamaz ama bu, fiyatı düşürür."

Rin dehşet içinde, olan biteni aniden anladı. "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Otur, Rin," dedi Fang Amca.

Kösele gibi elleriyle onu bir sandalyeye oturtmak için uzandı. Rin kaçacak oldu ama Fang Teyze kolunu yakalayıp onu geri sürükledi. Kısa bir didişmeden sonra Fang Teyze, Rin'i bastırıp sandalyeye doğru itti.

"Kerhaneye gitmem!" diye bağırdı Rin.

"Kerhaneden gelmiyor, seni aptal," diye çıkıştı Fang Teyze. "Otur. Çöpçatan Liew'a biraz saygı göster."

Çöpçatan Liew, işi gereği düzenli olarak kadın ticaretiyle suçlanıyormuş gibi, hiç istifini bozmamıştı.

"Çok şanslı bir kız olmak üzeresin, tatlım," dedi. Sesi canlı ve yanıltıcı bir şekilde tatlıydı. "Nedenini duymak ister misin?"

Rin sandalyenin kenarlarını kavrayıp Çöpçatan Liew'un kırmızı dudaklarına ters ters baktı. "Hayır."

Çöpçatan Liew'un gülümsemesi gerildi. "Ne tatlısın."

Uzun ve zahmetli bir arayıştan sonra Çöpçatan Liew, Tikany'de yaşayan ve Rin'le evlenmeyi kabul eden bir koca adayı bulmuştu. Adam, domuz kulağı ve köpekbalığı yüzgeci ithal eden zengin bir tüccardı. İki kere boşanmıştı, yaşı da Rin'in üç katıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Harika değil mi?" dedi Çöpçatan Liew.

Rin kapıya doğru atıldı. Kendini darbeye hazırladı, kaburgalarına –morarsa bile gözükmezdi– gelecek tekmelere hazırdı ama Fang Teyze onu yalnızca sandalyesine geri sürükledi.

"Uslu duracaksın," diye fısıldadı, kenetlenmiş dişleri gelecek cezaların habercisiydi. Ama şimdi değil, Çöpçatan Liew'un önünde değil.

Fang Teyze zalimliğini gizli tutmayı severdi.

Çöpçatan Liew göz kırptı, olacaklardan habersizdi. "Korkma, tatlım. Bu heyecan verici!"

Rin'in başı dönüyordu. Evlatlık ailesine döndü, sesini kontrollü tutmaya uğraştı. "Dükkânda bana ihtiyacınız var sanıyordum." O an aklına gelen tek şey buydu.

"Kesegi dükkânla ilgilenebilir," dedi Fang Teyze.

"Kesegi *sekiz* yaşında."

"Yakında kocaman olacak." Fang Teyze'nin gözleri parladı. "Hem müstakbel kocan kasabanın ithalat denetmeni."

Rin o zaman anladı. Fangler basit bir ticaret yapıyordu: Tikany haşhaş karaborsasını neredeyse tekellerine alma karşılığında bir evlatlık yetim.

Fang Amca piposundan derin bir nefes çekip üfledi ve odayı iğrenç bir dumanla doldurdu. "Zengin bir adam, mutlu olacaksın."

Hayır, *Fangler* mutlu olacaktı. Rüşvete servet yağdırmadan haşhaş ithal edebileceklerdi. Ama Rin çenesini kapalı tuttu – daha fazla tartışmak yalnızca daha fazla acıya sebep olacaktı. Gerdek yatağına kendi elleriyle sürüklemek zorunda kalsalar bile Fanglerin onu evlendirmeye kararlı oldukları belliydi.

Rin'i hiç istememişlerdi. İkinci Haşhaş Savaşı'ndan sonra İmparatoriçe üçten az çocuğu olan ailelerin, sokakta kalırsa dilenci veya hırsız olacak savaş yetimlerini evlat edinmesini emrettiği için, daha bebekken onu yanlarına almışlardı.

Çocuk öldürmek Tikany'de hoş görülmediğinden, saymayı öğrendiği yaştan itibaren Rin'i dükkânda çalıştırmış ve haşhaş kuryesi olarak kullanmışlardı. Yine de, bedava işgücüne rağmen, Rin'i besleyip büyütmek Fanglerin istemediği kadar büyük bir masraftı. Bu, onların Rin'in ekonomik yükünden kurtulma şansıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çöpçatan Liew'un dediğine göre bu tüccar Rin'i hayatı boyunca besleyip giydirebilecek kadar zengindi. Tek yapması gereken ona iyi bir eş gibi hizmet edip çocuk doğurmak ve evin işleriyle ilgilenmekti (çöpçatan evin içerisinde yalnızca bir değil, tam *iki* banyo olduğunu da belirtti). Bu, ailesi veya bağlantıları olmayan Rin gibi bir savaş yetiminin hayal bile edemeyeceği kadar iyi bir fırsattı.

Rin'e bir koca, çöpçatana para ve Fanglere uyuşturucu.

"Vay," dedi Rin usulca. Ayağının altındaki zemin titriyor gibiydi. "Harika. Gerçekten harika. Müthiş."

Çöpçatan Liew yine kocaman gülümsedi.

Rin paniğini gizledi, Çöpçatan Liew'u geçirirken nefesini düzenli tutmaya uğraştı. Fanglere eğilerek selam verdi ve sevgi dolu bir evlatlık gibi, ona böylesi düzgün bir gelecek sağlamak adına uğraştıkları için teşekkür etti.

Dükkâna döndü. Hava kararana kadar sessizce çalıştı, sipariş aldı, sayım yaptı ve yeni siparişleri hesap defterine işledi.

Sayım yaparken önemli olan şey, rakamların nasıl yazıldığıydı. Dokuzu sekiz gibi göstermek çok kolaydı. Biri yedi gibi göstermek ise daha da kolay...

Güneş battıktan çok sonra Rin dükkânı kapatıp kapıyı kilitledi.

Sonra da tişörtünün altına bir paket çalıntı haşhaş tıkıştırıp kaçtı.

"Rin?" Küçük, yaşlı bir adam kütüphane kapısını açıp dışarı göz attı. "Ulu Tosbağa! Burada ne işin var? Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor."

"Bir kitabı iade etmeye geldim," dedi Rin, su geçirmez çantayı göstererek. "Ah, bir de evleniyorum."

"Aa. Aa! Ne? İçeri gel."

Eğitmen Feyrik, Tikany'nin o olmasa okuma yazma öğrenemeyecek köylü çocuklarına akşamları ücretsiz ders verirdi. Rin ona herkesten çok güveniyor ve zayıflıklarını da herkesten daha iyi biliyordu.

Bu da onu kaçış planının kilit noktası hâline getiriyordu.

"Vazo gitmiş," diye gözlemledi, sıkış tepiş kütüphaneye göz atarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eğitmen Feyrik şömineyi yakıp önüne iki minder çekti. Oturmasını işaret etti. "Kötü bir karar. Kötü bir gece daha doğrusu."

Maalesef Eğitmen Feyrik, Tikany'nin kumar bataklarında popüler bir oyun olan Taksimat'a fazla düşkündü. Oyunu daha iyi oynayabilseydi, bu durum o kadar tehlikeli olmazdı.

"Anlamıyorum," dedi Eğitmen Feyrik, Rin ona çöpçatanla olanları anlattıktan sonra. "Fangler niye seni evlendirsin ki? Ellerindeki en iyi bedava işgücü sen değil misin?"

"Evet ama denetmenin yatağında daha çok işlerine yarayacağımı düşünüyorlar."

Eğitmen Feyrik tiksinmiş gibiydi. "Seninkiler de tam göt."

"O zaman kabul ediyorsun," dedi Rin ümitle. "Yardım edeceksin."

Eğitmen Feyrik iç çekti. "Tatlım, ailen küçükken benimle çalışmana izin verseydi bunu düşünebilirdik... Fanglere o zaman *söyledim*, potansiyelin olabileceğini *söyledim*. Ama şu noktada bahsettiğin şey imkânsız."

"Ama—"

Feyrik elini kaldırdı. "Her yıl yirmi binden fazla öğrenci Keju'ya giriyor ve ancak üç bini akademilere kabul ediliyor. Onların içinde de ancak birkaçı Tikany'den oluyor. Zenginlerin çocuklarıyla –tüccarların, soyluların çocuklarıyla– yarışıyor olacaksın, hayatı boyunca bu sınava hazırlanmış çocuklarla."

"Ama ben de senden ders aldım. Ne kadar zor olabilir ki?"

Bunu duyunca Eğitmen Feyrik kıkırdadı. "Okuma yazma biliyorsun. Abakûs kullanabiliyorsun. Keju'yu geçmek için bunlar işe yaramaz. Keju, derin bir tarih bilgisi, ileri düzey matematik, mantık ve Klasikler'i..."

"Dört Yüce Konu, biliyorum," dedi Rin sabırsızlıkla. "Ama hızlı okuyorum. Bu kasabadaki yetişkinlerin çoğundan daha fazla karakter biliyorum. Fanglerden fazla olduğu kesin zaten. Denememe izin verirsen öğrencilerine yetişebilirim. Derslere katılmama bile gerek yok. Sadece kitaplara ihtiyacım var."

"Kitap okumakla," dedi Eğitmen Feyrik, "Keju'ya hazırlanmak bambaşka şeyler. Keju öğrencilerim tüm hayatlarını çalışarak geçiriyor; haftanın yedi günü, günde dokuz saat. Sen ondan fazla zamanı dükkânda çalışarak geçiriyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dükkânda ders çalışabilirim," diye itiraz etti Rin.

"Sorumlulukların yok mu senin?"

"Birden fazla işi aynı anda yapabilirim."

Eğitmen Feyrik onu şüpheyle süzüp başını iki yana salladı. "Yalnızca iki yılın olur. Mümkün değil."

"Ama başka seçeneğim yok," dedi Rin, tiz bir sesle.

Tikany'de, Rin gibi bekâr bir kız eşcinsel bir horozdan bile değersizdi. Doğru kişilere rüşvet verirse, bir zenginin hizmetçisi olabilirdi. Yoksa seçenekleri dilencilik veya fahişelikti.

Biraz duygusal davranıyordu ama abartmıyordu. Muhtemelen yeteri kadar haşhaş çalıp bir kervan bileti alarak kasabadan ayrılabilirdi... ama nereye giderdi? Ailesi veya arkadaşları yoktu, soyulsa veya kaçırılsa yardımına koşacak kimi kimsesi yoktu. İşe yarar becerileri yoktu. Tikany'den hiç çıkmamıştı, şehirde yaşamakla ilgili hiçbir şey bildiği yoktu.

Ve onu üstünde haşhaşla yakalarlarsa... Haşhaş bulundurmak İmparatorluk'ta ölüm cezası demekti. Kasaba meydanına sürüklenir ve İmparatoriçe'nin uyuşturucuya karşı nafile savaşındaki son kurban olarak kafası kesilirdi.

Tek seçeneği buydu. Eğitmen Feyrik'i ikna etmek zorundaydı.

İade etmeye getirdiği kitabı çıkardı. "Bu Mengzi. *Devlet İşleri Üzerine Düşünceler*. Bu kitap yalnızca üç gündür bende, değil mi?"

"Evet," dedi Eğitmen Feyrik, kayıt defterini kontrol etmeden.

Rin kitabı ona uzattı. "Bana bir paragraf oku. Herhangi biri olur."

Eğitmen Feyrik ona şüpheyle baktı ama kızın gönlü olsun diye kitabın ortalarından bir sayfayı açtı. "Merhamet duygusu..."

"...iyilik ilkesidir," diye tamamladı Rin. "Utanç ve hoşlanmama duyguları sağduyu ilkeleridir. Haya ve müsamaha... şey, adap ilkeleridir. Ve onaylama ve onaylamama duyguları bilgi ilkeleridir."

Eğitmek Feyrik tek kaşını kaldırdı. "Peki bu ne demek?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Rin. "Açıkçası, Mengzi'yi hiç anlamıyorum. Yalnızca ezberledim."

Eğitmen Feyrik kitabın sonlarından bir başka paragraf seçip okudu: "Tüm canlılar sistemdeki yerini anladığında dünyevi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

krallıkta düzen sağlanır. Tüm canlılar, onlara biçilmiş görevleri tamamladığında sistemdeki yerini anlar. Balıklar uçmaya kalkışmaz. Kokarca yüzmeye çalışmaz. Her canlı kutsal düzene uyduğunda huzur bulunur." Kitabı kapatıp başını kaldırdı. "Peki ya bu paragraf? Bunu anlıyor musun?"

Eğitmen Feyrik'in ne demeye çalıştığını anlıyordu.

Nikaralar, katı sınırları olan sosyal rollere, doğuşta belirlenen katı bir hiyerarşiye inanıyordu. Her şeyin kutsal bir düzeni vardı. Genç prensler Savaş Lordu olurdu; erler asker olurdu ve Tikanyli yetim dükkân çalışanları da Tikanyli yetim dükkân çalışanları olmakla yetinmeliydi. Keju, sözde meritokratik bir kuruluştu ama çocuklarına sınavı geçmek için ihtiyacı olan eğitimi aldırabilecek para yalnızca zenginlerde vardı.

İşlerin kutsal düzeninin canı cehenneme. Eğer ona biçilen rol yaşlı ve iğrenç bir adamla evlenmekse, Rin kaderini yeniden yazmaya kararlıydı.

"Benim uzun, anlamsız paragrafları kolayca ezberleyebildiğimi anlatıyor," dedi.

Eğitmen Feyrik bir an sessiz kaldı. "Fotoğrafik hafızan yok," dedi sonunda. "Sana okumayı ben öğrettim. Fark ederdim."

"Yok," diye kabul etti Rin. "Ama inatçıyım, çok çalışkanım ve evlenmeyi gerçekten hiç istemiyorum. Mengzi'yi ezberlemem üç günümü aldı. Kısa bir kitaptı. Yani daha uzunları için muhtemelen bir haftaya ihtiyacım olacak. Ama Keju listesinde kaç kitap var ki? Yirmi mi? Otuz mu?"

"Yirmi yedi."

"O zaman hepsini ezberlerim. Her birini. Keju'yu geçmek için gereken bu. Diğer konular o kadar zor değil. Herkesi tökezleten şeyin Klasikler olduğunu kendin söylemiştin."

Eğitmen Feyrik'in gözleri kısılmıştı, artık şüpheli değil de bir şeyler hesaplıyor gibi görünüyordu. Rin bu bakışı tanıyordu. Taksimat oynarken payına düşecek parayı hesapladığında da böyle bakardı.

Nikan'da, bir eğitmenin başarısı Keju sonuçlarıyla ölçülürdü. Öğrencilerin akademiye girebilirse daha fazla müşterin olurdu. Daha fazla öğrenci, daha fazla para demekti. Ve Eğitmen Feyrik gibi borç içindeki bir kumarbaz için her öğrenci önemliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rin akademiye girerse, ardından gelecek öğrenci artışı Eğitmen Feyrik'i fena borçtan kurtarabilirdi.

"Bu sene öğrencin az, değil mi?" diye bastırdı Rin.

Eğitmen Feyrik yüzünü buruşturdu. "Kuraklık yılı. Tabii ki öğrencim az. Çocuklarının geçme şansı zaten o kadar azken, kimse eğitime para vermek istemiyor."

"Ama ben geçebilirim," dedi Rin. "Ve ben geçince de akademiye bir öğrencin girmiş olacak. O zaman öğrenci sayın ne olacak sence?"

Başını iki yana salladı. "Rin, senin paranı alamam."

Bu da ikinci sorundu. Cesaretini toplayıp gözünün içine baktı. "Sorun değil. Zaten ben de para veremem."

Eğitmen Feyrik duraksadı.

"Dükkânda para kazanmıyorum," dedi Rin, o bir şey söyleyemeden. "Mallar benim değil. Maaş da almıyorum. Keju'ya çalışmama, para almadan ve diğer öğrencilerinin iki katı hızla yardım etmene ihtiyacım var."

Eğitmen Feyrik yine başını sallamaya başladı. "Güzel kızım, ben... bu..."

Son kozunu oynama zamanıydı. Rin sandalyesinin altındaki deri çantasını çıkarıp masanın üstüne attı. Çanta tatmin edici bir pat sesiyle ahşaba çarptı.

Çantasına uzanıp ağır, tatlı kokulu bir paket çıkarırken Eğitmen Feyrik hevesle onu izledi. Sonra bir başka paket. Ve bir tane daha.

"Bu, altı taellik* üst kalite haşhaş," dedi sakince. Altı tael, Eğitmen Feyrik'in bir yılda kazandığının yarısıydı.

"Bunu Fanglerden çaldın," dedi adam huzursuzca.

Rin omuz silkti. "Kaçakçılık zor iş. Fangler riskleri biliyor. Paketler hep kaybolur. Polise gidecek halleri yok ya."

Eğitmen Feyrik uzun bıyıklarını sıvazladı. "Fanglerle çatışmak istemiyorum."

Korkmakta haklıydı. Tikany'dekiler güvenliklerini önemsiyorsa Fang Teyze'yi kızdırmazlardı. Kadın sabırlıydı ve bir yılan kadar tahmin edilemezdi. Hatalarını yıllarca görmezden gelip sonra bir anda zehirli bir darbeyle karşılık verebilirdi.

---

* 50 gramlık gümüş para. –*çn.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama Rin izlerini saklamıştı.

"Teslimatlardan birine geçen hafta yetkililer el koydu," dedi Rin. "Ve Fang Teyze'nin henüz sayım yapma fırsatı olmadı. Bu paketleri kaybolmuş olarak işaretledim. İzlerini süremez."

"Yine de seni dövebilir."

"Çok kötü dövemez." Rin zorla omuz silkti. "Hasarlı malı evlendiremezler."

Eğitmen Feyrik çantaya gözle görülür bir açgözlülükle bakıyordu.

"Anlaştık," dedi ve haşhaşa uzandı.

Rin haşhaşı geri çekti. "Dört şartım var. Bir, beni eğiteceksin. İki, eğitim bedava olacak. Üç, bana ders verirken haşhaş içmeyeceksin. Dört, bunu nereden aldığını birine söylersen, alacaklılarına nerede olduğunu söylerim."

Eğitmen Feyrik uzun bir an ona baktıktan sonra onayladı.

Rin boğazını temizledi. "Ayrıca, bu kitap bende kalsın."

Eğitmen Feyrik dudak bükerek gülümsedi.

"Senden *hakikaten* fahişe olmaz. Hiç caziben yok."

"Hayır," dedi Fang Teyze. "Dükkânda sana ihtiyacımız var."

"Geceleri çalışacağım," dedi Rin. "Ya da iş saatleri dışında."

Elindeki wok tavayı temizleyen Fang Teyze'nin yüzü buruştu. Fang Teyze'nin her şeyi hamdı: ifadesi sabırsızlık ve öfke karışımı; parmakları temizlik ve çamaşırdan dolayı kırmızı; sesi Rin'e bağırmaktan, oğlu Kesegi'ye bağırmaktan, tuttuğu kaçakçılara ve duman altı odasında kıpırdamadan yatan Fang Amca'ya bağırmaktan kısılmış.

"Ona ne vadettin?" diye sordu şüpheyle.

Rin kasıldı. "Hiçbir şey."

Fang Teyze elindeki tavayı aniden tezgâha vurdu. Rin irkildi, hırsızlığı fark edilmiş olabilir diye korkmuştu.

"Evlenmenin nesi bu kadar kötü?" dedi Fang Teyze. "Ben amcanla evlendiğimde senden bile küçüktüm. Bu kasabadaki bütün kızlar on altı yaşından önce evlenir. Onlardan üstün olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rin öyle rahatlamıştı ki azarlanmış gibi görünmesi gerektiğini zor hatırladı. "Hayır. Öyle düşünmüyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O kadar kötü olacağını mı düşünüyorsun?" Fang Teyze'nin sesi ürkütücü bir şekilde kısıldı. "Sorun ne? Yatağını paylaşmaktan mı korkuyorsun?"

Rin bunu düşünmemişti ama şimdi düşüncesi bile boğazının düğümlenmesine sebep oluyordu.

Fang Teyze'nin dudakları yukarı kıvrıldı. "İlk gece en kötüsü, onu kabul etmeliyim. Ağzına pamuk tıkıştır da dilini ısırma. Eğer o istemezse bağırma. Başını eğ ve dediklerini yap – sana güvenmeye başlayana kadar dilsiz kölesi ol. Sana güvenince? Haşhaş vermeye başla – başta çok az, gerçi daha önce içmiştir muhtemelen. Sonra her gün dozu biraz daha artır. Akşamları, seninle işi bittikten sonra ver ki haşhaşı güç ve zevkle ilişkilendirsin.

"Haşhaşa ve sana bağımlı olana dek daha çok ver. Bedenini ve zihnini mahvetsin. Bir cesetle evli gibi olacaksın, evet ama onun parasına, evine ve gücüne sahip olacaksın." Fang Teyze başını eğdi. "O zaman yatağını paylaşmak o kadar canını yakacak mı?"

Rin kusmak istiyordu. "Ama ben..."

"Çocuk doğurmaktan mı korkuyorsun?" Fang Teyze başını eğdi. "Karnındayken öldürmenin yolları var. Eczanede çalışıyorsun. Bunu biliyorsun. Ama adama en azından bir oğlan ver. İlk karısı olarak temelini sağlam at ki varını yoğunu bir metresle harcamasın."

"Ama bunu istemiyorum," dedi Rin tıkanarak. *Senin gibi olmak istemiyorum.*

"Ne istediğin kimin umurunda ki?" diye sordu Fang Teyze usulca. "Sen bir *savaş yetimisin*. Ailen yok, mevkin yok, bağlantıların yok. Denetmen güzelliğini umursamadığı için şanslısın, sadece genç olmanı umursuyor. Başka şansın olmayacak."

"Ama Keju—"

"*Ama Keju,*" diye alay etti Fang Teyze. "Ne ara bu kadar delirdin sen? Akademiye girebileceğine mi inanıyorsun?"

"Evet." Rin sırtını dikleştirip sözlerine özgüven aşılamaya çabaladı. *Sakin ol. Hâlâ kozun var.* "Ve bana izin vereceksiniz. Çünkü bir gün yetkililer haşhaşın nereden geldiğini soruşturmaya başlayabilir."

Fang Teyze onu uzun uzun inceledi. "Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rin bunun boş bir tehdit olmadığını biliyordu. Fang Teyze onun için tehdit oluşturan şeyleri yok etmekten çekinmezdi. Rin bunu yapışını defalarca izlemişti. Hayatının çoğunu *kendisinin* bir tehdit olmadığından emin olmaya çalışarak geçmişti.

Ama şimdi karşı çıkabilirdi.

"Ortadan kaybolursam, Eğitmen Feyrik yetkililere başıma ne geldiğini anlatacak," dedi yüksek sesle. "Ve yaptıklarını oğluna da anlatacak."

"Kesegi umursamaz," diye güldü Fang Teyze.

"Kesegi'yi ben büyüttüm. Beni seviyor," dedi Rin. "Ve sen de onu seviyorsun. Yaptıklarını bilmesini istemiyorsun. Bu yüzden onu dükkâna yollamıyorsun. Ve o yüzden sen kaçakçılarınla buluşurken onu odamızda tutmamı istiyorsun."

Bu işe yaradı. Fang Teyze ağzı açık, burun delikleri şişmiş hâlde bakakaldı.

"En azından denememe izin ver," diye yalvardı Rin. "Ders çalışmamın size bir zararı olmaz. Sınavı geçersem benden kurtulursunuz – geçemezsem de hâlâ gelin olabilirim."

Fang Teyze tavayı kavradı. Rin içgüdüsel olarak kasıldı ama Fang Teyze yalnızca öfkeyle tavayı temizlemeye devam etti.

"Dükkânda ders çalışırsan seni sokağa atarım," dedi Fang Teyze. "Denetmenin duymasını istemiyorum."

"Anlaştık," diye gözünü bile kırpmadan yalan söyledi Rin.

Fang Teyze homurdandı. "Peki ya sınavı geçersen? Okul ücretini kim ödeyecek? Sevgili çulsuz eğitmenin mi?"

Rin tereddüt etti. Fanglerin başlık parasını okul harcı olarak ona vereceğini ummuştu ama şimdi bunun aptalca bir umut olduğunu görebiliyordu.

"Sinegard ücretsiz," dedi.

Fang Teyze kahkaha attı. "Sinegard! Sinegard'a gireceğini mi düşünüyorsun?"

Rin çenesini kaldırdı. "Girebilirim."

Sinegard Askerî Akademisi, İmparatorluk'taki en prestijli kurumdu, geleceğin müstakbel generallerini ve devlet adamlarını yetiştirirdi. Güney taşradan kırk yılda bir öğrenci belki alırdı.

"*Cidden* delirmişsin." Fang Teyze yine güldü. "Peki – istiyorsan çalış, seni bu mutlu edecekse. Keju'ya da gir. Ama başarısız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olursan, denetmenle evlenmek *zorundasın*. Ve müteşekkir olacaksın."

O akşam, Kesegi'yle paylaştığı küçük odanın zeminine koyduğu çalıntı mumla oturan Rin, ilk Keju hazırlık kitabına başladı.

Keju, Dört Yüce Konu'yu test ediyordu: tarih, matematik, mantık ve Klasikler. Sinegard'daki imparatorluk bürokrasisi bu dört konunun, bilginlerin ve devlet adamlarının gelişimi için elzem olduğunu düşünüyordu. Rin on altıncı yaş gününe kadar bunların hepsini öğrenmek zorundaydı.

Kendine katı bir program hazırlamıştı: Her hafta en az iki kitap bitirecek ve her gün iki konu çalışacaktı. Her akşam dükkânı kapattıktan sonra Eğitmen Feyrik'in evine koşuyor, elleri kolları kitaplarla dolu dönüyordu.

Öğrenmesi en kolay olanı tarihti. Nikan'ın tarihi eğlenceli bir savaşlar silsilesiydi. İmparatorluk bin yıl önce, tüm kıtaya yayılmış keşiş gruplarını toplayıp daha önce görülmemiş boyutta bir devlet oluşturan merhametsiz Kızıl İmparator tarafından kurulmuştu. İlk kez o zaman Nikaralar kendilerini tek millet olarak görmüştü. Kızıl İmparator, Nikara dilini standartlaştırmış, ağırlık ve ölçü birimleri belirlemiş ve topraklarını birleştiren yollar yaptırmıştı.

Ama yeni kurulmuş Nikara İmparatorluğu, Kızıl İmparator'un ölümünü kaldıramamıştı. Varisleri, Kızıl İmparator'un ölümünü takip eden Savaşan Eyaletler Çağı'nda ülkeyi kan gölüne çevirmiş ve sonunda Nikan on iki rakip vilayete bölünmüştü.

O zamandan beri devasa ülke birleşmiş, fethedilmiş, sömürülmüş, parçalanmış ve yeniden birleşmişti. Sonra Nikan, kuzeydeki Hinterland hanlarıyla, ardından da ulu denizin ardındaki uzun boylu batılılarla savaşmıştı. İkisinde de Nikan'ın yabancı sömürgesinde kalmak için fazla geniş bir coğrafyaya sahip olduğu ortaya çıkmıştı.

Nikan'ı fethetmeyi deneyenler arasında zafere en çok yaklaşan Mugen Federasyonu olmuştu. Ada ülkesi Mugen, Nikan'daki vilayetler arası iç karışıklığın en yoğun zamanında saldırmıştı. Nikan'ın bağımsızlığını geri alması için iki Haşhaş Savaşı ve elli yıllık kanlı bir sömürge dönemi gerekmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Haşhaş Savaşı sırasında ülkenin kontrolünü ele geçiren üçlü yönetimin hayattaki tek üyesi olan İmparatoriçe Su Daji, Kızıl İmparator zamanındaki birlik hâlini bir daha yaşayamamış olan on iki vilayeti yönetiyordu şimdi.

Nikara İmparatorluğu fethedilemez olduğunu göstermişti. Ama aynı zamanda istikrarsız ve bölünmüştü, mevcut barış hâlinin kalıcı olacağının garantisi yoktu.

Rin'in, ülkesinin tarihiyle ilgili öğrendiği bir şey varsa o da Nikara İmparatorluğu'nda kalıcı olan tek şeyin savaş olduğuydu.

İkinci konu olan matematik sıkıcıydı. Çok karmaşık değildi ama meşakkatli ve yorucuydu. Keju dâhi matematikçileri değil, ülkenin maliyesine ayak uydurabilecek ve hesap tutabilecek öğrencileri bulmak üzerine tasarlanmıştı. Rin toplama işlemini öğrendiğinden beri Fanglerin muhasebeciliğini yapıyordu. Büyük sayıları zihninden toplamak onun için kolaydı. Daha soyut olan, deniz savaşlarında önemli olduklarını varsaydığı trigonometrik teoremleri de öğrenmesi gerekiyordu ama bunları öğrenmek basitti.

Üçüncü konu olan mantığa tamamen yabancıydı. Keju'da, açık uçlu mantık soruları soruluyordu. Egzersizlerden bir örnek açtı. İlk soru şöyleydi: "Çok kullanılan bir yolda yürüyen bir bilgin, bir armut ağacının yanından geçer. Ağaçta o kadar çok meyve vardır ki dalları ağırlıktan kırılmak üzeredir. Ama ağaçtan meyve koparmaz. Neden?"

Çünkü kendi ağacı değil, diye düşündü Rin hemen. *Çünkü ağacın sahibi Fang Teyze olabilir ve adamın kafasını bir kürek darbesiyle yarabilir.* Ama bu yanıtlar ya etik ya da şarta bağlıydı. Sorunun cevabı kendi içinde olmalıydı. Verilen senaryoda bir yanıltmaca, bir çelişki olmalıydı.

Cevabı bulmadan önce Rin'in bir süre düşünmesi gerekti: *Çok kullanılan bir yolun kıyısındaki bir ağaçta bu kadar çok meyve varsa, meyvede bir sorun olmalı.*

Çalıştıkça soruları bilmece gibi görmeye başladı. Soruları çözmek zevkliydi. Toprakta diyagramlar çizerek tasımların yapılarını çalıştı ve sık karşılaşılan mantık safsatalarını ezberledi. Birkaç ayda bu tip soruları saniyeler içinde çözebilir hâle geldi.

En kötü olduğu konu Klasikler'di. Dönüşümlü ders programının tek istisnası bu konuydu. Klasikler'e her gün çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Keju'nun Klasikler bölümü öğrencilerin belirlenmiş yirmi yedi kitaptan alıntıları ezberden aktarmasını, analiz etmesini ve karşılaştırmasını gerektiriyordu. Bu kitaplar modern dilde değil, tahmin edilemez gramer yapıları ve zorlu telaffuzuyla bilinen Eski Nikaracayla yazılmıştı. İçlerinde Nikan'ın efsanevi bilginleri tarafından yazılmış şiirler, felsefi tezler ve devlet işleyişi üzerine denemeler vardı. Müstakbel devlet adamlarının etik karakterini şekillendirmeleri amaçlanıyordu. Ve her biri inanılmaz derecede kafa karıştırıcıydı.

Mantık ve matematiğin aksine, Klasikler'in içinden düşünerek çıkamıyordu Rin. Klasikler çoğu öğrencinin okumayı öğrendiği andan itibaren yavaş yavaş geliştirdiği bir bilgi temeli gerektiriyordu. Rin, iki yıl içinde neredeyse beş yıllık aralıksız çalışmaya yetişmeliydi.

Bunun için de olağanüstü ezber alışkanlıkları geliştirdi.

Tikany'yi çevreleyen eski surların kıyısında gezerken ezberlediklerini tersten tekrar ediyordu. Göldeki kerestelerin üzerinden atlarken iki kat hızla tekrar yapıyordu. Dükkânda kendi kendine mırıldanıyor, müşteriler yardım istediğinde sinir olup çıkışıyordu. O günün dersini hatasız bir şekilde tekrarlamadan uyumuyordu. Klasikler'den seçmeler tekrarlayarak uyanıyor, bu da hayaletler tarafından ele geçirildiğini düşünen Kesegi'yi korkutuyordu. Bir bakıma hayaletler tarafından ele geçirilmişti zaten, rüyalarında çoktan ölmüş seslerin dillendirdiği şiirler görüyor ve ezberlediklerini yanlış hatırladığı kâbuslardan sarsılarak uyanıyordu.

"Göklerin Yolu durmadan işler ve etkisinin izini hiçbir yerde bırakmaz, böylece her şey onun tarafından mükemmele ulaştırılır... Yol'un işleyişi budur, göğün altındaki her şey onlara döner ve denizlerdeki her şey onlara boyun eğer."

Rin, Zhuangzi'nin *Yıllıklar*'ını elinden bırakıp kaşlarını çattı. Zhuangzi'nin neden bahsettiğine dair bir fikri olmamasının yanı sıra niye var olan en sinir bozucu düzyazı biçiminde yazmakta ısrarcı olduğunu da anlamıyordu.

Okuduğunun çok azını anlıyordu. Yuelu Dağı'ndaki bilginler bile Klasikler'i anlamakta zorluk çekerdi, Rin'in bunları kendi başına çözümlemesi beklenemezdi. Derin anlamlı metinleri inceleyecek zamanı ve eğitimi olmadığından –ve Klasikler'i öğren-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mek için kullanabileceği kısa yollar ve tekerlemeler bulamadığından– onları kelimesi kelimesine ezberleyip bunun yeteceğini umması gerekiyordu.

Gittiği her yere yanında bir kitap götürüyordu. Yemek yerken çalışıyordu. Yorulduğunda olası en kötü geleceğini düşünüp zihninde canlandırıyordu.

Üstüne olmayan bir elbiseyle koridorda yürüyorsun. Titriyorsun. Öbür uçta o adam seni bekliyor. Sana satın alacağı sulu, yağlı bir domuz, koca bir dilim etmişsin gibi bakıyor. Kuru dudaklarına salya bulaştırıyor. Tören boyunca gözlerini senden ayırmıyor. Tören bitince seni yatak odasına taşıyor. Seni yatağa itiyor.

Rin ürperip gözlerini kapattı. Sonra gözlerini açıp sayfada kaldığı yeri buldu.

Rin on beşinci yaş gününe dek eski Nikara edebiyatının büyük bir bölümünü ezberlemişti, çoğunu ezberden okuyabiliyordu. Ama hâlâ hatalar yapıyordu: Sözcük atlıyor, karmaşık tümceleri karıştırıyor, şiir kıtalarının sırasını yanlış hatırlıyordu.

Bunun öğretmenlik okuluna veya medikal akademiye girmek için yeterli olduğunu biliyordu. Hatta Nikan'ın en parlak zihinlerinin nefes kesici edebi eserler ürettiği ve doğanın gizemlerini sorguladığı, Yuelu Dağı'ndaki bilgin enstitüsüne bile yetebilirdi.

Ama bu akademilerin hiçbirinin ücretini karşılayamazdı. Sinegard'a girmek *zorundaydı*. Yalnızca kasabadaki değil, tüm ülkedeki öğrencilerin içinde en yüksek puanı alanlardan biri olmalıydı. Aksi takdirde iki yıllık çalışması boşa gidecekti.

Hafızası kusursuz olmalıydı.

Uyumayı bıraktı.

Gözleri şişmiş, kıpkırmızı olmuştu. Zihni, içine günlerce bilgi tıkıştırmaktan allak bullaktı. Bir akşam yeni kitaplarını almak için Eğitmen Feyrik'in evine gittiğinde bakışları çaresiz, odaksızdı. Eğitmen Feyrik konuşurken, adamın arkasına dalıp gidiyordu. Adamın kelimeleri bulutlar gibi başının üstünden uçup gidiyordu, Rin onun varlığını ancak algılıyordu.

"Rin. Bana bak."

Rin derin bir nefes aldı ve gözlerini onun siluetine odaklanmaya zorladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nasılsın?" diye sordu Eğitmen Feyrik.

"Yapamam," diye fısıldadı Rin. "Yalnızca iki ay kaldı ve yapamam. Her şey aklımdan uçup gidiyor ve ben—" Göğsü şişti ve hemen indi.

"Ah, Rin."

Kelimeler dudaklarından döküldü. Düşünmeden konuşuyordu. "Sınavı geçemezsem ne olur? Evlenirsem ne olur? Onu öldürebilirim sanırım. Uykusunda boğuveririm, değil mi? Mirası bana kalır mı? Güzel olurdu, değil mi?" İsterik bir şekilde gülmeye başladı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Onu uyuşturmaktan daha kolay. Kimsenin haberi olmaz."

Eğitmen Feyrik hemen kalkıp bir tabure çekti. "Otur, çocuğum."

Rin titredi. "Oturamam. Yarına kadar Fuzi'nin *Seçmeler*'ini bitirmem lazım."

"Runin. Otur."

Rin tabureye çöktü.

Eğitmen Feyrik karşısına oturup elini tuttu. "Sana bir hikâye anlatayım," dedi. "Bir zamanlar, yakın bir zamanda, çok fakir bir aileden gelen bir öğrenci varmış. Tarlada saatlerce çalışamayacak kadar güçsüzmüş ve yaşlanan ailesine bakmasının tek yolu devlette bir pozisyon kazanmasıymış ki yüklü bir maaş alabilsin. Bunu yapmak için bir akademiye girmesi gerekiyormuş. Parasının son kuruşuyla bir kitap seti alıp Keju'ya kaydolmuş. Çok yorgunmuş çünkü bütün gün tarlada çalışıyor ve yalnızca gece ders çalışabiliyormuş."

Rin'in gözleri kapandı. Esnemesini bastırırken omuzları çöktü.

Eğitmen Feyrik gözünün önünde parmaklarını şaklattı. "Öğrencinin, uyanık kalmanın bir yolunu bulması gerekiyormuş. Bu yüzden saçının ucunu tavana tutturmuş, böylece başı öne doğru düştüğünde saçı çekilir ve acı onu uyandırırmış." Eğitmen Feyrik anlayışla gülümsedi. "Neredeyse bitti, Rin. Azıcık daha. Lütfen kocanı öldürme."

Ama Rin dinlemeyi bırakmıştı.

"Acı onun odaklanmasını sağlamış," dedi.

"Söylemeye çalıştığım bu değil—" dedi Eğitmen Feyrik.

"Acı onun odaklanmasını sağlamış," diye tekrarladı Rin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acı *onun da* odaklanmasını sağlayabilirdi.

Bu yüzden Rin, kitaplarının yanında bir mum bulundurmaya başladı. Sızmaya başladığında koluna sıcak mum damlatıyordu. Acıdan gözleri yaşarıyor, o ise gözlerini silip çalışmaya devam ediyordu.

Sınava girdiği gün kolları yanık izleriyle kaplıydı.

Sonrasında Eğitmen Feyrik ona sınavın nasıl geçtiğini sordu. Rin bilmiyordu. Günler sonra o korkunç, bunaltıcı saatleri hatırlayamıyordu. Hafızasında bir boşluk var gibiydi. Bir soruya ne cevap verdiğini hatırlamaya çalıştığında beyni donup kalıyor ve o anı yeniden yaşamasına engel oluyordu.

O anları yeniden yaşamak istemiyordu. Düşünmek bile istemiyordu.

Sonuçların açıklanmasına yedi gün vardı. Vilayetteki her kitapçık okunmalı, kontrol edilmeli ve yeniden kontrol edilmeliydi.

O günler Rin için dayanılmazdı. Gözüne neredeyse hiç uyku girmiyordu. İki yıl boyunca günlerini delicesine çalışarak geçirmişti. Şimdi ise yapacak bir şeyi yoktu – geleceği artık onun elinde değildi ve bunu bilmek onu çok daha kötü hissettiriyordu.

Endişesiyle herkesi deliye döndürdü. Dükkânda hatalar yapıyordu. Sayımı karmakarışık etmişti. Kesegi'ye çıkışıyor ve Fanglerle olması gerekenden daha fazla kavga ediyordu.

Birkaç kez bir paket daha haşhaş alıp içmeyi düşündü. Haşhaş paketlerini yutarak intihar eden kadınları duymuştu. Gecenin karanlık saatlerinde bunu yapmayı bile geçirdi aklından.

Her şey havada asılı kalmış gibiydi. Kayıp gidiyor gibi hissediyordu, tüm varlığı bir nota bağlıydı.

Acil durum planları yapmayı, sınavı geçemezse kasabadan kaçmak için hazırlanmayı düşündü. Ama aklı bu konuyu fazla düşünmesine izin vermiyordu. Keju'dan sonraki hayatı düşünemiyordu çünkü Keju'dan sonra bir hayatı olmayabilirdi.

Rin o kadar çaresiz kalmıştı ki hayatında ilk kez dua etti.

Fangler hiç dindar değildi. Kasabadaki tapınağa nadiren giderlerdi, o da çoğunlukla altın sunağın arkasında haşhaş paketleri teslim etmek için olurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dinden uzaklıklarında yalnız da değillerdi. Bir zamanlar keşişler ülkede Savaş Lordları'nın şimdi olduğundan bile daha nüfuzluydu ama Kızıl İmparator şanlı birlik arayışıyla ülkeyi ezip geçmiş, ardında katledilmiş keşişler ve boş tapınaklar bırakmıştı.

Dinî düzenler yok olmuş olsa da tanrılar duruyordu: Aşk ve savaş gibi kapsamlı konulardan mutfak ve ev işi gibi gündelik olaylara kadar her alanın bir tanrısı vardı. Bazı yerlerde gelenekler, saklanmış ve kendini adamış inançlılar tarafından hayatta tutuluyordu ama Tikany'deki kasabalıların çoğu tapınaklara yalnızca alışkanlıktan gidiyordu. Hiçbiri gerçekten inançlı değildi – ya da asıl inançlarını itiraf etmeye cesaretleri yoktu. Nikara'da tanrılar yalnızca geçmişin kalıntılarıydı: Mitlerin ve efsanelerin konusu, daha fazlası değil.

Ama Rin işini şansa bırakmak istemiyordu. Bir gün dükkândan erken kaçıp Dört Tanrı kaidesine sunmak için bir tabak mantı ve lotus kökü dolması aldı.

Tapınak sessizdi. Gün ortasında orada olan tek kişi Rin'di. Dört heykel, boyalı gözleriyle ona bakıyordu. Rin tereddüt etti. Hangisine dua etmesi gerektiğinden emin değildi.

Tabi ki isimlerini biliyordu – Beyaz Kaplan, Kara Tosbağa, Mavi Ejderha ve Kızıl Kuş. Onların dört temel yönü temsil ettiklerini de biliyordu ama önceden Nikan'da tapılan kalabalık tanrılar panteonunun yalnızca ufak bir kısmını oluşturuyorlardı. Bu tapınak aynı zamanda daha küçük koruyucu tanrıların sunaklarına da ev sahipliği yapıyordu. Onların parşömenlere çizilmiş portreleri duvarlarda asılıydı.

Bunca tanrı. Hangisi test sonuçlarının tanrısıydı? Hangisi evlenmek istemeyen bekâr dükkân çalışanlarının tanrısıydı?

Hepsine dua etmeye karar verdi.

"Eğer varsanız, oradaysanız bana yardım edin. Beni bu bok çukurundan kurtarın. Onu yapamazsanız denetmene kalp krizi geçirtin."

Boş tapınakta etrafına bakındı. Şimdi ne yapacaktı? Dua etmenin yüksek sesle konuşmaktan fazlası olduğunu düşünmüştü. Sunağın etrafındaki kullanılmamış tütsüleri inceledi. Birinin ucunu maltıza tutup yaktı ve havada sallamayı denedi.

Dumanı tanrılara mı tutmalıydı? Ya da kendi mi soluması ge-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rekiyordu? Tam tüten ucu burnuna sokmuştu ki sunağın arkasından bir tapınak bekçisi çıkageldi.

Birbirlerine baktılar.

Rin yavaşça tütsüyü burnundan çıkardı.

"Merhaba," dedi. "Dua ediyordum,"

"Lütfen git," dedi bekçi.

Sınav sonuçları öğle saatinde sınav salonunun önüne asılacaktı.

Rin dükkânı erkenden kapatıp yarım saat öncesinde Eğitmen Feyrik'le birlikte kasaba merkezine gitti. Panonun etrafı çoktan kalabalıklaşmıştı, onlar da yüz metre kadar uzakta gölgeli bir köşe bulup beklemeye başladı.

Salonun önünde o kadar çok insan toplanmıştı ki Rin parşömenlerin asılışını görmedi bile ama asıldıklarını herkesin bağırarak ilerlemesinden ve Eğitmen Feyrik'le onu da ileri itmeye başlamasından anladı.

Kalbi öyle hızlı atıyordu ki nefes alamıyordu. Önündeki insanların sırtları dışında bir şey göremiyordu. Kusacağını sandı.

Sonunda öne ulaştıklarında ismini bulması uzun sürdü. Nefes almaya cesaret edemeyerek parşömenin alt kısmını inceledi, ilk ona girecek kadar iyi puan almadığı kesindi.

Hiçbir yerde *Fang Runin* ismini göremiyordu.

Ancak Eğitmen Feyrik'e bakıp da adamın ağladığını gördüğünde olan biteni anladı.

İsmi parşömenin en tepesindeydi. İlk ona girmemişti. Kasabada birinci olmuştu. *Vilayette* birinci olmuştu.

Bir eğitmene rüşvet vermişti. Haşhaş çalmıştı. Kendini yakmış, evlatlık ailesine yalan söylemiş, dükkândaki görevlerini boşlamış ve bir evlilik anlaşmasını bozmuştu.

Ve Sinegard'a gidiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2

Tikany'den bir öğrencinin Sinegard'a girdiği son seferde kasaba yargıcı üç gün süren bir festival düzenlemişti. Hizmetçiler sepet sepet kırmızı fasulye kekleri ve sürahiler dolusu pirinç şarabı dağıtmıştı. Yargıcın yeğeni olan öğrenci, sarhoş köylülerin tezahüratları eşliğinde başkente yolcu edilmişti.

Bu yıl, Tikany'nin soyluları yetim bir dükkân çalışanının tek kişilik Sinegard kontenjanını kapmış olmasından utanmıştı. Sınav merkezine birçok isimsiz sorgu talebi yapılmıştı. Rin kayıt işlemleri için kasaba merkezine gittiğinde sınav gözetmenleri onu bir saat boyunca sorguya çekip nasıl kopya çektiğini itiraf ettirmeye çalışmıştı.

"Haklısınız," dedi. "Cevapları sınav gözetmeninden aldım. Onu genç ve çekici vücudumla baştan çıkardım. Beni yakaladınız."

Gözetmenler eğitimsiz bir kızın Keju'yu geçmiş olabileceğine inanmıyordu.

Onlara yanık izlerini gösterdi.

"Size söyleyebilecek bir şeyim yok," dedi Rin, "Çünkü kopya çekmedim. Ve çektiğime dair bir kanıtınız da yok. Bu sınava çalıştım. Kendime zarar verdim. Gözlerim yanana kadar okudum. Beni korkutarak hiçbir şey itiraf ettiremezsiniz çünkü gerçeği söylüyorum."

"Sonuçları düşün," diye çıkıştı kadın gözetmen. "Bunun ne kadar ciddi olduğunu anlıyor musun? Sonucunu iptal edip seni hapse attırabiliriz. Cezalarını ödemeyi bitiremeden ölür gidersin. Ama şimdi itiraf edersen bu davayı kapatırız."

Rin de, "Hayır, *siz* sonuçları düşünün," diye çıkıştı. "Eğer sonucumun hatalı olduğuna karar verirseniz, yalnızca *dükkân çalışanı* olan bu sıradan kızın meşhur kopya karşıtı protokollerinizi alt edecek kadar zeki olduğunu kabul etmiş olursunuz. Bu da işinizde berbat olduğunuz anlamına gelir. Bahse varım ki yargıç,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gerçekleşen veya gerçeklemeyen bir kopya olayında sizi suçlu göstermekten çekinmeyecektir."

Bir hafta sonra tüm suçlamalar düşürülmüştü. Resmî olarak Tikany'nin yargıcı sonuçlarda bir "hata" olduğunu açıkladı. Rin'i kopya çekmekle suçlamamıştı ama sonucunu doğrulamamıştı da. Gözetmenler Rin'e kasabadan gizlice ayrılmasını söylemiş, bu emre uymazsa onu Tikany'de tutmakla tehdit etmişti.

Rin bunun blöf olduğunu biliyordu. Sinegard Akademisi'ne kabul, imparator çağrısına eşdeğerdi ve –kasaba yetkilileri tarafından bile olsa– engellenmesi vatana ihanet sayılırdı. Bu yüzden Fangler de onu evlendirmeyi ne kadar isterlerse istesinler gidişine engel olamazlardı.

Rin'in Tikany'nin onayına ihtiyacı yoktu, ister yargıç olsunlar ister soylu. Gidiyordu, bir çıkış yolu bulmuştu ve önemli olan tek şey buydu.

Formlar dolduruldu, mektuplar yollandı. Rin gelecek ayın ilk gününde Sinegard'a başlamak üzere kaydını yaptırmıştı.

Fanglerle vedalaşmak tahmin edileceği üzere çok büyük bir olay değildi. Kimsenin birbirinden kurtulmaktan üzgünmüş numarası yapmaya niyeti yoktu.

Yalnızca Rin'in üvey kardeşi Kesegi gerçekten üzülmüştü.

"Gitme," diye inledi kızın seyahat pelerinine sarılarak.

Rin eğilip Kesegi'ye sımsıkı sarıldı.

"Senden yine ayrılacaktım," dedi Rin. "Sinegard'a gitmesem evlenip gidecektim."

Kesegi onu bırakmıyordu. Acınası bir şekilde mırıldandı. "Beni *onunla* bırakma."

Rin'in midesi kasıldı. "Bir şey olmayacak," diye mırıldandı Kesegi'nin kulağına eğilerek. "Sen erkeksin. Hem onun oğlusun."

"Ama bu adil değil."

"Hayat böyle, Kesegi."

Kesegi sızlanmaya başlasa da Rin kendini onun mengene gibi tutuşundan kurtarıp ayağa kalktı. Kesegi beline sarılmaya çalıştı ama Rin onu hedeflediğinden daha kuvvetle itti. Kesegi geriye doğru tökezledi ve ağzını kocaman açarak ağlamaya başladı.

Rin onun gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne arkasını dönüp çantasının bağlarıyla meşgulmüş gibi davrandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öf, kapa çeneni." Fang Teyze, Kesegi'nin kulağını yakaladı ve oğlan ağlamayı kesene kadar çekiştirdi. Kapıda basit yol giysileriyle dikilen Rin'e ters ters baktı. Yaz sonuydu ve Rin ince pamuklu bir tunikle çift bağlı sandaletler giymişti. Yalnızca bir takım daha giysisi vardı, o da omzunda asılı olan çantadaydı. O çantada bir de Mengzi'nin kitabı, Eğitmen Feyrik'in hediyesi olan birkaç yazı fırçası ve ufak bir para kesesi bulunuyordu. Şu dünyada sahip olduğu her şey o çantadaydı.

Fang Teyze'nin dudağı kıvrıldı. "Sinegard seni çiğ çiğ yiyecek."

"Şansımı deneyeceğim," dedi Rin.

Neyse ki ona yol parası olarak iki tael verdiler – yargıç, Rin'in imparatorluk çağrısından dolayı ulaşım masrafını karşılamak zorunda kalmıştı. Rin ve Eğitmen Feyrik başkente ulaşmak için kuzeye doğru yol alan bir kervanda iki kişilik yer ayırtmak için bir buçuk tael harcadılar.

"Kızıl İmparator zamanında, başlık parasını taşıyan bir gelin bile güneydeki Horoz Vilayeti'nden kuzeydeki Wudang Dağları'na kadar tek başına gidebilirdi," dedi Eğitmen Feyrik arabaya binerlerken. "Şimdi ise bir asker bile tek başına üç kilometre ilerleyemez."

Kızıl İmparator'un askerleri Nikan Dağları'nda devriye gezmeyeli uzun zaman olmuştu. İmparatorluk'un uçsuz bucaksız yollarında yalnız seyahat etmek hırsızlığa uğramak, öldürülmek veya yenmek için iyi bir seçimdi. Hatta bazen bunların üçü de gerçekleşirdi – bazen de bu sırayla olmazdı.

"Verdiğiniz para sadece yer için değil," dedi kervan lideri, parayı cebine koyarken. "Korumalar için de. Adamlarımız bu işte en iyisi. Opera'yla karşılaşsak bile korkup kaçarlar."

Kızıl Hurda Operası, İkinci Haşhaş Savaşı'ndan sonra İmparatoriçe'ye suikast girişimleriyle bilinen, dindar haydut ve kanun kaçaklarından oluşan bir çeteydi. Artık yalnızca bir hikâyeden ibaretlerdi ancak Nikaraların hayal gücünde hâlâ capcanlıydılar.

"Opera mı?" Eğitmen Feyrik düşünceli bir şekilde sakalını sıvazladı. "Bu ismi duymayalı yıllar oldu. Hâlâ ortalıktalar mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Son on yılda durgunlaştılar ama Kukhonin civarında görül-düklerini duydum. Şansımız yaver giderse karşılaşmayız gerçi." Kervan lideri kemerine bir şamar patlattı. "Eşyalarınızı yükleyin. Hava iyice ısınmadan yola çıkmak istiyorum."

Kervan yolda üç hafta geçirdi, Rin'e inanılmaz sinir bozucu gelen bir yavaşlıkla ilerliyorlardı. Eğitmen Feyrik bu zamanı Sinegard'da onyıllar önce yaşadığı maceraları anlatarak geçirdi ama baş döndüren betimlemeleri Rin'i deli gibi sabırsızlandırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Başkent, Wudang sıradağlarının dibinde yer alıyor. Saray da Akademi de dağın yamacına inşa edilmiş ancak şehrin kalanı aşağıdaki vadide. Bazen, sisli havalarda yamaçtan baktığında bulutların bile üstündeymiş gibi hissediyorsun. Başkentin yalnızca pazaryeri bile Tikany'den büyük. O pazaryerinde kendini kaybedebilirsin... Sukabağı flütlerini çalan müzisyenler göreceksin, akıtma hamuruyla adını yazıp pişiren sokak satıcıları, iki bakıra gözünün önünde pervaneler çizecek usta kaligraflar.

"Bakır demişken. Bunları bir ara dönüştürmemiz gerekecek." Eğitmen Feyrik ulaşım parasının kalanını koyduğu cebini işaret etti.

"Kuzeyde tael ve bakır geçmiyor mu?" diye sordu Rin.

Eğitmen Feyrik kıkırdadı. "Hiç Tikany'den çıkmadın, değil mi? İmparatorluk'ta kullanılan belki yirmi çeşit para birimi var – tosbağa kabukları, altın, gümüş, bakır ingotlar... Her vilayetin kendi para birimi var çünkü para arzında imparatorluk bürokrasisine güvenmiyorlar, hatta büyük vilayetlerin iki üç ayrı para birimi oluyor. Her yerde kabul edilen tek para birimi Sinegard gümüş sikkeleri."

"Bununla kaç sikke alabiliriz?" diye sordu Rin.

"Çok değil," dedi Eğitmen Feyrik. "Ama şehre yaklaştıkça kurlar da artacak. Horoz Vilayeti'nden çıkmadan bozdurabilsek iyi olur."

Eğitmen Feyrik onu başkentle ilgili bol bol uyardı da. "Paran daima ön cebinde olsun. Sinegard'da hırsızlar çaresiz ve cesurdur. Bir keresinde bir çocuğu eli cebimdeyken yakaladım. Onu iş üstünde yakalamışken bile paramı çalmak için debelendi. Herkes

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sana bir şeyler satmaya çalışacak. Satıcıların sesini duyduğunda önüne bak ve onları duymamış gibi davran, yoksa bütün cadde boyunca peşinde dolanırlar. İşleri seni rahatsız etmek. Ucuz içkiden uzak dur. Eğer birisi sana sorgum şarabının şişesini bir ingottan aza satmayı teklif ederse o gerçek alkol değildir."

Rin şaşkına dönmüştü. "Nasıl sahte içki yapabilirler ki?"

"Sorgum şarabını metanolle karıştırarak."

"Metanol mü?"

"İspirto. Zehirli bir madde, fazlası seni kör eder." Eğitmen Feyrik sakalını sıvazladı. "Bu arada, sokak satıcılarından soya sosu da alma. Bazı yerlerde soya sosundaki asitleri daha ucuza taklit etmek için insan saçı kullanıyorlar. Saçların ekmek ve erişte hamurunda da bulunduğunu duydum. Hımmm... aslında, sokak yemeklerinden olabildiğince uzak durman en iyisi. Sana tanesi iki bakıra krep satarlar ama onları da lağım yağında kızartıyorlar."

"*Lağım yağı* mı?"

"Sokaktan topladıkları yağ. Büyük restoranlar yağlarını sokağa döküyor. Sokak satıcıları da bu yağı toplayıp kullanıyor."

Rin'in midesi altüst oldu.

Eğitmen Feyrik uzanıp Rin'in sıkı örgülerinden birini çekiştirdi. "Akademi'ye gitmeden bunları kesecek birini bulman gerek."

Rin korumacı bir şekilde saçına dokundu. "Sinegard'da kadınlar saçlarını uzatmıyor mu?"

"Sinegardlı kadınlar saçları söz konusu olduğunda öyle kibirliler ki parlaklığını korumak için çiğ yumurta bile sürüyorlar. Bu estetik meselesi değil. Birinin seni sokak arasına çekiştirebilmesini istemiyorum. Aylar sonra bir kerhanede ortaya çıkana dek kimse senden haber bile alamaz."

Rin tereddütle örgülerine baktı. Güzel sayılamayacak kadar koyu tenli ve sıskaydı ama her daim uzun, kalın telli saçlarının en iyi özelliklerinden biri olduğunu düşünmüştü. "Olmazsa olmaz mı?"

"Akademide saçını zaten kestirirler herhalde," dedi Eğitmen Feyrik. "Bunun için sana para da ödetirler. Sinegard'da berberler ucuz değil." Başka ne uyarıda bulunacağını düşünürken sakalını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sıvazladı. "Sahte paraya dikkat et. Bir gümüş sikkeyi peş peşe on kez attığında hep Kızıl İmparator yukarı bakacak şekilde düşüyorsa imparatorluk gümüşü değildir. Belirgin bir yarası olmayan birini yerde yatarken görürsen yardımcı olmaya kalkışma. Onları ittiğini söyleyip dava açar ve mahkemede donuna kadar alırlar. Ayrıca kumarhanelerden uzak dur." Eğitmen Feyrik'in sesi ciddileşti. "İşleri şakaya gelmez."

Rin, onun Sinegard'dan neden ayrıldığını anlıyordu.

Ama Eğitmen Feyrik'in söylediği hiçbir şey heyecanını köreltmezdi. Hatta onu daha da sabırsızlandırıyordu. Başkentte dışlanmayacaktı. Sokak yemekleri yiyip gecekondularda yaşamayacaktı. Yemek yiyebilmek için para toplaması veya yemek artıkları için savaşması gerekmeyecekti. Yerini güvenceye almıştı. İmparatorluk'taki en prestijli akademinin bir öğrencisiydi. Bu, onu şehrin tehlikelerinden uzak tutmalıydı.

O gece örgülerini kervan bekçilerinin birinden ödünç aldığı paslı bir bıçakla kendisi kesti. Bıçağı kulağına cesaret edebildiğince yaklaştırıp saçı kesilene dek ileri geri sürttü. Düşündüğünden daha uzun sürmüştü. İşi bittiğinde kucağında duran iki kalın saç öbeğine baktı.

Saçlarını saklayacağını düşünmüştü ama şimdi onlarla arasında duygusal bir bağ göremiyordu. Yalnızca ölü saç öbekleriydi onlar. Kuzeyde onları satamazdı bile – Sinegardlı saçı ince ve ipeksi oluşuyla ünlüydü, kimse Tikanyli bir köylünün sert saçlarını istemezdi. Bunun yerine saçlarını arabanın kenarından atıp tozlu yolda geride kalışlarını izledi.

Kervan, Rin can sıkıntısından delirmek üzereyken başkente vardı.

Sinegard'ın meşhur Doğu Kapısı'nı kilometrelerce öteden görebiliyordu – üstünde üç katlı bir pagoda olan görkemli gri duvar, üstünde Kızıl İmparator'a adanmış bir yazı: *Ebedi Güç, Ebedi Uyum.*

Komik, diye düşündü Rin, bu ülke barıştan çok savaş yaşadı.

Yuvarlak köşeli kapılara yaklaşırken karavan aniden durdu.

Rin bekledi. Hiçbir şey olmadı.

Yirmi dakika sonra Eğitmen Feyrik arabanın kenarından eğilip kervan rehberlerinden birine seslendi. "Ne oluyor?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İleride Federasyon birliği var," dedi rehber. "Bir sınır sorunu yüzünden gelmişler. Kapıda silahları kontrol ediliyor – birkaç dakikaya biter."

Rin dikleşti. "Onlar Federasyon askeri mi?"

Şimdiye kadar hiç Mugen askeri görmemişti. Mugenlilerin hepsi işgal alanlarından uzaklaştırılmış, ya memleketlerine gönderilmiş ya da anakaradaki kısıtlı diplomasi veya ticaret görevlerine atanmışlardı. İşgalden sonra Nikara'da doğmuş olanlar için modern tarihin hortlaklarıydılar – her daim sınırlarda dolanıyor, yüzü bilinmeyen bir tehdit teşkil ediyorlardı.

Eğitmen Feyrik elini hızla uzattı ve Rin'i arabadan atlayamadan yakaladı. "Otur şuraya."

"Ama görmek istiyorum!"

"Hayır, istemiyorsun." Omuzlarını tuttu. "Federasyon askerlerini *asla* görmek istemezsin. Onları kızdırırsan –onlara tuhaf *baktığını* bile düşünürlerse– sana zarar verebilirler ve vereceklerdir de. Hâlâ diplomatik dokunulmazlıkları var. Umurlarında olmaz. Anlıyor musun?"

"Savaşı *kazandık*," diye söylendi Rin. "İşgal bitti."

"Savaşı *zar zor* kazandık." Onu itip oturttu. "Ve Sinegard'daki tüm öğretmenlerinin bir sonrakini kazanmaya kafayı takmış olmasının bir sebebi var."

Kervanın önünde biri bir emir verdi. Arabalar tekrar harekete geçerken Rin hafifçe öne doğru savruldu. Arabanın kenarından eğilerek ileriyi görmeye çalıştı ama görebildiği tek şey ağır kapıların ardında kaybolan mavi bir üniformaydı.

Ve sonunda kapılardan geçtiler.

Pazaryeri duyularına bir saldırı gibiydi. Rin daha önce hiç bu kadar insanı ve bu kadar *şeyi* bir arada görmemişti. Satıcılarla pazarlık yapan müşterilerin sağır edici gürültüsü, sergi panolarına asılmış çiçek desenli ipek yumaklarının parlak renkleri ve sokak satıcılarının taşınabilir ızgaralarından gelen yoğun durian ve karabiber kokuları onu bir anda şaşkına çevirdi.

"Buradaki kadınlar çok *beyaz*," dedi Rin hayranlıkla. "Tablolardaki kızlar gibi."

Kervan kuzeye ilerledikçe gördüğü ten renklerinin gittikçe açıldığını gözlemlemişti. Rin kuzey vilayetlerindekilerin sanayi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ci ve işadamı olduklarını biliyordu. Onlar üst sınıf ve imkânları olan vatandaşlardı, Tikany'nin çiftçileri gibi tarlalarda çalışmıyorlardı. Ama bu kadar farklı olacaklarını düşünmemişti.

"Cesetlerinin bir gün olacağı kadar beyazlar," dedi Eğitmen Feyrik baştan savarcasına. "Güneşten akılları çıkıyor." Şemsiyeli bir çift kadın yanlarından geçerken yanlışlıkla suratına vurunca söylendi.

Rin, Sinegard'ın dışarıdan gelenleri olabildiğince dışlanmış hissettirme konusunda eşsiz bir yeteneği olduğunu fark etti.

Eğitmen Feyrik haklıydı. Sinegard'daki herkes para istiyordu. Dört bir yandan satıcılar ısrarla onlara seslenip duruyordu. Rin arabadan inemeden bir taşıyıcı yanlarında bitip yalnızca sekiz gümüş karşılığında valizlerini –acınası hafiflikte iki çanta– taşımayı teklif etti.

Rin şaşkına döndü; bu kervanda bir kişilik yer için ödediklerinin neredeyse çeyreğiydi.

"Ben taşırım," diye kekeledi, çantasını taşıyıcının elinden kurtarmaya çalışarak. "Gerçekten, ihtiyacım – bırak şunu!"

Taşıyıcıdan kurtulur kurtulmaz kalabalığın saldırısına uğradılar, herkes başka bir hizmet teklif ediyordu.

"Rikşa? Rikşa lazım mı?"

"Küçük kız, kayıp mı oldun?"

"Hayır, yalnızca okulu bulmaya—"

"Sizi götürebilirim, ücretim çok düşük, beş ingot, yalnızca beş ingot—"

"Defolun," diye çıkıştı Eğitmen Feyrik. "Hiçbir şeye ihtiyacımız yok."

Seyyar satıcılar pazaryerine doğru geri çekildi.

Başkentte konuşulan dil bile Rin'i rahatsız hissettiriyordu. Sinegard Nikaracası nahoş bir lehçeydi, konu ne olursa olsun sert ve kısaydı. Eğitmen Feyrik, anladığı bir cevap alana kadar üç kişiye yol sormak zorunda kaldı.

"Burada yaşamamış mıydın?" diye sordu Rin?

"İşgalden beri değil," diye homurdandı Eğitmen Feyrik. "Konuşmadığın bir dili unutmak çok kolaydır."

Rin bunun mantıklı olduğunu düşündü. Kendisi bu lehçeyi hiç anlamıyordu; sanki her kelime kısa kesilmiş gibiydi, sonuna

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da sert bir *r* ekleniyordu. Tikany'de konuştukları dil yavaş ve yumuşaktı. Güneyliler sesli harfleri uzatır, kelimeleri tatlı pirinç lapası gibi dillerinde döndürürdü. Sinegard'da kimsenin kelimeleri bitirmeye vakti yok gibiydi.

Yol tarifiyle bile, şehrin yolları da lehçesinden daha anlaşılır değildi. Sinegard ülkedeki en eski şehirdi ve mimarisi yüzyıllar boyunca burada hüküm sürmüş farklı güçlerin izlerini taşıyordu. Binalar ya yeni yapılmıştı ya da çürümekteydi, uzun zaman önce güçten düşmüş rejimlerin kalıntılarıydı. Şehrin doğusunda kuzeyden gelen Hinterland işgalcilerinin sarmal kuleleri dikiliyordu. Batıda, Haşhaş Savaşları sırasındaki Federasyon işgalcilerinden kalma kutu gibi yerleşim yerleri dip dibe dizilmişti. Birçok hükümdarı olan bir ülkenin resmiydi bu, tek bir şehirde her birinin izi vardı.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu Rin, birkaç dakika yokuş yukarı yürüdükten sonra.

"Az çok." Eğitmen Feyrik aşırı derecede terliyordu. "Son geldiğimden beri labirente dönmüş burası. Ne kadar paramız kaldı?"

Rin para kesesini bulup saydı. "Bir buçuk dizi gümüş."

"İhtiyacımız olana yeter de artar." Eğitmen Feyrik cüppesiyle alnını sildi. "Bir araba tutalım mı?"

Tozlu sokağa adım atıp elini kaldırdı. Neredeyse anında rikşalı bir adam yanlarında belirdi.

"Nereye?" diye sordu nefes nefese.

"Akademi'ye," dedi Eğitmen Feyrik. Çantalarını arkaya atıp oturağa tırmandı. Rin de tutunmuş, kendini yukarı çekmek üzereydi ki arkasında bir çığlık duydu. İrkilerek arkasına döndü.

Yolun ortasında bir çocuk yatıyordu. Biraz ilerisinde bir at arabası yoldan çıktı.

"Çocuğa çarptın!" diye bağırdı Rin. "Hey, *dursana*!"

Sürücü atların dizginlerini çekti. Araba durdu. Yolcu, başını arabadan uzatıp sokağın ortasında kıpırdanan çocuğa baktı.

Çocuk ayağa kalktı, mucizevi bir şekilde hayattaydı. Alnının tepesinden damla damla kan süzülüyordu. İki parmağıyla kafasına dokunup sersemlemiş bir şekilde yere baktı.

Yolcu öne eğilip sürücüye sert bir şekilde, Rin'in anlamadığı bir şeyler söyledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Araba yavaşça döndü. Bir an için Rin sürücünün çocuğu taşımayı teklif edeceğini sandı. Sonra kırbaç sesi duydu.

Çocuk tökezleyip kaçmaya çalıştı.

Rin toynak seslerinin arasında çığlık attı.

Eğitmen Feyrik rikşayı çeken adamın omzuna dokundu. "Hadi. *Hadi!*"

Adam koşarak hızlandı ve etraftaki insanların bağrışları arkalarında kalana dek tekerlek izleriyle dolu yolda ilerledi.

"Sürücü zekice davrandı," dedi Eğitmen Feyrik, tümsekli yolda sarsılarak ilerlerlerken. "Bir çocuğu sakat bırakırsan hayatı boyunca maluliyet aylığı ödersin. Ama öldürürsen yalnızca bir kez cenaze parası ödersin. O da yakalanırsan. Birine çarparsan öldüğünü garantilemek daha iyi."

Rin, rikşanın kenarına sıkıca tutunup kusmamaya çalıştı.

Sinegard şehri boğucu, kafa karıştırıcı ve korkutucuydu.

Ama Sinegard Akademisi anlatılamayacak kadar güzeldi.

Rikşa sürücüsü onları şehrin kıyısında, dağların eteğinde bıraktı. Rin çantaları Eğitmen Feyrik'e bırakıp nefes nefese okulun kapılarına koştu.

Haftalardır Akademi'nin merdivenlerini tırmanmanın nasıl bir his olacağını hayal ediyordu. Sinegard Akademisi'nin nasıl göründüğünü herkes bilirdi, okulun resimleri Nikan'ın dört bir yanında asılıydı.

O resimler kampüsün gerçek hâline yaklaşamıyordu bile. Dönemeçli taş bir yol dağın etrafından dolanıyor, gittikçe yükselen katlara inşa edilmiş pagodalara doğru tırmanıyordu. En tepede, kulesinde Kızıl İmparator'un simgesi olan ejderhanın taştan bir heykeli görülebilen tapınak vardı. Parıldayan bir şelale, tapınağın yanından ipek gibi dökülüyordu.

Akademi tanrılara layık bir yer gibi görünüyordu. Bir efsaneydi. Beş yıl boyunca burası onun evi olacaktı.

Rin'in dili tutuldu.

Kampüste Rin'le Eğitmen Feyrik'i Tobi isimli daha büyük bir öğrenci gezdirdi. Tobi uzun boylu ve keldi, siyah tunik giymiş, koluna da kırmızı bir pazıbent takmıştı. Bunu yapmaktansa başka her şeyi tercih eder gibi can sıkıntısıyla dudak büküyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra yanlarına zayıf, hoş bir kadın geldi, önce Eğitmen Feyrik'i taşıyıcı zannetti, sonra özür dilese de utanmamıştı. Oğlu, o kadar somurtkan olmasa yakışıklı sayılabilecek hoş bir çocuktu.

"Akademi eski bir manastır binasında kurulmuştur." Tobi ilk kata çıkan taş merdivenlere adım atarken onu takip etmelerini işaret etti. "Nikan'ın kabileleri Kızıl İmparator tarafından birleştirildiğinde tapınaklar ve dua alanları dersliklere çevrilmiştir. Yer süpürme işi birinci sınıfların, o yüzden okulu çabucak tanırsınız. Hadi, yetişmeye çalışın."

Tobi'nin hevessizliği bile Akademi'nin güzelliğini bozamazdı ama Tobi de elinden geleni yapıyordu. Taş merdivenlerden hızla ve rahatça çıkıyor, ziyaretçilerinin ona yetişip yetişemediğini kontrol etmiyordu. Rin, daracık merdivenlerde nefes nefese kalan Eğitmen Feyrik'e yardım etmek için geride kaldı.

Akademi'nin yedi katı vardı. Taş patikanın her bir kıvrımı, yüzyıllardır özenle yetiştirilmiş yeşilliklerle çevrili yeni binaları ve eğitim alanlarını göz önüne seriyordu. Dağın yamacından bir dere akıyor, kampüsü ortadan ikiye bölüyordu.

"Kütüphane şurada. Yemekhane şu tarafta. Yeni öğrenciler en alt katta kalır. Üst kat da üstatların." Tobi, hepsi birbirine benzeyen taş binaları hızlı hızlı gösterdi.

"Peki ya şu?" diye sordu Rin, derenin yanındaki önemli görünen bir binayı göstererek.

Tobi'nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Hela."

Yakışıklı çocuk kıkırdadı. Yanakları alev alan Rin, manzara karşısında büyülenmiş gibi yaptı.

"Nerelisin ki sen?" diye sordu Tobi, çok da arkadaş canlısı olmayan bir sesle.

"Horoz Vilayeti," diye mırıldandı Rin.

"Ah. Güney." Tobi bir şeyler anlam kazanmış gibi konuşuyordu. "Çok katlı binalar da senin için yeni olsa gerek ama çok şaşırmamaya çalış."

Rin'in kayıt formları doldurulup teslim edildikten sonra Eğitmen Feyrik'in orada olmak için sebebi kalmamıştı. Okulun kapısında vedalaştılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Korkman normal," dedi Eğitmen Feyrik.

Rin boğazındaki koca yumruyu bastırdı ve dişlerini sıktı. Başı dönüyordu, kendini bıraksa gözlerinden yaşlar boşanacağını biliyordu.

"Korkmuyorum," diye ısrar etti.

Eğitmen Feyrik hafifçe gülümsedi. "Tabii ki korkmuyorsun."

Yüzü buruşan Rin, ileri atılıp eğitmenine sarıldı. Yüzünü Eğitmen Feyrik'in tuniğine gömdü ki kimse ağladığını göremesin. Eğitmen Feyrik omzunu okşadı.

Yıllardır hayalini kurduğu yere gelmek için ülkeyi boydan boya aşmıştı ve güneylilerden nefret eden, kafa karıştırıcı ve düşmanca bir şehir bulmuştu. Tikany'de de Sinegard'da da kimsesi yoktu. Gittiği her yerde, kaçtığı her yerde orada olmaması gereken bir savaş yetimiydi yalnızca.

İnanılmaz yalnız hissediyordu.

"Gitmeni istemiyorum," dedi.

Eğitmen Feyrik'in yüzü düştü. "Ah, Rin."

"Buradan nefret ediyorum," deyiverdi Rin. "Bu şehirden *nefret ediyorum*. Konuşma biçimleri –o aptal çırak– sanki burada olmamam gerektiğini düşünüyorlarmış gibi."

"Tabii ki öyle düşünüyorlar," dedi Eğitmen Feyrik. "Sen bir savaş yetimisin. Bir güneylisin. Keju'yu geçememen gerekirdi. Savaş Lordları Keju sayesinde Nikan'ın bir meritokrasi olduğunu iddia ederler ama sistem fakir ve eğitimsizleri yerinde tutmak üzerine tasarlanmıştır. Varlığınla bile onları rencide ediyorsun."

Rin'in omuzlarını tutup göz göze gelebilmeleri için çömeldi. "Dinle, Rin. Sinegard zalim bir şehir. Akademi daha da kötü olacak. Savaş Lordları'nın çocuklarıyla okuyacaksın. Yürümeyi öğrenmeden önce dövüş sanatları eğitimine başlayan çocuklar bunlar. Seni dışlayacaklar çünkü onlar gibi değilsin. Bu *normal*. Bunların seni yıldırmasına izin verme. Ne derlerse desinler, *burada olmayı hak ediyorsun*. Anladın mı?"

Rin başıyla onayladı.

"Derslerin ilk günü karnına yumruk yemişsin gibi olacak," diye devam etti Eğitmen Feyrik. "İkinci günün muhtemelen daha bile kötü olacak. Dersler Keju çalışmalarından çok daha zor gelecek. Ama tüm bunları atlatabilecek biri varsa o da sensin. Buraya gelebilmek için neler yaptığını unutma."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

***

Eğitmen Feyrik yoldan aşağı yürüyüp gözden kaybolurken, Rin burnunu tutarak gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Yeni sınıf arkadaşlarının onu ağlarken görmesine izin veremezdi.

Seni koridor boyunca ilerletiyor. Yaşlı ve şişman, ter kokuyor. Sana bakıp dudaklarını yalıyor...

Rin ürperdi, gözlerini sımsıkı yumup açtı.

Sinegard yabancı ve korkutucuysa ne olmuş? Bu önemli değildi. Gidecek başka yeri yoktu.

Omuzlarını dikleştirip okul kapısından içeri girdi.

Bu daha iyiydi. Ne olursa olsun, Tikany'den bin kat daha iyiydi.

"Ve helanın bir sınıf olup olmadığını sordu," dedi kayıt sırasının ilerisindeki bir ses. "Kıyafetlerini görmeliydiniz."

Rin'in ensesindeki tüyler ürperdi. Turdaki çocuktu.

Rin arkasını döndü.

Yakışıklıydı, çok yakışıklıydı. Kocaman, badem biçimli gözleri vardı ve dudakları öyle güzeldi ki alayla gülümserken bile çekiciydi. Sinegardlı kadınların uğrunda cinayet işleyeceği kadar beyaz tenliydi ve ipeksi saçları neredeyse Rin'in saçlarının eski hâli kadar uzundu.

Çocuk, Rin'le göz göze gelip sırıttı, sanki onu görmemiş gibi devam etti. "Ve hocası, biliyor musunuz, bence şehirde iş bulamayıp da kırsaldaki bir yargıçtan tırtıklanmaya çalışan fiyaskolardan. Öyle nefes nefeseydi ki yukarı çıkarken ölecek sandım."

Rin yıllarca Fanglerden sözlü şiddet görmüştü. Bu çocuğun hakaretleri ona dokunmazdı bile. Ama Eğitmen Feyrik'i aşağılamak, onu Tikany'den buraya getiren adamı, onu zoraki evlilikten ve sefil bir gelecekten kurtaran adamı aşağılamak... affedilemezdi.

Rin çocuğa doğru iki adım atıp suratına bir yumruk savurdu.

Yumruğu, çocuğun gözüyle buluşunca hoş bir ses çıkardı. Çocuk geriye doğru tökezleyip arkasındaki öğrencilere çarptı, neredeyse yere devriliyordu.

"Seni *orospu*!" diye bağırdı. Doğrulup Rin'e doğru atıldı.

Rin olduğu yerde büzülüp yumruklarını kaldırdı.

"Yeter!" Koyu renk cüppeli bir çırak aralarında belirip onları ayırmak için kollarını iki yana açtı. Çocuk yine de Rin'e atılmaya çalışınca çırak onu bileğinden yakalayıp kolunu büktü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çocuk tökezleyip hareketsiz kaldı.

"Kuralları bilmiyor musunuz?" Çırağın sesi pes, sakin ve kontrollüydü. "Dövüşmek yok."

Çocuk hiçbir şey demedi, yüzü asılmıştı. Rin ağlamamak için direndi.

"İsimleriniz?" dedi çırak.

"Fang Runin," dedi Rin hemen, korkuyla. Başları dertte miydi? Okuldan atılacak mıydı?

Çocuk hâlâ, boşu boşuna kurtulmaya uğraşıyordu.

Çırak onu daha sıkı tuttu. "İsim?" diye sordu tekrar.

"Yin Nezha," dedi çocuk.

"Yin mi?" Çırak onu bıraktı. "Yin Hanesi'nin soylu vârisi koridorlarda kavgaya mı tutuşuyor?"

"Suratıma yumruk attı!" diye tiz bir sesle bağırdı Nezha. Sol gözü morarmaya başlamıştı bile, porselen gibi bembeyaz cildinde bir tutam mor.

Çırak tek kaşını kaldırdı. "Peki bunu neden yaptı?"

"Öğretmenime hakaret etti," dedi Rin.

"Ah? O zaman iş değişir." Çırak eğlenmiş gibiydi. "Öğretmenlere hakaret etmemeyi öğretmediler mi sana? Bu bir tabu."

"Seni öldüreceğim," diye hırladı Nezha, Rin'e. "Seni *geberteceğim*."

"Ah, kapa çeneni." Çırak esneme taklidi yaptı. "Askerî akademidesin. Yıl boyunca birbirinizi öldürmek için bolca şansınız olacak. Ama oryantasyonun bitmesini bekleyin, olur mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

Dağın üçüncü katındaki tapınaktan dönüştürülmüş olan ana salona son girenler Nezha ve Rin'di. Salon çok büyük olmasa da loş ışıklandırması onu devasa gösteriyor, içindekilere kendilerini olduklarından küçük hissettiriyordu. Rin tanrıların ve hocaların karşısındayken böyle hissedilmesini istediklerini düşündü.

Toplamda elli kişiyi geçmeyen birinci sınıflar, on kişilik sıralar hâlinde dizlerinin üstüne çökmüş oturuyorlardı. Elleri kucaklarında birleştirilmiş, gergin bir şekilde etrafa bakınıyorlardı. Çıraklar da onların etrafında sıra sıra oturmuş sohbet ediyordu. Birinci sınıfları özellikle rahatsız hissettirmek istercesine normalden yüksek sesle gülüyorlardı sanki.

Rin oturduktan bir an sonra kapılar açıldı ve en kısa boylu birinci sınıftan bile daha minik bir kadın salona girdi. Asker gibi yürüyordu – dik, dikkatli ve kontrollü.

Her biri kahverengi cüppeler giymiş beş erkek ve bir kadın da onun peşinden içeri girdi. Odanın önünde, kadının arkasında sıraya dizildiler ve elleri cüppelerinin kollarına gizlenmiş bir şekilde durdular. Çıraklar sessizleşip ayağa kalktı ve ellerini arkalarında kavuşturup başlarını hafifçe öne eğerek selam verdi. Rin ve diğer birinci sınıflar da onları takip ederek ayağa fırladı.

Kadın bir an onlara baktı, sonra oturmalarını işaret etti.

"Sinegard'a hoş geldiniz. Ben Jima Lain. Okulun müdiresiyim, Sinegard İhtiyat Kuvvetleri komutanı ve Nikara İmparatorluk Milis Kuvvetleri eski komutanıyım." Jima'nın net ve soğuk sesi odadaki havayı bıçak gibi kesti.

Jima arkasındaki altı kişiyi gösterdi. "Bunlar Sinegard'ın üstatları. İlk yılınızda hocalarınız olacak ve yıl sonu Sınavlarının ardından sizi çırak olarak alıp almayacaklarına karar verecekler."

Üstatlar çok ciddi duruyorlardı, her biri bir öncekinden daha azametliydi. Hiçbiri gülümsemiyordu. Her birinin farklı renk birer kemeri vardı – kırmızı, mavi, mor, yeşil ve turuncu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Biri hariç. Jima'nın solundaki adam kemer takmamıştı. Cüppesi de farklıydı – kenarları işlemeli değildi ve göğsünün sağ tarafında Kızıl İmparator'un mührü yoktu. Oryantasyon olduğunu unutmuş da son anda üstüne şekilsiz bir kahverengi cüppe geçirmiş gibi giyinmişti.

Bu üstadın saçları Eğitmen Feyrik'in sakalı gibi bembeyazdı ama Eğitmen Feyrik kadar yaşlı değildi. Yüzü ilginç bir şekilde kırışıksızdı ama genç de gözükmüyordu, yaşını tahmin etmek mümkün değildi. Jima konuşurken parmağını kulağına sokup karıştırdıktan sonra çıkardığı pisliği incelemek için yüzüne yaklaştırdı.

Aniden kafasını kaldırıp Rin'in ona baktığını gördü ve sırıttı.

Rin aceleyle bakışlarını çevirdi.

"Hepiniz Keju'da en yüksek puanları aldığınız için buradasınız," dedi Jima ellerini kocaman açarak. "Burada okuma şerefine erişmek için binlerce öğrenciyi geçtiniz. Tebrikler."

Birinci sınıflar ne yapacaklarını bilemeden birbirlerine baktı, kendilerini alkışlamaları gerekip gerekmediğinden emin değillerdi. Birkaç çekingen alkış duyuldu.

Jima sırıttı. "Gelecek yıl beşte biriniz burada olmayacak."

Salon birden sessizleşti.

"Sinegard'ın askeriyede şan şöhret hayali kuran her çocuğu eğitecek ne zamanı var ne de kaynağı. Okuma yazma bilmeyen çiftçiler bile asker olabilir. Ama biz burada asker yetiştirmiyoruz. Biz burada *general* yetiştiriyoruz. İmparatorluk'un geleceğini ellerinde tutacak kişileri yetiştiriyoruz. Bu yüzden, zamanımıza değmeyeceğinize karar verirsem, okuldan ayrılmanız talep edilecek.

"Size bir çalışma branşı sunulmadığını fark etmişsinizdir. Seçimin öğrencilere bırakılması gerektiğine inanmıyoruz. İlk yılınızdan sonra öğrettiğimiz her alanda yeterlik sınavlarına tabi tutulacaksınız: Dövüş, Strateji, Tarih, Silahlanma, Dilbilim ve Tıp."

"Ve İrfan," diye araya girdi beyaz saçlı üstat.

Jima'nın sol gözü seğirdi. "Ve İrfan. Eğer, yıl sonu Sınavlarınızda bu alanlardan birine uygun olduğunuz düşünülürse Sinegard'da okumaya devam etmenize izin verilecek. O zaman çırak unvanı alacaksınız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jima etraflarındaki yaşı daha büyük öğrencileri gösterdi. Rin çırakların pazıbentlerindeki renklerin üstatların kemerleriyle eşleştiğini şimdi fark etmişti.

"Eğer hiçbir üstat sizi çırak olarak almaya değer bulmazsa, Akademi'den ayrılmanız talep edilecek. Birinci sınıf başarı oranı genellikle yüzde seksen civarında. Etrafınıza bakın. Bu, seneye bu zamanlarda sıranızdaki iki kişinin burada olmayacağı anlamına geliyor."

Rin etrafına bakındı, içinde yükselen panikle başa çıkmaya çalışıyordu. Sinegard'a girmenin okuldan sonra istikrarlı bir kariyer ya da en azından beş yıl boyunca güvenli bir ev anlamına geldiğini düşünmüştü.

Birkaç ay sonra eve geri yollanabileceğinin farkında değildi.

"Bunu gereklilikten yapıyoruz, zalimlikten değil. Bizim görevimiz yalnızca elitleri – en iyilerin en iyilerini eğitmek. Amatörlere harcayacak vaktimiz yok. Sınıf arkadaşlarınıza iyi bakın. En iyi arkadaşlarınız olacakları gibi en büyük rakipleriniz de olacaklar. Akademide kalmak için birbirinizle yarışıyorsunuz. Bu rekabet sayesinde gerçek yeteneklerin ortaya çıkacağına inanıyoruz. Ve yeteneksiz olanlar eve geri yollanacak. Hak ediyorsanız, seneye çırak olarak burada olacaksınız. Hak etmiyorsanız... o zaman buraya hiç gelmemiş olmanız gerekirdi zaten." Jima doğrudan Rin'e bakıyor gibiydi.

"Son olarak, bir uyarım var. Kampüste uyuşturucu kullanımını kesinlikle hoş görmüyorum. Eğer üzerinizde bir gıdım bile haşhaş varsa, yasadışı bir maddenin on *adım* ötesinde bile yakalanırsanız, Akademi'den sürüklenerek çıkarılıp Baghra hapishanesini boylarsınız."

Jima onlara son kez sert sert bakıp elini sallayarak gitmelerini işaret etti. "Bol şanslar."

Raban, yani Nizha ile Rin'in kavgasını ayıran çırak onları ana salondan çıkarıp en alt kattaki yatakhanelere götürdü.

"Birinci sınıfsınız, yani gelecek haftadan itibaren yerleri süpüreceksiniz," dedi Raban, onlarla konuşabilmek için geri geri yürürken. Rin'in daha önce birinin bir uzvunu ampute etmek üzere olan doktorlarda duyduğuna benzeyen nazik ve yatıştırıcı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir ses tonu vardı. "İlk çan gün doğumunda çalacak, dersler ise ondan yarım saat sonra başlıyor. Öncesinde yemekhanede olun, yoksa kahvaltıyı kaçırırsınız."

Erkekler kampüsteki en büyük binada kalıyordu; üç katlı bir yapı. Akademi keşişlerden alınmadan çok önce inşa edilmiş gibi görünüyordu. Kızların yatakhanesi ise onun aksine minicikti, eskiden tek bir meditasyon odası olan tek katlı bir bina.

Rin, yatakhanenin sıkış tepiş olacağını düşünmüştü ama kendisininkinden başka yalnızca iki ranza dolu gibiydi.

"Bir yılda üç kız rekor," dedi Raban, onları yerleşmeleri için bırakmadan önce. "Üstatlar çok şaşırdı."

Yatakhanede yalnız kalınca kızlar ihtiyatlı bakışlarla birbirini süzdü.

"Ben Niang," dedi Rin'in solundaki kız. Yuvarlak, arkadaş canlısı bir yüzü ve kuzeyli olduğunu belli eden canlı bir aksanı vardı ama Sinegard lehçesi gibi anlaşılmaz değildi. "Tavşan Vilayeti'ndenim."

"Memnun oldum," dedi diğer kız ağır ağır. Çarşaflarını inceliyordu. İnce, kırık beyaz kumaşı parmaklarının arasına aldı, tiksinerek yüzünü buruşturup kumaşı bıraktı. "Venka," dedi gönülsüzce. "Ejderha Vilayeti ama başkentte büyüdüm."

Venka klasik Sinegard güzeliydi; çok açık tenliydi, kavak gibi ince ve uzundu. Rin onun yanında kendini kaba saba ve basit hissetti.

İkisinin de beklentiyle kendisine baktığını fark etti.

"Runin," dedi. "Kısaca Rin."

"*Runin.*" Venka adını Sinegard aksanıyla tekrarladı, heceleri tatları kötüymüşçesine dilinde yuvarladı. "Ne biçin isim *o*?"

"Güneyli ismi," dedi Rin. "Horoz Vilayeti'ndenim."

"O yüzden tenin o kadar kara," dedi Venka dudağını bükerek. "İnek gübresi renginde."

Rin'in burun delikleri genişledi. "Bir kere güneşin altına çıkmıştım. Sana da öneririm."

Eğitmen Feyrik'in uyardığı gibi dersler çok hızlı ilerledi. Dövüş sanatları eğitimi ertesi gün, gün doğumunun hemen ardından ikinci kat avlusunda başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu ne?" Kırmızı kemerli Dövüş öğretmeni Üstat Jun bir araya toplanmış sınıfa tiksinerek baktı. "Sıraya girin. Düz bir sıra istiyorum. Korkak tavuklar gibi toplaşmayı bırakın."

Jun'un neredeyse alnının ortasında buluşan inanılmaz kalın ve siyah kaşları vardı. Esmer suratında fırtına bulutları gibiydi, sanki kalıcı olarak çatılmışlardı.

"Sırtlar dik." Jun'un sesi de yüzü gibiydi: sert ve merhametsiz. "Karşıya bakın. Eller arkanızda."

Rin, önündeki sınıf arkadaşlarını taklit etmeye çalıştı. Sol bacağı kaşınıyordu ama kaşımaya cesaret edemedi. Çişi geldiğini fark etti ama artık çok geçti.

Jun avlunun önüne yürüdü, olabildiğince rahatsız durmalarından memnundu. Nezha'nın önünde durdu. "Suratına ne oldu?"

Nezha'nın sol gözü mosmor olmuştu, onun dışında kusursuz olan çehresinde mor bir leke gibiydi.

"Kavgaya karıştım," diye mırıldandı Nezha.

"Ne zaman?"

"Dün akşam."

"Şanslısın," dedi Jun. "Daha sonra olsa seni okuldan atardım."

Sesini yükselterek sınıfa döndü. "Dersimin ilk ve en önemli kuralı şu: Sorumsuzca dövüşmeyin. Öğreneceğiniz teknikler uygulamada ölümcül. Yanlış uygulanırsa kendinize veya antrenman partnerinize ciddi zarar verebilirsiniz. Sorumsuzca dövüşürseniz, sizi dersimden atar, Sinegard'dan atılmanız için de baskı yaparım. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," diye yanıtladılar.

Nezha başını çevirip saf nefretle Rin'e baktı. Rin onu görmemiş gibi yaptı.

"Kim daha önce dövüş sanatları eğitimi aldı?" diye sordu Jun. "Elinizi kaldırın."

Neredeyse tüm sınıf el kaldırdı. Rin avluda etrafına bakınarak panikledi. Bu kadar çok kişi Akademi'den önce eğitim mi almıştı? *Nerede* eğitim almışlardı? Ne kadar öndelerdi? Ya yetişemezse?

Jun, Venka'ya işaret etti. "Kaç yıl?"

"On iki," dedi Venka. "Hafif Yumruk tarzında eğitim aldım."

Rin'in gözleri büyüdü. Bu, Venka'nın neredeyse yürümeyi öğrendiği andan itibaren eğitim aldığı anlamına geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jun tahta mankeni gösterdi. "Geri hilal tekme. Kafayı kopar."

Kafayı kopar mı? Rin şüpheyle mankene baktı. Kafası ve gövdesi tek parça odundan oyulmuştu. Kafa vidayla tutturulmamıştı, gövdeyle bütündü.

Ancak Venka soğukkanlılığını bozmadı. Ayaklarının duruşunu ayarladı, gözlerini kısarak mankene baktı ve dönerek bacağını geriye savurdu, ayağı kafasından daha yükseğe erişti. Topuğu havada düzgün ve kontrollü bir yay çizdi.

Ayağı mankenin kafasıyla buluştu ve kafa koparak avlunun diğer ucuna uçtu. Tıkırdayarak yuvarlandı ve köşede, duvarın dibinde durdu.

Rin'in ağzı açık kaldı.

Jun sertçe başıyla onaylayıp Venka'yı yerine yolladı. Venka kendinden memnun bir şekilde sıraya geçti.

"Bunu nasıl yaptı?" diye sordu Jun.

Büyü, diye düşündü Rin.

Jun, Niang'ın önünde durdu. "Sen. Şaşkına düşmüş gibisin. Sence bunu nasıl yaptı?"

Niang gerginlikle göz kırptı. "*Ki*?"

"*Ki* ne?"

Niang kızardı. "Iı... İçsel enerji. Ruhsal enerji?"

"Ruhsal enerji," diye tekrarladı Üstat Jun. Dalga geçercesine güldü. "Köylü saçmalıkları. *Ki*'ye doğaüstü gizem yükleyenler dövüş sanatlarına haksızlık eder. *Ki* yalnızca enerjidir. Akciğerlerinizde, damarlarınızda dolaşan enerjiyle aynı şey. Nehirlerin akmasını ve rüzgârların esmesini sağlayan enerji."

Beşinci kattaki çan kulesini gösterdi. "İki görevli geçen yıl yeni dövülmüş bir çan taktılar. Tek başlarına çanı o yüksekliğe çıkarmaları mümkün değildi. Ama zekice yerleştirilmiş iplerle, ortalama kuvvette iki kişi kendilerinden çok daha ağır olan çanı kaldırabildi.

"Bu prensip, dövüş sanatlarında tam tersine işler. Vücudunuzda belli bir miktar enerji vardır. Ne kadar çalışırsanız çalışın insanüstü güce ulaşamazsınız. Ama doğru eğitimle ne zaman ve nereye vuracağınızı..." Jun mankenin gövdesine yumruk attı. Ahşap elinin etrafında çepeçevre çatlaklar oluşturarak parçalandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elini geri çekti. Gövde parçalara ayrılarak yere dağıldı. "Normal insanların mümkün olmadığına *inandığı* şeyleri yapabilirsiniz. Dövüş sanatları etki ve tepkiyle ilgilidir. Açılar ve trigonometri. Doğru vektöre uygulanan doğru miktarda güç. Kaslarınız kasılıp güç sarf eder ve bu güç hedefe yayılır. Kas yaparsanız, daha çok güç uygulayabilirsiniz. Tekniklerinize çalışırsanız, gücü daha yoğun ve etkili bir şekilde uygularsınız. Dövüş sanatları fizikten ibarettir. Eğer bu kafanızı karıştırıyorsa, büyük üstatların dediklerine uyun, yeter. Soru sormayın. Sadece itaat edin."

Tarih dersi tevazu üstüneydi. Kambur, seyrek saçlı Üstat Yim, daha herkes sınıfa doluşamadan Nikan'ın askeri utanç kaynaklarını anlatmaya girişti.

"Geçen yüzyılda İmparatorluk beş savaşta çarpıştı," dedi Yim. "Ve her birini kaybettik. Bu yüzden geçen yüzyıla Küçük Düşme Çağı diyoruz."

"Ne güzel," dedi önlerdeki tel tel saçlı bir çocuk.

Yim onu duyduysa da tepki vermedi. Doğu yarıkürenin resmedildiği büyük bir parşömen haritaya işaret etti. "Bu ülke, Kızıl İmparator döneminde yarıkürenin yarısını kaplıyordu. Eski Nikara İmparatorluğu modern uygarlığın doğuş yeriydi. Dünyanın merkezi. Tüm icatlar Eski Nikan'dan çıkardı; mıknatıs, parşömen presi ve maden eritme ocağı bunlardan bazıları. Nikara temsilcileri, doğudaki Mugen adalarından güneydeki Speer'a kadar her yere kültür ve başarılı hükümet yöntemlerini taşıdı.

"Ama imparatorluklar çöker. Eski imparatorluk kendi görkemine yenik düştü. Kuzeydeki genişlemenin ihtişamına kapılan Savaş Lordları kendi aralarında çatışmaya başladı. Kızıl İmparator'un ölümü, net bir sonu olmayan güç savaşlarını tetikledi. Nikan da böylece On İki Vilayet'e bölündü, her birinin başına bir Savaş Lordu geçti. Yakın tarihin çoğunda Savaş Lordları birbirleriyle savaşmakla meşguldü. Ta ki—"

"Haşhaş Savaşları," dedi öndeki çocuk.

"Evet. Haşhaş Savaşları'na dek." Yim haritada Nikan sınırındaki bir ülkeyi, yay şeklinde uzayan minik bir adayı gösterdi. "Beklenmedik bir anda, Nikan'ın doğudaki küçük kardeşi, eski

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

haraçgüzâr devleti hançerini onu uygarlıkla tanıştıran ülkeye çevirdi. Gerisini zaten biliyorsunuzdur."

Niang elini kaldırdı. "Nikan ve Mugen'in arası neden bozuldu? Kızıl İmparator zamanında Federasyon barışçıl bir haraçgüzâr devletti. Ne oldu? Bizden ne istiyorlardı?"

"İlişkiler hiçbir zaman barışçıl değildi," diye düzeltti Yim. "Şimdi de değil. Mugen hep daha fazlasını istedi, haraçgüzâr devletken bile. Federasyon hırslı, hızla büyüyen ve ufacık adada nüfusu hızla artan bir devlet. Sınırları içinde bakabileceğinden fazla vatandaşı olan, fazlasıyla militarist bir devlet olduğunuzu varsayın. Sizi yönetenlerin tanrı oldukları fikrini yaydıklarını ve imparatorluğunuzu doğu yarıküreye yaymanın ilahi hakkınız olduğunu söylediklerini düşünün. Birden Nariin Denizi'nin öte yanındaki koca kara parçası ana hedef gibi görünüyor, değil mi?"

Haritaya geri döndü. "İlk Haşhaş Savaşı felaketti. Bölünmüş İmparatorluk'un, yıllardır bu iş için hazırlanan eğitimli Federasyon bölükleri karşısında ayakta kalma şansı yoktu. O zaman size bir soru. İkinci Haşhaş Savaşı'nı nasıl kazandık?"

Han isimli bir çocuk elini kaldırdı. "Üçlü sayesinde mi?"

Sınıftan bastırılmış kıkırtılar yükseldi. Üçlü –Engerek, Ejderha İmparator ve Bekçi– İmparatorluk'u Federasyon karşısında birleştiren üç yiğit askerdi. Karakterler gerçekti –Engerek olarak tanınan kadın hâlâ Sinegard tahtında oturuyordu– ama efsanevi dövüş sanatları becerileri çocuk masallarına konu olmuştu. Rin, Üçlü'nün tek başına Federasyon taburlarını ezip geçtiğini, doğaüstü güçleriyle fırtınalar ve seller yarattığını dinleyerek büyümüştü. Ama o bile bu fikrin tarih dersinde dillendirilmesinin saçma olduğunu düşünmüştü.

"Gülmeyin. Üçlü çok önemliydi – onların siyasi entrikaları olmasa, On İki Vilayet hiç birleşmeyebilirdi," dedi Yim. "Ama aradığım cevap bu değil."

Rin elini kaldırdı. Bu sorunun cevabını Eğitmen Feyrik'in tarih kitaplarından ezberlemişti. "Merkezi talan ettik. Stratejik olarak yakıp yıktık. Federasyon bölükleri ülkenin içlerine ulaştığında erzakları bitti ve ordularını besleyemediler."

Yim cevabı karşısında omuz silkti. "İyi bir cevap ama yanlış.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu, yalnızca kırsaldaki tarih kitaplarına yazılan bir propaganda. Yakıp yıkma stratejisi Mugen'den çok kırsala zarar verdi. Başka?"

Doğru cevabı bulan öndeki tel tel saçlı çocuktu. "Speer'ı kaybettiğimiz için kazandık."

Yim başıyla onayladı. "Kalk ve açıkla."

Çocuk saçını geriye atıp ayağa kalktı. "Speer'ı kaybettiğimizde Hesperya müdahale ettiği için savaşı kazandık. Ve, şey, Hesperya'nın donanması Mugen'inkinden çok daha güçlüydü. Onlar okyanusta kazandı ve ateşkese Nikan da dahil oldu. Aslında zafer bizim değildi."

"Doğru," dedi Yim.

Çocuk inanılmaz rahatlamış görünerek yerine oturdu.

"Nikan, İkinci Haşhaş Savaşı'nı kazanmadı," diye tekrarladı Yim. "Federasyon'dan kurtulmamızın tek sebebi, donanması güçlü olan devletlerin bize acıyacağı kadar zavallı durumda olmamız. Ülkemizi korumakta o kadar başarısızdık ki Hesperya ancak *soykırım* yapılınca müdahale etti. Nikara gemileri kuzey cephesinden kıpırdayamazken, bir Federasyon filosu bir gecede Ölü Ada'yı yerle bir etti. Speer'daki her bir kadın, erkek ve çocuk katledildi, cesetleri yakıldı. Bir günde bir ırkın tamamı yok oldu."

Sınıf sessizleşti. Yılan Vilayeti'nin hemen yanında, Nariin Denizi ile Omonod Körfezi arasındaki okyanusu süsleyen, damla şeklinde bir ada olan Speer'ın yıkımıyla ilgili hikâyeleri dinleyerek büyümüşlerdi. İmparatorluk'un son haraçgüzâr devletiydi, Kızıl İmparator'un hüküm sürdüğü günlerde fethedilip İmparatorluk'a bağlanmıştı. Nikan tarihinde rahatsız edici bir yeri vardı, Savaş Lordları yönetimindeki bölük ordunun başarısızlığının çarpıcı bir örneğiydi.

Rin, Speer'ın kaybının aslında kazara olup olmadığını hep merak etmişti. Yok edilen vilayet Speer'dan başkası olsa Nikara İmparatorluğu ateşkesle yetinmez, Mugen Federasyonu yerle bir olana kadar savaşmaya devam ederlerdi.

Ama Speerlılar pek Nikara sayılmazdı. Uzun boylu ve esmer tenlilerdi, anakarada yaşayan Nikaralardan etnik olarak farklı ada insanlarıydılar. Kendi dilleri, alfabeleri ve dinleri vardı. İmparatorluk Milis Kuvvetleri'ne Kızıl İmparator'un kılıç zoruyla katılmışlardı.

Bu durum, İkinci Haşhaş Savaşı'na kadar Nikara ile Speer arasında gerilime yol açmıştı. Yani, diye düşündü Rin, feda edilecek bir vilayet varsa, bunun Speer olması mantıklıydı.

"Geçtiğimiz yüzyılı ancak şans ve batının merhameti sayesinde atlattık," dedi Yim. "Ama Nikan, Hesperya'nın yardımıyla bile Federasyon işgalcilerini zar zor sürdü. Hesperya'nın baskısı altındaki Federasyon, İkinci Haşhaş Savaşı'nın sonunda Saldırmazlık Paktı imzaladı ve Nikan o zamandan beri bağımsız. Federasyon temsilcileri At Vilayeti'nin kıyısına sürülmüş ve geçen yirmi yıl boyunca da hizadan pek çıkmamışlardı.

"Ama Mugenliler sabırsızlanıyor ve Hesperya sözlerini tutmakta hiçbir zaman pek iyi olmadı. Üçlü artık yalnızca bir kişi; İmparator Öldü, Bekçi kayıp, tahtta yalnızca İmparatoriçe var. Belki de en kötüsü artık Speerlı askerlerimizin olmaması." Yim duraksadı. "En iyi dövüş gücümüz yok oldu. Nikan, İkinci Haşhaş Savaşı'ndan canlı çıkabilmemizi sağlayan güçleri kaybetti. Hesperya'nın bizi tekrar kurtarmasını bekleyemeyiz. Geçen yüzyıllardan bir şey öğrendiysek, o da Nikan'ın düşmanlarının asla rahat durmadığı. Bu sefer geldiklerinde hazırlıklı olmayı planlıyoruz."

Öğle çanı yemek vakti demekti.

Yiyecekler –tatlı pirinç lapası, balık güveci ve pirinç unu ekmekleri– duvar dibine dizilmiş devasa kazanlardan servis ediliyordu ve servisi yapan aşçılar işlerini pek umursamıyor gibiydi.

Porsiyonlar öğrencilerin açlığını dindirecek ama karınlarını tamamen doyurmayacak kadardı. İkinci kez sıraya girmeye çalışan öğrenciler masalarına elleri boş dönüyordu.

Rin için düzenli yemek fikri bile yeterince cömertti – Franglerin evinde çok kez akşam yemeği yemeden gün geçirmişti. Ama sınıf arkadaşları Raban'a tek porsiyonla ilgili şikâyetlerde bulunuyordu.

"Jima, açlığın faydalı olduğunu savunuyor. Hafif hissetmemizi ve odaklanmamızı sağlarmış," diye açıkladı Raban.

"Sefil hissetmemizi sağlıyor," diye homurdandı Nezha.

Rin gözlerini devirdi ama sesini çıkarmadı. Yemekhanenin arka tarafındaki ahşap masada sıkış tepiş yirmi beş kişilik iki sıra

hâlinde oturuyorlardı. Diğer masalarda çıraklar oturuyordu ama Nezha'nın bile onların yanına oturacak cesareti yoktu.

Rin kendini Niang ile Tarih dersinde konuşan seyrek saçlı çocuğun arasında buldu.

"Ben Kitay," dedi çocuk, güvecini bir solukta bitirdikten sonra.

Rin'den bir yaş küçüktü, görünüşünden de belliydi – sıska, çilli ve kocaman kulaklıydı. Ayrıca en rekabetli sınav bölgesi olan Sinegard Eyaleti'nde en yüksek Keju notunu almıştı ki bu da sınava bir yıl erken giren biri için özellikle etkileyiciydi. Fotoğrafik hafızası vardı ve Sınavlar'dan sonra Üstat Irjah ile Strateji okumak istiyordu, bu arada Rin de Jun'un uyuz bir herif olduğunu düşünmüyor muydu?

Rin, "Evet. Ve benim adım da Runin. Rin," dedi konuşma fırsatı bulduğunda.

"Ah, Nezha'nın nefret ettiği kız sensin."

Rin daha beter şeylerle de tanınabilirdim herhalde, diye düşündü. Zaten Kitay onu suçluyor gibi değildi. "Onun sorunu ne ki?" diye sordu Rin.

"Babası Ejderha Savaş Lordu ve halaları nesillerdir İmparatorluk'un hareminde. Senin ailen de *hem* zengin *hem de* çekici olsa sen de hıyarın teki olurdun."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Rin.

"Birlikte büyüdük. Ben, Nezha ve Venka. Eğitmenimiz aynıydı. Hepimiz Akademi'ye gelince bana daha iyi davranırlar diye düşünmüştüm." Kitay, Nezha ve Venka'nın masanın ilgi odağı olduğu diğer uca bakıp omuz silkti. "Yanılmışım."

Rin, Nezha'nın Kitay'ı arkadaş çevresinden çıkarmasına şaşırmamıştı. Nezha'nın, Kitay'ın yarısı kadar bile zeki biriyle takılmasının imkânı yoktu – Kitay çok yerde onu arka planda bırakabilirdi. "Onu kızdıracak ne yaptın?"

Kitay yüzünü buruşturdu. "Sınavda onu geçmek dışında hiçbir şey. Nezha'nın egosu kırılgandır. Neden, sen ne yaptın?"

"Gözünü morarttım," dedi Rin.

Kitay kaşını kaldırdı. "Güzel."

Öğle yemeğinden sonra İrfan, ondan sonra da Dilbilim vardı. Rin gün boyu İrfan dersini iple çekmişti. Ama onları sınıfa götüren

çıraklar gülmemek için kendilerini zor tutuyor gibi görünüyorlardı. Beşinci kata çıkan merdivenleri tırmandılar, diğer derslerin sınıflarından çok daha yüksekteydiler. Sonunda, etrafı çevrili bir bahçeye ulaştılar.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu Nezha.

"Sınıfınız burası," dedi çıraklardan biri. Diğer çırakla birbirlerine bakıp sırıttılar ve gittiler. Beş dakika sonra neden eğlendikleri belli oldu. Irfan Üstadı gelmedi. On dakika geçti. Yirmi dakika.

Sınıftakiler bahçede kafası karışık bir şekilde gezinip ne yapacaklarını çözmeye çalıştı.

"Bizimle dalga geçiyorlar," dedi Han. "Bizi yanlış yere getirdiler."

"Burada ne yetiştiriyorlar ki?" Nezha bir çiçek koparıp kokladı. "İğrenç."

Rin çiçeklere daha yakından baktı ve gözleri kocaman oldu. Bu yaprakları daha önce görmüştü.

Nezha da onunla aynı anda fark etti.

"Siktir," dedi. "Bu haşhaş bitkisi."

Sınıf arkadaşları yuvası bozulmuş fındık fareleri gibi irkildi. Çiçeğin yakınında durmak kafalarını güzel yapacakmış gibi bitkiden uzağa kaçıştılar.

Rin gülmemek için kendini zor tuttu. Ülkenin diğer ucunda ona tanıdık gelen bir şey bulmuştu hiç olmazsa.

"Okuldan atılacağız," diye inledi Venka.

"Saçmalama, *bizim* haşhaşımız değil ki," dedi Kitay.

Venka ellerinin suratının etrafında sallamaya başladı. "Ama Jima yakınında bulunursak bile—"

"Tüm sınıfı atacak değiller ya," dedi Kitay. "Bizi deniyorlar kesin. Gerçekten öğrenmek isteyip istemediğimiz test ediyorlar."

"Ya da yasadışı uyuşturuculara nasıl tepki vereceğimizi test ediyorlar!" diye cıyakladı Venka.

"Ah, sakin ol," dedi Rin. "Dokunmakla kafayı bulmazsın."

Venka sakinleşmedi. "Ama Jima bizi kafası güzel yakalarsa demedi, dedi ki—"

"Bunun gerçek bir ders olduğunu sanmıyorum," diye lafını kesti Nezha. "Bence çıraklar bizimle alay ediyor."

Kitay şüpheliydi. "Ama ders programımızda var. Ve oryantasyonda İrfan Üstadı'nı gördük."

"O zaman çırakları nerede?" diye çıkıştı Nezha. "Kemeri ne renkti? Pazıbendinde *İrfan* yazan kimse gördün mü? Saçmalık bu."

Nezha kapıdan çıktı. Ondan cesaret alarak sınıfın geri kalanı da birer birer bahçeden ayrıldı. Geriye yalnızca Rin ve Kitay kaldı.

Rin yere oturup dirseklerine yaslanarak uzandı, bahçedeki bitki çeşitliliğini hayranlıkla inceledi. Kan kırmızısı haşhaş çiçeklerinin yanı sıra pembe ve sarı çiçekli minik kaktüsler, rafların altındaki karanlık köşelerde hafifçe parlayan floresan mantarlar ve çay gibi kokan yeşil çalılar vardı.

"Burası bir bahçe değil," dedi. "Uyuşturucu tarlası."

Şimdi *cidden* İrfan Üstadı'yla tanışmak istiyordu.

Kitay yanına oturdu. "Biliyor musun, efsanelerde şamanların savaşlardan önce uyuşturucu aldığı söylenir. Hikâyelere bakılırsa onlara büyülü güçler bahşediyormuş." Gülümsedi. "Sence İrfan Üstadı'nın öğrettiği de bu mu?"

"Doğruyu söylemek gerekirse," Rin çimleri didikledi, "bence buraya yalnızca kafayı bulmak için geliyor."

BÖLÜM 4

Haftalar ilerledikçe derslerin zorluğu arttı. Sabah dersleri Dövüş, Tıp, Tarih ve Strateji'ydi. Çoğu zaman öğlene kadar Rin serseme dönmüş oluyordu, zihni daha önce adını bile duymadığı teoremlerle ve o hafta okuması gereken kitap isimleriyle dolup taşıyordu.

Dövüş dersi, bedenlerini olduğu kadar zihinlerini de yoruyordu. Jun onlara bir dizi işkence gibi antrenman yaptırıyordu – Akademi merdivenlerinde yukarı aşağı koşuyor, avluda saatlerce amuda kalkıyor ve dövüş sanatlarındaki farklı duruşları kollarına tuğla çuvalları bağlı şekilde çalışıyorlardı. Jun öğrencileri her hafta dağın dibindeki göle götürüp boydan boya yüzdürüyordu.

Rin ve başka birkaç öğrenci yüzmeyi hiç öğrenmemişti. Jun doğru tekniği yalnızca bir kez göstermişti. Ondan sonra boğulmamak onlara kalmıştı.

Ödevleri zordu ve birinci sınıfların sınırlarını zorlamak için tasarlanmıştı. Bu yüzden Silahlanma Üstadı Sonnen, onlara savaş roketlerini ateşlemek için kullanılan barut tozunu hazırlamak için ne oranda güherçile, kükürt ve kömür karıştırmaları gerektiğini gösterdikten sonra oracıkta doğaçlama füzeler yapmalarını istemişti. Ve Tıp Üstadı Enro, insan vücudundaki tüm kemiklerin isimlerini ezberlemelerini ve en sık görülen kırıklar ile bunların nasıl teşhis edileceğini öğrenmelerini talep etmişti.

Ama en zoru, Üstat Irjah'nın Strateji dersiydi. İlk derste onlara kalın bir kitap dağıtmış –Sunzi'nin *Savaş İlkeleri*– ve haftanın sonuna kadar ezberlemeleri gerektiğini duyurmuştu.

"Ama kocaman bir kitap bu!" diye şikâyet etti Han. "Ödevlerimizin kalanını nasıl yapacağız?"

"Altan Trengsin bir gecede ezberledi," dedi Irjah.

Sınıftakiler çaresiz bir şekilde bakıştı. Üstatlar dönem başından beri Altan Trengsin'e övgüler yağdırıp duruyordu. Rin onun

bir çeşit dâhi olduğu sonucuna varmıştı, yıllardır Sinegard'a gelen en zeki öğrenciydi.

Han da Rin'in hissettiği kadar gıcık olmuş gibiydi. "İyi de biz Altan değiliz."

"O zaman olmaya çalışın," dedi Irjah. "Ders bitti."

Rin çok çalışıp az uyuyordu, birinci sınıfların ders programı başka hiçbir şeye zaman bırakmıyordu.

Sonbahar Sinegard'da kendini hissettirmeye başlamıştı. Bir sabah merdivenlerden yukarı koşarlarken öğrencilere soğuk bir rüzgâr eşlik etti. Gümbür gümbür bir kreşendoyla ağaçların arasından esip geçti. Öğrenciler henüz kalın kış cüppelerini almamışlardı, ikinci kat avlusunun ucundaki mimoza ağacının altında toplandıklarında hepsinin dişleri titriyordu.

Soğuğa rağmen, Jun kar yüzünden dışarıda durmaları mümkün olmayana kadar Dövüş dersini içeri almayı reddetti.

"Acı iyidir," dedi, onları işkence gibi dayanıklılık duruşları yapmaya zorlarken. "Eski dövüş sanatı ustaları antrenmandan önce bir saat bu duruşta kalırlardı."

Sabah antrenmanları işkence gibiydi ama en azından temel eğitimi bitirip ilk silahlı dövüş tekniğine geçmişlerdi: Sopayla dövüşme.

Jun pozisyonunu almıştı ki kafasının üstünde bir şey yüksek sesle hışırdadı. Başından aşağı yapraklar döküldü.

Herkes yukarı baktı.

Mimoza ağacının yüksek dallarından birine, uzun süredir ortalıkta görünmeyen İrfan Üstadı tünemişti.

Elinde koca bir budama makası vardı ve kendi kendine detone bir sesle şarkı mırıldanarak rasgele yaprakları kesiyordu.

Rin şarkının birkaç kelimesini dinleyince "Bekçi'nin Dokunuşu" olduğunu anladı. Tikany kerhanelerine haşhaş teslimatı yaparken çok duyduğu bir şarkıydı – erotik sayılabilecek müstehcen bir şarkı. İrfan Üstadı melodiyi mahvediyordu ama umursamaz bir şekilde yüksek sesle söylemeye devam etti.

"*Hanımefendi, oranıza dokunamam / mest olursunuz, dokunursam...*"

Niang kıkırdamasını bastırmaya çalışırken titriyordu. Ağaca bakakalan Kitay'ın ağzı açık kalmıştı.

"Jiang, dersteyim," diye çıkıştı Jun.

"O zaman dersine devam et," dedi Üstat Jiang. "Beni rahat bırak."

"Avluyu kullanmamız lazım."

"Avlunun *tamamını* kullanmanız gerekmiyor. Bu ağaç size lazım değil," dedi Jiang huysuz bir şekilde.

Jun demir sopasını havada birkaç kez döndürüp ağacın gövdesine sertçe vurdu. Darbenin etkisiyle tüm ağaç sarsıldı. Bir çırtıyla beraber mimoza yapraklarının arasından düşen bir şeyin sesi duyuldu.

Üstat Jiang taş zemine yığıldı.

Rin'in ilk düşüncesi üstadın üstünün çıplak olduğu, ikinci düşüncesi ise adamın öldüğüydü.

Ama Jiang doğrulup oturdu, sol bacağını uzatıp salladı ve beyaz saçını omuzlarından arkaya attı. "Çok kabasın," dedi, sol şakağından kan süzülürken.

"Yarım akıllı gibi ortalıkta mırıldanıp durmak zorunda mısın?" diye çıkıştı Jun.

"Sabah bahçıvanlığımı bölmek zorunda mısın?" diye yanıtladı Jiang.

"Bahçıvanlık falan yaptığın yok," dedi Jun. "Sırf beni sinir etmek için buradasın."

"Kendini fazla abartıyorsun."

Jun sopasını yere vurunca Jiang şaşkınlıkla sıçradı. "*Dışarı!*"

Jiang abartılı bir tavırla, kalbi kırılmış gibi ayağa kalktı. Kalçalarını kerhane dansçısı gibi sallayarak bahçede uzaklaştı. "*Kalbin benim için çarpıyorsa / Yalarım seni baştan başa...*"

"Haklıymışsın," diye fısıldadı Kitay, Rin'e. "*Hakikaten* kafayı buluyormuş."

"Hazır ol!" diye bağırdı Jun şaşkın sınıfa. Saçında asılı kalan bir tane mimoza yaprağı vardı. Adam konuştukça yaprak titreşiyordu.

Sınıf önünde iki sıra hâlinde dizildi, sopaları hazırdı.

"Size işaret verince bu hareketleri tekrar edeceksiniz." Konuşurken sopasıyla gösterdi. "İleri. Geri. Sol üst savuşturma. Geri. Sağ üst savuşturma. Geri. Sol alt savuşturma. Geri. Sağ alt savuşturma. Geri. Dön, arkadan geç, geri. Anlaşıldı mı?"

Sessizce başlarını salladılar. Kimsenin, neredeyse hiçbir hareketi takip edemediğini itiraf edecek cesareti yoktu. Jun hareketleri genellikle hızlı hızlı gösterirdi ama bu sefer hiçbirinin takip edemeyeceği kadar hızlı hareket etmişti.

"O zaman." Jun sopasını yere vurdu. "Başla."

Tam bir fiyaskoydu. Ne ritim vardı ne uyum. Nezha tüm hareketleri herkesten iki kat hızlı yaptı ama hareketleri yapabilen bir avuç öğrenciden biriydi. Kalanı hareketlerin yarısını unuttu veya yönleri fena hâlde karıştırdı.

"Ah!"

Kitay döneceği yerde savuşturunca Rin'in sırtına vurdu. Rin öne doğru tökezleyerek Venka'nın kafasına vurdu.

"Durun!" diye bağırdı Jun.

Çırpınmaları sona erdi.

"Size ünlü stratejist Sunzi'den bahsedeceğim." Jun ağır ağır nefes alarak aralarında geziniyordu. "Sunzi büyük eseri *Savaş İlkeleri*'ni tamamladığında yazdıklarını Kızıl İmparator'a göndermiş. İmparator, Sunzi'nin bilgeliğini hiç askerî bilgisi olmayan bir grup insanı eğitmesini isteyerek ölçmeye karar vermiş: İmparator'un haremini. Sunzi kabul etmiş ve kadınları sarayın önünde toplamış. Onlara demiş ki: 'Size, "İleri bak," dediğimde dümdüz karşıya bakacaksınız. "Sola dön," dediğimde solunuza döneceksiniz. "Sağa dön," dediğimde sağınıza döneceksiniz. "Geri dön," dediğimde yüz seksen derece döneceksiniz. Anlaşıldı mı?' Kadınlar onaylamış. Sunzi 'Sağa dön,' işaretini verdiğinde ise yalnızca gülmeye başlamışlar."

Jun, korkusu yüzünden okunan Niang'ın önünde durdu.

"Sunzi, İmparator'a demiş ki, 'Eğer komutlar açık ve net değilse, emirler anlaşılamazsa bundan general sorumludur.' Haremdekilere dönüp açıklamalarını tekrarlamış. 'Sağa dön,' dediğinde kadınlar yine gülmeye başlamış."

Jun başını yavaşça döndürüp her biriyle göz göze geldi. "Bu sefer Sunzi, 'Komutlar net değilse general sorumludur. Ama komutlar netse ve emirler yerine getirilmezse o zaman bölük başları sorumludur,' demiş. Sonra gruptaki en yaşlı iki kadını seçip kellelerini uçurtmuş."

Niang'ın gözleri yerinden çıkacak gibiydi.

Jun grubun önüne geçip sopasını kaldırdı. Öğrenciler korku

içinde izlerken bu sefer hareketleri yavaşça, bir yandan yaptıklarını söyleyerek tekrar gösterdi. "Bu net mi?"

Başlarıyla onayladılar.

Sopasını yere vurdu. "O zaman başla."

Hareketleri kusursuz bir şekilde tekrar ettiler.

Dövüş dersi ruh emici, can çıkarıcı bir dersti ama en azından akşam antrenmanları eğlenceliydi. Bunlar, Jun'un çıraklarından ikisinin –Kureel ve Jeeha– düzenlediği rehberli dövüş pratikleriydi. Çıraklar tembel öğretmenlerdi ve hayalî düşmana mümkün olduğunca çok acı çektirme fikrinden fazlasıyla zevk alıyorlardı. Bu yüzden antrenmanlar genellikle felaketin kıyısında geziniyordu, Jeeha ve Kureel ortalıkta dolanıp tavsiyeler yağdırırken öğrenciler birbiriyle dövüşüyordu.

"Silahınız yoksa yüzü hedef almayın." Jeeha, Venka'nın bıçak el duruşunu Nezha'nın burnuna değil, boynuna gelecek şekilde düzeltti. "Burun dışında, yüzdeki her şey kemikten ibaret. Elinizi morarttığınızla kalırsınız. Boyun daha iyi bir hedef. Yeterince güçlü vurabilirseniz soluk borusunu ölümcül şekilde çökertebilirsiniz. En kötü ihtimalle nefes almasını zorlaştırırsınız."

Kureel birbirini boyunduruğa alıp yerde yuvarlanan Kitay ve Han'ın yanına eğildi. "Zorda kalırsanız ısırmak iyi bir taktiktir."

Bir an sonra Han acıyla bağırdı.

Bir avuç birinci sınıf, tahta bir manken üzerinde bıçak el darbesinin doğru tekniğini gösteren Jeeha'nın başına toplanmıştı. "Nikara keşişleri bu noktanın *ki* merkezi olduğuna inanırmış." Jeeha mankenin midesinin altında bir noktayı gösterip abartılı bir tavırla yumruk attı.

Rin, konuyu uzatmamak için, yemi yutmuş gibi sordu. "Öyle mi peki?"

"Hayır. *Ki* merkezi diye bir şey yok. Ama göğüs kafesinin altındaki bu noktada açıkta bir sürü önemli organ var. Ayrıca diyafram da burada. *Hah!*" Jeeha yumruğunu mankene savurdu. "Bu, her rakibi bir an için hareketsiz kılar. Size gözlerini tırmıklayacak zaman verir."

"Adice gözüküyor," dedi Rin.

Jeeha omuz silkti. "Düşünceli olmak için burada değiliz. İnsanların yüzünü gözünü dağıtmak için buradayız."

"Size son bir vuruş göstereceğim," dedi Kureel, antrenman

bitmek üzereyken. "İhtiyacınız olan tek tekme bu aslında. En güçlü savaşçıları bile yere yığacak bir vuruş."

Jeeha şaşkınlıkla göz kırpıştırdı. Neden bahsettiğini sormak için ona döndü. Ve Kureel dizini kaldırıp topuğunu Jeeha'nın kasığına gömdü.

Zorunlu antrenman iki saat kadardı ama birinci sınıflar ondan sonra bile çalışmaya devam etmeye başladılar. Tek sorun, daha önce eğitim almış olanların bu süreyi gösteriş için kullanmasıydı. Nezha odanın merkezinde fırıl fırıl dönerek bir dizi sıçrama hareketi yaptı ve gittikçe daha gösterişli hâle gelen uçan tekmeler denemeye başladı. Bir grup sınıf arkadaşı onu izlemek için toplandı.

"Prensimizi mi izliyorsunuz?" Kitay, odayı boydan boya geçerek Rin'in yanına geldi.

"Bunun savaşta ne işe yarayacağını anlamıyorum," dedi Rin. Nezha şimdi tekme atmadan önce havada 540 derece dönmeye başlamıştı. Çok hoş ama aynı zamanda çok anlamsız görünüyordu.

"İşe yaramıyor zaten. Eski sanatların çoğu öyle – izlemesi çok güzel ama işe yaramaz. Bu hareketler opera sahneleri için uyarlanmış, dövüş için değil, sonra tekrar dövüş için kullanılmaya başlanmış. Kızıl Hurda Operası da ismini oradan alıyor. Kurucu üyeleri, sokak sanatçısı taklidi yaparak hedeflerine yaklaşan dövüş sanatları ustalarıydı. Bir ara kuşaktan kuşağa aktarılan dövüş hamlelerinin tarihini okumalısın, büyüleyici."

"Okumadığın bir şey var mı senin?" diye sordu Rin. Kitay her konuda derin bir bilgiye sahip gibiydi. Geçen gün öğle yemeğindeyken, farklı vilayetlerde balık temizleme tekniklerinin nasıl değiştiğini anlatmıştı.

"Dövüş sanatlarına ayrı bir ilgim var," dedi Kitay. "Neyse, insanların öz savunmayla performans sanatları arasındaki farkı görememesi üzücü."

Nezha yüksek bir sıçrayıştan sonra çömelerek etkileyici bir iniş yaptı. Birkaç sınıf arkadaşı, saçma bir şekilde, onu alkışlamaya başladı.

Nezha dikleşti, alkışı görmezden geldi ve gözlerini Rin'e dikti. "Aile sanatları *budur* işte," dedi alnındaki teri silerek.

"Okulun senden aklı çıkacak, eminim," dedi Rin. "Bağış toplamak için dans edebilirsin. Ben bir ingot atarım."

Nezha alayla dudağını büktü. "Miras aldığın sanat olmadığı için kıskanıyorsun yalnızca."

"Hepsi bu kadar absürd görünüyorsa olmadığına memnunum."

"Yin Hanesi İmparatorluk'taki en güçlü tekme temelli tekniği geliştirdi," diye çıkıştı Nezha. "Hedefi sen olunca ne diyeceksin bakalım."

"Bir şey olmaz, merak etme," dedi Rin. "Ama baş döndürücü bir gösteri olacağına eminim."

"En azından ben sanatsız bir *köylü* değilim," dedi Nezha tükürürcesine. "Daha önce hayatında hiç dövüş sanatlarıyla uğraşmamışsın. Yalnızca bir tekme biliyorsun."

"Sen de bana köylü deyip duruyorsun. Sanki yalnızca bir hakaret biliyorsun."

"Dövüş benimle o zaman," dedi Nezha. "On saniyelik etkisiz bırakma veya ilk kan çıkana kadar. Şimdi, burada."

"Neden olmasın," diyecekti ki Kitay ağzını kapatıverdi.

"Hayır. Yok, hayır, hayır." Kitay, Rin'i geri çekti. "Jun'u duydun, kavga—"

Ama Rin ondan kurtuldu. "Jun burada değil, değil mi?"

Nezha sinsi sinsi gülümsedi. "Venka! Gel buraya!"

Venka, Nezha'nın çağrısı üzerine odanın öbür ucunda Niang'la konuşmayı bırakıp hemen yanlarına geldi.

"Bize hakemlik yap," dedi Nezha, gözlerini Rin'den ayırmadan.

Venka, Üstat Jun'u taklit ederek ellerini arkasında birleştirip çenesini kaldırdı. "Başla."

Sınıf arkadaşları etraflarında bir daire oluşturmuştu. Rin üzerine dikilen bakışları fark edemeyecek kadar öfkeliydi. Yalnızca Nezha'yı görüyordu. Nezha etrafında dolanmaya başladı. Zarif, hızlı hareketlerle ileri geri gidip geliyordu.

Kitay haklıymış, diye düşündü Rin. Nezha gerçekten de opera sahneliyor gibiydi. Ölümcül değil, aptal görünüyordu.

Rin gözlerini kısıp eğildi ve Nezha'nın hareketlerini dikkatle izledi.

İşte. Bir açıklık yakaladı. Bacağını kaldırıp tüm gücüyle tekme attı.

Bacağı yarı yolda Nezha ile buluşup tatmin edici bir *çat* sesi çıkardı.

Nezha tuhaf bir çığlık atıp inleyerek kasığını tuttu.

Bütün başlar onlara dönerken stüdyoya sessizlik çöktü.

Nezha kıpkırmızı bir suratla ayağa kalktı. "Sen– bu ne *cüret*—"

"Dediğin gibi." Rin alaycı bir selam verdi. "Yalnızca bir tekme biliyorum."

Nezha'yı küçük düşürmek iyi hissettirmişti ama bunun politik sonuçları ani ve vahşiydi. Sınıflarındakilerin taraf tutmaya başlaması uzun sürmedi. Ölümüne öfkelenen Nezha, Rin'le iletişim kurmanın sosyal dışlanmayla sonuçlanacağını açık bir şekilde belirtti. Aksanıyla dalga geçmek dışında Rin'le konuşmayı reddediyor, varlığını görmezden geliyordu. Birer birer, tüm sınıf arkadaşları aynı muameleyi görmekten korkarak onun izinden gitmeye başladı.

Tek istisna Kitay'dı. Küçüklüğünden beri Nezha'nın uyuzluğuna katlandığını, tutup da şimdi rahatsız olmaya başlamayacağını söylemişti Rin'e.

"Ayrıca," dedi, "yüzündeki o ifade var ya? Paha biçilmezdi."

Rin, Kitay'ın sadakatine minnettardı ama diğer öğrencilerin zalimliği karşısında şaşkına dönmüştü. Rin'le ilgili dalga geçilebilecek şeyler bitmek bilmiyordu: esmer teni, statüsünün olmaması, kırsal aksanı. Sinir bozucuydu ama Rin bunları görmezden gelebiliyordu – ta ki ağzını her açtığında sınıftakiler kıs kıs gülmeye başlayana dek.

"Aksanım o kadar mı belirgin?" diye sordu Kitay'a.

"İyiye gidiyor," dedi Kitay. "Kelimelerinin sonunu daha çok yuvarlamaya çalış. Sesli harflerini kısalt. Ve olmadık yerlere *r* ekle. Bu iyi bir taktik."

"*Rr. Rrrrr.*" Rin öğürdü. "Neden Sinegardlılar geviş getiriyor gibi konuşuyor?"

"Kabul edilirliği güç belirler," dedi Kitay. "Başkent Tikany'de inşa edilmiş olsa eminim hepimiz ağaç kabuğu gibi kapkara gezerdik."

Sonraki günlerde Nezha ona tek bir kelime bile söylemedi çünkü gerek yoktu. Ona hayran takipçileri Rin'le alay edebilecekleri hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Nezha'nın manipülasyonu çok zekiceydi – asıl hedefin Rin olduğunu ortaya koyduktan sonra arkasına yaslanıp izlemesi yeterliydi.

Takıntılı bir şekilde Nezha'yı takip eden Venka her fırsatta Rin'i tersliyordu. Niang daha iyiydi, insan içinde Rin'le iletişim kurmasa da yatakhanede onunla konuşuyordu.

"Özür dileyebilirsin," diye fısıldadı Niang, bir akşam Venka uyuduktan sonra.

Rin'in yapacağı son şey özür dilemekti. Yenilgiyi kabul edip Nezha'nın egosunu şişirmeyecekti. "Dövüşmek onun fikriydi," diye çıkıştı. "Aradığını bulmuş olması benim suçum değil."

"Fark etmez," dedi Niang. "Özür dile de seni rahat bıraksın. Nezha saygı görmeyi seviyor."

"*Ne* için?" diye sordu Rin. "Saygımı kazanacak hiçbir şey yapmadı. Yalnızca çok üstünmüş gibi davranıyor, sanki Sinegardlı olmak onu *çok* özel kılıyor."

"Özür dilemek işe yaramaz," diye araya girdi Venka, belli ki uyumamıştı. "Ve Sinegardlı olmak *zaten* bizi özel kılıyor. Nezha ve ben" –söz konusu Venka olduğunda özne daima *Nezha ve ben*di– "yürümeye başladığımız andan itibaren Akademi'ye hazırlandık. Bu bizim kanımızda var. Bu bizim kaderimiz. Ama sen? Sen bir *hiçsin*. Güneyli bir serserisin. Burada bile olmaman gerekirdi."

Rin yatağında doğruldu, öfkeden köpürmüştü. "Seninle aynı sınava girdim, Venka. Bu okulda olmaya hakkım var."

"Sadece kontenjan doldurmak için buradasın," dedi Venka. "Ne de olsa Keju adil gibi *görünmeli*."

Venka ne kadar sinir bozucu olsa da Rin'in ona ayıracak vakti de enerjisi de yoktu. Birkaç gün sonra atışmayı bıraktılar ancak bunun sebebi konuşamayacak kadar bitkin olmalarıydı. Antrenmanlar bittiğinde ayaklarını sürüyerek yatakhanelerine gidiyorlardı, kasları o kadar ağrıyordu ki zar zor yürüyebiliyorlardı. Tek kelime etmeden üniformalarını değiştirip yataklarına çöküyorlardı.

Kapılarının çalınmasıyla aniden uyandılar.

"Kalkın," dedi Raban, Rin kapıyı açınca.

"Ne olu—"

Raban kızın omzunun üstünden, yataklarında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanan Venka ve Niang'a baktı. "Siz de. Acele edin."

"Ne oluyor?" diye homurdandı Rin, gözlerini ovuşturarak. "Altı saat sonra yerleri süpürmemiz gerekiyor."

"Gelin."

Kızlar söylenmeye devam ederek tuniklerini giyip Raban'la dışarıda buluştular, erkekler çoktan toplanmıştı.

"Devrecilik falan yapacaksanız, ben yatağa dönebilir miyim?" diye sordu Kitay. "Gözüm korkmuş ve ürkmüş sayın, bırakın uyuyayım."

"Kapa çeneni. Beni takip edin." Başka hiçbir şey demeyen Raban ormana doğru ilerledi.

Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldılar. Rin önce onları ormanın derinliklerine götürdüğünü sandı ama yalnızca kestirme bir yol kullanıyorlardı. Bir an sonra kendilerini ana antrenman salonunun önünde buldular. Işıkları yanan salondan sesler geliyordu.

"Daha çok ders mi?" diye sordu Kitay. "Ulu Tosbağa, grev yapıyorum."

"Bu ders değil." Raban nedense çok heyecanlıydı. "İçeri girin."

Bağrışlar duyulmasına rağmen salon boştu. Raban onları bodruma inen merdivenlere yönlendirene kadar şaşkınlıkla etraflarına bakındılar. Bodrum, odanın ortasını çevrelemiş öğrencilerle doluydu. İlgi odağında her ne varsa çok heyecanlı duyuluyordu. Rin çırakların başlarının üstünden ne olduğunu görmeye çalıştı ama yalnızca vücutlarını görüyordu.

"Birinci sınıflar geliyor," diye bağırdı Raban, grubu kalabalığa doğru sürükleyerek. Dirseklerini bolca kullanarak onlara çırakların arasında bir yol açtı.

Ortadaki gösteri, iki derin çukurdu. En az üç metre çapında ve iki metre derinliğinde olan çukurlar yan yanaydı ve izleyicilerin düşmesini engellemek için bel hizasında demir parmaklıklarla çevrelenmişlerdi. Çukurun biri boştu. Diğerinin ortasında kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş olan Üstat Sonnen duruyordu.

"Sonnen her zaman hakemlik yapar," dedi Raban. "En genç o olduğu için bu iş üstüne kaldı."

"Neye hakemlik yapıyor?" diye sordu Kitay.

Raban kocaman sırıttı.

***

Bodrumun kapısı açıldı. İçeri daha fazla çırak girdi ve zaten kalabalık olan salon ağzına kadar doldu. İtişmeler birinci sınıfları ringlerin dibine yapıştırdı. Rin düşmemek için parmaklığa tutundu.

"Ne oluyor?" diye sordu Kitay, çıraklar ringe yaklaşmaya çalışırken. Odada o kadar çok kişi vardı ki arkalardaki çıraklar tabure getirip üstüne çıkmıştı.

"Bu akşam Altan var," dedi Raban. "Kimse Altan'ı kaçırmak istemiyor."

O hafta Rin'in Altan ismini on ikinci duyuşu falan olmalıydı. Akademi'nin tamamı kafayı ona takmış gibiydi. Beşinci sınıf öğrencisi olan Altan Trengsin okulun her rekorunu kırmıştı, her üstadın favori öğrencisiydi ve her kuralın istisnasıydı. Birinci sınıflar arasında artık şaka konusu olmuştu.

Şu duvardan şehre işeyebilir misin?

Altan yapabilir.

Uzun boylu, kıvrak bir figür, ip merdiveni kullanmaya gerek duymadan Üstat Sonnen'in ringine indi. Rakibi aşağı inmeye çalışırken kollarını arkasına doğru esnetip başını tavana çevirdi. Gözleri yukarıdaki lambanın ışığıyla parladı.

Gözleri kırmızıydı.

"Ulu Tosbağa," dedi Kitay. "Bu gerçek bir Speerlı."

Rin çukurun içine baktı. Kitay haklıydı, Altan Nikaralara hiç benzemiyordu. Ten rengi bütün diğer öğrencilerden birkaç ton daha koyuydu, Rin'inkinden bile. Ama Rin'in güneşten yanmış teni onu kaba saba ve basit gösterirken, Altan'ınki ona kendine özgü, görkemli bir hava katıyordu. Saçları ıslak mürekkep rengiydi, siyahtan çok mora benziyordu. Yüzü kemikli, ifadesiz ve şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. Ve gözleri – kızıl, parlak kırmızı.

"Speerlıların öldüğünü sanıyordum," dedi Rin.

"*Çoğu* öldü," dedi Raban. "Altan sonuncusu."

"Ben Bo Kobin, Üstat Jun Loran'ın çırağıyım," diye duyurdu rakibi. "Altan Trengsin'i, ikimizden biri etkisiz hâle gelene dek dövüşmeye davet ediyorum."

Kobin, Altan'ın iki katı ağırlığındaydı ve on santim kadar da uzundu, yine de Rin bunun kıyasıya bir dövüş olmayacağını sezdi.

Altan umursamazca omuz silkti.

Sonnen sıkılmış gibiydi. "Hadi o zaman," dedi.

Çıraklar hazırlık pozisyonlarını aldı.

"Ne, tanıtım yok mu?" diye sordu Kitay.

Raban eğlenmiş gibiydi. "Altan söz konusu olduğunda tanıtıma gerek yok."

Rin yüzünü buruşturdu. "Biraz kendini beğenmiş, değil mi?"

"Altan Trengsin," diye düşünür gibi konuştu Kitay. "Kabile adı mı Altan?"

"Trengsin. Speerlılar kabile isimlerini sona koyar," diye açıkladı Raban aceleyle. Ringi işaret etti. "Susun, kaçıracaksınız."

Kaçırmışlardı bile.

Rin, Altan'ın hareket ettiğini duymamıştı, mücadelenin başladığını dahi fark etmemişti. Ama ringe baktığında Kobin'in bir kolu arkasında tuhaf bir şekilde bükülmüş hâlde yerde yattığını gördü. Altan üstüne eğildi, rakibinin kolundaki baskıyı yavaşça artırdı. Hissiz, kayıtsız, neredeyse bezgin görünüyordu.

Rin parmaklıklara tutundu. "Ne zaman– nasıl—"

"O Altan Trengsin," dedi Raban, bu yeterli bir açıklamaymış gibi.

"Pes," diye bağırdı Kobin. "*Pes*, lanet olsun!"

"Bitti," dedi Sonnen esneyerek. "Kazanan Altan. Sıradaki."

Altan, Kobin'i bırakıp elini uzattı. Kobin, Altan'ın onu kaldırmasına izin verip kalkınca Altan'ın elini sıktı. Kobin mağlubiyeti zarafetle karşılamıştı. Altan Trengsin'e üç saniyede yenilmek utanılacak bir şey değildi demek.

"Bu kadar mı?" diye sordu Rin.

"Bitmedi," dedi Raban. "Bu gece Altan'a meydan okuyan çok kişi var."

Sıradaki rakip Kureel'di.

Raban kaşlarını çatıp kafasını salladı. "Bu kıza maç için izin verilmemeliydi."

Rin bu yorumu adil bulmadı. Jun'un biricik Dövüş çıraklarından biri olan Kureel saldırganlığıyla biliniyordu. Altan'la Kureel'in boyları ve güçleri de denk görünüyordu, kendini idare edebilirdi herhalde.

"Başla."

Kureel anında Altan'a doğru atıldı.

"Ulu Tosbağa," diye mırıldandı Rin. Yakın mücadelede ardı ardına darbeler savuran Altan ve Kureel'i takip etmekte zorlanıyordu. Birbirlerinin vuruşlarını karşılayıp savuşturdular, dans eder gibi birbirlerinden sıyrılıp eğilerek kaçtılar.

Bir dakika geçti. Kureel zayıflamaya başlamıştı. Vuruşları dikkatsizleşti, fazla uzadı. Her hareketinde alnından ter damlaları süzülüyordu. Ama Altan etkilenmemiş gibiydi, hâlâ maçın başındaki kedimsi zarafetle hareket ediyordu.

"Onunla oynuyor," dedi Raban.

Rin gözlerini Altan'dan ayıramıyordu. Hareketleri dans eder gibiydi, hipnotize ediciydi. Her hamlesi safi *güç* yayıyordu – Kobin'in hantal kas kütlesi gibi değil de sanki Altan her an yerinden fırlayabilecek sıkıştırılmış bir yaymış gibi, yoğun bir enerji.

"Yakında bitirir," diye tahmin etti Raban.

Kedinin fareyle oyunu gibiydi. Kureel aslında Altan'a denk değildi. Altan bambaşka bir seviyede dövüşüyordu. Rakibinin suyuna gidip onu yormak için onunla aynı şekilde dövüşerek başlamıştı. Kureel'in hareketleri her geçen saniye yavaşlıyordu. Altan da dalga geçercesine onunla yavaşlıyor, onun ritmine uyuyordu. Sonunda Kureel çaresizce atıldı, Altan'ın diyaframına vurmaya çalıştı. Altan hamleyi engellemek yerine kenara zıpladı, koşarak ringin duvarına tırmandı, zıpladı ve havada döndü. Ayağı Kureel'in kafasının yanıyla buluştu. Kureel yere devrildi.

Altan arkasında bir kedi gibi yere inmeden önce kız kendinden geçmişti.

"Vay Kaplan'ın memeleri," dedi Kitay.

"Hem de nasıl," diye katıldı Raban.

Turuncu pazıbentli iki Tıp öğrencisi Kureel'i taşımak için çukura atladı. Ringin kenarında bir sedye hazırda bekliyordu. Altan ringin ortasında kollarını kavuşturmuş, onların işini bitirmesini bekliyordu. Kureel dışarı taşınırken bir başka öğrenci ringe indi.

"Bir gecede üç meydan okuma," dedi Kitay. "Bu normal mi?"

"Altan çok dövüşür," dedi Raban. "Herkes onu alt eden kişi olmak istiyor."

"Alt eden oldu mu hiç?" diye sordu Rin.

Raban yalnızca güldü.

Üçüncü rakip tıraşlı kafasını lambanın ışığına çevirince Rin irkilerek onun Tobi olduğunu fark etti – turdaki çırak.

Güzel, diye düşündü Rin. *Umarım Altan onun canına okur.*

Tobi kendini tanıtırken Dövüş'ten sınıf arkadaşları tezahürat yaptı. Altan kıyafetinin kollarını çekiştirdi ve sessiz kaldı. Gözlerini devirmiş olabilirdi ama Rin loş ışıkta emin olamadı.

"Başla," dedi Sonnen.

Tobi kollarını kasıp geri çekilerek çömeldi. Ellerini yumruk yapmak yerine, kemikli parmaklarını görünmez bir top tutuyormuşçasına kıvırdı.

Altan, *E, hadi gel,* der gibi başını eğdi.

Maç zarafetini çabucak kaybetti. Şiddet dolu, kanlı parmaklı, her-şey-serbest tarzında bir dövüştü. Ağır ve ani, hayvani kaba kuvvet dolu bir maçtı. Hiçbir şey yasak değildi. Tobi öfkeyle Altan'ın gözlerini tırmalamaya çalıştı. Altan eğilip dirseğini Tobi'nin göğsüne geçirdi.

Tobi geriye sendeledi, nefes almakta zorlanıyordu. Altan, bir çocuğu cezalandırır gibi elinin tersiyle ona vurdu. Tobi yere yığıldı, karmaşık bir taklayla ayağa kalkıp tekrar öne atıldı. Altan beklentiyle yumruklarını kaldırdı ama Tobi onun beline atılıp ikisini de yere yığdı.

Altan toprak zemine sırtüstü düştü. Tobi sağ kolunu geri çekip pençe gibi parmaklarını Altan'ın karnına göndü. Altan'ın ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Tobi parmaklarını daha da derine gömüp çevirdi. Rin, alt kolundaki şişmiş damarları görebiliyordu. Tobi kurt gibi hırlıyordu.

Altan, Tobi'nin tutuşunun altında kıvranıp öksürdü. Ağzından kan püskürdü.

Rin'in midesi buruldu.

"Siktir," deyip duruyordu Kitay. "Siktir, siktir, siktir."

"Bu Kaplan Pençesi," dedi Raban. "Tobi'ye özgü bir teknik. Miras sanatı. Altan bir hafta boyunca düzgün sıçamayacak."

Sonnen öne eğildi. "Tamam, bit—"

Ama Altan o anda boş eliyle Tobi'nin boğazına yapışık suratını kendi alnına çarptı. Bir kez. İki kez. Tobi'nin tutuşu gevşedi.

Altan, Tobi'yi üstünden savurup ileri atıldı. Yarım saniye sonra pozisyonları tersine dönmüştü; Tobi yerde hareketsiz yatıyor,

ellerini boğazına yapıştırmış Altan da diz çökmüş, onun tepesinde duruyordu. Tobi panikle Altan'ın koluna vurarak pes etti.

Altan küçümseyerek onu uzağa fırlattı. Talimat bekler gibi Üstat Sonnen'e döndü.

Sonnen omuz silkti. "Maç bitti."

Rin tuttuğunu bile fark etmediği nefesini bıraktı.

Tıp öğrencileri ringe atlayıp Tobi'yi ayağa kaldırdı. Tobi inledi. Burnu kanıyordu.

Altan geride kalıp toprak duvara yaslandı. Sanki az önce organları düğümlenmemiş gibi, hiç dokunulmamış gibi sıkkın ve ilgisiz görünüyordu. Çenesinden kan süzülüyordu. Rin, Altan dilini çıkarıp üst dudağındaki kanı yalarken korku ve hayranlıkla onu izledi.

Altan uzun süre gözlerini kapadı, sonra başını yukarı kaldırıp ağzından hafif bir nefes verdi.

Raban yüzlerindeki ifadeyi görünce sırıttı. "Şimdi anladınız mı?"

"Ama bu—" Kitay ellerini salladı. "Nasıl? *Nasıl?*"

"Acı hissetmiyor mu?" diye sordu Rin. "İnsan değil."

"Değil," dedi Raban. "Speerlı."

Ertesi gün öğle yemeğinde birinci sınıfların konuştuğu tek şey Altan'dı.

Bütün sınıf bir bakıma ona âşık olmuştu ama Kitay iyiden iyiye abayı yakmıştı sanki. "*Hareketleri*, öyle—" Kitay ne diyeceğini bilemeyerek kollarını salladı.

"Çok konuşmuyor, değil mi?" dedi Han. "Kendini tanıtmadı bile. Göt herif."

"Kendini tanıtmasına gerek yok," diye çıkıştı Kitay. "Herkes kim olduğunu biliyor."

"Güçlü ve gizemli," dedi Venka büyülenmişçesine. Niang ile ikisi kıkırdadılar.

"Belki konuşmayı bilmiyordur," dedi Nezha. "Speerlılar nasıldı biliyorsunuz. Vahşi ve kana susamış. Emir almadıkça ne yapacaklarını bilemezlerdi."

"Speerlılar geri zekâlı değildi," diye karşı çıktı Niang.

"İlkellerdi. Çocuklardan az daha zekilerdi," diye ısrar etti Nez-

ha. "İnsanlardan çok maymunlara benzediklerini duymuştum. Beyinleri daha küçük. Kızıl İmparator'dan önce yazılı bir dillerinin bile olmadığını biliyor muydunuz? İyi savaşçılar ama o kadar."

Sınıf arkadaşlarının bir kısmı bunu mantıklı bulmuşçasına kafa salladı. Ama Rin, Altan kadar zarif bir hassasiyetle dövüşen birinin ancak bir maymunun bilişsel yeteneklerine sahip olmasını çok gerçekçi bulmuyordu.

Sinegard'a geldiğinden beri ten renginden dolayı aptal varsayılmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti. Onu delirtiyordu. Altan'ın da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak etti.

"Yanlış duymuşsun. Altan aptal değil," dedi Raban. "Bizim sınıftaki en iyi öğrenci. Muhtemelen Akademi'deki en iyi öğrenci. Irjah, daha önce hiç bu kadar zeki bir çırağı olmadığını söylüyor."

"Mezun olunca kesin komutan olacağını duydum," dedi Han.

"*Ben de* müptela olduğunu duydum," dedi Nezha. Belli ki ilgi odağı olmamaya alışkın değildi, Altan'ı elinden geldiğince aşağılamaya çalışıyordu. "Haşhaş kullanıyormuş. Gözlerinden belli, kıpkırmızı."

"Speerlı olduğu için gözleri kırmızı, ahmak," dedi Kitay. "Speerlıların hepsinin gözleri kırmızıydı."

"Hayır," dedi Niang. "Yalnızca savaşçılarınki."

"Eh, Altan *besbelli* ki savaşçı. Ve gözbebekleri kırmızı," dedi Kitay. "Göz damarları değil. O bir müptela değil."

Nezha'nın dudakları kıvrıldı. "Altan'ın gözlerine bakarak çok mu zaman geçirdin?"

Kitay kızardı.

"Diğer çırakların neler dediğini duymadınız," dedi Nezha, kendini beğenmiş bir şekilde, onların bilmediği bir şey biliyor gibiydi. "Altan *gerçekten* bağımlı. *Ben*, Irjah'nın ona her zaferi karşılığında haşhaş verdiğini duydum. Bu yüzden o kadar heves-le dövüşüyor. Haşhaş bağımlıları ne gerekirse yapar."

"Çok saçma," dedi Rin. "Ne dediğini bilmiyorsun."

Müptelaların neye benzediğini biliyordu. Haşhaş içenler sarı tenli, işe yaramaz et torbalarıydı. Altan gibi dövüşmezlerdi. Altan gibi *hareket etmezlerdi*. Onlar zarif güzellikte kusursuz, ölümcül hayvanlar değillerdi.

Ulu Tosbağa, diye fark etti, *ben de ona kafayı takmışım.*

***

"Saldırmazlık Paktı imzalandıktan altı ay sonra İmparatoriçe Su Daji, Nikan sınırları içerisinde tüm psikoaktif maddelerin bulundurulmasını resmî olarak yasakladı ve yasadışı uyuşturucu kullanımını engellemek için katı cezalar getirdi. Tabii ki birçok vilayette haşhaş ticareti karaborsada devam ediyor, bu da bu tür politikaların verimliliği hakkında tartışmalara yol açıyor." Üstat Yim sınıfı inceledi. Kıpırdanıp duruyor, defterlerini karalıyor veya camdan dışarıyı izliyorlardı. "Mezarlığa mı ders veriyorum?"

Kitay elini kaldırdı. "Speer'dan bahsedebilir miyiz?"

"Ne?" Yim kaşlarını çattı. "Speer'ın konumuzla alakası... Ah." İç çekti. "Trengsin'le tanıştınız, değil mi?"

"Harikaydı," dedi Han, birçok kişi heyecanla başını sallayıp katıldı.

Yim bıkmış gibiydi. "Her yıl," diye mırıldandı. "*Her yıl.* Peki." Ders notlarını bir kenara fırlattı. "Speer'dan bahsetmek istiyorsanız, Speer'dan bahsederiz."

Sınıf şimdi pürdikkatti. Yim masasının çekmecesindeki harita yığınını karıştırırken gözlerini devirdi.

"Speer neden bombalandı?" diye sordu Kitay sabırsızlıkla.

"Sırayla," dedi Yim. Birkaç parşömeni kenara çekip aradığını buldu: Kırışık bir Speer ve güney Nikan sınırı haritası. "Aceleci tarihçiliğe tahammülüm yok," dedi haritayı tahtaya asarken. "Düzgün politik bağlamla başlayacağız. Speer, Kızıl İmparator zamanında Nikara'nın sömürgesi hâline geldi. Speer'ın ilhakıyla ilgili ne biliyorsunuz?"

Rin, *ilhak* sözcüğünün basit kaçtığını düşündü. Gerçekler o kadar tarafsız değildi. Yüzyıllar önce Kızıl İmparator adayı işgal edip Speerlıları askerî hizmete zorlamış, adayı İkinci Haşhaş Savaşı'nda tümü yok olana dek en çok korkulan Milis savaşçılarının adasına çevirmişti.

Nezha elini kaldırdı. "Speer, Speerlı son savaşçı kraliçe Mai'rinnen Tearza zamanında ilhak edildi. Eski Nikara İmparatorluğu tahttan inip kendini Sinegard'a adamasını talep etti. Tearza, Kızıl İmparator'a âşık falan olduğu için kabul etti ama Speerlı Konseyi buna karşı çıktı. Tearza'nın çaresizlikten kendini bıçak-

ladığı ve bu son hareketinin Speerlı Konseyi'ni Nikan tutkusu konusunda ikna ettiği söylenir."

Sınıf bir an sessiz kaldı.

"Bu," dedi Kitay, "duyduğum en saçma hikâye."

"Neden intihar etsin ki?" diye sordu Rin. "Hayattayken herkesi ikna etmesi daha mantıklı değil mi?"

Nezha omuz silkti. "Kadınların küçük adaların başına geçmemesi için bir sebep daha."

Bu, sınıfta bir uğultuya sebep oldu. Yim elini kaldırarak herkesi susturdu. "O kadar basit değil. Tabii ki hikâyeler gerçekleri bulanıklaştırıyor. Tearza ve Kızıl İmparator'un hikâyesi bir aşk masalı, tarihi bir anekdot değil."

Venka elini kaldırdı. "Kızıl İmparator'un ona ihanet ettiğini duydum. Speer'ı işgal etmeyeceğine söz vermiş ama sözünü tutmamış."

Yim omuz silkti. "Bu popüler bir teori. Kızıl İmparator merhametsizliğiyle bilinirdi, yapmayacağı şey değil. Gerçek şu ki, Tearza'nın *neden* öldüğünü, birinin onu öldürüp öldürmediğini bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey öldüğü, Speer'ın savaşçı hükümdar geleneğini devam ettirmediği ve adanın İkinci Haşhaş Savaşı'na dek Nikan'a bağlı kaldığı.

"Ekonomik olarak Speer'ın bir sömürgeden bekleneni yaptığı söylenemez. İmparatorluk'a asker dışında işe yarar hiçbir şey ihraç etmiyorlardı. Hatta Speerlıların tarımdan dahi haberdar olmayabileceği yönünde kanıtlar bile mevcut. Kızıl İmparator'un elçilerinin uygarlaştırıcı etkisinden önce Speerlılar adi ve barbarca ritüelleri olan ilkel bir insan topluluğuydu. Kültürel veya teknolojik olarak sunabilecekleri bir şeyleri yoktu – hatta dünyanın kalanından yüzyıllarca gerideydiler. Ancak askerî olarak ağırlıklarınca altın değerindeydiler."

Rin elini kaldırdı. "Speerlılar gerçekten ateş şamanları mıydı?"

Sınıfın dört yanından kısık sesli kıkırdamalar duyunca Rin konuştuğuna pişman oldu.

Yim şaşırmıştı. "Tikany'de hâlâ şamanlara inanıyorlar mı?"

Rin'in yanakları kızardı. Speer'la ilgili hikâyeler dinleyerek büyümüştü. Tikany'deki herkes İmparatorluk'un çılgın savaşçı-

larına ve onları sözde doğaüstü güçlerine kafayı takmış durumdaydı. Rin bu hikâyelere inanmaması gerektiğini biliyordu ama merak etmişti.

Ama düşünmeden konuşmuştu. Tabii ki Tikany'de kol gezen hikâyeler burada kırsal ve geri kafalı duyulacaktı.

"Hayır –demek istediğim– ben—" diye kekeledi. "Öyle okumuştum da merak—"

"Ona aldırmayın," dedi Nezha. "Tikany hâlâ Haşhaş Savaşları'nı kaybettik sanıyor."

Daha çok kıkırdama. Nezha kendinden memnun bir şekilde sırıtarak arkasına yaslandı.

"Ama Speerlıların *bazı* tuhaf yetenekleri vardı, değil mi?" Kitay, Rin'i kurtarmaya çalıştı. "Yoksa neden Mugen onları hedef alsın?"

"Çünkü kolay bir hedefti," dedi Nezha. "Federasyon takımadasıyla Yılan Vilayeti'nin tam ortası. Neden hedef almasın?"

"Ama bu mantıklı değil." Kitay başını iki yana salladı. "Okuduklarıma göre, Speer Adası'nın stratejik değeri yokmuş. Kullanışlı bir deniz üssü bile değilmiş – Federasyon'un doğrudan Khurdalain'e yelken açması daha mantıklıymış. Mugen, ancak Speerlılardan korkuyorsa Speer'ı umursardı."

"Speerlılar korkutucuydu," dedi Nezha. "İlkel, uyuşturucu bağımlısı ucubeler. Kim onların yok olmasını *istemez* ki?"

Rin, Nezha'nın trajik bir katliamı böylesine ahmakça açıklamasına inanamadı, Yim de ona hak vererek başını salladığında ise şaşakaldı. "Speerlılar barbar, savaş odaklı bir ırktı," dedi Yim. "Çocukları yürümeye başlar başlamaz onları savaşa hazırlarlardı. Kendileri tarımla uğraşmadığı için yüzyıllar boyunca Nikan kıyı şehirlerini yağmalayarak geçindiler. Şamanizm dedikoduları muhtemelen dinleriyle alakalı. Tarihçiler kendilerini tanrılarına adadıkları tuhaf ritüelleri olduğu görüşünde – Güney'in Kırmızı Anka'sı. Ama bu yalnızca bir ritüeldi, yetenek değil."

"Speerlıların ateşe olan ilgisinden bahseden çok kaynak var ama," dedi Kitay. "Savaş raporlarını okudum. Speerlıların ateşi kontrol edebildiğini düşünen birçok general vardı, hem Nikara hem de Federasyonlu."

"Hepsi hikâyeden ibaret," dedi Yim ilgisizce. "Speerlıların

ateşi kontrol edebildiği, düşmanları korkutmak için kullanılan bir söylentiydi. Muhtemelen gece yağmalarında alevli silahlar kullanmalarından dolayı ortaya çıktı. Ama günümüz bilginleri Speerlıların savaş becerilerinin sosyal koşullandırma ve haşin çevresel faktörlerden kaynaklandığı konusunda hemfikir."

"O zaman neden bizim ordularımız onları taklit edemedi?" diye sordu Rin. "Eğer Speerlı savaşçılar cidden o kadar güçlüyse, neden onların taktiklerini benimsemedik? Neden onları köleleştirdik?"

"Speer bir haraçgüzâr devletti. Köle sömürgesi değil," dedi Yim sabırsızca. "Ve onların eğitim programlarını takip *edebilirdik* ama tekrar ediyorum, yöntemleri barbarcaydı. Jun'un anlattığına göre temel eğitimde bile zorlanıyormuşsunuz. Speerlı usulü eğitimi isteyeceğinizi sanmıyorum."

"Peki ya Altan?" diye üsteledi Kitay. "Speer'da büyümedi, Sinegard'da eğitim aldı—"

"Altan'ın ateşi kontrol ettiğini hiç gördün mü?"

"Tabii ki hayır ama—"

"Altan'ı görünce aklınızı mı yitirdiniz?" diye sordu Yim. "Tekrar söylüyorum. Şaman diye bir şey yok. Başka Speerlı da yok. Altan da sizin gibi insan. Büyü veya ilahi güçleri falan yok. İlk adımını attığı andan itibaren eğitildiği için iyi dövüşüyor. Altan, ölü bir ırkın son kalıntısı. Speerlılar tanrılarına dua ettilerse bile belli ki tanrıları onları kurtarmamış."

Altan takıntıları çok da işe yaramaz değildi. Çırakların maçından sonra, birinci sınıflar Jun'un derslerinde iki kat hevesle çalışmaya başladı. Altan gibi zarif ve ölümcül dövüşçüler olmak istiyorlardı. Ama Jun titiz bir hoca olmaya devam etti. Temel teknikleri tam olarak öğrenene dek ringde gördükleri gösterişli hareketleri onlara öğretmeyi reddetti.

"Tobi'nin Kaplan Pençesi'ni şu an deneseniz, bir tavşanı bile öldüremezsiniz," dedi. "Sadece kendi parmaklarınızı kırarsınız. Öyle bir tekniğin gerektirdiği *ki*'ye ulaşabilmenize daha aylar var."

En azından onları sıra hâlinde eğitmekten sıkılmıştı. Sınıftakiler sopalarını kullanmayı öğrenmiş sayılırdı – en azından

sakatlıklar azalmıştı. Bir gün dersin sonuna doğru, Jun onları karşılıklı dizip dövüşmelerini söyledi.

"*Sorumlu* bir şekilde," diye vurguladı. "Gerekirse yarı hızda. Salakça yaralanmalara tahammülüm yok. Öğrettiğim vuruş ve savuşturmalara çalışın."

Rin kendini Nezha'nın karşısında buldu. Tabii ki. Nezha ona pis pis gülümsedi.

Rin, bu dövüşü birbirlerine zarar vermeden nasıl bitirebileceklerini merak etti.

"Üç deyince," dedi Jun. "Bir, iki—"

Nezha ileri atıldı.

Darbesinin gücü Rin'i sersemletti. Onu bayıltabilecek darbeyi karşılamak için sopasını son anda kaldırabildi, darbenin gücü kollarına yayıldı.

Ama Nezha saldırmaya devam etti, Jun'un talimatlarını görmezden geliyordu. Sopasını delicesine savuruyor ama şaşırtıcı derecede iyi hedef alıyordu. Rin silahını beceriksizce tutuyordu; elindeki sopayı hâlâ garipsiyordu, Nezha'nın ellerinde dönüp duranla alakası yoktu. Sopayı elinde tutmayı bile zar zor beceriyordu, iki kez neredeyse elinden kaçıracaktı. Nezha, Rin'in engelleyebildiğinden çok daha fazla darbe vuruyordu. İlk ikisi –dirsek ve üst bacak– canını yaktı. Sonra Nezha ona öyle çok vurdu ki hissedemez oldu.

Onun hakkında yanılmıştı. Önceki sefer gösteriş yapıyordu ama dövüş sanatlarındaki becerisi dâhiyane ve gerçekti. Son dövüştüklerinde kibirliydi. Rin'in darbesinin yerini bulması yalnızca şanstı.

Nezha şimdi kibirli değildi.

Sopası mide bulandırıcı bir çatırtıyla Rin'in diziyle buluştu. Gözleri yerinden fırlayan Rin yere yığıldı.

Nezha artık sopasıyla uğraşmıyordu bile. Rin yerdeyken onu tekmeleyip duruyordu, tekmelerin her biri bir öncekinden daha güçlüydü.

"Aramızdaki fark bu," diye mırıldandı Nezha. "Ben hayatım boyunca buna hazırlandım. Elini kolunu sallayarak gelip beni utandıramazsın. Anladın mı? Sen bir *hiçsin*."

Beni öldürecek. Beni gerçekten öldürecek.

Sopasını bıraktı. Kullanmayı bilmediği bir silahla kendini savunamazdı. Sopasını bırakıp yukarı doğru atılarak Nezha'nın beline sarıldı. Nezha sopasını düşürüp arkaya devrildi, Rin de onun üstüne çıktı. Nezha kızın suratına vurmaya çalıştı, Rin avucunu Nezha'nın burnuna geçirdi. Bir uzuv karmaşası içinden birbirlerine vurup durdular.

Sonra bir şey Rin'i yakasından çekerek nefesini kesti. Jun şaşırtıcı bir güç gösterisiyle onları ayırıp bir an havada asılı tuttu, sonra ikisini de yere attı.

"*Engelle ve savuştur*'un nesini anlamadınız?" diye hırladı.

"O başlattı," dedi Nezha hemen. Doğrulup oturdu ve Rin'i gösterdi. "O sopasını—"

"Ne gördüğümü biliyorum," diye çıkıştı Jun. "Embesiller gibi yerde yuvarlandığınızı gördüm. Hayvan eğitmek istesem Cike'a giderdim. Haber salayım mı?"

Nezha bakışlarını yere dikti. "Hayır, efendim."

"Silahını bırak ve sınıfımdan çık. Bir hafta uzaklaştırma."

"Evet, efendim." Nezha ayağa kalkıp sopasını silah rafına attı ve uzaklaştı.

Jun dikkatini Rin'e çevirdi. Rin'in yüzünden kan damlıyordu, burnu kanıyor, alnından kan damlaları süzülüyordu. Jun'un yüzüne bakmaktan çekinerek çenesini beceriksizce sildi.

Jun tepesine dikildi. "Sen. Kalk."

Rin zorla ayağa kalktı. Dizi acıyla itiraz etti.

"Yüzündeki o acınası bakışı sil. Benden sempati bekleme."

Ondan sempati beklemiyordu. Ama söylemek üzere olduğu şeyi de beklemiyordu.

"Bu, Milis Kuvvetlerinden ayrıldığımdan beri gördüğüm en sefil öğrenci performansıydı," dedi Jun. "Temelin korkunç. Felçli gibi hareket ediyorsun. Neye tanık oldum? Geçen ay boyunca uyuyor muydun?"

Fazla hızlıydı. Yetişemedim. Onun gibi yıllardır eğitim almıyorum. Bunları düşünürken bile kulağa acınası bahaneler gibi geldiğini fark etti. Ağzını açıp kapadı, o kadar sersemlemişti ki yanıt veremedi.

"Senin gibi öğrencilerden nefret ederim," diye devam etti Jun. Çarpışan sopaların sesi kesilmişti. Bütün sınıf onları dinliyordu.

"Küçük kasabandan Sinegard'a atlıyor ve başardığını, annenle babanın seninle gurur duyacağını düşünüyorsun. Belki de kasabandaki en zeki çocuktun. Belki de eğitmeninin gördüğü en iyi öğrenciydin! Ama ne oldu? Dövüş sanatları ustası olmak için Klasikler'i ezberlemekten fazlası gerekiyor.

"Her yıl senin gibi biri oluyor. Sırf bir *sınavda* başarılı olduğu için zamanımı ve ilgimi hak ettiğini sanan köylü bir ahmak. Şunu öğren, güneyli. Sınav hiçbir şeyin kanıtı değil. Disiplin ve beceri – bu okulda önemli olan yalnızca bunlar. O çocuk" –Nezha'nın uzaklaştığı yöne parmağını uzattı– "eşeğin teki olabilir ama komutan olacak kapasitesi var. Sen ise yalnızca köylü süprüntüsüsün."

Bütün sınıf ona bakıyordu. Kitay'ın gözleri acımayla kocaman olmuştu. Venka bile şaşkına dönmüştü.

Rin'in kulakları çınlıyor, Jun'un söylediklerini zor duyuyordu. Kendini çok küçük hissediyordu. Oracıkta paramparça olacak gibi hissediyordu. *Lütfen ağlamayayım.* Gözyaşlarını tutmaya çalışmaktan gözleri yanıyordu. *Lütfen ağlamayayım.*

"Sınıfımda sorun çıkaran tipler istemiyorum," dedi Jun. "Seni okuldan atma ayrıcalığım yok maalesef ama Dövüş Üstadı olarak yapabileceğim bir şey var: Şu andan itibaren tüm antrenman alanlarına girmen yasak. Silahlara dokunamazsın. Ders saatleri dışında stüdyoda çalışamazsın. Ben ders verirken buraya adım atamazsın. Daha büyük öğrencilerden yardım isteyemezsin. Stüdyomda daha fazla sorun çıkarmana izin vermeyeceğim. Şimdi gözümün önünden kaybol."

BÖLÜM 5

Rin avluya açılan kapıdan tökezleyerek çıktı. Jun'un sözcükleri kafasında yankılanıyordu. Başı dönmeye başladı, bacakları tutmuyordu ve gözleri karardı. Taş duvara yaslanıp yere oturdu. Kan basıncını kulaklarında hissederken dizlerini göğsüne çekip öylece kaldı.

Sonra, göğsündeki baskı gittikçe arttı ve oryantasyondan beri ilk defa, kimse onu duyamasın diye suratını ellerine gömerek ağladı.

Acıdan ağladı. Utançtan ağladı. Ama en çok da Keju'ya çalışarak geçirdiği o iki yılın hiçbir anlamı olmamasına ağladı. Sinegard'dakilerin çok gerisindeydi. Nezha'nınki gibi aptalca olsa bile miras sanatı bir yana, hiç dövüş sanatı eğitimi yoktu. Venka gibi çocukluktan beri eğitim almamıştı. Dâhi değildi, Kitay'ınki gibi fotoğrafik hafızası yoktu.

En kötüsü de artık bu eksiklerini kapatmasının imkânı yoktu. Jun'un dersleri ne kadar sinir bozucu olursa olsun, onlar olmadan Rin'in Sınavlar'ı geçme ihtimali yoktu. Dövüşemeyen bir çırağı hiçbir üstat istemezdi. Sinegard *askerî* bir akademiydi. Savaş alanında kendini koruyamadıktan sonra ne anlamı vardı ki?

Jun'un cezası onu okuldan atmakla eşdeğerdi. İşi bitmişti. Her şey bitmişti. Bir yıl içinde Tikany'ye geri dönecekti.

Ama önce Nezha saldırdı.

Bunu düşündükçe umutsuzluğu öfkeye dönüşüyordu. Nezha onu *öldürmeye* çalışmıştı. Neden Nezha'nın yalnızca kulağı çekilirken kendisi dersten atılmıştı?

Ama nedeni belliydi. Nezha, Sinegardlı bir soyluydu, bir Savaş Lordu'nun oğluydu. Rin ise hiçbir bağlantısı veya statüsü olmayan bir köylü kızıydı. Nezha'yı okuldan atmanın politik sonuçları olurdu. Nezha önemliydi. Rin değildi.

Hayır – ona bunu yapamazlardı. Onu köşeye fırlatıp atabile-

ceklerini düşünüyor olabilirlerdi ama Rin boyun eğip bunu kabul etmek zorunda değildi. Kendini yoktan var etmişti. Şimdi geri dönmeyecekti.

Avlu kapıları açıldı ve sınıf dağıldı. Sınıf arkadaşları onu görmemiş gibi yaparak yanından geçip gittiler. Yalnızca Kitay geride kaldı.

"Jun yola gelecektir," dedi.

Rin, uzattığı eli tutarak ayağa kalktı. Koluyla yüzünü silip burnunu çekti.

"Ciddiyim," dedi Kitay. Elini kızın omzuna koydu. "Nezha'yı yalnızca bir hafta uzaklaştırdı."

Rin şiddetle omuzlarını silkerek onun elinden kurtuldu, hâlâ öfkeyle gözlerini siliyordu. "Çünkü Nezha ağzında altın kaşıkla doğmuş. Nezha yırttı çünkü okuldakilerin yarısının ipleri babasının ellerinde. Nezha Sinegardlı, Nezha *özel,* Nezha buraya *ait.*"

"Hadi ama, sen de buraya aitsin, Keju'yu sen de—"

"Keju'nun hiçbir anlamı yok," dedi Rin azarlarcasına. "Keju eğitimsiz köylüleri yerlerinde tutmak üzere tasarlanmış. Keju'yu geçsen de seni okuldan atmanın bir yolunu buluyorlar. Keju alt sınıfları uyutmanın bir yolu. Hayal kurmamızı sağlıyor. Yer değiştirmek için değil, benim gibi insanları doğup büyüdüğü yerlerde tutmak için. Keju bir uyuşturucu."

"Rin, bu doğru değil."

"*Öyle!*" Duvarı yumrukladı. "Ama benden böyle kurtulamayacaklar. Bu kadar kolay değil. Buna izin vermeyeceğim. *Vermeyeceğim* işte."

Olduğu yerde sallandı. Gözleri bir an karardı, sonra görüşü düzeldi.

"Ulu Tosbağa," dedi Kitay. "İyi misin?"

Ona döndü. "Neden bahsediyorsun?"

"Terliyorsun."

Terlemek mi? Terlemiyordu. "İyiyim," dedi. Sesi fazlasıyla yüksek çıkıp kulaklarında çınladı. Bağırıyor muydu?

"Rin, sakin ol."

"Sakinim! Çok sakinim!"

Hiç de sakin değildi. Bir şeylere vurmak istiyordu. Birilerine bağırmak istiyordu. Öfkesi damarlarında nabız gibi atıyordu.

Sonra birden, bıçaklanmışçasına karnı ağrımaya başladı. Zar zor nefes alıp elini uzattı. Biri karnını tırtıklı bir taşla kesmeye çalışıyor gibi hissediyordu.

Kitay omuzlarını tuttu. "Rin? *Rin?*"

Aniden midesi bulandı. Nezha'nın darbeleri iç kanamaya mı sebep olmuştu?

Ah, harika, diye düşündü. *Hem aşağılandım hem de yaralandım. Sınıfa topallayarak girene kadar bekle, Nezha buna bayılacak.*

Kitay'ı itti. "Gerek yo– Beni yalnız bırak!"

"Ama sen—"

"*Ben iyiyim!*"

O gece Rin kafasını karıştıran, yapışkan bir hisle uyandı.

Pijamasının pantolonu soğuktu, küçükken uykuda altına işediğindeki gibi. Ama bacakları idrarla kaplı olamayacak kadar yapış yapıştı. Kalbi çarparak aceleyle yatağından kalkıp titreyen parmaklarıyla bir lamba yaktı.

Başını eğip bakınca neredeyse çığlık atacaktı. Hafif mum ışığı her yere yayılmış kan öbeklerini ortaya çıkardı. Kendisi de kanla kaplıydı.

Sakinleşip mantıklı düşünmeye çalıştı. Ciddi bir ağrısı yoktu. Rahatsız ve huzursuz hissediyordu sadece. Bıçaklanmamıştı. Bir şekilde tüm iç organları dışarı çıkmış değildi. O sırada bacağından damlayan kanı nemli parmaklarıyla takip ederek kaynağına ulaştı.

Bu sefer iyice kafası karıştı.

Uykuya geri dönmesi mümkün değildi. Çarşafın kanla kaplanmamış kısmıyla kendini silip bacaklarının arasına bir kumaş parçası sıkıştırdı ve kampüstekilerin kalanı uyanmadan önce revire ulaşabilmek için dışarı koştu.

Rin revire ulaştığında kafayı yemek üzere, terli ve kan içindeydi. Nöbetçi doktor ona bakıp asistan kızı çağırdı. "O durumlardan biri," dedi.

"Tabii ki." Asistan gülmemeye çalışıyor gibiydi. Rin durumun komik olduğunu düşünmüyordu.

Asistan, Rin'i bir perdenin arkasına alıp ona bir havlu ve ye-

dek kıyafet verdi. Sonra da onu detaylı bir kadın vücudu şemasının başına oturttu.

Rin'in o sabaha kadar âdet hakkında hiçbir şey öğrenmemiş olması belki de Tikany'deki cinsel sağlık eğitiminin eksikliğine işaretti. Sonraki on beş dakika boyunca, asistan doktor şemanın farklı yerlerini gösterip elleriyle canlandırarak Rin'in vücudundaki değişimleri detaylı bir şekilde açıkladı.

"Yani ölmüyorsun, tatlım. Sadece vücudun rahim duvarını yeniliyor."

Rin'in ağzı açık kalmıştı.

"*Nasıl yani?*"

Yatakhaneye pantolonunun içinde çok rahatsız bir kuşakla ve bir çorabın içine doldurulmuş, ısıtılmış pirinçle döndü. Ağrıyı azaltmak için çorabı karnına koydu ama kramplar öyle kötüydü ki dersten önce yataktan çıkamadı.

"Birini çağırayım mı?" diye sordu Niang.

"Hayır," diye mırıldandı Rin. "İyiyim. Git sen."

Bütün gün yatakta yatıp kaçırdığı dersleri düşündü.

Sorun olmayacak. Paniklememek için kendi kendine bunu tekrar edip durdu. Bir gün ders kaçırmaktan bir şey olmazdı. Öğrenciler hep hastalanırdı. Kitay notlarını onunla paylaşırdı. Arayı kapatırdı.

Ama bu her ay olacaktı. Lanet olası her ay rahmi kendini parçalayacak, onu baştan aşağı öfkeye boğacak, kendini şişkin, sakar, sersem ve en kötüsü de zayıf hissetmesine sebep olacaktı. Kadınların nadiren Sinegard'da kalması boşuna değildi.

Bu sorunu çözmeliydi.

Keşke bu kadar utanç verici olmasaydı. Yardıma ihtiyacı vardı. Venka regl olmaya başlamış biri gibi görünüyordu. Ama Rin ona nasıl başa çıktığını sormaktansa ölmeyi yeğlerdi. Onun yerine, bir gece Niang ve Venka uyuduktan sonra sorularını Kureel'e mırıldandı.

Kureel karanlıkta yüksek sesle güldü. "Kuşağı derste tak. Sorun olmaz. Kramplara da alışırsın."

"Ama ne sıklıkla değiştirmem gerek? Ya derste sızarsa? Ya üniformama bulaşırsa? Ya biri *görürse*?"

"Sakin ol," dedi Kureel. "İlk sefer zordur ama alışırsın. Döngünü takip et, o zaman başlayacağı zamanı bilebilirsin."

Rin'in duymak istediği bu değildi. "Bunu toptan durdurmanın bir yolu yok mu?"

"Rahmini kesip atmadığın sürece yok," diye alay etti Kureel ama Rin'in yüzündeki ifadeyi görünce duraksadı. "Dalga geçiyordum. Bu mümkün değil."

"Mümkün." Tıp çırağı olan Arda sessizce onların lafını böldü. "Revirde yaptıkları bir işlem var. Senin yaşında açık ameliyat bile gerekmez. Sana bir karışım verirler. Bu süreci neredeyse sonsuza dek durdurur."

"Cidden mi?" Rin'in içi umutla doldu. Bakışları iki çırak arasında gidip geldi. "Siz niye yapmıyorsunuz?"

İkisi de ona şaşkın şaşkın baktılar.

"Rahmini yok ediyor," dedi Arda sonunda. "İç organlarından birini öldürüyor yani. Sonrasında çocuğun olmaz."

"Ayrıca deli gibi acıtıyor," dedi Kureel. "Buna değmez."

Ama çocuk yapmak istemiyorum, diye düşündü Rin. *Burada kalmak istiyorum.*

Bu işlem regl olmasını engelleyecekse, Sinegard'da kalmasını sağlayacaksa, buna değerdi.

Kanaması durunca, Rin revire gidip istediği şeyi doktora açıkladı. Doktor onunla tartışmadı, hatta memnun görünüyordu.

"Yıllardır kızları buna ikna etmeye çalışıyorum," dedi. "Hiçbiri dinlemiyor. Çoğunuzun birinci sınıftan ileri gidememesine şaşmamalı. Bunu zorunlu kılmalılar."

Doktor gerekli ilaçları karıştırmak için arka odada kaybolurken ona beklemesini söyledi. On dakika sonra dumanı tüten bir bardakla geri geldi.

"Bunu iç."

Rin bardağı aldı. Koyu renk porselenden yapılmıştı, içindeki sıvının rengi belli olmuyordu. Bir şey hissetmeli miydim acaba, diye düşündü. Bu önemli bir olaydı, değil mi? Hiç çocuğu olmayacaktı. Bundan sonra kimse onunla evlenmezdi. Bu önemli değil miydi?

Hayır. Tabii ki değildi. Şişko, cıyaklayan veletler yetiştirmek

istese Tikany'de kalırdı. Bundan kaçmak için Sinegard'a gelmişti. Neden şimdi tereddüt etsindi ki?

İçinde en ufak bir pişmanlık kırıntısı arandı. Hiçbir şey. Hiçbir şey hissetmiyordu. Aynen Tikany'yi geride bıraktığında, kasabanın uzakta gözden kayboluşunu izlerken olduğu gibi hiçbir şey hissetmiyordu.

"Canını acıtacak," diye uyardı doktor. "Regl kramplarından çok daha fazla. Önümüzdeki birkaç saat içinde rahmin kendini yok edecek. Bundan sonra işlevini kaybedecek. Vücudun tamamen olgunlaştığında ameliyatla rahmini tamamen aldırabilirsin ama şimdilik bu, sorununu çözer. En az bir hafta derslere katılamayacaksın ama sonrasında sonsuza dek özgürsün. Şimdi, sana bir kez daha emin olup olmadığını sormak zorundayım."

"Eminim." Rin daha fazla düşünmek istemiyordu. Nefesini tutup bardağı ağzına götürdü, içeceğin tadını alınca yüzünü buruşturdu.

Doktor acılığı gizlemek için bal eklemişti ama tatlılık içeceği daha da kötü yapmıştı. Tadı, haşhaşın kokusu gibiydi. Bardağı ancak birkaç yudumda bitirebildi. Bitirdiğinde midesi uyuşuk, tuhaf bir şekilde dolu, şişkin ve kauçuğumsu hissettiriyordu. Birkaç dakika sonra biri ona içeriden iğneler batırıyormuş gibi bir his gövdesinin alt kısmına doğru indi.

"Acısı başlamadan odana dön," dedi doktor. "Üstatlara hasta olduğunu söyleyeceğim. Hemşire bu gece gelip seni kontrol edecek. Bir şey yemek istemeyeceksin ama her ihtimale karşı sınıf arkadaşlarından biriyle yiyecek bir şeyler yollarım."

Rin ona teşekkür etti ve karnını tutarak sarsak bir şekilde yatakhaneye geri koştu. Batma hissi bütün alt karnına yayılan şiddetli bir sancıya dönüşmüştü. Bir bıçak yutmuş da bıçak onu içeriden kesiyormuş gibi hissediyordu.

Bir şekilde yatağına dönmeyi başardı.

Acı yalnızca bir ileti, dedi kendi kendine. Onu görmezden gelmeyi seçebilirdi. Bunu yapabilirdi... bunu...

Korkunçtu. Yüksek sesle inledi.

Uyuduğu söylenemezdi, yüksek ateşin sersemliğiyle öylece yattı. Çarşaflarda deli gibi dönüp durdu, doğmamış, şekilsiz bebekler hayal etti, Tobi'nin parmaklarını karnına geçirişini hayal etti.

"Rin. Rin?"

Biri üstüne eğilmişti. Elinde ahşap bir kâse tutan Niang'dı.

"Sana kış kavunu çorbası getirdim." Niang yanına eğilip kâseyi yüzüne tuttu.

Rin çorbayı kokladı. Midesi şiddetle kasıldı.

"Gerek yok," dedi zorla.

"Bir de bu yatıştırıcı var." Niang ona bir bardak uzattı. "Doktor eğer istersen artık alabileceğini söyledi. Ama almak zorunda değilsin."

"Dalga mı geçiyorsun? Ver şunu." Rin bardağı kapıp kafasına dikti. Anında zihni hafifledi. Oda hoş bir şekilde bulanıklaştı. Karnındaki acı yok oldu. Sonra bir şey boğazından yükselmeye başladı. Eğildi ve yatağın yanına yerleştirdiği porselen çanağa kustu. Porselen kanla lekelendi.

Rin, tuhaf bir tatminle çanağa baktı. *Kanın böyle çıkması daha iyi,* diye düşündü, *yıllar boyunca her ay az az olacağına, hepsi birden.*

O öğürmeye devam ederken yatakhanenin kapısının açıldığını duydu.

Biri içeri girip önünde durdu. "Delisin sen," dedi Venka.

Rin ona döndü, ağzından kan süzülürken gülümsedi.

Rin derslere dönmeden önce yatakta hezeyanlı dört gün geçirdi. Niang'ın ve doktorun tavsiyelerine rağmen kendini zorla yataktan çıkardığında, çok geride kaldığını fark etti.

Dilbilim'de Mugence fiil çekimlerinde koca bir üniteyi, Tarih'te Kızıl İmparator'un sonu bölümünü, Strateji'de Sunzi'nin coğrafik tahmin analizini ve Tıp'ta atel takmanın inceliklerini kaçırmıştı. Üstatlardan hoşgörü beklemiyordu, hoşgörü bulmadı da.

Üstatlar dersleri kaçırmak onun suçuymuş gibi davranıyordu, öyleydi de. Bahanesi yoktu, yalnızca sonuçları kabul edecekti.

Üstatların ona sorduğu soruların hiçbirini yanıtlayamıyordu. Her sınavda en düşük notu aldı. Şikâyet etmedi. Bir hafta boyunca üstatların aşağılamasını sessizlikle karşıladı.

Tuhaf olan, cesaretinin kırılmamış olması, hatta gözünün önündeki perdeden kurtulmuş gibi hissetmesiydi. Sinegard'daki

ilk birkaç haftası rüya gibiydi. Şehrin ve Akademi'nin görkemine kapılıp dikkatinin dağılmasına izin vermişti.

Şimdi, yerinin kalıcı olmadığı ona acı verici bir şekilde hatırlatılmıştı.

Keju'nun anlamı yoktu. Keju, şiirleri papağan gibi tekrar edebilme becerisini test etmişti. Neden bunun onu Sinegard gibi bir okula hazırlayacağını düşünmüştü ki?

Ama Keju ona bir şey öğrettiyse, o da başarının anahtarının acı olduğuydu.

Ve uzun zamandır kendini yakmamıştı.

Akademi'de rehavete kapılmıştı. Tembelleşmişti. Neleri kaybedebileceğini unutmuştu. Önemli olmadığının – her an eve gönderilebileceğinin hatırlatılması gerekmişti. Sinegard'da ne kadar sefil olursa olsun, Tikany'de onu bekleyenler çok, çok daha kötüydü.

Sana bakıp dudaklarını yalıyor. Seni yatağa götürüyor. Elini zorla bacaklarının arasına sokuyor. Çığlık atıyorsun ama kimse duymuyor.

Burada kalacaktı. Canına mal olsa bile Sinegard'da kalacaktı.

Kendini çalışmaya verdi. Dersler birer harp hâliydi, her adım ayrı bir mücadeleydi. Her el kaldırış ve her ödevinde Nezha, Venka ve diğer tüm Sinegardlılarla yarışıyordu. Burada kalmaya değer olduğunu, daha fazla eğitimi hak ettiğini göstermeliydi.

Sinegardlılar gibi olmadığını hatırlaması için başarısız olması gerekmişti – günlük Hesperyaca konuşarak büyümemişti, İmparatorluk Milis Kuvvetleri'nin emir düzenine aşina değildi, On İki Savaş Lordu'nun siyasi ilişkilerini kendi adı gibi bilmiyordu. Sinegardlılara bu bilgiler küçüklükten aşılanıyordu. Rin'in öğrenmesi gerekecekti.

Derste olmadığı her ânı arşivlerde geçiriyordu. Verilen metinleri kendi kendine yüksek sesle okuyor, güneyli aksanının tüm izlerini silene dek ona çok yabancı gelen Sinegard lehçesini ağzında gezdiriyordu.

Tekrar kendini yakmaya başlamıştı. Acı onu rahatlatıyordu, tanıdık ve yatıştırıcıydı. Alıştığı bir takastı. Başarı için fedakârlık gerekiyordu. Fedakârlık, acı demekti. Acı, başarı demekti.

Uyumayı bıraktı. Sınıfta sızmamak için en öne oturuyordu.

Başı sürekli ağrıyordu. Midesi sürekli bulanıyordu. Yemek yemeyi bıraktı.

Kendini sefil etti. Ama tüm seçenekleri sefalete çıkıyordu. Kaçabilirdi. Bir kayığa binip başka bir şehre gidebilirdi. Bir başka haşhaş kaçakçısının kuryeliğini yapardı. Başka çaresi kalmazsa Tikany'ye dönüp evlenebilir ve çocuk yapamayacağını çok geç olana dek kimsenin fark etmemesini umabilirdi.

Ama şu anki sefaleti iyi bir sefaletti. Bu sefaletten zevk alıyordu çünkü bunu kendi seçmişti.

Bir ay sonra Rin, Jima'nın sık yaptığı Dilbilim sınavlarından birinde birinci oldu. Nezha'yı iki puanla geçmişti. Jima ilk beş notu açıkladığında Rin mutlulukla irkilmişti.

Bütün geceyi inanılmaz kafa karıştırıcı Hesperyaca fiil çekimleri ezberleyerek geçirmişti. Modern Hesperyaca, uyağı veya mantığı olmayan bir dildi. Kuralları tamamen rasgeleydi ve telaffuz rehberleri gelişigüzeldi, istisnalarla doluydu.

Hesperyaca'nın mantığını anlayamamıştı, bu yüzden anlamadığı her şeyi ezberlediği gibi onu da ezberledi.

"Güzel," dedi Jima sınav kâğıdını Rin'e geri verirken.

Rin, bu "güzel"in onu ne kadar iyi hissettirdiğini fark edince şaşırdı.

Üstatlarından aldığı övgülerin onu heveslendirdiğini fark etti. Övgü sonunda, *sonunda*, hiçbir şey olmayışının takdir edilişiydi. Zeki olabilirdi, ilgiye değer olabilirdi. Övgüye bayılıyordu – hasret duyuyordu, ihtiyaç duyuyordu ve ancak övgü aldığında rahatlıyordu.

Övgüye karşı hissettiklerinin müptelaların haşhaşa karşı hisleriyle aynı olduğunu fark etti. Her övgü alışında heyecanlanıyor, yalnızca daha fazlasına nasıl sahip olabileceğini düşünüyordu. Başarıyla kendinden geçiyordu. Başarısızlık ise yoksunluktan daha kötüydü. İyi notlar ancak anlık rahatlık ve geçici gurur sebebiydi – birkaç saat boyunca zaferini kutluyor, sonra bir sonraki sınav için paniklemeye başlıyordu.

Övgüyü öyle bir istiyordu ki bunu kemiklerinde hissediyordu. Ve bir müptela gibi onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapıyordu.

***

Takip eden haftalarda Rin, her derste en başarılı öğrencilerden biri olma yolunda dişini tırnağına takarak ilerledi. Neredeyse her konuda en yüksek notları alabilmek için Nezha ve Venka'yla yarışıyordu. Dilbilim'de yalnızca Kitay'ın gerisindeydi.

Özellikle Strateji'den zevk alıyordu.

Gri bıyıklı Üstat Irjah, öğrenme yöntemi olarak saf ezber kullanmayan ilk hocasıydı. Öğrencilerine mantıksal tasımlar çözdürüyordu. Onlara kanıksadıkları kavramları tanımlatıyordu, mesela *avantaj* ve *zafer* ve *savaş*. Onları kesin ve doğru cevaplar vermeye zorluyordu. Belirsiz veya birden fazla yorumu olabilecek cevapları reddediyordu. Zihinlerini genişletiyor, mantıksal önyargılarını yıkıyor ve tekrar inşa ediyordu.

Nadiren övgü dağıtıyordu ama birini övdüğünde bütün sınıfın duyduğundan emin oluyordu. Rin her şeyden çok onun onayını istiyordu.

Sunzi'nin *Savaş İlkeleri*'ni incelemeyi bitirmişlerdi ve Irjah dersin kalan yarısında onlara varsayımsal askerî durumlar sunuyor, farklı çıkmazlardan çıkış yolları bulmaya davet ediyordu. Bunlar bazen yalnızca lojistik problemlerdi ("Şu boyuttaki bir birliği bu boğazdan geçirmek için gereken zamanı ve malzemeleri hesaplayın"). Bazense haritalar çiziyor, kaç birlikleri olduğunu belirtiyor ve savaş planı çıkarmalarını istiyordu.

"Şu nehrin bu tarafında sıkışıp kaldınız," dedi Irjah. "Birlikleriniz uzaktan saldırı için ideal konumda ancak ana bölüğünüzün oku kalmamış. Ne yaparsınız?"

Sınıftakilerin çoğu düşmanın silah depolarını yağmalamayı önerdi. Venka uzaktan saldırıyı boş verip doğrudan saldırıya geçmek istedi. Nezha yakınlardaki köylülere bir gecede ok ürettirmeyi önerdi.

"Yakındaki köylerden korkuluk toplarım," dedi Kitay.

Nezha güldü. "Ne?"

"Bırak konuşsun," dedi Irjah.

"Onlara yedek üniformaları giydirip bir kayığa koyar ve nehre salarım," dedi Kitay, Nezha'yı umursamayarak. "Ağır yağış aldığı bilinen dağlık bir alandayız. Yakın zamanda yağmur yağdığını varsayabiliriz, yani hava sisli olmalı. Bu, düşman güçlerinin nehri net görmesini engeller. Okçuları korkulukları bizim

askerlerimiz sanıp onları delik deşik edene kadar vurur. Sonra adamlarımızı yollayıp okları toplatırız. Düşmanımızı öldürmek için kendi oklarını kullanırız."

Bunu Kitay kazandı.

Başka bir gün Irjah onlara Wudang dağlarının bir haritasını gösterip vadinin iki yanından Nikara ordusunu saran Federasyon taburlarını temsil eden iki kırmızı çarpı koydu.

"Bu vadide kapana kısıldınız. Köylülerin çoğu bölgeyi boşaltmış ama Federasyon generali bir okul dolusu çocuğu rehin almış. Taburunuz teslim olursa çocukları bırakacağını söylüyor. Dediğini yapacağının garantisi yok. Nasıl karşılık verirsiniz?"

Dakikalarca haritayı incelediler. Bölüklerinin avantajı yoktu, kolay bir çıkış yolu yoktu.

Kitay bile afallamıştı. "Soldan saldırmayı deneriz?" diye önerdi. "Federasyon ufak bir gerilla birliğiyle meşgulken çocukları kurtarırız?"

"Onlar yüksekteler," dedi Irjah. "Silahınızı çekmeye bile fırsat bulamadan sizi vururlar."

"Vadiyi ateşe veririz," diye denedi Venka. "Dumanla dikkatlerini dağıtırız?"

"Yanarak ölmek için iyi bir fikir," dedi Irjah. "Yüksekte olmadığınızı hatırlayın."

Rin elini kaldırdı. "İkinci ordunun çevresinden dolanıp baraja ulaşırız. Barajı yıkıp vadiye sel bastırırız. İçerideki herkesi boğarız."

Herkes dehşetle ona baktı.

"Çocukları da bırakırız," diye ekledi. "Onları kurtarmanın yolu yok."

Nezha yüksek sesle güldü. "*Kazanmaya* çalışıyoruz, seni aptal."

Irjah, Nezha'ya sessiz olmasını işaret etti. "Runin. Açıkla lütfen."

"Kazanma şansımız yok," dedi Rin "Ama durum bu kadar riskliyle varımı yoğumu ortaya koyarım. Böylece onlar ölür, biz de birliklerimizin yalnızca yarısını kaybederiz. Sunzi hiçbir muharebenin tekil olmadığını söyler. Bize verdiğiniz sayılar bu Federasyon taburlarının devasa olduğunu gösteriyor. Federasyon

ordusunun büyük bir kısmını oluşturduklarını varsayıyorum. Yani birliklerimizin bir kısmını feda edersek takip eden muharebelerde avantajlarını azaltırız."

"Rakibin ordularını yaşatmaktansa kendi insanını mı öldürürsün?" diye sordu Irjah.

"Öldürmekle ölmeye bırakmak aynı şey değil," diye karşı çıktı Rin.

"Yine de ölecekler."

Rin başını iki yana salladı. "İleride kesinlikle tehdit oluşturacak bir düşmanın yaşamasına izin veremezsin. Onlardan kurtulman gerekir. Eğer bu kadar içe ilerlemişlerse, neredeyse tüm ülkenin arazi yapısını biliyorlar. Coğrafi avantajları var. Bu, düşmanın en büyük gücünü alt etmek için tek şansımız."

"Sunzi her zaman düşmana bir çıkış yolu bırakmanı söyler," dedi Irjah.

Rin, bunun Sunzi'nin aptalca ilkelerinden biri olduğunu düşünüyordu ama aceleyle bir karşıt argüman oluşturdu. "Ama Sunzi onların bu yolu kullanmasına *izin verin* demiyor ki. Düşman yalnızca durumun çok kötü olduğunu düşünmemeli ki umutsuzluğa kapılıp aynı derecede yıkıcı bir hamleyle karşılık veremesin." Rin bir an düşündü. "Yüzebilirler sanırım."

"Bir köyün tamamını tahrip etmekten bahsediyor," diye karşı çıktı Venka. "Bir barajı o şekilde yıkamazsın. Baraj yapmak yıllar sürüyor. Sadece vadiyi değil tüm nehir deltasını sel basar. Kıtlıktan bahsediyorsun. Dizanteriden. Bütün bölgenin tarımıyla oynuyorsun, ileride daha çok probleme yol açacak olan—"

"Çözülebilecek problemler," dedi Rin inatla. "Senin çözümün neydi? Federasyon birliklerinin başkente ulaşmasına izin vermek mi? Tüm ülke işgal altındayken tarım bölgelerinin hiçbir faydası yok. Ülkeyi onlara gümüş tepside sunuyorsun."

"Yeter, yeter." Irjah onları susturmak için masaya vurdu. "Bunu kazanan yok. Ders bugünlük bu kadar. Runin, seninle konuşmak istiyorum. Ofisime gel."

"Bu çözümü nereden buldun?" Irjah elinde bir kitapçık tutuyordu.

Rin, tepede kendi el yazısını tanıdı.

Geçen hafta Irjah başka bir varsayımsal çıkmazla ilgili kompozisyonlar yazdırmıştı – Federasyon'a karşı savaşta Milislerin halk desteğini kaybettiği bir senaryoydu. Yiyecek veya yem konusunda köylülere güvenemez, zorla girmedikleri sürece konaklamak için evlerini kullanamazlardı. Hatta kırsal bölgelerdeki direnişler, tabur hareketlerini planlamayı iyice zorlaştırıyordu.

Rin'in çözümü küçük ada kasabalarından birini yakmaktı.

Ama bahsi geçen bu ada İmparatorluk'a aitti.

"Yim'in ilk dersinde Speer'ı kaybetmenin nasıl İkinci Haşhaş Savaşı'nı bitirdiğini konuştuk," dedi.

Irjah kaşlarını çattı. "Bu yazıyı Speerlı Katliamı üzerine mi kurdun?"

Rin onayladı. "İkinci Haşhaş Savaşı'nda Speer'ı kaybetmek Hesperya'yı rahatsız etti – Mugen'in daha fazla ilerlemesini istemiyorlardı. Başka bir minik adanın yok oluşunun halk üzerinde aynı etkiyi yapacağını düşündüm, asıl düşmanın Mugen olduğunu hatırlatır. Asıl tehlikenin ne olduğunu gösterir."

"Milislerin İmparatorluk'un bir vilayetine saldırması yanlış mesaj gönderir," diye karşı çıktı Irjah.

"Milis Kuvvetleri olduğunu *bilmeyecekler* ki," dedi Rin. "Federasyon birliği gibi davranırız. Bunu daha net açıklamalıydım sanırım. Hatta Mugen'in o adaya saldırması daha da iyi olur ama bu işi şansa bırakamayız."

Irjah, Rin'in ödevini incelerken yavaşça başını salladı. "Kaba. Kaba ama zekice. Böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rin'in soruyu algılaması bir an sürdü. "Bu varsayımda mı, Haşhaş Savaşları'nda mı?"

"Haşhaş Savaşları'nda." Irjah başını eğip onu dikkatle izledi.

"Böyle olmadığından kesinlikle emin değilim," dedi Rin. "Speer saldırısının başarılı olmasına izin verildiğini gösteren kanıtlar var."

Irjah'nın yüz ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu ama parmaklarıyla ahşap masada düşünceli bir şekilde ritim tutuyordu. "Açıkla."

"Milislerin en güçlü birliğinin bu kadar kolay yok edilebileceğine inanmakta güçlük çekiyorum. Ayrıca ada, şüphe uyandıracak kadar zayıf korunuyordu."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Emin değilim ama bana –yani içeriden biri, belki bir Nikara generali falan– bir şeyler biliyormuş, Speer saldırısından haberdarmış ama kimseye haber vermemiş gibi geliyor."

"Peki neden Speer'ı kaybetmek isteyecektik ki?" diye sordu Irjah sessizce.

Rin'in mantıklı bir argüman sunması biraz zaman aldı. "Belki de Hesperya'nın müdahale edeceğini biliyorlardı. Belki dikkatleri Kızıl Hurda hareketinden uzaklaştırıp destek toplamak istediler. Belki de bir fedakârlık gerekiyordu ve Speer diğer vilayetlere göre daha harcanabilirdi. Nikaraların ölmesine göz yumamazdık. Ama Speerlılar? Neden olmasın?"

Konuşmaya başladığında ne diyeceğinden pek emin değildi ama konuştukça söyledikleri çok mantıklı gelmeye başlamıştı.

Irjah çok rahatsız olmuş gibiydi. "Bunun, Nikan tarihinin tuhaf bir bölümü olduğunu anlaman gerek," dedi. "Speerlıların gördüğü muamele... hoş değildi. Yüzyıllar boyunca İmparatorluk onları kendi çıkarları için kullandı. Savaşçıları ancak saldırgan köpekler kadar değer gördü. Vahşiler kadar. Altan, Sinegard'da okumaya gelmeden önce kimsenin Speerlıların gelişmiş düşünce kapasitesine sahip olduğuna inandığını sanmıyorum. Nikan, Speer'dan bahsetmeyi sevmiyor, bunun da bir sebebi var."

"Evet, efendim. Bu yalnızca bir teoriydi."

"Her neyse." Irjah sandalyesinde geriye yaslandı. "Konuşmak istediğim şey bir tek bu değildi. Vadideki stratejin örnek bağlamında işe yarardı ama aklı başında hiçbir yönetici bu emri vermez. Nedenini biliyor musun?"

Rin bir an sessizce düşündü. "Taktikle stratejiyi birbirine karıştırdım," dedi sonunda.

Irjah onayladı. "Açıkla."

"*Taktik* işe yarardı. Savaşı kazanmamızı bile sağlayabilirdi. Ama hiçbir yönetici bunu seçmezdi çünkü sonrasında ülke bölünürdü. Benim taktiğim barış ihtimalini ortadan kaldırıyor."

"Peki neden?" diye üsteledi Irjah.

"Venka tarım merkezini yok etmek konusunda haklıydı. Nikan yıllarca kıtlıkla boğuşurdu. Kızıl Hurda Operası gibi başkaldırılar her yere yayılırdı. Halk, açlıktan kırıldıkları için

İmparatoriçe'yi suçlardı. Benim stratejimi kullansak, ardından muhtemelen iç savaş çıkardı."

"Güzel," dedi Irjah. Kaşlarını kaldırdı. "Çok güzel. Biliyor musun, şaşırtıcı derecede zekisin."

Rin, mutluluğunu gizlemeye çalıştı ancak vücuduna bir sıcaklık yayıldığını hissetti.

"Sınavlar'da başarılı olursan," diye devam etti Irjah, "iyi bir Strateji çırağı olabilirsin."

Başka koşullar altında bu kelimeleri duymak onu çok heyecanlandırırdı. Rin zorla gülümsedi. "Oraya varabileceğimden emin değilim, efendim."

Irjah kaşlarını çattı. "Nedenmiş o?"

"Üstat Jun beni dersinden attı. Sınavlar'ı muhtemelen geçemeyeceğim."

"O nasıl oldu?" diye sordu Irjah.

Jun'un son dersinde yaşadıklarını değiştirmeye gerek duymadan anlattı. "Nezha'ya bir hafta uzaklaştırma verdi ama bana bir daha geri dönmememi söyledi."

"Ah." Irjah kaşlarını çattı. "Jun seni kavga ettiğin için cezalandırmamış. Tobi ile Altan ilk senelerinde daha kötüsünü yapmıştı. Seni, okul konusunda pürist olduğu için cezalandırmış – Savaş Lordu çocuğu olmayan hiçbir öğrencinin vaktini almaya hakkı olmadığını düşünüyor. Ama Jun'un ne düşündüğünü boş ver. Zekisin, bu ay derste işledikleri teknikleri çok zorlanmadan öğrenirsin."

Rin başını salladı. "Fark etmez. Beni geri almayacak."

"*Ne?*" Irjah çok öfkelenmişti. "Çok saçma. Jima biliyor mu?"

"Jima, Dövüş meselelerine karışamıyor. Ya da karışmıyor. Sordum." Rin ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, efendim. Sınavlar'ı geçebilirsem sizinle çalışmaktan onur duyarım."

"Bir yolunu bulursun," dedi Irjah. Gözleri parlıyordu. "Sunzi bulurdu."

Rin, Irjah'ya karşı tam dürüst değildi. Haklıydı – bir yolunu *bulacaktı*.

Öncelikle, dövüş sanatlarından vazgeçmemişti.

Jun, dersine girmesini yasaklamıştı ama kütüphaneye girmesini yasaklamamıştı. Sinegard'daki kütüphane dövüş sanatları üstüne kitaplarla doluydu, İmparatorluk'taki en geniş koleksiyondu. Rin'in, Yin Hanesi'nin özenle korunan hamleleri dışında, tüm miras sanatlarının sırlarına erişimi vardı.

Rin, araştırmaları esnasında dövüş sanatları literatürünün çok geniş kapsamlı ve korkutucu derecede karmaşık olduğunu keşfetmişti. Dövüş sanatlarının soy kavramı etrafında şekillendiğini öğrendi: Farklı duruşlar farklı ailelere aitti, aynı üstatla çalışan öğrenciler tarafından geliştirilen benzer tekniklerdi. Ekoller çoğunlukla rekabet ve bölünmelerle ayrılmıştı. Bu yüzden teknikler de diğerlerinden farklı gelişmişti.

Tarih çok keyifliydi, çoğu romandan bile eğlenceliydi. Ama teknikleri uygulamak inanılmaz zordu. Çoğu kitap kullanışlı el rehberleri olamayacak kadar ağırdı. Çoğunluğu, kitabı okuyan öğrencilerin yanında teknikleri onlara gösterebilecek bir üstat olduğunu varsayıyordu. Diğerleri belli ekollerin nefes teknikleri ve dövüş felsefelerini saatlerce anlatıyor, ancak tekme ve yumruk gibi şeylerden üstünkörü bahsediyordu.

"Evrenin dengesini okumak istemiyorum," diye homurdandı Rin, denediği yüzüncü kitap gibi gelen metni bir kenara fırlatırken. "İnsanları nasıl döveceğimi öğrenmek istiyorum."

Çıraklardan yardım istemeyi denedi.

"Kusura bakma," dedi Kureel, onunla göz göze gelmeden. "Jun, birinci sınıflara antrenman salonları dışında bir şeyler öğretmemizi yasakladı."

Rin bunun gerçek bir kural olmadığından şüphelendi ama Jun'un çıraklarından birine sormaması gerektiğini bilmeliydi.

Arda'ya sorması da mümkün değildi; Arda tüm zamanını Enro ile revirde geçiriyor, yatakhaneye ancak gece yarısından sonra dönüyordu.

Rin kendi kendine öğrenmek zorundaydı.

Bir buçuk ay sonunda Kızıl İmparator'un levazım subayı olan Ha Seejin'in metinlerinde bir altın madeni buldu. Seejin'in rehberleri resimliydi, detaylı açıklamalar ve net etiketlenmiş şemalar barındırıyordu.

Rin sayfaları neşeyle karıştırdı. İşte buydu. İhtiyacı olan buydu.

"Bunu çıkaramazsın," dedi girişteki çırak.

"Neden?"

"Kısıtlanmış bölümden," dedi çırak, bu çok barizmiş gibi. "Birinci sınıfların onlara erişimi yok."

"Ah, pardon. Geri bırakayım."

Rin kütüphanenin arkasına geri yürüdü. Kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Kitabı gömleğinin içine sokuşturdu. Sonra geri dönüp kütüphaneden çıktı.

Rin avluda tek başına, elinde kitapla öğrendi. Yumruklarıyla havayı şekillendirmeyi, hareketlerine rehber olacak koca bir top tutuyormuş gibi davranmayı öğrendi. Ağırlığının iki katı olan rakipler bile onu deviremesin diye ayaklarını nasıl yere basacağını öğrendi. Yumruk yaparken başparmağını dışarıda tutmayı, yüzünü her zaman korumayı ve dengesini kolayca ve zarifçe değiştirmeyi öğrendi.

Durgun objeleri yumruklamakta çok iyi hâle geldi.

Ringlerdeki maçları düzenli takip etti. Bodruma erken gidip parmaklıkların yanında kendine yer tutuyordu ki hiçbir vuruşu veya tekmeyi kaçırmasın. Çırakların dövüşmesini izleyerek tekniklerini öğrenmeyi umdu.

Bu işe yaradı da – kısmen. Çırakların hareketlerini yakından inceleyerek farklı tekniklere uygun yer ve zamanları öğrendi. Ne zaman tekme atmalı, ne zaman kaçınmalı, ne zaman yere atlayıp delicesine çırpınarak – dur, yok, bu bir hataydı, Jeeha'nın ayağı takılmıştı. Rin'in bir rakiple dövüşmek konusunda kas hafızası yoktu, bu yüzden bunları aklında tutmalıydı. Başkalarının dövüşmesini izlemek, hiçbir şey yapmamaktan iyiydi.

Ayrıca, maçlara Altan'ı izlemek için gidiyordu.

Onu izlemekten estetik bir zevk almadığını söylemek yalan olurdu. Esnek, kaslı vücudu ve keskin hatlı çenesiyle Altan'ın yakışıklı olduğu su götürmezdi.

Ama aynı zamanda bir teknik abidesiydi. Seejin metinlerinde önerilen her şeyi uyguluyordu. Gardını asla düşürmüyor, rakibe fırsat tanımıyor ve dikkatinin dağılmasına asla izin vermiyordu. Hiçbir zaman bir sonraki hareketini belli etmiyor, delice zıplamıyor veya topuklarının üstüne çakılıp rakibe tekme atmak üzere

olduğunu göstermiyordu. Her zaman yanlardan saldırıyor, asla karşıdan saldırmıyordu.

Rin, önceleri Altan'ın yalnızca iyi, güçlü bir dövüşçü olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise her bakımdan bir dâhi olduğunu görebiliyordu. Dövüş tekniği neredeyse trigonometri dersi gibiydi, yörüngeler ve geri tepen güçlerin güzel bir birleşimiydi. Mesafe ve torkunu kusursuz bir şekilde kontrol edebildiği için sürekli kazanıyordu. Dövüş matematiğini çözmüştü.

Genellikle dövüşüyordu. Dönem ilerledikçe rakip sayısı iyice arttı – Jun'un çıraklarının her biri şansını denemek istiyor gibiydi.

Rin, dönem boyunca Altan'ın yirmi üç maçını izledi. Altan bir kez bile kaybetmedi.

BÖLÜM 6

Kış, Sinegard'a aniden çökmüştü. Öğrenciler bir gün güz güneşinin keyfini çıkarırken ertesi gün uyandıklarında Akademi'yi kar tabakasının kapladığını görmüşlerdi. Kar, ilk iki dakika huzur vericiydi. Sonra ise yalnızca bir baş belasıydı.

Bütün kampüs kol bacak kırmak için idealdi – akarsular donmuş, merdivenler buzlu ve tehlikeliydi. Dışarıda yapılan dersler içeri taşındı. Birinci sınıflara düzenli olarak taş yolları tuzlama görevi verilmişti ama yine de revire düzenli bir öğrenci akışı vardı.

İrfan söz konusu olduğunda ise Jiang'ın geleceğini umarak arada bir bahçeye giden öğrencilerin çoğu için kar, bardağı taşıran son damla olmuştu. Uyuşturucu bahçesinde hiç gelmeyen bir öğretmeni beklemek ayrı bir şeydi, dondurucu soğukta beklemek ise apayrı.

Dönem başladığından beri Jiang hiçbir derse gelmemişti. Öğrenciler arada sırada onu kampüste hoş görülemeyecek kadar kaba şeyler yaparken görüyorlardı. Nezha'nın öğle yemeği tepsisini devirip ıslık çalarak uzaklaşmıştı, güvercin gibi cıvıldarken Kitay'ın başını okşamıştı ve bahçe makasıyla Venka'nın saçını kesmeye çalışmıştı.

Ne zaman bir öğrenci onu yakalayıp dersi sormaya kalksa ağzı ve dirseğiyle osuruk sesleri çıkararak uzaklaşıyordu.

Rin tek başına İrfan bahçesine gitmeye devam etti ancak bu, bahçenin antrenman için ideal olmasından ötürüydü. Birinci sınıflar artık inadına bahçeden uzak durduğu için yalnız kalacağından emin olabiliyordu.

Seejin metinleriyle debelenirken onu kimsenin görmemesinden memnundu. Temel hareketleri çok zorlanmadan halletmişti ama ikinci forma geçtiğinde birden her şeyin zorlaştığını fark etmişti.

Seejin hızla değişen ayak hareketlerini seviyordu. Bu konuda çizimler ona pek yardımcı olmuyordu. Her resimde modelin ayağı başka bir pozisyondaydı. Seejin, dövüşçünün kendini tuhaf pozisyonlardan kurtarmayı öğrendiğinde, düşmeye ne kadar yakın olursa olsun, mükemmel dengeye ulaşacağını ve çoğu pozisyonda avantajlı olacağını savunuyordu.

Teoride kulağa iyi gelse de pratikte bolca düşmek anlamına geliyordu.

Seejin öğrencilerin ilk formu yerden yüksek bir yüzeyde çalışmasını öneriyordu, tercihen kalın bir dal veya duvarın üstünde. Rin, çok mantıklı bir hareket yapmadığının bilincinde olsa da bahçeye sarkan büyük söğüt ağacına tırmanıp ayaklarını tereddütle ağaç kabuğuna bastı.

Dönem boyunca Jiang ortada görünmese de bahçe çok bakımlıydı. Pasparlak renkleriyle Tikany'nin kerhanelerinin önündeki süslemeleri anımsatıyordu. Soğuğa rağmen kırmızı ve mor haşhaş çiçekleri hâlâ açıktı ve yaprakları düzgünce budanmıştı. Kaktüsler dönem başındaki boylarının iki katına ulaşmış, siyah ve turuncu renklerde tuhaf desenleri olan yeni toprak saksılara taşınmışlardı. Rafların altındaki mantarlar minik fenerler gibi, biraz rahatsız edici bir parıltıyla hâlâ hafifçe yanıp sönüyordu.

Rin, bir haşhaş bağımlısının burada günler geçirebileceğini düşündü. Jiang'ın yaptığının bu olup olmadığını merak etti.

Söğüt ağacının dalında zar zor durmuş, güçlü rüzgâra karşı ayağa kalkmaya uğraşıyordu. Rin bir elinde kitapla talimatları mırıldanırken bir yandan da ayaklarını ona göre konumlandırmaya çalışıyordu.

"Sağ ayak ileri, düz karşıya bakacak. Sol ayak geri, sağ ayakla aynı hizada. Ağırlığını öne ver, sol ayağını kaldır..."

Seejin'in neden bunun iyi bir denge egzersizi olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordu. Ayrıca neden Seejin'in bu egzersizi tek başına denemeyi önermediğini de anlıyordu. Birçok kez şiddetle yalpaladı ve birkaç saniye boyunca panikleyip kollarını delice sallayarak dengesini zor kazandı. *Sakinleş. Odaklan. Sağ ayağı kaldır, ileri...*

Üstat Jiang, "Bekçi'nin Dokunuşları"nı ıslıkla çalarak köşeyi döndü.

Rin'in sağ ayağı kayıverdi. Dalın kenarında sendeleyip kitabı düşürdü, sol ayağı iki dalın arasına sıkışmamış olsa taş zemine yüz üstü çakılacaktı.

Yüzü yerden birkaç santim yukarıda kalınca rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Jiang sessizce ona baktı. Rin de şakaklarına kan üşüşürken başı gümbürdeyerek ona baktı. Jiang'ın şarkısının son notaları giderek hafifledi ve uğuldayan rüzgârda kayboldu.

"Merhaba," dedi sonunda. Sesi de tavırları gibiydi: durgun, mesafeli ve hoş bir biçimde meraklı. Başka bir bağlamda rahatlatıcı bile olabilirdi.

Rin hantalca kendini yukarı çekmeye çalıştı.

"İyi misin?" diye sordu Jiang

"Sıkıştım," diye mırıldandı Rin.

"Hımmm. Öyle görünüyor."

Ona yardım etmeyeceği belliydi. Rin ayağını daldan kurtarıp Jiang'ın ayakucuna yığıldı, canı yanmıştı. Kıpkırmızı yanaklarla alelacele ayağa kalktı ve üniformasındaki karı silkeledi.

"Zarif," dedi Jiang.

Başını iyice sola yatırıp çok ilgi çekici bir türmüş gibi Rin'i inceledi. Yakından görüldüğünde Jiang, Rin'in ilk düşündüğünden bile tuhaf görünüyordu. Yüzü bir bilmeceydi; ne yaşlılığın ne de gençliğin izleri vardı, pürüzsüz bir taş gibiydi. Gözleri, Rin'in İmparatorluk'ta başka kimsede görmediği kadar açık maviydi.

"Cesursun ha?" Sesi, gülmemeye çalışıyormuş gibiydi. "Sık sık ağaçlardan sallanır mısın?"

"Beni korkuttunuz, efendim."

"Puff." Küçük bir çocuk gibi yanaklarını doldurup üfledi. "Sen Irjah'nın sevgili öğrencisisin, değil mi?"

Rin'in yanakları kızardı. "Yani... ben..."

"*Öylesin.*" Çenesini kaşıyıp yerdeki kitabı aldı ve merakla karıştırmaya başladı. "Seni küçük esmer köylü dâhi, seni. Irjah seni anlatıp duruyor."

Rin, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, bu konuşmanın nereye gittiğini düşünüyordu. Bu bir iltifat mıydı? Ona teşekkür etmeli miydi? Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hım."

"Utanmış gibi yapma. Hoşuna gidiyor." Jiang bir an kitaba

baktıktan sonra bakışlarını Rin'e çevirdi. "Seejin metniyle ne yapıyorsun?"

"Arşivde buldum."

"Ah, lafımı geri alıyorum. Cesur değilsin. Yalnızca aptalsın."

Rin şaşırınca Jiang açıkladı: "Jun, Seejin'i ikinci seneye kadar yasakladı."

Bu kuralı duymamıştı. Çırağın kitabı arşivden çıkarmasına izin vermemesine şaşmamalıydı. "Jun beni dersinden kovdu. Bilmiyordum."

"Jun seni kovdu," diye yavaşça tekrarladı Jiang. Eğleniyor muydu, Rin kestiremedi. "Ne yaptın ki?"

"Şey. Dövüşte bir öğrenciyi yere yıktım, sayılır. O başlattı," diye ekledi çabucak. "Diğer öğrenci yani."

Jiang etkilenmişti. "Aptal *ve* fevri."

Gözleri Rin'in arkasındaki rafta duran bitkilere kaydı. Etrafından yürüyüp bir haşhaş çiçeğini burnuna götürdü ve denercesine kokladı. Yüzünü buruşturdu. Cüppesinin ceplerini karıştırıp bir bahçe makası çıkardı ve sapını kesip bahçenin köşesindeki yığına attı.

Rin kapıya doğru ilerlemeye başladı. Belki şimdi uzaklaşırsa Jiang kitap işini unuturdu. "Üzgünüm, burada olmamam gerekiyorsa—"

"Ah, üzgün falan değilsin. Sadece antrenmanını böldüğüm için uyuz oldun ve çaldığın kitaptan bahsetmeden gideceğimi umuyorsun." Haşhaş çiçeğinden bir dal daha kopardı. "Azimlisin. Jun'un dersinden atıldın, o yüzden *Seejin* çalışmaya karar verdin."

Aksak hırıltılar çıkardı. Güldüğünü anlaması Rin'in bir ânını aldı.

"Komik olan ne?" diye sordu. "Efendim, beni şikâyet edecekseniz, söylemek iste—"

"Ah, seni *şikâyet* etmeyeceğim. İşin eğlencesi nerede?" Hâlâ kıkırdıyordu. "Gerçekten bir kitaptan Seejin öğrenmeye mi çalışıyordun? Canına mı susadın?"

"O kadar da zor değil," dedi savunmacı bir şekilde. "Resimleri takip ettim."

Jiang tekrar ona doğru döndü, inanmamış ve eğlenmişti. Ki-

tabı açıp deneyimli bir şekilde sayfaları karıştırdı ve ilk formun olduğu sayfada durdu. Kitabı Rin'e gösterdi. "Bu. Bunu yap."

Rin dediğini yaptı.

Zor bir formdu, değişken hareketler ve yuvarlak adımlarla doluydu. Hareket ederken gözlerini kapadı. O parlayan mantarlar ve tuhaf bir şekilde atan kaktüslerden dolayı odaklanamıyordu.

Gözlerini açtığında Jiang gülmeyi bırakmıştı.

"Seejin'e hazır olmaya yakın bile değilsin," dedi. Kitabı tek elle kapattı. "Jun haklıymış. Bu seviyede bu metne *dokunmaman* lazım."

Rin panikledi. Eğer Seejin'i bile kullanamayacaksa, Tikany'ye doğru yola çıksa iyiydi. Bunun yarısı kadar bile işe yarar veya açıklayıcı olan başka hiç kitap bulamamıştı.

"Hayvan temelli formlar işine yarabilir," diye devam etti Jiang. "Yinmen'in çalışmaları. Seejin'den önce gelir. İsmini duydun mu?"

Rin şaşkınlıkla ona baktı. "Onlara baktım. Ama o metinler yarım."

"*Metinlerden* öğrenecek değilsin ya," dedi Jiang sabırsızca. "Yarın derste tartışacağız."

"Ders mi? Bütün dönem gelmediniz ki?"

Jin omuz silkti. "İlgimi çekmeyen birinci sınıflarla vakit harcamayı sevmiyorum."

Rin bunun sorumsuzca bir eğitmenlik tarzı olduğunu düşündü ama Jiang'ın konuşmaya devam etmesini istiyordu. Adamın zihninin berrak olduğu bir andı ve Rin'e kendi başına öğrenemeyeceği dövüş sanatlarını öğretmeyi teklif ediyordu. Rin, yanlış bir şey söyleyip onu ürkek bir tavşan gibi kaçıracağından korkuyordu neredeyse.

"Öyleyse ben ilgi çekici miyim?" diye sordu yavaşça.

"Ayaklı bir faciasın," dedi Jiang doğrudan. "Kaçınılmaz bir şekilde sakatlanacağın, hem de bir daha iyileşemeyecek kadar ciddi sakatlanacağın bir hızla gizemli teknikleri öğrenmeye çalışıyorsun. Seejin metinlerini öyle yanlış anlamışsın ki yeni bir sanat formu yarattığını düşünüyorum."

Rin kaşlarını çattı. "O zaman neden bana yardım ediyorsunuz?"

"Jun'u kızdırmak için aslında," Jiang çenesini sıvazladı. "O adamdan nefret ediyorum. Geçen hafta beni kovdurmaya çalıştı, biliyor musun?"

Rin asıl, Jun'un bunu daha önce denememiş olmasına şaşırmıştı.

"Ayrıca, bu kadar dik kafalı herkes ilgiyi hak eder, etrafındakilere zarar vermeyeceğinden emin olmak için bile olsa," diye devam etti Jiang. "Biliyor musun, ayak tekniklerin harika."

Rin kızardı. "Gerçekten mi?"

"Duruşları kusursuz. Harika açılar." Başını eğdi. "Yaptığın her şey faydasız tabii."

Rin kaşlarını çattı. "Bana öğretmeyecekseniz, o zaman—"

"Öyle demedim. Sadece metinden çalışarak iyi iş çıkarmışsın," diye kabul etti Jiang. "Çoğu çırağın yapacağından daha iyi. Asıl sorun üst vücut gücün. Daha doğrusu gücünün olmaması." Bileğini tutup bir mankeni inceliyormuş gibi kolunu yukarı çekti. "Çok sıska. Irgat falan değil miydin sen?"

"Güneyli herkes çiftçi değil," diye çıkıştı. "Ben dükkânda çalışıyordum."

"Hımmm. Ağır iş yapmamışsın. Pohpohlanmış. İşe yaramazsın."

Rin, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben *pohpohlanmadım*⊠"

"Tabii, tabii." Elini kaldırarak onu susturdu. "Fark etmez. Sorun şu: Destekleyecek gücün yoksa, dünyadaki tüm teknikleri de öğrensen nafile. Sana Seejin lazım değil, evlat. *Ki* lazım. Kas lazım."

"O zaman ne yapmamı istiyorsunuz? Kalistenik mi?"

Jian uzun bir an boyunca düşünceli bir şekilde durdu. Sonra ışıldadı. "Hayır. Daha iyi bir fikrim var. Yarın ders için kampüs kapısında buluşalım."

Rin cevap veremeden Jiang bahçeden çıkıp gitti.

"Vay." Raban yemek çubuklarını bıraktı. "Senden cidden hoşlanmış olmalı."

"Bana aptal ve fevri dedi," dedi Rin. "Ve sonra derse geç kalmamamı söyledi."

"Senden *kesinlikle* hoşlanmış," dedi Raban. "Jiang benim sı-

nıfımdaki kimseye iyi bir şey söylemedi. Genellikle bağırarak nergislerinden uzak durmamızı söylüyor. Kureel'e örgülerinin kafasından yılanlar çıkıyor gibi gözüktüğünü söyledi."

"Geçen hafta pirinç şarabıyla sarhoş olup Jun'un penceresine işediğini duydum," diye sohbete katıldı Kitay. "*Harika* biri gibi geliyor kulağa."

"Jiang ne zamandır burada?" diye sordu Rin. İrfan Üstadı çok genç görünüyordu, en fazla Jun'un yarı yaşında gibi. Diğer üstatların kendilerinden küçük birinin bu davranışlarına müsamaha gösterdiklerine inanamıyordu.

"Emin değilim. Ben birinci sınıftayken buradaydı ama bu çok bir şey ifade etmiyor. Yirmi yıl önce Gece Kalesi'nden geldiğini duydum."

"Jiang, *Cike* mıymış?"

Milis tümenleri arasında kötü şöhreti olan tek tümen Cike'tu. Wudang Dağı'nın tepesindeki Gece Kalesi'nde yaşayan ve tek görevi İmparatoriçe adına suikastlar düzenlemek olan bir tümendi. Cike'lar onursuz savaşırdı. Dövüş kurallarına uymazlardı ve zalimlikleriyle ünlülerdi. Karanlıkta çalışırlardı; İmparatoriçe'nin kirli işlerini yapar ve sonrasında takdir almazlardı. Çoğu çırak Cike'a katılmaktansa görevden çekilirdi.

Rin, acayip İrfan Üstadı'nı zalim bir suikastçı olarak hayal edemedi.

"Yani, dedikodu böyle. Üstatlar onunla ilgili bir şey anlatmıyor. Jiang'ın okul için bir utanç kaynağı olduğu hissine kapılıyorum." Raban kafasının arkasını sıvazladı. "Ama çıraklar dedikodu yapmaya bayılıyor. Her sınıf 'Jiang kim?' oyununu oynar. Benim sınıfım Kızıl Hurda Operası'nın kurucusu olduğuna inanıyordu. Gerçekler öyle ağız değiştirmiş ki emin olduğumuz tek şey, Jiang hakkında hiçbir şey bilmediğimiz."

"Çırağı olmuş olmalı," dedi Rin.

"Jiang *İrfan Üstadı*," dedi Raban bir çocukla konuşur gibi yavaşça. "Kimse kendini İrfan'a adamıyor."

"Jiang öğrenci almadığı için mi?"

"İrfan saçmalık olduğu için," dedi Raban. "Sinegard'daki tüm diğer alanlar seni devlette bir pozisyona veya Milis Kuvvetlerinde komutaya hazırlıyor. Ama İrfan... bilmiyorum, İrfan tuhaf.

Sanırım önceleri Hinterlandlıları incelemek için oluşturulmuş bir alanmış, büyü ritüellerinin bir temeli olup olmadığını araştırmak için ama herkes ilgisini çabuk kaybetmiş. Yim ve Sonnen'in İrfan dersini iptal ettirmeye çalıştığını biliyorum ama yine de her yıl dersi açıyorlar. Nedenini bilmiyorum."

"Geçmişte İrfan öğrencileri olmuştur mutlaka," dedi Kitay. "Onlar ne diyor?"

Raban omuz silkti. "İrfan yeni bir alan –diğerleri Kızıl İmparator okulu kurduğundan beri öğretiliyor ama İrfan yirmi yıllık falan– ve sonuna dek giden hiç olmadı. Birkaç yıl önce bir iki salağın kandığını duydum ama Sinegard'ı bırakmışlar ve bir daha onlardan haber alınamamış. Aklı başında kimse kendini İrfan'a adamaz. Altan istisnaydı ama Altan'ın aklından geçenleri kimse bilemiyor."

"Altan'ın kendini Strateji'ye adadığını sanıyordum," dedi Kitay.

"Altan istediğini seçebilirdi. Nedense kafayı İrfan'a takmıştı ama sonra Jiang fikrini değiştirince Altan da Irjah'yla yetinmek zorunda kaldı."

Rin bunu bilmiyordu. "Bu sık olan bir şey mi – öğrenciler üstadını seçebiliyor mu?"

"Çok nadiren. Çoğumuz tek teklifle bile memnun oluruz, iki teklif alan çok etkileyici bir öğrencidir."

"Altan kaç teklif aldı?"

"Altı. İrfan'ı sayarsan yedi ama Jiang teklifini son anda geri çekti." Raban anlamlı anlamlı baktı. "Neden Altan'ı bu kadar merak ediyorsun?"

"Öylesine," dedi Rin hemen.

"Kızıl gözlü kahramanımıza mı kaptırdın kendini? İlk değilsin, merak etme." Raban sırıttı. "Sadece dikkatli ol. Altan hayranlardan pek hoşlanmıyor."

"Nasıl biri?" diye sormadan edemedi.

Raban omuz silkti. "Birinci sınıftan beri ortak dersimiz olmadı. Onu pek tanımıyorum. Kimsenin tanıdığını sanmıyorum. Genellikle kendi başına takılıyor. Sessiz. Yalnız çalışıyor ve pek arkadaşı yok."

"Tanıdığımız birine benziyor sanki." Kitay, Rin'e dirsek attı.

Rin çıkıştı. "Kapa çeneni. Benim arkadaşlarım var."

"Bir arkadaşım var," dedi Kitay. "Tekil."

Rin, Kitay'ın kolunu itti. "Ama Altan çok iyi," dedi. "Her şeyde. Herkes ona hayran."

Raban omuz silkti. "Altan bu kampüste tanrı gibi. Bu onun mutlu olduğu anlamına gelmiyor."

Konu Altan'a dönünce Rin, Jiang'la ilgili soracaklarının yarısını unutmuştu. Kitay ile Rin yemek vaktinin sonuna dek Raban'a Altan'la ilgili sorular sorup durdular. O yüzden sorularını o gece Kureel ve Arda'ya sormayı denedi ama ikisi de kayda değer bir şey teyit edemedi.

"Jiang'ı bazen revirde görüyorum," dedi Arda. "Enro etrafı çevrili bir yatağı sırf onun için hazır tutuyor. Her ay bir veya iki gün kalıp gidiyor. Belki de bir hastalığı vardır. Ya da belki dezenfektan kokusunu seviyordur, emin değilim. Enro bir keresinde onu ilaç buharıyla kafayı bulmaya çalışırken yakalamış."

"Jun ondan hoşlanmıyor," dedi Kureel. "Nedenini anlamak zor değil. Nasıl bir üstat *öyle* davranır ki? Özellikle Sinegard'da?" Yüzünü buruşturdu. "Bence akademinin yüz karası. Neden sordun?"

"Sebebi yok," dedi Rin. "Merak ettim."

Kureel omuz silkti. "Her sınıf önce bir oltaya gelir. Herkes Jiang'ın göründüğünden fazlası olduğuna, İrfan'ın öğrenmeye değer bir şey olduğuna inanır. Ama öyle bir şey yok. Jiang tam bir soytarı. Vaktini harcıyorsun."

Ama İrfan Üstadı gerçekti. Jiang, tüm yaptığı ortalıkta dolanıp diğer üstatları sinir etmek olsa da Akademi'nin öğretim üyelerinden biriydi. Başka kimse düzenli olarak Jun'u kışkırtıp bundan kolayca sıyrılamazdı. Peki, Jiang ders vermeye tenezzül etmiyorsa, Sinegard'da ne işi vardı?

Rin, ertesi gün Jiang'ı kampüs kapısında görünce birazcık etkilendi. Unutmuş olsa şaşırmazdı. Nereye gideceklerini sormak için ağzını açtı ama Jiang yalnızca onu takip etmesini işaret etti.

Hiçbir açıklama duymadan Jiang'ı takip etmeye alışması gerekecekti galiba.

Yoldan aşağı iniyorlardı ki bir grup çırağıyla şehir devriyesinden dönen Jun'la karşılaştılar.

"Ah. Yarım akıllıyla köylü." Jun yavaşladı, durdu. Öğrencileri daha önce bu diyaloğu görmüş gibi ilgisizlerdi. "Bu öğleden sonra nereye gidiyorsunuz?"

"Seni ilgilendirmez, Loran," dedi Jiang, lakayt bir tavırla Jun'un yanından geçip gitmeye çalıştı ama Jun önünü kesti.

"Kampüsten bir öğrenciyle baş başa ayrılan bir üstat. Kimbilir ne derler?" Jun gözlerini kıstı.

"Muhtemelen bu seviye ve statüdeki bir üstadın kız öğrencileriyle kırıştırmaktan daha iyisini bulabileceğini," dedi Jiang neşeyle, doğrudan Jun'un çıraklarına bakıyordu. Kureel öfkeden köpürmüş gibiydi.

Jun kaşlarını çattı. "Kampüsten çıkmaya izni yok. Jima'dan yazılı izin alması gerek."

Jiang sağ kolunu uzatıp kolunu sıvadı. Önce Rin, onun Jun'a yumruk atacağını sandı ama Jiang dirseğini ağzına götürüp osuruk sesi çıkardı.

"Bu yazılı izin değil." Jun etkilenmemişti. Rin, bunu daha önce birçok kez gördüğünden şüphelendi.

"Ben İrfan Üstadı'yım," dedi Jiang. "Bunun bazı ayrıcalıkları var."

"Hiç ders vermemek gibi ayrıcalıklar mı?"

Jiang çenesini kaldırıp kendinden emin bir şekilde, "Onun sınıfına yıkıcı hayal kırıklığını ve daha da önemlisi zannettikleri kadar önemli olmadıklarını öğrettim," dedi.

"Onun sınıfına ve ondan öncekilere İrfan'ın saçmalık olduğunu ve İrfan Üstadı'nın mırıldanan bir ahmak olduğunu öğrettin."

"O zaman Jima'ya beni kovmasını söyle." Jiang kaşlarını oynattı. "Denediğini biliyorum."

Jun sonsuz bir ıstırap ifadesiyle bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Rin, bunun yıllardır süregelen bir kavganın ufacık bir kısmı olduğundan şüphelendi.

"Bunu Jima'ya bildireceğim," diye uyardı Jun.

"Jima'nın vaktini harcayacak daha önemli şeyleri var. Runin'i yemek vaktine kadar geri getirdiğim sürece umursayacağını sanmıyorum. Sen de yoldan çekil."

Jiang parmaklarını şaklatıp Rin'e kendisini takip etmesini işaret etti. Rin ağzını sımsıkı kapattı ve patikada onu takip etti.

"Neden sizden o kadar nefret ediyor?" diye sordu Rin dağdan şehir merkezine inerlerken.

Jiang omuz silkti. "İkinci Savaş'ta onun emrindeki askerlerin yarısını öldürdüğümü söylüyorlar. Hâlâ atlatamadı."

"Öldürdünüz mü peki?" Rin kendini sormak zorunda hissetti.

Jiang yine omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Rin buna nasıl cevap vereceğini bilemedi, Jiang da açıklamadı.

"Bana sınıfındakileri anlat," dedi Jiang bir süre sonra. "Aynı şımarık veletler sürüsü mü?"

"Onları pek tanımıyorum," diye itiraf etti Rin. "Hepsi... Yani..."

"Daha mı zeki? Daha mı eğitimli? Senden daha mı önemli?"

"Nezha, Ejderha Savaş Lordu'nun oğlu," deyiverdi Rin. "Onunla nasıl yarışayım? Venka'nın babası ekonomi bakanı. Kitay'ın babası savunma bakanı ya da öyle bir şey. Niang'ın ailesi Tavşan Savaş Lordu'nun doktorları."

Jiang homurdandı. "Tipik."

"Tipik mi?"

"Sinegard, Savaş Lordları'nın veletlerini olabildiğince toplamayı seviyor. İmparatorluk'un gözü üzerlerinde olabilsin diye."

"Niye ki?" diye sordu Rin.

"Nüfuz. Beyin yıkama. Savaş Lordları'nın bu nesli, ulusal önem taşıyan hiçbir şeyde ortak çalışamayacak kadar çok birbirinden nefret ediyor ve imparatorluk bürokrasisinin onları zorlayabilecek yerel gücü yok. İmparatorluk Donanması'nın hâline bak."

"Donanmamız mı var?" diye sordu Rin.

"Aynen," diye homurdandı Jiang. "Eskiden vardı. Neyse, Daji, Sinegard'da birbirinden hoşlanan ve daha önemlisi tahta boyun eğecek yeni nesil liderler yetiştirmeyi umuyor."

"O zaman benimle hedefi gözünden vurmuş," diye mırıldandı Rin.

Jiang ona yan yan sırıttı. "Ne, İmparatorluk'a iyi bir asker olmayacak mısın?"

"Olacağım," dedi Rin hemen. "Ama sınıf arkadaşlarımın benden pek hoşlandığını sanmıyorum. Ya da hoşlanacağını."

"Eh, sen r'leri telaffuz edemeyen esmer, köylü bir piç kurususun da ondan," dedi Jiang, lakayt bir biçimde. Dar bir yola döndü. "Bu taraftan."

Rin'i sokakların sıkışık, kalabalık ve kan kokulu olduğu et paketleme bölgesine götürdü. Rin yürürken öğürüp burnunu tıkadı. Sokaklarda kasaplar sıralanmıştı, birbirlerine o kadar yakınlardı ki neredeyse eğri büğrü dişler gibi üst üste çıkmışlardı. Yirmi dakika dönüp dolaştıktan sonra bir bloğun kenarındaki ufak kulübede durdular. Jiang eskimiş ahşap kapıya üç kere vurdu.

"*Ne*?" diye cırladı içeriden bir ses. Rin sıçradı.

"Benim," diye seslendi Jiang, etkilenmemişti. "Tüm dünyada en sevdiğin kişi."

İçeriden bir metal tıngırtısı duyuldu. Bir an sonra mor önlüklü, yaşlı bir kadın kapıyı açtı. Jiang'a başıyla sertçe selam verip Rin'i şüpheyle süzdü.

"Bu Dul Maung," dedi Jiang. "Bana bir şeyler satıyor."

"Uyuşturucu," diye belirtti Dul Maung. "Ben torbacısıyım."

"Ginseng ve başka kökler gibi şeylerden bahsediyor," dedi Jiang. "Sağlığım için."

Dul Maung gözlerini devirdi.

Rin büyülenmiş bir şekilde onları izledi.

"Dul Maung'un bir problemi var," diye devam etti Jiang neşeyle.

Dul Maung boğazını temizleyip Jiang'ın ayağının hemen yanına balgam tükürdü. "Benim problemim yok. Anlamadığım bir sebepten ötürü bu problemi sen yaratıyorsun."

"Her neyse," dedi Jiang gülümsemeye devam ederek, "Dul Maung, sorununu çözmeye yardım etmene izin verdi. Madam, hayvanı getirir misiniz?"

Dul Maung dükkânın arka tarafında kaybolurken Jiang da Rin'e onu takip etmesini işaret edip içeri girdi. Rin duvarın öbür yanından gelen gürültülü bir cıyaklama duydu. Bir an sonra Dul Maung kucağında debelenen bir hayvanla geri döndü. Hayvanı önlerindeki tezgâha bıraktı.

"İşte bir domuz," dedi Jiang.

"Bu bir domuz," diye onayladı Rin.

Mevzubahis domuz miniciktı, Rin'in önkolundan uzun değildi. Derisi pembe ve siyah benekliydi. Burnunun yukarı kıvrılışı onu sırıtıyor gibi gösteriyordu. Tuhaf bir şekilde sevimliydi.

Rin, domuzun kulaklarının arkasını kaşıdı ve hayvan sevgiyle koluna sırnaştı.

"Adı Sunzi," dedi Jiang mutlulukla.

Dul Maung, Jiang'ın bir an önce gitmesini istiyor gibiydi.

Jiang aceleyle açıkladı. "Dul Maung'un Sunzi'ye her gün su vermesi gerekiyor. Sorun şu ki Sunzi'ye özel bir su gerekiyor."

"Sunzi lağım suyu içse bir şey olmaz," dedi Dul Maung. "Bu eğitim için bahane uyduruyorsun sadece."

"Çalıştığımız gibi yapsak olmuyor mu?" diye sordu Jiang. Rin, ilk defa birinin onu sinir ettiğini görüyordu. "Keyfimi kaçırıyorsun."

"Bunu sana sık söylüyorlar mı?" diye sordu Dul Maung.

Jiang güldü ve Rin'in sırtına vurdu. "Durum şu. Sunzi'nin özel bir tip su içmesi gerekiyor. Ama bu çok taze, berrak su ancak dağın tepesinde bulunabiliyor. Sorun Sunzi'yi dağa çıkarmak. Sen de burada devreye giriyorsun."

"*Dalga geçiyorsunuz*," dedi Rin.

Jiang sırıttı. "Her gün kasabaya inip Dul Maung'u ziyaret edeceksin. Bu pek tatlı domuzu dağın tepesine taşıyıp su içireceksin. Sonra da onu geri bırakıp Akademi'ye döneceksin. Anlaşıldı mı?"

"Dağa çıkıp inmek iki saat!"

"Dağa çıkıp inmek *şimdi* iki saat," dedi Jiang neşeyle. "Bu ufaklık büyümeye başlayınca daha da uzun olacak."

"Ama dersim var," diye isyan etti Rin.

"O zaman erken kalksan iyi olur," dedi Jiang. "Sabah Dövüş dersin yok ya. Hatırlasana? Hani kovulmuştun ya?"

"Ama—"

"Birisi," dedi Jiang sözcükleri uzata uzata, "Sinegard'da kalmayı pek istemiyor."

Dul Maung homurdandı.

Rin öfkeyle domuz Sunzi'yi kucağına alıp kokusundan yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

"Seni çok göreceğim, belli ki," diye homurdandı.

Sunzi kıvranıp kucağına sokuldu.

***

Sonraki dört ay boyunca Rin güneş doğmadan kalkıp dağdan aşağı koşturarak et paketleme bölgesine inip Sunzi'yi aldı, sırtına bağladı ve koşarak dağı geri çıktı. Sinegard'daki sınıf arkadaşları onu cıyaklayan bir domuzla koşuştururken görmesin diye uzun yolu kullandı.

Genellikle Tıp'a geç kalıyordu.

"Nerede kaldın? Ve neden *domuz* gibi kokuyorsun?" yanına oturunca Kitay yüzünü buruşturdu.

"Bir domuzu dağın tepesine taşıyordum," dedi Rin. "Bir delinin keyfinin kâhyası oldum. Bir çıkış yolu buluyorum."

Çaresiz bir davranıştı ama çaresiz durumdaydı. Rin, Sinegard'da kalabilmek için kampüsün delisine güveniyordu. Dul Maung'un dükkânından döndükten sonra kimse Sunzi'nin kokusunu alamasın diye sınıfın arkasında oturmaya başlamıştı.

Herkesin ondan uzak duruşuna bakılırsa işe yarayıp yaramadığından emin değildi.

Jiang ona domuzu taşıtmaktan fazlasını yaptı. Şaşırtıcı bir istikrarla her gün ders saatinde onu bahçede bekliyordu.

"Hayvan temelli dövüş sanatları aslında dövüş için yaratılmadı," dedi. "Sağlık ve uzun yaşam için yaratıldı. Beş Hayvan Oyunları" –Rin'in uzun süre aradığı Yinmen metnini kaldırdı– "aslında kan dolaşımını hızlandırıp yaşlanmanın etkilerini geciktiren bir egzersiz sistemi. Bu formlar çok sonra dövüşe uyarlanmış."

"O zaman neden onları öğreniyorum?"

"Çünkü Jun'un müfredatı Oyunlar'ı tamamen atlıyor. Jun, insan biyomekaniğine uyarlanmış, sulandırılmış, basitleştirilmiş dövüş sanatları öğretiyor. Ama çok şeyi atlıyor. Askerî verimlilik adına yılların kökenini fırlatıp atıyor. Jun sana iyi bir asker olmayı öğretebilir. Ama ben sana evrenin anahtarını öğretebilirim," dedi Jiang görkemle ve başını alçaktaki bir dala çarptı.

Jiang'la çalışmanın Jun'la çalışmakla alakası yoktu. Jun'un ders planında bariz hiyerarşiler, basitlerden zor tekniklere geçiş vardı.

Ama Jiang, nasıl çalıştığı öngörülemeyen aklına ne gelirse onu öğretiyordu. İlginç bulduğu bir derse dönüyor, yoksa hiç yaşanmamış gibi davranıyordu. Bazen de durduk yere uzun tiratlar atıyordu.

"Evrende var olan beş temel enerji mevcuttur – o ifadeyi yüzünden sil, duyulduğu kadar saçma değil. Eski üstatlar her şeyin ateş, su, hava, toprak ve metalden oluştuğuna inanırlardı. Tabii ki modern bilim bunun yanlış olduğunu kanıtladı. Yine de farklı enerji tiplerini anlayabilmek için iyi bir yöntem.

"Ateş: dövüşün ortasında kanında hissettiğin ateş, kalbinin daha hızlı çarpmasını sağlayan kinetik enerji." Jiang göğsüne hafifçe vurdu. "Su: kaslarından hedefine güç akışı, topraktan yukarı, beline ve kollarına. Hava: Seni hayatta tutan nefes. Toprak: yere başısın, yerde duruşundan aldığın enerji. Ve metal, taşıdığın silahlar için. İyi bir dövüş sanatçısı bu beşini dengeler. Bunları eşit beceriyle kontrol edersen durdurulamaz olursun."

"Onları kontrol ettiğimi nasıl anlayacağım?"

Jiang kulaklarının arkasında bir noktayı kaşıdı. "Güzel soru. Aslında ben de emin değilim."

Jiang'ın bir şeyleri açıklamasını istemek sinir bozucuydu. Cevapları her zaman kelimelere tuhaf biçimde dökülmüş ve garip yapılıydı. Bazısı günler sonrasına dek anlam ifade etmiyor, bazısı ise hiç anlamlı gelmiyordu. Rin bir şeyi açıklamasını istediğinde konuyu değiştiriyordu. Tuhaf yorumlarını görmezden geldiğinde ise ("Su elementin dengesiz!") neden daha çok soru sormadığını soruyordu.

Konuşması tuhaftı, her zaman ya biraz fazla yavaştı ya biraz fazla hızlı, kelimelerin arasında garip şekillerde duraksıyordu. İki gülüşü vardı; biri dengesiz –tedirgin, tiz ve belli ki zorlama– öteki ise harika, derin ve gürleyen bir şekilde. Rin ilkini her zaman duyuyordu, ikincisi ise nadirdi ve aniden ortaya çıkıp onu irkiltiyordu. Nadiren Rin'in gözünün içine bakıyordu, genellikle gözlerinin ortasında bir noktaya odaklanıyordu.

Jiang dünyada oraya ait değilmiş gibi hareket ediyordu. İnsana benzer başka yaratıkların diyarından gelmiş gibiydi, Nikara gibi –ama tam da değil– davranan insanların diyarındandı ve davranışları etrafındakileri taklit etmeyi bırakmış bir ziyaretçininkiler gibiydi. Buraya ait değildi – yalnızca Sinegard'a değil, fiziksel dünya fikrine de. Doğanın kuralları onu kapsamıyor gibi davranıyordu.

Belki de kapsamıyordu.

***

Bir gün, üstatların kaldığı katı da geçip Akademi'nin en tepesine çıktılar. Bu kattaki tek bina yüksek, sarmal biçimli, zarifçe üst üste dizilmiş dokuz kattan oluşan bir pagodaydı. Rin bu binanın içine hiç girmemişti.

Aylar önceki turda, Sinegard Akademisi'nin eski bir manastır üzerinde kurulu olduğunu söylediklerini hatırladı. En üst kattaki pagoda hâlâ bir tapınak olabilirdi. Pagoda girişinde tütsü yakmak için kullanılan eski taş çukurlar hâlâ duruyordu. Kapının iki yanında için uzun çubuklar üzerinde dönebilen iki büyük silindir vardı. Rin daha yakından baktığında silindirlere Eski Nikaraca karakterlerin oyulmuş olduğunu gördü.

"Bunlar ne işe yarıyor?" diye sordu silindirlerin birini öylesine döndürerek.

"Dua tekerleri. Ama bugün ona ayıracak vaktimiz yok," dedi Jiang. Onu takip etmesini işaret etti. "Buraya."

Rin, pagodanın dokuz katının merdivenlerle birbirine bağlı gerçek katlar olacağını düşünmüştü ama binanın içi en tepeye kadar çıkan sarmal bir merdivenden ibaretti, ortası tamamen boştu. Tavandaki kare şeklinde açıklıktan güneş ışığı sızıyor, havadaki toz parçacıklarını aydınlatıyordu. Merdivenlerin yanında soluk resimler asılıydı. Uzun yıllardır temizlenmemiş gibi görünüyorlardı.

"Dört Tanrı'nın heykelleri burada duruyordu," dedi Jiang yukarı uzanan karanlık boşluğu göstererek.

"Şimdi neredeler?"

Jiang omuz silkti. "Kızıl İmparator Sinegard'ı aldığında çoğu dinî imgeyi kaldırtıp yağmalattı. Çoğu eritilip mücevher yapılmıştır. Ama önemli olan bu değil." Rin'e takip etmesini işaret ederek merdiveni tırmanmaya başladı.

Yukarı çıkarlarken ders anlatmaya devam ediyordu. "Dövüş sanatları, İmparatorluk'a Bodhidharma isimli, güneydoğulu bir adamla geldi. Bodhidharma dünyayı gezerken İmparatorluk'a gelmişti ve bir manastıra gidip içeri girmeyi talep etti. Manastır reisi Bodhidharma'yı içeri almadı. Bodhidharma da yakındaki bir mağaraya girip dokuz yıl boyunca bir duvara bakarak karıncaların bağrışlarını dinledi."

"*Neyi* dinledi?"

"Karıncaların bağrışlarını, Runin. Takip et."

Rin kaba bir şeyler mırıldandı. Jiang onu duymazdan geldi.

"Efsaneye göre Bodhidharma'nın bakışları mağaranın duvarında delik açmış. Keşişler ya dinî bağlılığını görünce duygulanmış ya da birinin o kadar inatçı olabileceğini görünce etkilenmiş ve sonunda onu içeri almışlar." Jiang cüppeli ve solgun tenli bir grup adamın ortasında duran koyu tenli bir savaşçıyı betimleyen resmin önünde durdu. "Ortadaki Bodhidharma."

"Soldaki adamın uzuvlarından birinden kan fışkırıyor," dedi Rin.

"Evet. Efsaneye göre keşişlerden biri bağlılığından o kadar etkilenmiş ki elini kesmiş."

Rin, Speer'ın anakaraya bağlanması için intihar eden Mai'rinnen Tearza'nın hikâyesini düşündü. Dövüş sanatları tarihi gereksiz fedakârlıklar yapan insanlarla dolu gibiydi.

"Her neyse. Tapınaktaki keşişler Bodhidharma'nın ne diyeceğini merak ediyorlarmış ama durgun yaşamları ve kötü beslenmelerinden ötürü hepsi de çok zayıfmış. Senden bile cılızlarmış. Dersleri sırasında uyuyakalıyorlarmış. Bodhidharma bunu sinir bozucu bulmuş, bu yüzden onların sağlığını geliştirecek üç egzersiz uydurmuş. Bu keşişler sürekli kanun kaçaklarının ve hırsızların saldırısına uğrama tehlikesi altındaymış ama dinî kuralları gereğince silah taşımaları yasakmış. Bu yüzden de bu egzersizleri uyarlayarak silahsız bir öz savunma sistemi oluşturmuşlar."

Jiang başka bir resmin önünde durdu. Bu seferki bir duvarın önünde dizilmiş, hepsi aynı duruştaki bir sıra keşişi gösteriyordu.

Rin büyülenmişti. "Bu—"

"Seejin'in ilk formu. Evet." Jiang başıyla onayladı. "Bodhidharma keşişlere savaş sanatlarının bireyin arınmasıyla alakalı olduğunu öğretti. İyi kullanıldığında sisin içinde net görebilen, tanrıların isteklerini anlayabilen bilge bir komutan yetiştirir. Onların kavrayışında dövüş sanatları yalnızca askerî bir araç değildi."

Rin, Jun'un derste öğrettiği teknikleri sağlık egzersizleri olarak görmekte zorlanıyordu. "Ama sanatlar evrimleşmiş olmalı."

"Doğru." Jiang, onun duymak istediği soruyu sormasını bekledi.

Rin hocasının istediğini yaptı. "Dövüş sanatları ne zaman askerî kullanıma uyarlandı?"

Jiang memnuniyetle başını salladı. "Kızıl İmparator döneminden hemen önce İmparatorluk kuzeydeki Hinterland'dan gelen atlıların işgaline uğradı. İşgalci güç yerli nüfusu kontrol altında tutmak için baskıcı yöntemlere başvurdu, bunlardan biri de Nikaraların silah taşımasını yasaklamaktı."

Jiang, devasa atlar süren bir grup Hinterlandlı avcıyı tasvir eden bir resmin önünde durdu. Yüzlerinde vahşi ve zalim ifadeler vardı. Ellerinde kendi gövdelerinden daha uzun yaylar taşıyorlardı. Resmin alt kısmında korkuyla büzülen ya da çeşitli uzuvları kesilip parçalanmış Nikara keşişleri vardı.

"Bir zamanlar şiddet karşıtı olan tapınaklar, Kuzeyli-karşıtlarının devrim planlayıp antrenman yaptığı sığınaklar hâline geldi. Askerler ve sempatizanlar kafalarını kazıyıp keşiş cüppeleri giyer fakat tapınakta savaş hazırlığı yaparlardı. Baskıcılarını devirme planlarını böyle kutsal yerlerde yaptılar."

"Sağlık egzersizlerinin de onlara pek yardımı dokunmadı herhalde," dedi Rin. "Dövüş tekniklerinin uyarlanması gerekti."

Jiang yine başıyla onayladı. "Aynen. Tapınakta o zaman öğretilen sanatlar yüzlerce uzun, çetrefilli formda zamanla uzmanlaşmayı gerektiriyordu. Bunları öğrenmek onlarca yıl alabilirdi. Neyse ki isyanın liderleri bu yaklaşımın savaş gücünün hızlı gelişimine uygun olmadığını fark etti."

Jiang, Rin'e döndü. Pagodanın tepesine ulaşmışlardı. "Ve böylece modern dövüş sanatları geliştirildi: Hayvan hareketlerindense insan biyomekaniklerini temel alan bir sistem. Bir asker için yalnızca bazıları kullanışlı olan yüzlerce teknik, askere elli yıldansa beş yılda öğretilebilecek bir dizi temel forma indirgendi. Sinegard'da öğretilenin temeli bu. İmparatorluk Milis Kuvvetleri'nde öğretilenin temeli bu. Sınıf arkadaşlarının öğrendiği bu." Sırıttı. "Ben sana bunun nasıl yeneceğini göstereceğim."

Jiang alışılmadık olsa da verimli bir dövüş hocasıydı. Tekme attığında, bacakları titremeye başlayana kadar ayağını havada tutmaya zorluyordu. Ona silah rafından bir şeyler fırlatırken eğilip kaçınmaya zorluyordu. Bunları ona gözü bağlı bile yap-

urmıştı, gerçi komik olacağını düşündüğünü de sonradan itiraf etmişti.

"Tam bir pisliksin," dedi Rin. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Jiang temellerinden hoşnut hâle geldiğinde dövüşmeye başladılar. Her gün saatlerce dövüşüyorlardı. Çıplak elle ve silahlarla dövüşüyorlardı; bazen Rin çıplak elle dövüşürken Jiang silahlı oluyordu.

"Zihninin hâli de vücudununki kadar önemli," dedi Jiang. "Bir dövüşün kafa karışıklığında zihnin kaya gibi sakin ve sağlam kalabilmeli. Ayakların yere basmalı, her şeyi görüp kontrol edebilmelisin. Beş elementin her biri dengede olmalı. Fazla ateş olursa pervasızca saldırırsın. Fazla hava olursa ürkek savaşır, savunmada kalırsın. Fazla toprak olursa ve – hey, dinliyor musun?"

Dinlemiyordu. Jiang ona doğru bir baltalı kargı savurup darbe almamak için etrafında dans etmeye zorlarken odaklanmak zordu.

Genellikle Jiang'ın metaforları ona bir anlam ifade etmiyordu ama yaralanmaktan kaçınmayı öğrenmişti. Belki de amacı buydu. Kas hafızası geliştirmişti. İnsan vücudunun yapabileceği hareketlerin, işe yarayan saldırı kombinasyonlarının, rakibinden mantık çerçevesinde bekleyebileceklerinin kısıtlı olduğunu öğrenmişti. Bunlara otomatik olarak tepki vermeyi öğrenmişti. Jiang'ın hareketlerini saniyeler öncesinden tahmin etmeyi, göğsünün hafif dönüşünden ve gözlerindeki parıltıdan bir sonraki hareketinin ne olacağını anlamayı öğrenmişti.

Jiang onu insafsızca zorluyordu. En çok da Rin bitkin olduğunda tüm gücüyle üstüne gidiyordu. Rin düştüğünde, ayağa kalkar kalkmaz saldırıyordu. Rin, sürekli tetikte olmayı ve göz ucuyla gördüğü en ufak harekete bile tepki vermeyi öğrendi.

Bir gün kalçasını Jiang'ınkine öyle bir konumlandırdı ki bütün ağırlığını bir tarafa itip kendi gücünü belli bir açıyla ona yönelterek Jiang'ı sağ omzunun üzerinden fırlattı.

Jiang taş zeminde yuvarlanıp bahçe duvarına çarpınca raflar sallandı ve bir kaktüs saksısı neredeyse yere düşüp parçalanacaktı.

Jiang bir an sersemce yerde yattı. Sonra Rin'in gözlerinin içine bakıp sırıttı.

***

Rin'in Sunzi ile son günü en zoruydu.

Sunzi artık sevimli bir yavru domuzcuk değil, berbat kokan aşırı şişman bir canavardı. Şirinlikle alakası bile yoktu. Rin'in o güven dolu kahverengi gözlere karşı duyduğu tüm sempati, hayvanın devasa vücudu sayesinde yok oluyordu.

Sunzi'yi dağın tepesine çıkarmak işkenceydi. Sunzi artık hiçbir çanta veya sepete sığmıyordu. Rin onu ön iki ayağından yakalayıp omzuna atmak zorunda kalıyordu.

Sunzi'yi kucağına alabildiği günlerdeki kadar hızlı hareket etmesi neredeyse imkânsızdı ama kahvaltıyı –ya da daha kötüsü derslerini– kaçırmak istemiyorsa bunu yapmak zorundaydı. Daha erken kalktı. Daha hızlı koştu. Her adımda nefes nefese kalıp tökezleyerek dağın tepesine koştu. Rin'in kasları acıyla bağırırken Sunzi sırtında yatıyor ve kafasını omzuna koyup gün ışığının keyfini sürüyordu. Sunzi'nin su içeceği yere vardıklarında domuzu yere atıp çöktü.

"İç, seni obur," diye homurdandı Sunzi akarsuyu yalarken. "Seni kesip yiyecekleri günü iple çekiyorum."

Dağdan inerken güneş tam üstüne vurup kışın soğuğuna rağmen Rin'i terletti. Et paketleme bölgesini zorla geçip Dul Maung'un kulübesine ulaştı ve Sunzi'yi hiç de zarif olmayan bir şekilde yere attı.

Sunzi yuvarlanıp yüksek sesle cıyakladı ve koşarak kendi kuyruğunu kovalamaya başladı.

Dul Maung bir sepet domuz yemiyle dışarı çıktı.

"Yarın yine geleceğim," dedi Rin nefes nefese.

Dul Maung başını salladı. "Yarın yok. Bu domuz için en azından." Sunzi'nin burnunu okşadı. "Bu, bu akşam kasaba gidiyor."

Rin göz kırptı. "Ne? Bu kadar çabuk mu?"

"Kilosu zirveye ulaştı." Dul Maung hayvanın karnına şaplak attı. "Şunun kalınlığına bak, başka hiçbir domuzum böyle ağırlaşmamıştı. Belki de deli öğretmenin dağ suyu konusunda haklıdır. Belki de tüm domuzlarımı yollamalıyım."

Rin, yollamayacağını umdu. Göğsü hâlâ hızla inip kalkıyordu. Eğilerek selam verdi. "Domuzunuzu taşımama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Dul Maung homurdandı. "Akademi delileri," diye mırıldana-

rak Sunzi'yi ahıra yönlendirdi. "Hadi gel. Seni kasap için hazırlayalım."

Oink? Sunzi yalvararak Rin'e baktı.

"Bana bakma," dedi Rin. "Senin için yolun sonu."

Kendini biraz suçlu hissetmeden edemedi; Sunzi'ye baktıkça yavru hâlini hatırlıyordu. Gözlerini hayvanın donuk ve naif bakışlarından ayırıp Akademi'ye doğru yola koyuldu.

"Şimdiden mi?" Rin, Sunzi'nin başına gelecekleri anlatınca Jiang şaşırdı. Bahçenin uzak ucundaki duvarda oturmuş, enerjik bir çocuk gibi bacaklarını sallıyordu. "O domuz için çok umutluydum. Ama sonuçta domuz domuzdur. Nasıl hissediyorsun?"

"Yıkıldım," dedi Rin. "Sunzi ile sonunda birbirimizi anlamaya başlamıştık."

"Hayır, aptal. *Kolların*. Vücudun. Bacakların. Nasıllar?"

Rin kaşlarını çatıp kollarını savurdu. "Ağrıyor?"

Jiang duvardan aşağı atlayıp ona doğru yürüdü. "Sana vuracağım," dedi.

"Ne?"

Topuklarını toprağa gömdü ama Jiang suratına bir yumruk atmadan önce ancak dirseklerini kaldıracak zamanı oldu.

Yumruğunun gücü inanılmazdı – ona daha önce hiç bu kadar sert vurmamıştı. Darbeyi açıyla savuşturup *ki*'yi havaya yayarak zarar vermemesini sağlamalıydı. Ama dümdüz karşılamaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşırmıştı. Jiang'ın yumruğunun *ki*'si zararsızca vücuduna yayılıp yere aksın diye eğilmek son anda aklına geldi.

Altında gök gürültüsü gibi bir çatırtı duyuldu.

Rin şaşkınlıkla geri sıçradı. Ayağının altındaki taş defettiği enerjiyle parçalanmıştı. Ayağından taş bloğunun ucuna kadar bir çatlak uzanıyordu.

İkisi de çatlağa bakakaldı. Çatlak ilerlemeye devam ediyordu, bahçenin ucuna kadar ilerleyip söğüt ağacının dibinde durdu.

Jiang başını geri yatırıp güldü. Tiz, vahşi bir gülüştü. Ciğerleri körükmüşçesine güldü. İnsan değilmişçesine güldü. Kollarını açıp dönerek uçarı bir taşkınlıkla dans etti.

"Seni sevgili çocuk," dedi ona doğru dönerek. "Seni harika çocuk."

Rin kocaman sırıttı.

Siktir et, diye düşünerek ona doğru atlayıp sarıldı.

Jiang onu kucaklayıp kaldırdı ve çiçek dürbünü gibi rengârenk mantarların ortasında defalarca döndürdü.

Söğüt ağacının altında birlikte oturup huzurla haşhaş çiçeklerini izlediler. Rüzgâr yoktu. Kar hâlâ hafifçe yağıyordu ama bahar kendini göstermeye başlamıştı. Öfkeli kış rüzgârları başka diyarlara ilerlemiş, hava durgunlaşmıştı. Huzurluydu.

"Bugün daha fazla çalışmayacağız," dedi Jiang. "Dinlen. Bazen okun uçması için ipi bırakmak gerekir."

Rin gözlerini devirdi.

"Kendini İrfan'a adamalısın," diye devam etti Jiang heyecanla. "Kimse, *hiç kimse*, Altan bile bir şeyleri bu kadar hızlı öğrenmedi."

Rin birden çok tuhaf hissetti. Dövüş öğrenmesinin tek sebebinin Sınavlar'ı geçip Irjah ile Strateji okumak olduğunu ona nasıl söyleyecekti?

Jiang yalanlardan nefret ediyordu. Rin dürüst olmaya karar verdi. "Strateji seçmeyi düşünüyordum," dedi tereddütle. "Irjah bana teklifte bulunabileceğini söyledi."

Jiang elini salladı. "Irjah sana kendi kendine öğrenemeyeceğin hiçbir şey öğretemez. Strateji kısıtlı bir alan. Sunzi'nin *İlkeler*'i ile yatakta yeterince vakit geçirirsen, bir savaşı kazanmak için gerekli her şeyi öğrenebilirdin."

"Ama..."

"Tanrılar kim? Nerede yaşarlar? Yaptıkları şeyleri neden yaparlar? İrfan'ın temel soruları bunlardır. Sana *ki* manipülasyonundan fazlasını öğretebilirim. Sana tanrılara giden yolu gösterebilirim. Seni bir şaman yapabilirim."

Tanrılar ve şamanlar mı? Jiang'ın ne zaman dalga geçip ne zaman ciddi olduğunu anlamak zordu ama bu sefer gerçekten ilahi güçlerle konuşabildiğine inanıyor gibiydi.

Rin yutkundu. "Efendim..."

"Bu *önemli*," diye ısrar etti Jiang. "Lütfen, Rin. Bu yok olmak

üzere olan bir sanat. Kızıl İmparator yok etmeyi neredeyse başardı. Eğer sen öğrenmezsen, eğer kimse öğrenmezse yok olacak."

Sesindeki ani çaresizlik Rin'in kendini çok rahatsız hissetmesine sebep oldu.

Bir çim parçasını elinde döndürdü. İrfan'ı merak ediyordu ama Irjah'yla çalışabileceği dört yılı diğer üstatların çoktan ümidi kestiği bir alanla harcayamazdı. Sinegard'a bir hevesle hikâyelerin peşine düşmek için gelmemişti, özellikle başkentte herkesin küçümsediği hikâyelerin peşine.

Mitler ve efsaneler ile Jiang'ın onları gerçekmiş gibi anlatışı büyüleyiciydi. Ama Sınavlar'ı geçmek onu daha çok ilgilendiriyordu. Ve Irjah'yla çalışmak ona Milis Kuvvetleri'nin kapılarını açıyordu. Ona bir makam *ve* istediği bölüğü seçme hakkı tanıyordu. Irjah'nın On İki Savaş Lordu'yla anlaşmaları vardı ve öğrencileri daima saygın pozisyonlara yerleştiriliyordu.

Mezun olduktan bir yıl sonra kendi bölüğünü yönetebilirdi. Beş yılda ülke çapında tanınan bir komutan olabilirdi. Bir merak uğruna bunları fırlatıp atamazdı.

"Efendim, yalnızca iyi bir asker olmayı öğrenmek istiyorum," dedi.

Jiang'ın yüzü düştü.

"Bu okuldaki herkes gibi," dedi Jiang

BÖLÜM 7

Jiang ertesi gün bahçeye gelmedi. Sonraki gün de. Rin onun döneceğini umarak bahçeye gitmeye devam etti ama içten içe Jiang'ın artık onu eğitmeyeceğini biliyordu.

Bir hafta sonra onu yemekhanede gördü. Kâsesini aniden bırakıp ona yöneldi. Ne diyeceğini bilmiyordu ama onunla konuşması gerektiğini biliyordu. Özür dileyecekti, Irjah'nın çırağı olsa bile onunla çalışmaya söz verecekti veya *bir şey* diyecekti...

Onu köşeye sıkıştıramadan Jiang tepsisini irkilen bir çırağın kafasının üstünde tepetaklak etti ve mutfak kapısından fırlayıp gitti.

"Ulu Tosbağa," dedi Kitay. "Ona ne *yaptın*?"

"Bilmiyorum," dedi Rin.

Jiang tahmin edilemez ve kırılgandı, kolay ürken bir hayvan gibi ve Rin onu korkutana dek ilgisinin ne kadar değerli olduğunu fark etmemişti.

Jiang onu tanımıyor gibi davranıyordu. Herkes gibi Rin de arada onu kampüste görüyordu ama Jiang onu görmezden geliyordu.

Onunla arasını düzeltmek için daha çok uğraşmalıydı. Ne kadar belirsiz olsa da onu bulup hatasını kabul etmeliydi.

Ama dönem sonu yaklaşıp birinci sınıflar arasındaki rekabet delicesine artarken bu durum önceliklerinde gittikçe geriye düşüyordu.

Yıl boyunca Sinegard'dan atılma ihtimali başlarının üzerinde bir kılıç gibi asılı kalmıştı. Şimdi ise tehdit daha ciddiydi. İki hafta içinde Sınavlar'ı oluşturan bir dizi testten geçeceklerdi.

Raban kuralları onlara açıkladı. Sınavlar tüm öğretim üyeleri tarafından gerçekleştirilecekti. Performanslarına bağlı olarak üstatlar onlara çıraklık teklif edecekti. Bir öğrenciye hiç teklif gelmezse Akademi'den ayrılması gerekecekti.

Enro kendini Tıp'a adamak istemeyen tüm öğrencileri kendi sınavından muaf tutmuştu ama kalan tüm alanlar –Dilbilim, Tarih, Strateji, Dövüş ve Silahlanma– zorunluydu. Tabii ki İrfan için belirlenmiş bir sınav yoktu.

"İrjah, Jima, Yim ve Sonnen sözlü sınav yapıyor," dedi Raban. "Bir üstat paneli önünde sorgulanacaksınız. Sırayla sorular soracaklar ve yanlış cevap verirseniz o oturumun sonu olacak. O yüzden iyi çalışın ve dikkatli konuşun."

Jun sözlü sınav yapmıyordu. Dövüş sınavı Turnuva'ydı.

Turnuva, Sınavlar süresince iki güne yayılmıştı. Birinci sınıflar ringlerde, çırakların maçlarında kullandığı kurallarla dövüşüyordu. Rasgele eşleşmelerle üçer hazırlık maçı yapılıyor, kazanma oranlarına göre sekiz kişi eleme maçlarına ilerliyordu. O sekiz kişi de rasgele eşleşmelerle son maça kadar dövüşüyordu.

Elemelere ulaşmak teklif almayı garantilemiyordu, erken elenmek de okuldan atılmak demek değildi. Ama turnuvada ilerleyen öğrencilerin üstatlara ne kadar iyi dövüştüklerini gösterme şansı oluyordu. Ve Turnuva'nın kazananı her zaman teklif alıyordu.

"Altan kendi sınıfının kazananıydı," dedi Raban. "Kureel de öyle. İkisinin de Sinegard'daki en prestijli iki alanda çırak olduğunu fark etmişsinizdir. Kazanmanın ödülü yok ama üstatlar bahse tutuşmayı seviyorlar. Kıçınız tekmelenirse hiçbir üstat sizi almak istemez."

"Tıp seçmek istiyorum ama okumalarımızın dışında çok fazla metin ezberlemem gerekiyor, onları ezberlersem de Tarih çalışmaya vaktim olmayacak... Tarih mi seçsem? Sence Yim beni seviyor mu?" Niang endişeyle kollarını sallayıp duruyordu. "Abim Tıp çıraklığına kesin gözüyle bakmamamı söyledi, Enro'nun sınavına girecek dört kişi var ve her yıl yalnızca üç kişiyi seçiyor, belki de beni almaz..."

"Yeter, Niang," diye çıkıştı Venka. "Günlerdir aynı şeyden bahsediyorsun."

"Sen ne seçmek istiyorsun?" diye üsteledi Niang.

"Dövüş. Bir daha da bu konuyu duymak istemiyorum," diye cırladı Venka. Rin, Niang tek kelime daha ederse Venka'nın çığlık atacağını düşündü.

Ama Rin, Niang'ı suçlayamazdı. Venka'yı da. Birinci sınıflar sürekli çıraklıklarla ilgili dedikodu yapıyordu ve bu *hem* anlaşılır *hem de* sinir bozucuydu. Rin, yemekhanedeki konuşmalara kulak kabartarak üstatların hiyerarşisini öğrenmişti: Miliş Kuvvetleri'nde komutanlık yapmak isteyen çıraklar için Jun ve Irjah'nın teklifleri idealdi, Jima genellikle diplomat olacakları kesin olan soylular dışında çırak seçmiyordu, Enro'nun teklifi ise askerî doktor olmak isteyen bir avuç öğrenciye hitap ediyordu.

"Irjah ile çalışmak güzel olur," dedi Kitay. "Tabii Jun'un çırakları kendi bölüklerini seçebiliyor ama Irjah beni İkinci'ye sokabilir."

"Fare Vilayeti'nin bölüğüne mi?" Rin yüzünü buruşturdu. "Neden?"

Kitay omuz silkti. "Askerî İstihbarat onlar. Askerî İstihbarat'a katılmayı *çok* isterim."

Rin için Jun söz konusu bile değildi ama Irjah'nın onu alacağını umuyordu. Ama Strateji becerilerini destekleyecek dövüş sanatları olmadığı sürece Irjah'nın teklifte bulunmayacağını biliyordu. Dövüşmeyi bilmeyen bir stratejistin Milisler arasında yeri yoktu. Hiç ön cephede bulunmamışsa nasıl savaş planları yapabilirdi ki? Gerçek çarpışmanın ne olduğunu bilmiyorsa?

Onun için her şey Turnuva'ya bağlıydı.

Çıraklar için ise bütün yıl kampüste olan en heyecanlı olay Turnuva'ydı belli ki. Kimin kazanacağını veya kimin kimi yeneceğini tartışıp duruyorlardı ve bahislerini birinci sınıflardan saklamaya da uğraşmıyorlardı. Favorilerin kimler olduğu çabucak duyuldu.

Bahislerin çoğu Sinegardlılar üzerine oynanmıştı. Venka ve Han yarı final için sağlam adaylardı. Yılan Vilayeti'ndeki bir balıkçı adasından gelen devasa Nohai'nin de çeyrek finallere çıkması bekleniyordu. Kitay'ı destekleyenler de çoktu ama bu, çok iyi kaçındığı için rakiplerinin bir süre sonra sıkılıp dikkatsizleşmesindendi.

Tuhaf olansa bazı çırakların Rin'e ciddi miktarda bahis oynamasıydı. Jiang'la özel olarak çalıştığı duyulunca çıraklar aniden onunla ilgilenmeye başlamıştı. Diğer tüm derslerde de Kitay'ın hemen ardında olması işine yaramıştı.

Ama bu yılın favorisi şüphesiz Nezha'ydı.

"Jun, onun Altan'dan beri dersini alan en iyi öğrenci olduğunu söylüyor," dedi Kitay tabağındaki yemeği hiddetle dürterek. "Onun hakkında konuşup duruyor. Dün Nohai'yi alt edişini görmeliydin. Çok *tehlikeli*."

Senenin başında sıska, sevimli bir çocuk olan Nezha, saçma bir kas kütlesi hâline gelmişti. Uzun saçlarını kestirip Altan'ınki gibi kısacık asker tıraşı yaptırmıştı. Kalan öğrencilerin aksine o, Milis üniformasına ait gibi görünüyordu.

Ayrıca önce saldırıp sonra düşünmesiyle ünlüydü. Dönem boyunca sekiz dövüş partnerini yaralamıştı, hepsi gittikçe ciddileşen "kazalar"dı.

Ama tabii ki Jun onu hiç cezalandırmamıştı – en azından cezalandırması gerektiği kadar ağır cezalandırmamıştı. Neden Ejderha Savaş Lordu'nun oğlu kurallar gibi sıradan şeylere uysundu ki?

Sınav tarihleri yaklaşırken kütüphane gittikçe sessizleşti. Kitapların arasındaki tek ses, bütün yılın derslerini zihinlerine kazımaya çalışan birinci sınıfların fırçalarının kâğıda sürtme sesiydi. Çoğu çalışma grubu dağılmıştı zira çalışma partnerine verilebilecek herhangi bir avantaj, sıralamada geriye düşmek anlamına gelebilirdi.

Ama Kitay çalışması gerekmemesine rağmen can sıkıntısından Rin'e uymuştu.

"Sunzi'nin On Sekizinci Şartı." Kitay metinlere bakmakla uğraşmıyordu bile. *Savaş İlkeleri*'nin tamamını ilk okuyuşta ezberlemişti. Rin böyle bir beceri için neler vermezdi.

Rin gözlerini kısarak odaklandı. Salak göründüğünü biliyordu ama başı dönmeye başlamıştı ve durdurmanın tek yolu gözlerini kısmaktı. Aynı anda hem üşüyor hem yanıyordu. Üç gündür uyumamıştı. Tek yapmak istediği yatağına çökmekti ama bir saat ezber bir saat uykudan daha faydalıydı.

"Yedi Husus'tan biri değil... dur, öyle mi? Hayır, tamam: Daima planları şartlara göre uyarla?"

Kitay başını salladı. "Hayır, o On Yedinci Şart."

Rin yüksek sesle küfredip yumruklarını alnına dayadı.

"Nasıl yaptığınızı merak ediyorum," dedi Kitay. "Yani, bir şeyleri hatırlamaya çalışmayı. Hayatınız çok zor gözüküyor."

"Seni bu fırçayla öldürürüm," diye homurdandı Rin.

"Sunzi'nin önsözü neden yumuşak uçlu objelerin iyi silahlar olmadığını anlatıyor. Hiç ek okuma yapmıyor musun?"

"Susun!" diye çıkıştı karşı masada oturan Venka.

Kitay başını eğerek Venka'nın görüş alanından çıktı ve Rin'e sırıttı. "İpucu vereyim," diye fısıldadı. "Tapınaktaki Menda."

Rin dişlerini sıkıp gözlerini kapattı. *Ah. Tabii ki.* "Tüm savaşlar aldatmaca üstüne kuruludur."

Turnuva'ya hazırlanırken herkes Sunzi'nin On Sekizinci Şartı'nı ciddiye almaya başlamıştı. Öğrenciler ortak kullanım zamanında antrenman odalarında çalışmayı bırakmıştı. Miras sanatı olan herkes böbürlenmeyi kesmişti. Nezha bile stüdyoda gösteriş yapmayı bırakmıştı.

"Bu her yıl olur," dedi Raban. "Doğruyu söylemek gerekirse biraz saçma. Sizin yaşınızdaki dövüş sanatçılarının çalınacak bir şeyi varmış gibi."

Saçma olsun ya da olmasın, bütün sınıf paniğe kapılmıştı. Herkes gizli bir silahı olmakla suçlanıyordu, hiçbir miras sanatı sergilememiş olanların sakladığı bir miras sanatı olduğu konuşuluyordu.

Bir gece Niang, Rin'e Kitay'ın unutulmuş Kuzey Rüzgârı Yumruğu'nun vârisi olduğunu söylemişti, bu teknik birkaç dokunuşla rakibi etkisiz hâle getirmeyi sağlıyordu.

"O dedikoduyu yaymakta benim de parmağım olmuş olabilir," diye itiraf etmişti Kitay, Rin sorduğunda. "Sunzi, buna psikolojik savaş, derdi."

Rin güldü. "Sunzi, buna saçmalığın daniskası, derdi."

Birinci sınıfların yatma vaktinden sonra çalışması yasaktı, bu yüzden hazırlık süreci kimin daha yaratıcı bir şekilde, üstatlara fark ettirmeden kaçabileceği yarışmasına dönmüştü. Kampüs antrenman yapmak için dışarı kaçmış öğrencileri yakalamak için devriye gezinen çıraklarla doluydu elbette. Nohai, erkekler yatakhanesinde bu yakalamaların skorunu tutan bir kâğıt bulduğunu söylemişti.

"Bundan zevk alıyor gibiler," diye mırıldandı Rin.

"Tabii ki zevk alıyorlar," dedi Kitay. "Onların da geçtiği yollardan geçip acı çekmemizi izliyorlar. Önümüzdeki yıl bu zamanlar biz de aynı derecede kendini beğenmiş olacağız."

Şaşırtıcı bir anlayışsızlık gösterisiyle çıraklar "çalışma yardımcıları" satarak birinci sınıfların gerginliğinden kâr etmeye başlamıştı. Niang yatakhaneye yüz yıllık söğüt kabuğu olduğunu düşündüğü bir şeyle döndüğünde Rin güldü.

"Bu zencefil kökü," dedi alay ederek. Buruşmuş kökü alıp elinde tarttı. "Yani, çayı güzeldir."

"Nereden biliyorsun?" Niang umutsuz görünüyordu. "Ona yirmi bakır verdim ben!"

"Evdeyken bahçeden sürekli zencefil toplardık," dedi Rin. "Güneşte kurutup iktidarsızlık ilacı arayan adamlara satardık. İşe yaramıyor tabii ama kendilerini iyi hissetmelerini sağlıyordu. Ayrıca gergedan boynuzu diye buğday unu satardık. Eminim çıraklar arpa unu da satıyordur."

Birkaç gece önce yastığının altında bir şişe toz saklamış olan Venka öksürüp bakışlarını kaçırdı.

Çıraklar birinci sınıflara bilgi de satıyordu. Çoğu uydurma sınav cevapları satıyordu; kimisi sınav sorusu olması muhtemel ama tabii ki doğruluğu Sınavlar'dan sonraya dek anlaşılmayacak soru listeleri teklif ediyordu. En kötüsü ise kopya çekmeye meyilli olan öğrencileri açığa çıkarmak için satıcı rolü yapanlardı.

Menda, At Vilayeti'nden bir çocuk, Jima'nın sınav sorularını almak için geç saatte dördüncü kattaki tapınakta bir çırakla buluşmak için sözleşmişti. Rin, çırağın bunu nasıl ayarladığını bilmiyordu ama o saatte Jima o tapınakta meditasyon yapıyordu.

Menda ertesi gün kampüste değildi.

Yemekler sessiz ve ketum etkinliklere dönüşmüştü. Herkes yemeğini bile burnunun ucunda bir kitapla yiyordu. Sohbet etmeye çalışan biri olursa diğerleri hemen onu susturuyordu. Kısacası, kendi kendilerini sefil ediyorlardı.

"Bazen bunun Speer Katliamı kadar kötü olduğunu düşünüyorum," dedi Kitay neşeyle. "Sonra yok, değil diyorum. Hiçbir şey bir ırkın öylesine yok edilişinden daha kötü olamaz. Ama bu da oldukça kötü."

"Kitay, *lütfen* sus."

***

Rin bahçede yalnız başına antrenman yapmaya devam etti. Artık Jiang'ı görmüyordu ama zaten üstatların öğrencileri Turnuva'ya hazırlaması yasaktı. Yine de Rin, Nezha'nın Jun'dan hâlâ ders aldığından şüpheleniyordu.

Bir gün bahçeye yaklaşırken ayak sesleri duydu. İçeride biri vardı.

Önce Jiang olduğunu umdu ama kapıyı açınca siyah saçlı, zayıf ve zarif bir siluet gördü.

Neye rastladığını anlaması bir an sürdü.

Altan. Altan Trengsin'in antrenmanını bölmüştü.

Elinde bir üç uçlu mızrak tutuyordu – hayır, yalnızca *tutmuyor*, samimi bir şekilde kavramış, bir kurdele gibi havada çeviriyordu. Hem kolunun bir uzantısı hem de dans partneriydi.

Rin dönüp gitmeliydi, çalışacak başka bir yer bulmalıydı ama merakına yenik düştü. Bakışlarını çeviremiyordu. Altan uzaktan inanılmaz güzeldi. Yakındansa büyüleyiciydi.

Altan, Rin'in ayak seslerini duyup döndü, onu görünce durdu.

"Özür dilerim," diye kekeledi Rin. "Burada olduğunu—"

"Burası okul bahçesi," dedi Altan doğal bir şekilde. "Benim yüzümden gitme."

Sesi beklediğinden daha ağırbaşlıydı. Rin, ringdeki vahşi hareketlerine uyan, havlarcasına sert bir ses beklemişti ama Altan'ın sesi şaşırtıcı biçimde melodik, yumuşak ve derindi.

Gözbebekleri tuhaf bir şekilde küçülmüştü. Rin bunun bahçenin ışığından mı kaynaklandığını anlayamadı ama gözleri kırmızı değil gibiydi. Kendininki gibi kahverengi görünüyorlardı.

"Daha önce bu formu görmemiştim," deyiverdi Rin.

Altan bir kaşını kaldırdı. Rin ağzını açtığına anında pişman oldu. Neden öyle demişti ki? Neden *vardı* ki? Küle dönüşüp havada dağılıp gitmek istiyordu.

Ama Altan sinir olmuş değil şaşırmış görünüyordu. "Jiang'ın yanında yeterince uzun kalırsan birçok saklı form öğrenirsin." Ağırlığını arka bacağına verip kollarını akıcı bir hareketle gövdesinin diğer yanına geçirdi.

Rin'in yanakları yanıyordu. Çok sakar ve kocaman hissediyordu, bahçenin öbür yanında olmasına rağmen sanki Altan'a

ait olan alanı işgal ediyormuş gibi. "Üstat Jiang başka kimsenin buraya gelmediğini söylemişti."

"Jiang birçok şeyi unutmayı seviyor." Başını ona doğru eğdi. "Jiang seninle ilgileniyorsa çok iyi bir öğrenci olmalısın."

Sesinde bir öfke mi vardı, yoksa bunu Rin mi hayal ediyordu?

Jiang'ın, Altan kendini İrfan'a adadığını söyledikten hemen sonra teklifini geri çektiğini hatırladı. Ne olup bittiğini ve olanların hâlâ Altan'ı rahatsız edip etmediğini merak etti. Jiang'dan bahsederek onu sinirlendirmiş miydi?

"Kütüphaneden bir kitap çaldım," demeyi başardı. "O da bunu komik buldu."

Neden hâlâ konuşuyordu? Neden hâlâ buradaydı?

Altan'ın dudaklarının kenarı inanılmaz çekici bir gülümsemeyle kıvrılınca Rin'in kalbi delicesine atmaya başladı. "Tam bir asi."

Rin kızardı ama Altan arkasını dönüp formu tamamladı.

"Antrenmanını bölmeyeyim," dedi Altan.

"Hayır, ben – buraya düşünmek için gelmiştim. Ama sen buradaysan—"

"Özür dilerim. Gidebilirim."

"Hayır, sorun değil." Ne dediğini bilmiyordu. "Ben de– yani, ben... görüşürüz."

Aceleyle geri çekildi. Altan başka bir şey demedi.

Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, Rin suratını ellerine gömüp inledi.

"Savaşta zayıflığa yer var mıdır?" diye sordu Irjah. Bu, ona sorduğu yedinci soruydu.

Rin şimdiye kadar tüm soruları doğru yanıtlamıştı. Her üstat en fazla yedi soru sorabiliyordu ve bu soruyu da doğru yanıtlarsa Irjah'nın sınavından tam puan alacaktı. Ve cevabı biliyordu – doğrudan Sunzi'nin Yirmi İkinci Şartı'ydı.

Çenesini dikleştirip yüksek sesle, net bir şekilde yanıt verdi. "Evet ama yalnızca aldatmaca için. Sunzi, rakibin fevriyse onu sinirlendirmeni söyler. Zayıf davran ki kibirlensin. İyi bir taktikçi, düşmanıyla kedinin fareyle oynadığı gibi oynar. Zayıf ve hareketsiz taklidi yap ve birden üstüne atla."

Yedi üstat da parşömenlerine not aldı. Rin topukları üzerinde hafifçe zıplayarak devam etmelerini bekledi.

"Güzel. Başka sorum yok." Irjah başıyla onaylayıp meslektaşlarına döndü. "Üstat Yim?"

Yim sandalyesini yavaşça geri itip ayağa kalktı. Bir an parşömenini inceleyip gözlüğünün üstünden Rin'e baktı. "İkinci Haşhaş Savaşı'nı neden kazandık?"

Rin derin bir nefes aldı. Bu soruya hazırlanmamıştı. O kadar temel bir soruydu ki hazırlanması gerektiğini düşünmemişti. Yim bunu ilk derste sormuştu ve bir mantık safsatasıydı. "Neden"i yoktu çünkü Nikan, İkinci Haşhaş Savaşı'nı kazanmamıştı. Hesperya Cumhuriyeti kazanmış, Nikan yalnızca onların peşinde zafer antlaşmasına dahil edilmişti.

Soruyu doğrudan yanıtlamayı düşündü ama daha orijinal bir cevap vermeye karar verdi. Tek bir şansı vardı. Üstatları etkilemek istiyordu.

"Çünkü Speer'dan vazgeçtik," dedi.

Irjah başını parşömeninden kaldırdı.

Yim bir kaşını kaldırdı. "Speer'ı *kaybettiğimiz* için mi demek istiyorsun?"

"Hayır. Hesperya parlamentosunun müdahale etmeye karar vermesi için yapılmış stratejik bir fedakârlıktı. Sinegard'daki komutanın saldırıdan haberdar olduğunu ancak Speerlıları uyarmadığını düşünüyorum."

"Ben *Speer'daydım*," diye lafını kesti Jun. "Bu, ya komik bir tarih yazımı ya da iftiradır."

"Orada değildiniz," dedi Rin kendine hâkim olamayarak.

Jun şaşırmıştı. "Pardon?"

Yedi üstat da dikkatle onu izliyordu. Rin, bu teorisini Irjah'nın beğenmediğini çok geç hatırlamıştı. Ve Jun da Rin'den *nefret* ediyordu.

Ama artık duramazdı. Kafasında sonuçları tarttı. Üstatlar yaratıcılık ve cesareti ödüllendiriyordu. Şimdi geri çekilirse bu kararsızlık göstergesi olurdu. Kendi kuyusunu kazmaya başlamıştı. Bitirse iyi olurdu.

Derin bir nefes aldı. "Speer'da olamazdınız. Raporları okudum. Adanın saldırıya uğradığı gece muvazzaf askerlerin hiç-

biri orada değildi. İlk bölükler gün doğumunda, Federasyon adadan ayrıldıktan sonra oraya ulaştı. Tüm Speerlılar öldükten sonra."

Jun'un suratı aşırı olgun bir erik gibi kızardı. "Sen ne cüretle beni—"

"Seni bir şeyle suçladığı yok," diye araya girdi Jiang sakince. Sınavın başından beri ilk defa konuşuyordu. Rin şaşkınlıkla ona baktı ama Jiang kulağını kaşıdı, ona bakmıyordu bile. "Yalnızca beyhude bir soruya zekice bir cevap vermeye çalışıyor. Cidden, Yim, bu artık eskidi."

Yim omuz silkti. "Haklısın. Başka sorum yok. Üstat Jiang?"

Tüm üstatlar huzursuzlukla kıpırdandı. Rin'in anladığı kadarıyla Jiang yalnızca formaliteden orada bulunuyordu. Hiç sınav yapmıyor, genellikle yanlış cevap veren öğrencilerle dalga geçmekle yetiniyordu.

Jiang, Rin'in gözlerinin içine baktı.

Rin yutkundu, arayan bakışlarının huzursuzluğunu hissedebiliyordu. Bir yağmur birikintisi gibi şeffaftı sanki.

"Chuluu Korikh'te kim hapistir?" diye sordu.

Rin gözlerini kırpıştırdı. Onunla çalıştığı dört ayda Jiang bir kez bile Chuluu Korikh'ten bahsetmemişti. Üstat Yim veya Irjah da, hatta Jima bile. *Chuluu Korikh* tıbbi bir terim değildi, ünlü bir savaşa gönderme değildi, dilbilimsel bir terim de değildi. Derin anlamları olan bir cümle olabilirdi. Saçmalık da olabilirdi.

Jiang ya bir bilmece soruyordu ya da onu şaşırtmaya çalışıyordu.

Ama Rin, yenilgiyi kabul etmek istemiyordu. Irjah'nın önünde hiçbir fikri yokmuş gibi görünmek istemiyordu. Jiang ona bir soru sormuştu ve Jiang, Sınavlar boyunca hiç soru sormazdı. Üstatlar şimdi ilgi çekici bir cevap bekliyordu, onları hayal kırıklığına uğratamazdı.

Bilmiyorum demenin en zekice yolu neydi?

Chuluu Korikh. Jima'nın Eski Nikaraca dersini bunu eski dilde *taş dağ* olarak çevirebilecek kadar almıştı ama bu ona bir anlam ifade etmiyordu. Nikan'ın hapishanelerinin hiçbiri dağların altına inşa edilmemişti. Hepsi ya Baghra Çölü'nde ya da İmparatoriçe'nin sarayının zindanlarındaydı.

Ve Jiang, Chuluu Korikh'in *ne* olduğunu sormamıştı. Kimin orada hapsolduğunu sormuştu.

Ne tür bir suçlu Baghra Çölü'nde hapsedilemezdi?

Tatmin etmeyen soruya tatmin etmeyen bir cevap bulana dek düşündü.

"Doğal olmayan suçlular," dedi yavaşça. "Doğal olmayan suçlar işlemiş olanlar?"

Jun alay edercesine güldü. Jima ve Yim huzursuz görünüyordu.

Jiang hafifçe omuz silkti.

"Peki," dedi. "Benden bu kadar."

Sözlü sınavlar üçüncü günün sabah saatlerinde bitti. Öğrenciler öğle yemeğine gönderildi ancak kimse bir şey yemedi. Sonra Turnuva'nın yapılacağı ringlere yönlendirildiler.

Rin, ilk rakibi olarak Han'ı çekti.

Dövüş sırası ona geldiğinde ip merdivenden inip yukarı baktı. Üstatlar parmaklıkların önünde dizilmişlerdi. Irjah ona hafifçe başını salladı, bu minik hareket Rin'i kararlılıkla doldurdu. Jun kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Jiang tırnaklarını kurcalıyordu.

Rin, Dövüş'ten atıldığından beri sınıf arkadaşlarının hiçbiriyle dövüşmemişti. Onların dövüşmesini izlememişti bile. Dövüştüğü tek kişi Jiang'dı ve onun sınıf arkadaşlarına yakın bir dövüşçü olup olmadığını bile bilmiyordu.

Turnuva'ya körlemesine giriyordu.

Omuzlarını dikleştirip derin bir nefes aldı, en azından sakin görünmeyi umuyordu.

Öte yandan Han çok telaşlı görünüyordu. Daha önce hiç görmediği bir vahşi hayvanmış ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi Rin'i baştan aşağı inceliyordu.

Korkuyor, diye fark etti Rin.

Jiang'la çalıştığı hakkındaki dedikoduları duymuş olmalıydı. Neye inanacağını bilemiyordu. Ne bekleyeceğini bilemiyordu.

Dahası, Rin bu maçın zayıf görülen tarafıydı. Kimse onun iyi dövüşmesini beklemiyordu. Ama Han bütün yıl boyunca Jun'la çalışmıştı. Han, Sinegardlıydı. Han kazanmak *zorundaydı*, yoksa sınıf arkadaşlarının yüzüne bakamazdı.

Sunzi, her daim düşmanının zayıflıklarını belirleyip bunları kullanmak gerektiğini yazmıştı. Han'ın zayıflığı psikolojikti. Onun için risk daha yüksekti ve bu, kendine güvenini sarsıyordu. Bu, onu yenilebilir kılıyordu.

"Ne, daha önce hiç kız görmedin mi?" diye sordu Rin.

Han öfkeyle kızardı.

Güzel. Onu germişti. Dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. "Ne şanslısın," dedi. "İlkim olacaksın."

"Hiç şansın yok," diye boş bir tehdit savurdu Han. "Dövüş sanatları hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Rin gülümseyip Seejin'in dördüncü açılış duruşuna geçti. Arka bacağını büküp koşmaya hazırlandı ve yumruklarını kaldırarak yüzünü korumaya aldı.

"Öyle mi?"

Han'ın yüzü şüpheyle doldu. Rakibinin duruşunun özenli ve çalışılmış olduğu belliydi, hiç dövüş sanatları eğitimi almamış biri gibi değildi.

Sonnen başlama işaretini verir vermez, Rin ona doğru atıldı.

Han savunmacı başladı. Rin'e başlangıç momentumunu verme gafletinde bulundu ve bir daha kendini toparlayamadı. Rin, baştan itibaren dövüşün her ânını kontrol etti. O saldırıyordu, Han tepki veriyordu. Rin onu bir dansta yönlendiriyordu, ne zaman saldırmasına izin vereceğini, nereye gideceklerini kontrol ediyordu. Sistematik bir şekilde, kas hafızasıyla dövüşüyordu. Verimliydi. Hareketlerini ona karşı kullanıp kafasını karıştırıyordu.

Ve Han'ın saldırıları çok tahmin edilebilir örüntüler hâlindeydi. Tekmelerinden birini tutturamazsa geri çekilip tekrar tekrar deniyordu, Rin onu başka yöne dönmeye zorlayana dek.

Sonunda Han'ın gardı düştü, Rin'in yaklaşmasına izin verdi. Rin dirseğini oğlanın burnuna geçirdi. Tatmin edici bir çatırtı duydu. Han ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı.

Rin, ona o kadar zarar vermediğini biliyordu, daha önce burnu Jiang tarafından en az iki kez yumruklanmıştı. Han yaralanmıştan ziyade afallamıştı. Kalkabilirdi. Kalkmamıştı.

"Bitti," dedi Sonnen.

Rin alnındaki teri silip parmaklıklara göz attı.

Ringin üstüne sessizlik çökmüştü. Sınıf arkadaşları derslerin ilk günündeki gibi şaşkın ve ürkek görünüyordu. Nezha şaşkına dönmüştü.

Sonra Kitay alkışlamaya başladı. Bir tek o alkışlıyordu.

O gün iki maçta daha dövüştü. İkisi de Han'la olan maçının başka versiyonlarıydı – örüntüyü bul, kafa karıştır, bitirici darbeyi vur. İkisini de kazandı.

Bir günde Rin zayıf adaydan önde giden rakibe dönüşmüştü. O salak domuzu aylarca taşımak sınıf arkadaşlarından daha dayanıklı olmasını sağlamıştı. Seejin formlarıyla geçirdiği o bitmek bilmez saatler ona kusursuz ayak duruşları kazandırmıştı.

Sınıfın kalanı, temellerini Jun'dan öğrenmişti. Aynı şekilde hareket ediyor, gerilince aynı örüntülere düşüyorlardı. Rin öyle değildi. Tahmin edilemezliği en büyük avantajıydı. Hiç beklemedikleri gibi dövüşüyordu, ritimlerini bozuyor ve kazanmaya devam ediyordu.

İlk günün sonunda Rin ve Nezha ile Venka da dahil altı kişi daha hiç yenilmeden eleme turuna kaldı. Kitay ilk günü 2-1 bitirmişti ama iyi teknikten o da ilerledi.

Çeyrek finaller ikinci gün yapılacaktı. Sonnen çekilişle listeyi oluşturup yemekhanenin önüne astı. Rin, sabah ilk maçta Venka ile dövüşecekti.

Venka yıllardır dövüş sanatları eğitimi alıyordu ve bunu belli de ediyordu. Hızlı ve akıcıydı, kusursuz ayak duruşları vardı. Vahşi bir acımasızlıkla dövüşüyordu. Tekniği hatasız, zamanlaması kusursuzdu. Rin kadar hızlıydı, belki daha bile hızlı.

Rin'in avantajı, Venka'nın daha önce hiçbir dövüşte yaralanmamış veya sakatlanmamış olmasıydı.

"Çok kez dövüştü," dedi Kitay. "Ama kimse ona vurmaya istekli değil. Herkes yumruğunu havada durduruyor. Nezha bile. Evdeki hocalarının da ona vurmadığına bahse girerim. Anında kovulurlardı, hatta belki hapse atılırlardı."

"Dalga geçiyorsun," dedi Rin.

"Yani, *ben* de ona hiç vurmadım."

Rin yumruğunu diğer avucuna sürttü. "Belki ona iyi gelir o zaman."

Yine de Venka'yı yaralamak kolay değildi. Belki de şans eseri, Rin maçın başlarında bir darbe vurmayı başardı. Rin'in hızını küçümseyen Venka bir sol kroşe denemesinden sonra gardını almakta yavaş davrandı. Rin açığını yakalayıp Venka'nın burnuna bir yumruk attı.

Rin'in yumruğunun altında, yüksek sesli bir çatırtıyla kemik kırıldı.

Venka anında geri çekildi. Bir elini yüzüne kaldırıp şişen burnunu tuttu. Kanla kaplanmış parmaklarına, ardından Rin'e baktı. Burun delikleri büyüdü. Yanakları bembeyaz oldu.

"Sorun mu var?" diye sordu Rin.

Venka'nın bakışları onu öldürecek gibiydi.

"Burada olmaman gerek," diye hırladı.

"Onu burnuna anlat," dedi Rin.

Venka delirmişti. Alaycı güzelliği yok olmuş, saçları dağılmış, yüzü kanla kaplanmıştı; bakışları vahşi ve odaksızdı. Sinirli ve ritimsizdi. Venka'nın birkaç vahşi vuruş denemesinin ardından Rin kızın kafasının yan tarafına sağlam bir tekme indirdi.

Venka yana doğru yığılıp yerde kaldı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Rin, ağlıyor mu yoksa nefes nefese miydi anlayamadı.

Umurunda da değildi.

Rin, ringden çıkarken duyulan alkış tek tüktü. İzleyiciler Venka'yı destekliyordu. Venka'nın finallerde olması gerekiyordu.

Bu da Rin'in umurunda değildi. Buna alışmıştı.

Ve istediği zafer Venka'ya karşı olan değildi.

Nezha, parmaklığın öbür yanında acımasız bir verimlilikle ilerledi. Dövüşleri hep Rin'inkiyle aynı zamanda, diğer ringdeydi. Ve her seferinde erken bitirdi. Rin, Nezha'yı dövüşürken görememiş, yalnızca sedyeyle götürülen rakiplerini görmüştü.

Nezha'nın rakiplerinin içinde, ringden zarar görmeden çıkan bir tek Kitay vardı. Bir buçuk dakika dayanıp sonra pes etmişti.

Nezha'nın bilinçli olarak rakiplerini ciddi seviyede sakatladığı için diskalifiye olacağına dair dedikodular vardı ama Rin umutlanmaması gerektiğini biliyordu. Öğretim üyeleri, Yin

Hanesi'nin vârisini finallerde görmek istiyordu. Rin, Nezha'nın birini öldürse bile ceza almayacağından emindi. Jun buna kesinlikle izin verirdi.

Rin ve Nezha kendi yarıfinallerini kazandığında kimse şaşırmadı. Çırakların da izleyebilmesi için finaller akşam yemeğinden sonraya ertelendi.

Nezha yemeğin yarısında ortadan kayboldu. Muhtemelen Jun'dan özel ders alıyordu. Rin, onu şikâyet edip diskalifiye ettirmeyi düşündü ama bunun boş bir galibiyet olacağını biliyordu. Bu işi bitirmek istiyordu.

Tabağındaki yemeği kurcaladı. Enerjiye ihtiyacı olduğunu biliyordu ama yemek düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Yemeğin ortasında Raban masalarına yaklaştı. En alt kattan koşarak gelmiş gibi ter içindeydi.

Rin, finallere ulaştığı için onu tebrik edeceğini sandı ama oğlanın tek söylediği, "Teslim olman lazım," oldu.

"Dalga geçiyorsun," dedi Rin. "Bunu kazanacağım."

"Bak, Rin – Nezha'nın dövüşlerini görmedin."

"Kendim dövüşmekle meşguldüm."

"O zaman neler yapabileceğini bilmiyorsun. Az önce revirde yarı finaldeki rakibi Nohai ile ilgileniyordum." Raban endişeli görünüyordu. "Bir daha yürüyüp yürüyemeyeceğinden emin değiller. Nezha diz kapağını parçalamış."

"Bu Nohai'nin problemi." Rin, Nezha'nın galibiyetlerini dinlemek istemiyordu. Zaten yeterince midesi bulanıyordu. Finallere ulaşabilmesinin tek yolu, Nezha'nın yenilebilir olduğuna inanmasıydı.

"Senden nefret ettiğini biliyorum," diye devam etti Raban. "Seni ömür boyu sakat bırakabilir."

"O yalnızca bir çocuk." Rin, hissetmediği bir özgüveni dışa vurmaya çalışıyordu.

"*Sen* yalnızca bir çocuksun!" Raban sinirlenmişti. "Ne kadar iyi olduğunu zannettiğin umurumda değil. Nezha senden on beş santim uzun, kas kütlesi de on kilo fazla ve seni öldürmek istiyor."

"Zayıflıkları var," dedi Rin inatla. Olmalıydı. Değil mi?

"Fark eder mi? Bu Turnuva'nın anlamı ne ki?" diye sordu Ra-

ban. "Bu noktada teklif almama ihtimalin yok. Her üstat sana teklif verecek. Neden kazanmak zorundasın?"

Raban haklıydı. Bu noktada Irjah ona teklif vermekten şüphe duymazdı. Rin'in Sinegard'daki yeri güvendeydi.

Ama bu artık tekliflerle ilgili değildi, gurur meselesiydi. Güç meselesiydi. Nezha'ya teslim olursa, Akademi'de olduğu süre boyunca Nezha bunu gözüne sokup dururdu. Hayır, hayatı boyunca.

"Çünkü kazanabilirim," dedi. "Çünkü benden kurtulabilecegini sandı. Çünkü aptal suratını dağıtmak istiyorum."

Rin ve Nezha ringe inerken bodrum sessizdi. Hava beklentiyle ağırlaşmıştı, ortama kana susamışlık hâkimdi. Aylar süren nefret dolu rekabet sona yaklaşıyordu ve herkes çarpışmalarını izlemek istiyordu.

Jun da Irjah da ifadesiz bir yüz takınmıştı, hiçbir şey belli etmiyorlardı. Jiang ortada yoktu.

Nezha ve Rin gözlerini birbirinden ayırmadan başlarıyla selamlaşıp birbirinden uzaklaştı.

Nezha bakışlarını Rin'den ayırmıyordu, badem şeklindeki gözleri konsantrasyonla kısılmıştı. Dudaklarını birbirine bastırmıştı. Alay yoktu, sataşma yoktu. Hırlama bile yoktu.

Nezha onu ciddiye alıyordu. Ona eşit gözüyle bakıyordu.

Bir sebepten bu, Rin'i gururlandırdı. Gözlerini birbirine dikip diğerini bakışlarını kaçırmaya zorladılar.

"Başla," dedi Sonnen.

Rin anında ona doğru atıldı. Sağ bacağıyla üst üste saldırarak Nezha'yı geri çekilmeye zorladı.

Kitay bütün öğle yemeği boyunca strateji oluşturmasına yardım etmişti. Nezha'nın inanılmaz hızlı hareket edebildiğini biliyordu. Momentum kazandığında rakibi sakatlanana veya ölene dek durmazdı.

Rin'in onu baştan sıkıştırması gerekiyordu. Onu sürekli savunmaya geçirmeliydi çünkü Nezha'nın karşısında savunmada olmak kesin mağlubiyet demekti.

Sorun, Nezha'nın çok güçlü olmasıydı. Kobin'in, hatta Kureel'in kaba kuvvetine sahip değildi ama hareketleri öyle ku-

sursuzdu ki bunun önemi yoktu. *Ki*'sini özenle yönlendiriyor, biriktiriyor ve maksimum etki için tümünü en ufak baskı noktasından serbest bırakıyordu.

Venka'nın aksine Nezha darbe alıp devam edebiliyordu. Onu bir iki kez yaraladı, Nezha uyum sağlayıp ona geri vurdu. Ve onun vuruşları *acıtıyordu*.

İki dakika geçmişti. Rin, Nezha'nın diğer tüm rakiplerinden fazla dayanmıştı ve bir şeyi anlıyordu: Nezha yenilmez *değildi*. Ona daha önce akıl almaz derecede zor görünen hareketler şimdi bariz bir şekilde yenilebilirdi. Nezha tekme attığında hareketleri bir yaban domuzununki kadar geniş ve belirgindi. Tekmeleri çok güçlüydü, ancak hedefine ulaşırlarsa.

Rin, hedeflerine hiç ulaşmadıklarından emin oldu.

Onu sakatlamasına izin vermeyecekti. Ama yalnızca hayatta kalmak için orada değildi. Kazanmak için oradaydı.

Patlayan Ejderha. Eğilen Kaplan. Uzayan Turna. Rin, Seejin'in duruşlarını gerektiği şekilde kullanıyordu. Daha önce çok kez çalıştığı hareketler birbirine bağlanıp kendiliğinden devreye giriyordu.

Ama Rin'in dövüş tarzı Nezha'yı şaşırttıysa da bunu belli etmedi. Sakin ve odaklanmıştı, sistematik bir verimlilikle saldırıyordu.

Dört dakika geçmişti. Rin akciğerlerinin kasıldığını, yorgun vücuduna oksijen pompalamaya uğraştığını hissedebiliyordu. Ama eğer kendisi yorulmuşsa, Nezha'nın da öyle olduğunu biliyordu.

"Yorulduğunda çaresizleşiyor," demişti Kitay. "Ve çaresizleştiğinde çok tehlikeli hâle geliyor."

Nezha çaresizleşiyordu.

Artık *ki*'sinde kontrol yoktu. Onun olduğu tarafa yumruk üstüne yumruk atıyordu. Sakatlamama kuralını umursamıyordu. Rin'i yere indirebilseydi öldürürdü.

Nezha dizinin arkasına bir tekme attı. Rin delicesine bir kararla tekmenin hedefine ulaşmasına izin verdi ve dengesini kaybetmiş gibi yaparak geriye çöktü. Nezha anında üstüne kapandı. Rin yerden destek alarak yukarı tekme attı.

Daha önce hiçbir tekmesinde bir güçle Nezha'nın karın boş-

boğuna vurdu, ciğerlerindeki nefesin zorla dışarı çıktığını *hissetti*. Yerden fırladı, Nezha'nın hâlâ geri yaslanıp nefes almaya çalışıyor olduğunu görünce şaşırdı.

Üstüne atılıp delicesine kafasını yumruklamaya başladı.

Nezha yere yığıldı.

İzleyicilerin arasında şaşkın mırıldanmalar dolandı.

Rin, Nezha'nın ayağa kalmayacağını umup kalkacağını bilerek etrafında dolanmaya devam etti. Oracıkta bitirmek istiyordu. Topuğunu kafasına geçirmek istiyordu. Ama üstatlar onuru önemsiyordu. Yerdeyken Nezha'ya vurursa, Sinegard'dan anında postalanırdı.

Ama Nezha aynını yapsa kimsenin umurunda olmazdı, bunu da biliyordu.

Dört saniye geçti. Nezha titreyen elini kaldırıp yere vurdu. Kendini sürükleyerek kaldırdı. Alnı kanıyor, kırmızı kan damlaları gözüne süzülüyordu. Gözlerini kırpıştırıp Rin'e baktı.

Onu öldürecek gibi bakıyordu.

"Devam," dedi Sonnen.

Rin, dikkatli bir şekilde Nezha'nın etrafında dolandı. Nezha bir hayvan gibi, ayağa kalkmış yaralı bir kurt gibi eğiliyordu.

Rin'in bir sonraki yumruğunda onu yakalayıp kendine çekti. Rin'in nefesi kesildi. Nezha tırnaklarını yüzünden köprücükkemiklerine kadar sürükledi.

Rin, kolunu kurtarıp hızla geri çekildi. Sol gözünün altından başlayıp boynuna uzanan bir yanma hissediyordu. Nezha kan akıtmıştı.

"Dikkat et, Yin," diye uyardı Sonnen.

İkisi de ona aldırmadı. *Sanki bir uyarı fark yaratacak da*, diye düşündü Rin. Nezha ona doğru atıldığında onu da kendisiyle birlikte yere çekti. Toprakta yuvarlanıp birbirlerini yerde tutmaya çalıştılar, başaramadılar.

Nezha delicesine yumruk savurup suratını hedef alıyordu.

Rin ilkinden kurtuldu. Nezha elini geri çekip nefesini kesen bir darbeyle ona vurdu. Suratının alt yarısı uyuştu.

Ona tokat atmıştı.

Ona *tokat* atmıştı.

Tekmelerini kaldırabilirdi. Bıçak el darbelerini yutabilirdi.

Ama tokadın vahşi bir samimiyeti vardı. Bir üstünlük belirtiyordu.

Rin'in içinde bir şeyler koptu.

Nefes alamıyordu. Görüşünün kenarları kararmıştı – önce siyah, sonra kırmızı. Korkunç bir öfke içini sardı, tüm düşüncelerini yok etti. Nefes almak zorunda olduğu gibi intikam almak zorundaydı. Nezha'nın *canını yakmak* istiyordu. Nezha'yı *cezalandırmak* istiyordu.

Parmaklarını pençe gibi kıvırıp saldırdı. Nezha geri sıçramak için onu bıraktı ama Rin de onu takip ederek saldırılarını ikiye katladı. Nezha kadar hızlı değildi. Nezha saldırısına karşılık verdi, Rin engellemekte yavaş kalınca Nezha baldırına ve koluna vurdu ama Rin'in vücudu hasarı algılamıyordu. Acı, görmezden geldiği bir iletiydi, sonra hissederdi.

Hayır – acı başarı demekti.

Nezha ona bir kez, iki kez, üç kez vurdu. Onu bir hayvanı döver gibi dövdü ama Rin savaşmaya devam etti.

"Senin *sorunun* ne?" diye tısladı Nezha.

Asıl önemli olan *Nezha'nın* sorununun ne olduğuydu. Korkuyordu. Rin bunu gözlerinde görebiliyordu.

Nezha onu duvara yaslamış, ellerini boynuna dolamıştı ama Rin onun omuzlarını tutup dizini göğüs kafesine geçirdi ve dirseğiyle kafasının arkasına vurdu. Nezha nefes almakta zorlanarak yere yığıldı. Rin üstüne atlayıp dirseğini beline geçirdi. Nezha bağırarak acıyla sırtını geriye doğru büktü.

Rin, Nezha'nın sol kolunu ayağıyla yere sabitleyip sağ dirseğiyle boğazını tuttu. Nezha debelenince kafasının arkasına yumruk atarak ayağa kalkamayacağı belli oluncaya dek yüzünü toprağa gömdü.

"Bitti," dedi Sonnen ama Rin onu duymadı bile. Kulaklarında savaş davulları gibi kan gümbürdüyordu. Görüşü yalnızca düşmanlarını gösteren kırmızı bir filmle kaplanmıştı.

Nezha'nın saçını avuçlayıp kafasını yere vurmak üzere kaldırdı.

"*Bitti!*"

Sonnen'in kollarını boynunda hissetti, onu Nezha'nın hareketsiz vücudundan uzağa sürüklüyordu.

Rin tökezleyerek Sonnen'den uzaklaştı. Vücudu yanıyordu. Yalpaladı, başı dönüyordu. Sıcaklıktan patlayacak gibiydi; dağıtacak, bundan kurtulacak bir yer bulmalıydı yoksa ölecekti. Ama dağıtabileceği tek yer etrafındakilerin vücutlarıydı—

Zihninin mantıklı kısmında bir şey bağırıyordu.

Ring'den çıkarken Raban ona uzandı. "Rin, ne—"

Rin elini itti.

"Çekil," dedi zorla nefes alarak. "Çekil."

Ama üstatlar etrafına doluştu – elleri ona doğru uzanıyor, ağızları hareket ediyordu. Varlıkları boğucuydu. Çığlık atarsa onları yok edebilirmiş gibi hissediyordu, onları yok etmek *istiyordu* – ama zihninin hâlâ mantıklı olan ufak bir kısmı devreye girip onu çıkışa doğru sürükledi.

Mucizevi bir şekilde yolundan çekildiler. Çırakların arasından kendine yol açarak merdivenlere koştu. Merdivenleri tırmanıp kapıdan dışarı fırladı ve derin bir nefes aldı.

Ama yeterli değildi. Hâlâ yanıyordu.

Ardındaki üstatların bağrışlarını duymazdan gelerek koşmaya başladı.

Jiang ilk baktığı yerde, İrfan bahçesindeydi. Bağdaş kurmuş, gözlerini kapamış, üstünde oturduğu taş kadar hareketsiz duruyordu.

Rin, kapı sövesine tutunarak bahçe kapılarından içeri atıldı. Dünya dönüyordu. Her şey kıpkırmızıydı: ağaçlar, taşlar ve en kırmızısı da Jiang. Önünde bir meşale gibi parlıyordu.

Jiang, sesini duyup gözlerini açtı. "Rin?"

Rin konuşmayı unutmuştu. İçindeki alevler Jiang'a doğru atılıyor, ateşin çırayı hissedişi gibi onun varlığını hissediyor ve onu tüketmek için *yanıp tutuşuyordu*.

Rin onu öldürmezse patlayacağına inanmaya başladı.

Ona saldırmak için atıldı. Jiang ayağa fırladı, kızın uzanmış ellerinden kaçtı ve onu yakalayıp fırlattı. Rin sırtının üstüne düştü. Jiang yere atılıp onu sıkıştırdı.

"Yanıyorsun," dedi şaşkınlıkla.

"Yardım et," dedi Rin nefes nefese. "*Yardım.*"

Jiang öne eğilip yüzünü tuttu.

"Bana bak."

Rin zorlanarak istediğini yaptı. Hocasının yüzü dönüp duruyordu.

"Ulu Tosbağa," diye mırıldandı Jiang ve onu bıraktı.

Gözleri başında geriye doğru döndü ve anlaşılmaz sesler mırıldanmaya, Rin'in bildiği hiçbir dile benzemeyen hecelerle konuşmaya başladı.

Jiang gözlerini açıp avucunu Rin'in alnına yapıştırdı.

Eli buz gibiydi. Yakıcı soğuk, ateşin takip ettiği yolu izleyerek avucundan Rin'in tüm vücuduna yayıldı ve damarlarındaki ateşi söndürdü. Buz banyosuna batırılmış gibiydi. Yerde kıvranıyor, şokla nefes alıp ateş vücudunu terk ederken titriyordu.

Sonra her şey durgunlaştı.

Kendine geldiğinde gördüğü ilk şey Jiang'ın yüzü oldu. Kıyafetleri buruş buruştu. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı, günlerdir uyumamış gibiydi. Rin kaç gündür uyuyordu? Jiang bütün bu süre boyunca başında mı beklemişti?

Rin başını kaldırdı. Revirde bir yatakta yatıyordu ama görebildiği kadarıyla yaralı değildi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Jiang sessizce.

"Morarmış ama iyi." Yavaşça doğrulup yüzünü buruşturdu. Ağzı pamukla dolu gibiydi. Öksürerek boğazını ovaladı, kaşları çatıktı. "Ne oldu?"

Jiang ona başucunda duran bir bardak suyu uzattı. Rin minnetle bardağı aldı. Su, kuru boğazını harika bir hisle nemlendirdi.

"Tebrikler," dedi Jiang. "Bu yılın şampiyonu sensin."

Sesi hiç tebrik dolu değildi.

Rin de hissetmesi gereken heyecanı hissetmiyordu. Nezha'yı mağlup edişini bile kutlayamıyordu. Hiç gururlu hissetmiyordu, yalnızca korkmuş ve kafası karışmıştı.

"Ne yaptım?" diye fısıldadı.

"Henüz hazır olmadığın bir şeye rastladın," dedi Jiang. Endişeli gibiydi. "Sana Beş Element'i öğretmemeliydim. Bundan sonra kendin ve etrafındakiler için tehlike teşkil ediyorsun."

"Bana yardım etmezsen," dedi Rin. "Bana aksini öğretmezsen."

"Sadece iyi bir asker olmak istediğini sanıyordum."

"İstiyorum," dedi Rin.

Ama her şeyden öte, güç istiyordu.

Ringde ne olduğuna dair bir fikri yoktu, korkmamak aptallık olurdu ama hiç öyle bir güç hissetmemişti. O anda herkesi yenebilirmiş gibi hissetmişti. Herkesi öldürebilirmiş gibi.

Yine o gücü istiyordu. Jiang'ın ona öğretebileceklerini istiyordu.

"O gün bahçede nankörlük ettim," dedi, sözcüklerini dikkatle seçerek. Ters bir şey söylerse Jiang'ı korkutup kaçırabilirdi. Ama özür dilemezse de Jiang son konuşmalarından beri hiçbir şey öğrenmediğini düşünürdü. "Düşünmüyordum. Özür dilerim."

Rin, Jiang'ın gözlerini dikkatle izledi, o tanıdık uzak ifadeyi görmeyi bekliyordu.

Jiang'ın ifadesi yumuşamadı ama gitmek için ayağa da kalkmadı. "Hayır. Benim hatamdı. Altan'a ne kadar benzediğini fark etmedim."

Rin, Altan'ın adını duyunca başını kaldırdı.

"O da kendi yılının şampiyonuydu," dedi Jiang duygusuzca. "Finalde Tobi ile dövüştü. Senin Nezha ile olan maçın gibi bir intikam maçıydı. Altan, Tobi'den *nefret ediyordu.* Tobi, okulun ilk haftasında Speer'la ilgili laflar etmişti ve Altan onu hiç affetmedi. Ama senin gibi değildi, Tobi ile yıl boyu didişip durmadı. Altan öfkesini yutup umursamazlık maskesi altında gizledi, ta ki sene sonuna dek. İzleyicilerin arasında altı Savaş Lordu ve İmparatoriçe'nin kendisi de varken öyle bir gücü serbest bıraktı ki Sonnen, Jun ve ben onu zor durdurduk. Ortalık sakinleştiğinde Tobi öyle kötü yaralanmıştı ki Enro beş gün boyunca başında uykusuz bekledi.

"Ben öyle değilim," dedi Rin. Nezha'yı öyle kötü dövmemişti. Değil mi? O öfkeyle ne yaptığını hatırlamak zordu. "Ben – ben Altan gibi değilim."

"Tam olarak aynısın." Jiang başını salladı. "Çok pervasızsın. Kin güdüyorsun, öfkeni patlayana dek içinde tutuyorsun ve sana öğretilenleri kullanırken dikkatsizsin. Seni eğitmek hata olur."

Rin'in boğazı düğümlendi. Birden delireceğini sandı; inanılmaz bir gücün tadını almıştı ama yolun sonu burası mıydı?

"Bu yüzden mi Altan için teklifini geri çektin?" diye sordu. "Bu yüzden mi onu eğitmeyi reddettin?"

Jiang şaşırmıştı.

"Ben teklifimi geri çekmedim," dedi. "Onu benim gözetimime vermeleri konusunda *ısrar ettim*. Altan Speerlıydı, öfke ve felakete yatkındı. Ona bir tek benim yardım edebileceğimi biliyordum."

"Ama çıraklar dedi ki—"

"Çırakların bir bok bildiği yok," diye çıkıştı Jiang. "Jima'dan onu benim eğitmeme izin vermesini istedim. Ama İmparatoriçe araya girdi. Speerlı bir savaşçının askerî değerini biliyordu, çok *heyecanlıydı*... sonuçta, ulusal çıkarlar bir çocuğun akli dengesinden önemliydi. Onu Irjah'nın eğitimine verdiler ve öfkesini kontrol etmeyi öğretmek yerine bir bıçak gibi bilediler. Onu ringde gördün. Nasıl olduğunu biliyorsun."

Jiang öne eğildi. "Ama *sen*. İmparatoriçe'nin senden haberi yok." Rin'le konuşmaktan çok kendi kendine mırıldanıyordu. "Güvende değilsin ama olacaksın... Araya giremeyecekler, bu sefer değil..."

Rin, umut etmeye cesaret edemeyerek Jiang'ın yüzüne baktı. "Yani—"

Jiang ayağa kalktı. "Seni çırağım olarak alacağım. Umarım pişman olmam."

Elini ona uzattı. Rin, uzanıp elini tuttu.

Dönem başında Sinegard'a başlayan elli öğrenciden otuz beşi çıraklık teklifi aldı. Üstatlar teklif parşömenlerini öğrenciler tarafından alınmak üzere ana salondaki ofise yolladı.

Teklif almayanlara üniformalarını teslim edip derhâl Akademi'yi terk etmeleri söylendi.

Çoğu öğrenci birer teklif aldı. Niang, iki diğer öğrenciyle birlikte sevinçle Tıp'a yöneldi. Nezha ve Venka kendilerini Dövüş'e adadı.

Nezha'ya teslim olduğu an tekliflerini kaybettiğini düşünen Kitay ofis yolunda saçlarını öyle çok çekiştiriyordu ki Rin kel kalacağından korktu.

"Salakça bir hamleydi," dedi Kitay. "Korkakça. Son yirmi yıl-

da kimse yara almadan teslim olmadı. Şimdi kimse beni eğitmek istemeyecek."

Turnuva'ya kadar Jima, Jun ve Irjah'dan teklif bekliyordu. Ama arşivcide onun adına yalnızca bir teklif vardı.

Kitay parşömeni açtı. Yüzüne bir sırıtış yerleşti. "Irjah, teslim olmanın çok zekice olduğunu düşünüyor. Kendimi Strateji'ye adıyorum!"

Arşivci Rin'e iki kâğıt uzattı. Rin, daha açmadan Jiang ve Irjah'dan olduklarını biliyordu. Strateji veya İrfan'ı seçebilirdi.

İrfan'ı seçti.

BÖLÜM 8

Sinegard Akademisi, Yaz Festivali'ni kutlayabilmeleri için öğrencilere dört gün izin verdi. Hemen ardından sonraki dönem başlayacaktı.

Çoğu öğrenci bu fırsatı ailelerini ziyaret etmek için kullandı. Ama Rin'in Tikany'ye gidip gelmeye yetecek kadar zamanı yoktu, gitmek istemiyordu da. Kitay onu davet edene kadar tatili Akademi'de geçirmeyi planlamıştı.

"İstemezsen gelmek zorunda değilsin," dedi Kitay gergin bir şekilde. "Yani, başka planın varsa—"

"Başka planım yok," dedi Rin. "Çok isterim."

Ertesi sabah şehir gezisi için çantasını hazırladı. Bu birkaç saniyesini aldı zira çok az eşyası vardı. İki okul tuniğini özenle katladı ve festivalde üniformasını giymesini Kitay'ın kaba bulmamasını umdu. Başka kıyafeti yoktu, bulduğu ilk fırsatta güneyli tuniklerinden kurtulmuştu.

"Ben rikşa çağırayım," diye önerdi, Kitay'la okul kapısında buluştuklarında.

Kitay şaşırdı. "Neden rikşa lazım ki?"

Rin kaşlarını çattı. "Oraya nasıl gideceğiz?"

Kitay cevap vermek için ağzını açmıştı ki atların çektiği koca bir araba kapıya yanaştı. Altın ve bordo cüppe giymiş iri bir adam olan sürücü inip eğilerek Kitay'a selam verdi. "Efendi Chen."

Rin'e göz kırpıştırdı, ona da selam vermesi gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyor gibiydi, sonunda başıyla selam verdi.

"Teşekkürler, Merchi." Kitay çantalarını hizmetçiye verip Rin'in arabaya binmesine yardımcı oldu.

"Rahat mısın?"

"Çok."

Arabadan, aşağıdaki vadiye yerleşmiş şehrin neredeyse tama-

mını görebiliyorlardı: yönetim bölgesinin hafif sisin içinde yukarı uzanan dönemeçli pagodaları, vadi yokuşlarına inşa edilmiş kıvrımlı kiremit çatılı beyaz evler ve şehre inen sokakların taş duvarları.

Arabanın içinde Rin kendini kirli şehir sokaklarından uzak hissetti. Temiz geliyordu her şey. Sinegard'a geldiğinden beri ilk kez buraya aitmiş gibi. Yana yaslandı ve yüzüne vuran sıcak yaz rüzgârının tadını çıkardı. Uzun zamandır böyle dinlenmemişti.

"Sana olanları döndüğünde detaylı konuşuruz," demişti Jiang. "Ama zihnin bir travma atlattı. Şu an kendin için yapabileceğin en iyi şey dinlenmek. Deneyimin filizlenmesine izin ver. Zihninin iyileşmesine izin ver.

Kitay, düşüncelilik gösterip neler olduğunu sormamıştı. Rin bunun için ona müteşekkirdi.

Merchi onları hızla dağ geçidinden aşağı götürdü. Bir saat kadar ana yolda devam edip Yeşim Bölgesi'ne giden tenha yoldan sola döndüler.

Rin bir sene önce Sinegard'a geldiğinde Eğitmen Feyril'le birlikte hanların ucuz olduğu ve her köşede bir kumarhane bulunan işçi sınıfı bölgesinden geçmişti. Dul Maung'a ziyaretleri onu şehrin en gürültülü, en pis ve en kokulu yollarından geçirmişti. Sinegard'ın şimdiye dek gördüğü kısmı Tikany'den pek farklı değildi, yalnızca daha gürültülü ve daha kalabalıktı.

Şimdi, Chen ailesinin arabasında giderken Sinegard'ın ne kadar büyüleyici olabileceğini görüyordu. Yeşim Bölgesi'nin yolları yeniydi ve o sabah temizlenmiş gibi pırıl pırıldı. Tahta kulübeler veya lazımlık boşaltım yerleri yoktu. Evin içinde ocağı olamayacak kadar fakir oldukları için kapılarının önündeki ızgaralarda buharda ekmek veya mantı pişiren huysuz ev kadınları yoktu. Dilenciler yoktu.

Bu durgunluğu huzursuz edici buldu. Tikany her zaman hareketliydi – yeniden paketleyip satmak üzere çöp toplayan avareler; kapılarının eşiğinde oturmuş sigara içen veya mahjong oynayan yaşlı adamlar; sokaklarda koşturan, kıçlarını açıkta bırakan tulumlar giymiş çocuklar ve düşecek olduklarında onları yakalamak üzere peşlerinden giden büyükanne ve büyükbabalar.

Burada bunların hiçbiri yoktu. Yeşim Bölgesi tertemiz bari-

yerler ve duvarlarla çevrili bahçelerden oluşuyordu. Onların bulunduğu araba dışında yollar boştu.

Merchi arabayı devasa bir yapının önünde durdurdu. Kapılar savrulup açılarak muazzam bir çardağın etrafına kare şeklinde dizilmiş dört uzun binayı açığa çıkardı. Girişte birkaç köpek onlara doğru koşturdu. Üstünde yürüdükleri döşeme yol kadar temiz patileri olan minik, beyaz şeylerdi.

Kitay bağırıp arabadan indi ve eğildi. Köpekleri zevkle kuyruklarını sallayarak üstüne atladı.

"Bu, Ejderha İmparator." Köpeğin gıdısını kaşıdı. "Hepsi isimlerini meşhur hükümdarlardan alıyor."

"Hangisi Kızıl İmparator?" diye sordu Rin.

"Kıpırdamazsan ayağına işeyecek olan."

Evin hizmetçisi kısa boylu, çilli, kösele gibi derili ve hafif kilolu bir kadındı. İsmi Lan'dı. Kırışık yüzüyle tezat oluşturan arkadaş canlısı, genç bir sesi vardı. Sinegard aksanı o kadar ağırdı ki Rin aylarca Dul Maung'un aksanıyla pratik yapmasına rağmen onu zar zor anlayabiliyordu.

"Ne yemek istersiniz? Ne isterseniz pişiririm. On iki vilayetin de yemek tarzını biliyorum. Maymun Vilayeti hariç. Onların yemekleri fazla acı. İnsana iyi gelmiyor. Ayrıca kokulu tofu yapmam. Tek limitim pazarda bulabileceğim malzemeler ama ithal markette ne isterseniz bulabilirim. Sevdiğiniz bir tarif var mı? Istakoz? Ya da su kestanesi? Söyleyin yeter, hemen yaparım."

Akademi yemekhanesinin dandik yemeklerine alışık olan Rin ne diyeceğini bilemedi. Lan'ın bahsettiği yemekleri bilmediğini nasıl açıklayacaktı ki? Tikany'de Fangler "her neyse" dedikleri yemeğe bayılıyordu ki bu da dükkânda her ne kaldıysa demekti – genellikle yumurta ve pirinç eriştesi oluyordu.

"Yedi Hazine Çorbası istiyorum," diye araya girdi Kitay, Rin neden bahsettiğini çok merak etti. "Ve Aslan Kafası."

Rin gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Kitay eğlenmiş gibiydi. "Ah, görürsün."

"Büyülenmiş bir köylü gibi davranmayı bırakabilirsin," dedi Kitay, Lan onlara bıldırcın, bıldırcın yumurtası, Kaplumbağa ka-

buğunda köpekbalığı yüzgeci çorbası ve domuz bağırsağı servis ederken. "Bunlar sadece yemek."

Ama "sadece yemek" pirinç lapasıydı. Belki biraz da sebze. Bir parça balık, domuz veya tavuk eti, ne bulurlarsa.

Masadaki hiçbir şey "sadece" bir şey değildi.

Yedi Hazine Çorbası kırmızı hurma, ballı kestane, lotus tohumu ve Rin'in ne olduğunu anlayamadığı dört malzemeden daha oluşan, tatlı pirinç lapası tabanlı, lezzetli ve tatlı bir karışımdı. Neyse ki Aslan Kafası da gerçek bir aslan kafası değil, beyaz tofu dilimleriyle beraber haşlanmış un ve et toplarıydı.

"Kitay, büyülenmiş bir köylüyüm *zaten*." Rin beceriksizce yemek çubuklarıyla bıldırcın yumurtalarını tutmaya çalıştı. Sonunda pes edip parmaklarını kullandı. "Hep böyle mi yiyorsunuz? Her zaman mı?"

Kitay kızardı. "Alışıyorsun. Okulda ilk hafta çok zorlandım. Akademi yemekhanesi *korkunç*."

Kitay'ı kıskanmamak mümkün değildi. Özel banyosu bile Rin'in Kesegi ile paylaştığı odadan büyüktü. Evin kütüphanesi Sinegard'ın arşiviyle yarışırdı. Kitay'ın sahip olduğu her şeyin yerine yenisi konabilirdi. Ayakkabıları çamurlanırsa onları atıyordu. Gömleği yırtılırsa yenisini alıyordu – boyuna ve bedenine uygun, yeni *yapılmış* bir gömlek.

Kitay tüm çocukluğunu lüks içinde geçirmişti, Keju'ya çalışmaktan başka işi olmamıştı. Onun için Sinegard'a girmek hoş bir sürprizdi; her zaman kaderinde olduğunu bildiği bir şeyin teyidi.

"Baban nerede?" diye sordu Rin. Kitay'ın babası İmparatoriçe'nin savunma bakanıydı. Gizliden gizliye, onunla henüz konuşmak zorunda kalmadığı için memnun olmuştu –düşüncesi bile korkutucuydu– ama adamı merak etmiyor da değildi. Kitay'ın daha yaşlı hâli miydi – tel tel saçlı, onun kadar zeki ve çok daha güçlü?

Kitay yüzünü buruşturdu. "Savunma toplantıları. Fark etmemişsindir ama tüm şehir tetikte. Bütün Şehir Muhafızları bu hafta görevle. Bir başka Opera olayı olmamalı."

"Kızıl Hurda Operası öldü sanıyordum," dedi Rin.

"*Çoğu* öldü. Bir eylemi öldüremezsin. Bir yerlerde, dindar fanatikler İmparatoriçe'yi öldürmenin peşinde." Kitay çubuğunu

bir parça tofuya sapladı. "Babam geçit töreni bitene dek sarayda olacak. İmparatoriçe'nin güvenliğinden doğrudan o sorumlu. Bir şey ters giderse babamın kellesi tehlikede."

"Endişelenmiyor mu?"

"Pek değil. Onyıllardır bu işi yapıyor, bir şey olmaz. Ayrıca, İmparatoriçe'nin kendisi de dövüş sanatçısı, kolay bir hedef sayılmaz." Kitay, babasının sarayda çalışmakla ilgili anılarını anlatmaya koyuldu, İmparatoriçe ve On İki Savaş Lordu'yla yaşadığı komik anlar, saray dedikoduları ve bölgesel politika.

Rin şaşkınlıkla dinledi. Babanın İmparatoriçe'nin yanı başında çalıştığını bilerek büyümek nasıl bir şeydi? Hangi aileye doğduğun nasıl da fark yaratıyordu. Bir başka dünyada böyle bir evde büyüyebilirdi, tüm arzuları elinin altında olurdu. Bir başka dünyada doğuştan güç sahibi olabilirdi.

Rin, geceyi kendine ait kocaman bir süitte geçirdi. Sinegard'a geldiğinden beri bu kadar uzun ve rahat uyumamıştı. Haftalarca süren işkencenin ardından vücudu kendini kapatmış gibiydi. Kendini aylardır olmadığı kadar iyi hissederek ve berrak bir zihinle uyandı.

Tatlı pirinç lapası ve baharatlı kaz yumurtasından ibaret basit bir kahvaltıdan sonra Kitay ve Rin pazara gitmek için şehre indiler.

Rin, bir yıl önce Eğitmen Feyrik'le Sinegard'a geldiğinden beri şehir merkezine inmemişti. Dul Maung şehrin öbür ucunda yaşıyordu ve yoğun ders programından dolayı Sinegard'ı kendi başına gezecek zamanı olmamıştı.

Geçen yıl pazarın boğucu olduğunu düşünmüştü. Şimdi, Yaz Festivali sırasında en kalabalık olduğu zamanda şehir patlamış gibi görünüyordu. Her yerde seyyar satıcıların arabaları vardı, öyle sıkış tepişlerdi ki müşteriler sokakta tek sıra hâlinde yürümek zorunda kalıyordu. Ama *görülecekler*. Ah, o görülecekler. Rin sıra sıra dizilmiş inci kolyeler ve yeşim bileklikler gördü. Üstündeki karakterler, bazen de şiirler ancak suya batırıldığında görünen, yumurta boyutunda pürüzsüz taş dolu tezgâhlar. Kaligrafi ustalarının devasa, şık yelpazelere isimler yazdığı, mürekkep fırçalarını savaşçıların kılıç tutuşu gibi tuttuğu istasyonlar.

"Bunlar ne işe yarıyor?" Rin, kilden yapılma şişman küçük

çocuk heykelciklerinin bulunduğu bir rafın önünde durdu. Çocukların tunikleri aşağı çekilmiş, penisleri ortadaydı. Bu kadar müstehcen bir şey sattıklarına inanamadı.

"Ah, onlar favorim," dedi Kitay.

Adam göstermek için bir demlik su alıp heykelciğin üstüne döktü. Heykel ıslandıkça kilin rengi koyulaştı. Heykeller işiyormuş gibi penislerinden su fışkırmaya başladı.

Rin güldü. "Bunlar ne kadar?"

"Tanesi dört gümüş. İkisini yediye veririm."

Rin'in rengi kaçtı. Eğitmen Feyrik'le bozdurdukları paradan yalnızca bir dizi İmparatorluk gümüşü ve bir avuç bakır kalmıştı. Akademi'de hiç para harcaması gerekmiyordu ve Akademi bütçesinden beslenmeyince Sinegard'ın ne kadar pahalı olabileceğini düşünmemişti.

"İstiyor musun?" diye sordu Kitay.

Rin şiddetle ellerini salladı. "Yok, teşekkürler, ben..."

Kitay durumu anladı. "Benim hediyem." Satıcıya bir dizi gümüş uzattı. "Kolay eğlenen arkadaşım için bir işeyen heykelcik."

Rin kızardı. "Kitay, olmaz."

"Çok ucuz bir şey."

"Benim için çok pahalı," dedi Rin.

Kitay heykelciği eline tutuşturdu. "Parayla ilgili tek kelime daha edersen seni bırakırım, kaybolursun."

Pazar o kadar büyüktü ki Rin girişten uzaklaşmaya çekiniyordu; bu dönemeçli yollarda kaybolursa yolunu nasıl bulurdu? Ama Kitay bu bölgeyi avucunun içi gibi biliyordu, gezerken sevdiği ve sevmediği dükkânları gösteriyordu.

Kitay'ın Sinegard'ı ulaşılabilirdi, harikalarla ve ona ait olan şeylerle doluydu. Kitay'ın Sinegard'ı korkutucu değildi çünkü parası vardı. Ayağı takılsa dükkân sahiplerinin yarısı, yüklü bir bahşiş umuduyla, onu ayağa kaldırmaya koşardı. Cüzdanını çaldırsa eve dönüp yenisini alırdı. Kitay şehrin kurbanı olabilirdi çünkü kaybetme lüksü vardı.

Rin'in yoktu. Kendine, Kitay'ın cömertliğine rağmen bunların hiçbirinin ona ait olmadığını hatırlatması gerekiyordu. Bu şehre tek giriş yolu Akademi'ydi ve onu elinde tutmak için çok uğraşması gerekecekti.

***

Akşamları pazaryeri fenerlerle aydınlanıyordu, her satıcının bir feneri vardı. Fenerler bir aradayken ateş böceği sürüsü gibi görünüyor, ışıklarının dokunduğu her şeye tuhaf bir gölge düşürüyordu.

"Hiç gölge oyunu izledin mi?" Kitay kocaman bir kumaş çadırın önünde durdu. Girişte, ellerinde bakır paralarla çocuklar sırada bekliyordu. "Aslında çocuklar için ama..."

"Ulu Tosbağa." Rin'in gözleri büyüdü. Tikany'de gölge oyunuyla ilgili *hikâyeler* anlatılırdı. Cebinden bozuk para çıkardı. "Bu benden."

Çadır çocuklarla doluydu. Kitay ve Rin arkalara geçip grubun kalanından en az beş yaş büyük değilmiş gibi yapmaya çalıştılar. Önde, çadırın tepesinden asılmış ipek bir perde arkadan hafif, sarı bir ışıkla aydınlatılmıştı.

"Şimdi size bu ülkenin doğuşunu anlatacağım."

Kuklacı, perdenin yanındaki bir kutudan konuşuyordu, silueti bile görünmüyordu. Sıkış tepiş çadırı dolduran sesi derin, yumuşak ve güçlüydü. "Bu, Nikan'ın kurtuluşu ve birleşiminin hikâyesi. Bu, Üçlü'nün, üç efsanevi savaşçının hikâyesi."

Perdenin arkasındaki ışık solup kızıl bir tonla parladı.

"Savaşçı." İlk kukla perdede belirdi: Neredeyse kendi boyundaki kılıcıyla bir adamın silueti. Omuzlarında dikenler olan bir zırh kuşanmıştı. Kaskındaki tüy havada salınıyordu.

"Engerek." Savaşçı'nın yanında zayıf bir kadının silueti belirdi. Başı cilveli bir şekilde bir yana eğilmişti, sol kolu arkasında bir şey saklıyor gibi bükülmüştü. Belki bir yelpazeydi. Ya da bir hançer.

"Ve Bekçi." Bekçi, üçlünün içinde en zayıf olanıydı. Cüppelere sarınmış kambur bir figür. Yanında koca bir tosbağa vardı.

Perdenin kırmızı tonu yerini nabız gibi yanıp sönen sarıya bıraktı. Üçlü'nün gölgeleri giderek büyüdü ve gözden kayboldu. Onların yerini bir dağ manzarası aldı. Ve kuklacı hikâyesine başladı.

"Altmış beş yıl önce, Birinci Haşhaş Savaşı'ndan hemen önce, Nikanlılar Federasyon baskısı altında yaşıyordu. Nikan, haşhaş uyuşturucusunun gölgesinde hastalıklıydı, hummalıydı." Kırsal

manzaranın üstünde beliren saydam kurdeleler duman izlenimi verdi. "Halk açlıktan kırılıyordu. Anneler bir kilo et için, bir top kumaş için çocuklarını satıyorlardı. Babalar, çocuklarının acı çekişini izlememek için onları öldürüyordu. Evet, doğru duydunuz. Sizin gibi çocukları!

"Nikaralar tanrıların onları terk ettiğine inanıyordu. Başka türlü, doğudan gelen bu zalimler nasıl böylesi yıkıma sebep olabilirdi?"

Perde, haşhaş bağımlılarının yanakları gibi hastalıklı bir sarı tonuna büründü. Bir dizi Nikara köylüsü ağlıyormuş gibi diz çökmüş, başlarını eğmişti.

"Savaş Lordları halkı koruyamıyordu. On İki Vilayet'in bir zamanlar güçlü olan yöneticileri şimdi zayıf ve düzensizdi. Birleşip Mugenli işgalcileri defedeceklerine, zamanlarını ve askerî güçlerini eski kinlerinin peşinde birbirleriyle savaşarak harcıyorlardı. Altınlarını içki ve kadınlara harcıyorlardı. Haşhaşı hava gibi soluyorlardı. Vilayetlerini akıl almaz oranlarda vergilendiriyor, karşılığında hiçbir şey vermiyorlardı. Federasyon kasabalarını yok edip kadınlarına tecavüz ederken bile Savaş Lordları bir şey yapmadı. Bir şey yapamadı.

"Halk, kahramanlar için dua etti. Yirmi yıl boyunca dua ettiler. Ve sonunda tanrılar, o kahramanları yolladı."

Perdenin sol alt köşesinde el ele tutuşmuş üç çocuğun silueti göründü. Ortadaki çocuk diğerlerinden daha uzundu. Onun sağındakinin uzun, uçuşan saçları vardı. Diğer ikisinden biraz daha uzakta duran üçüncü çocuk perdenin bitimine dönmüştü, sanki diğer ikisinin göremediği bir şey görüyordu.

"Tanrılar bu kahramanları gökten indirmedi. Üç çocuğu seçtiler, aileleri baskınlarda ölmüş olan köylülerdi, savaş yetimleri. En mütevazı ailelerde doğmuşlardı ama tanrılarla yürümekti kaderleri."

Ortadaki çocuk bir amacı varmış gibi perdenin ortasında duruyordu. Diğer ikisi, sanki liderleri oymuş gibi onu arkadan takip ediyordu. Gölgelerin uzuvları öyle hızlı hareket ediyordu ki perdenin arkasında kâğıt ve ipten yapılma kuklalar değil, küçük adamcıklar olabilirdi. Rin, hikâyeye dalmışken bile gösterinin tekniğine hayran oldu.

"Kasabaları yandığında, bu çocuklar, başka çocukların acı çekmemesi için Federasyon'dan intikam almaya ve ülkelerini işgalcilerden kurtarmaya ant içti.

"Wudang Tapınağı'ndaki keşişlerin yanında yıllarca eğitim gördüler. Büyüdüklerinde dövüş sanatlarında olağanüstüydüler ve becerileri on yıllardır çalışan koca adamlarınkiyle yarışırdı. Çıraklıklarının sonunda, ülkedeki en yüksek tepeye doğru yola çıktılar: Tianshan Dağı'na."

Devasa bir dağ belirdi. Neredeyse tüm perdeyi kaplıyordu, üç kahramanın gölgesi yanında minicik kalıyordu. Ama kahramanlar dağa tırmandıkça zirve gittikçe küçüldü, en tepede düz zemine ulaşana dek yol gittikçe düzleşti.

"Tianshan Dağı'nın tepesine uzanan merdiven yedi bin basamaklıdır. En tepede, en güçlü kartalın bile zirvede dolanamayacağı yükseklikte bir tapınak vardır. Kahramanlar, bu tapınaktan geçerek göklere vardılar ve tanrıların evi olan Panteon'a ulaştılar."

Üç kahraman şimdi, Akademi'nin girişindekine benzeyen bir kapıya yaklaşıyordu. Kapı, kahramanların boyunun iki katıydı, detaylı kelebek ve kaplan desenleriyle bezenmişti. Kapıyı koruyan tosbağa onların geçmesine izin verirken başını eğdi.

"İçlerinde en güçlüsü olan ilk kahraman, Ejderha Lordu tarafından çağrılmıştı. Kahraman, arkadaşlarından bir baş daha uzundu. Sırtı geniş, kolları ağaç gövdeleri gibiydi. Tanrılar, onun lider olmasına karar vermişti.

"'Ben Nikan'ın ordularını yöneteceksem özel bir kılıcım olmalı,' dedi ve Ejderha Lordu'nun önünde diz çöktü. Ejderha Lordu onu ayağa kaldırıp devasa bir kılıç verdi. Böylece o, Savaşçı oldu."

Savaşçı'nın silueti kocaman kılıcını başının üstünde savurup yere indirdi. Kılıcın değdiği yerden sarı kırmızı kıvılcımlar çıktı.

"İkinci kahraman, iki adamın arasında bir kadındı. Ejderha Lordu'nu, Kaplan Lordu'nu ve Aslan Lordu'nu geçti çünkü bunlar savaş tanrıları, yani erkeklerin tanrılarıydı. Dedi ki: 'Ben bir kadınım ve kadınlar, erkeklerden farklı silahlara ihtiyaç duyar. Kadının yeri savaşın göbeği değildir. Kadının savaş alanı aldatma ve baştan çıkarmadır.' Ve Salyangoz Tanrıça Nüwa'nın önünde

diz çöktü. Sözlerinden memnun olan Tanrıça Nüwa, ikinci kahramanı bir yılan kadar ölümcül, yılanların en hipnotize edicisi kadar büyüleyici yaptı. Böylece Engerek doğdu."

Engerek'in elbisesinin altından bir yılan çıkıp sürünerek vücuduna tırmandı ve omuzlarına yerleşti. İzleyenler bu zarif kukla hilesini alkışladı.

"Üçüncü kahraman içlerinde en alçakgönüllü olanıydı. Zayıf ve hastalıklıydı, hiç arkadaşları kadar ağır antrenman yapamamıştı. Ama sadıktı ve tanrılara adanmışlığından şaşmıyordu. Panteon'daki hiçbir tanrıdan bir şey istemedi, bunlara layık olmadığını biliyordu. Onun yerine onları içeri alan tosbağanın önünde diz çöktü.

"'Ben yalnızca arkadaşlarımı koruyacak güç ve ülkemi koruyacak cesaret istiyorum,' dedi. Tosbağa yanıtladı, 'İstediğini ve fazlasını elde edeceksin. Boynumdaki anahtarları al. Bu günden itibaren sen Bekçi'sin. Artık, tanrıların hayvanat bahçesine erişebilirsin. Orada her tür canlı var, güzel yaratıklardan nesiller önce yaşamış kahramanların katlettiği canavarlara kadar. Onları istediğin gibi yönetebilirsin.'"

Bekçi'nin gölgesi, cüppenin içindeki ellerini kaldırdı ve arkasında her şekil ve boyuttan hayvanlar belirdi. Ejderhalar. İblisler. Canavarlar. Karanlık bir kefen gibi Bekçi'nin etrafını sardılar.

"Dağdan indiklerinde, onları eğitmiş olan keşişler üçlünün yeteneklerinin tapınaktaki en yaşlı üstadı bile aştığını fark etti. Bu yetenekleri ağızdan ağıza yayıldı ve ülkenin dört bir yanındaki dövüş sanatçıları, üçlünün sıradışı becerileri karşısında saygıyla eğildi. Üçlü'nün ünü gittikçe arttı. Artık isimleri On İki Vilayet'te de biliniyordu ve Üçlü, her bir vilayetin Savaş Lordu'nu Tianshan Dağı'nın eteğinde düzenlenecek bir davete çağırdı."

Her biri bir başka vilayeti temsil eden on iki siluet perdede belirdi. Hepsinin miğferinin tepesinde, vilayetlerini temsil eden hayvanın şeklinde bir tüy vardı: Horoz, Öküz, Tavşan, Maymun ve diğerleri.

"Kibirli Savaş Lordları'nın hepsi diğer on birinin çağırıldığını görünce öfkeden kudurdu. Hepsi, Üçlü'nün yalnızca kendisini davet ettiğini sanmıştı. Savaş Lordları'nın en iyi olduğu konu entrikaydı, hemen Üçlü'den intikam alma planlarına başladılar."

Perde tekinsiz bir mor renge büründü. Savaş Lordları'nın gölgeleri, haince planlar kuruyor gibi kafa kafaya verdi.

"Ama yemeğin ortasında hareket edemez hâle geldiler. Engerek, içkilerine felç eden bir zehir katmıştı ve Savaş Lordları sorgum şarabından litrelerce içmişti. Hareketsiz edemez hâlde yerlerinde otururlarken Savaşçı ayağa kalkıp konuşmaya başladı: 'Bugün kendimi Nikan'ın İmparatoru ilan ediyorum. Bana karşı çıkarsanız sizi öldürür, topraklarınıza el koyarım. Ama bana katılırsanız, bayrağım altında savaşırsanız sizi statü ve güçle ödüllendiririm. Bir daha sınırlarınızı başka Savaş Lordları'ndan korumanız gerekmez. Bir daha hâkimiyet için savaşmazsınız. Benim komutamda hepiniz eşit olursunuz ve ben de bu ülkenin Kızıl İmparator'dan beri gördüğü en iyi lider olurum.'"

Savaşçı'nın gölgesi kılıcını gökyüzüne doğru kaldırdı. Kılıcın ucundan şimşek çıktı, göktekiler onu destekliyordu.

"Savaş Lordları bedenlerini kontrol edebilir hâle geldiğinde her biri yeni Ejderha İmparator'a hizmet etmeye ant içti. Böylece Nikan, tek damla kan dökülmeden birleşti. Yüzyıllardır ilk kez Savaş Lordları aynı bayrak altında savaşıyor, Üçlü'yü destekliyordu. Ve yakın tarihte ilk kez Nikan, Federasyon işgalcilerine karşı birleşmişti. Sonunda işgalcilerden kurtulduk. Ve İmparatorluk yeniden özgür kaldı.'"

Dağ manzarası silueti yeniden perdede belirdi ancak bu sefer ülke sarmal pagodalar, tapınaklar ve köylerle doluydu. İşgalcilerden arınmış bir ülkeydi. Tanrıların kutsadığı bir ülkeydi.

"Bugün, On İki Vilayet'in birliğini kutluyoruz," dedi kuklacı. "Üçlü'yü kutluyoruz. Ve onlara hediyeler veren tanrılara saygımızı sunuyoruz."

Çocuklar alkışlamaya başladı.

Çadırdan çıkarlarken Kitay kaşlarını çatmıştı. "Bu hikâyenin ne kadar korkunç olduğunu fark etmemiştim," dedi sessizce. "Küçükken Üçlü'nün çok zeki olduğunu sanıyorsun ama bu aslında zehir ve baskı hikâyesi. Her zamanki Nikara politikası."

"Nikara politikası hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Rin.

"Benim var." Kitay yüzünü buruşturdu. "Babam sarayda olan her şeyi bana anlatıyor. Her şey aynı kuklacının dediği gibi. Savaş

Lordları sürekli birbirinin boğazına yapışmış, İmparatoriçe'nin dikkatini çekmeye çalışıyor. Acınası."

"Nasıl yani?"

Kitay gergin görünüyordu. "Savaş Lordları'nın birbiriyle savaşmakla meşgul olduğu için Haşhaş Savaşları sırasında Mugen'in ülkeyi yakıp yıkmasına göz yumduğunu biliyorsun ya? Babam bunun tekrarlandığını düşünüyor. Yim'in ilk derste söylediğini hatırlıyor musun? Haklıydı. Mugen sessizce adasında oturup beklemiyor. Babam çok yakında tekrar saldıracaklarını düşünüyor ve Savaş Lordları'nın bu tehdidi yeterince ciddiye almadığından endişeli."

İmparatorluk'un bölünmesi, Akademi'deki her üstadın canını sıkıyor gibiydi. Milisler teknik olarak İmparatoriçe'nin kontrolü altında olsa da on iki bölüğün askerleri genellikle kendi vilayetlerinden geliyordu ve bölükler bölgesel Savaş Lordları'ndan emir alıyordu. Ve bölgeler arası ilişkiler hiçbir zaman iyi olmamıştı – Rin, Sinegard'a gelene dek kuzeyin güneyi ne kadar hor gördüğünü fark etmemişti.

Ama Rin siyasetten bahsetmek istemiyordu. Bu tatil, uzun zamandır rahatlayabildiği tek zamandı ve yaklaşan savaş gibi, durdurmak için elinden bir şey gelmeyen konulara kafa yormak istemiyordu. Hâlâ gölge oyununun büyüsünün etkisindeydi ve Kitay'ın ciddi konuları bir kenara bırakmasını diledi.

"Panteon'la ilgili kısmı sevdim," dedi bir süre sonra.

"Tabii ki sevdin. Tamamen kurgusal olan tek kısım o."

"Öyle mi ama?" diye sordu Rin. "Üçlü'nün şaman olmadığını kim söylemiş?"

"Üçlü, dövüş sanatçılarıydı. Siyasetçiydi. Çok yetenekli askerlerdi ama Şamanizm kısmı yalnızca abartı," dedi Kitay. "Nikaralar savaş hikâyelerini süslemeyi seviyor, biliyorsun."

"Ama bu hikâyeler nereden çıkıyor?" diye üsteledi Rin. "Üçlü'nün güçleri bir çocuk masalı için fazla spesifik. Güçleri yalnızca bir mitten ibaretse nasıl oluyor da mit hiç değişmiyor? Üçlü'yü Tikany'de bile anlatıyorlar. Hikâye, farklı bölgelerde de olsa hiç değişmiyor. Her yerde Bekçi, Savaşçı ve Engerek'ler."

Kitay omuz silkti. "Bir şairin hayal gücü kuvvetliymiş ve hikâyeler tutmuş. İnanması çok da zor değil. En azından şamanların varlığına inanmaktan kolay."

"Ama daha önceleri şamanlar vardı," dedi Rin. "Kızıl İmparator Nikan'ı fethetmeden önce."

"Buna dair kanıt yok. Yalnızca hikâyeler."

"Kızıl İmparator'un kâtipleri ithal edilen her bir muz demetine kadar kayıt tutmuş," diye karşı çıktı Rin. "Düşmanlarını abartacak değiller ya."

Kitay şüpheci görünüyordu. "İyi de bu, Üçlü'nün şaman olduğu anlamına gelmiyor. Ejderha İmparator öldü, İkinci Haşhaş Savaşı'ndan beri de Bekçi'yi gören olmadı."

"Belki yalnızca saklanıyordur. Bir yerlerde bir sonraki saldırıyı bekliyordur. Ya da –belki– ya Cikelar şamansa?" Bu fikir birden aklına gelmişti. "Bu yüzden onlar hakkında bir şey bilmiyoruz. Belki de kalan son şaman—"

"Cikelar yalnızca katil," diye çıkıştı Kitay. "Bıçaklar, öldürür ve zehirlerler. Tanrılarla iletişim kurmazlar."

"Senin bildiğin kadarıyla," dedi Rin.

"Bu şaman olayına cidden kafayı taktın, öyle mi?" diye sordu Kitay. "Bu yalnızca bir masal, Rin."

"Kızıl İmparator'un kâtipleri bir masal hakkında bu kadar detaylı kayıt tutmazdı."

Kitay iç çekti. "Bu yüzden mi kendini İrfan'a adadın? Şaman olabileceğini mi düşünüyorsun? Tanrılarla konuşabileceğini mi sanıyorsun?"

"Tanrılara inanmıyorum," dedi Rin. "Ama güce inanıyorum. Ve şamanların, kalanımızın nasıl ulaşılacağını bilmediği bir güce erişimi olduğuna inanıyorum. Ve öğrenmenin hâlâ mümkün olduğuna."

Kitay başını salladı. "Sana şamanların ne olduğunu söyleyeyim. Bir dönem, bazı dövüş sanatçıları o kadar güçlüymüş ki onlar dövüşleri kazandıkça hikâyeleri yayılmış. Muhtemelen bu hikâyeleri, düşmanlarını korkutacağını düşünerek kendileri de teşvik etmişlerdir. Üçlü'nün şaman olduğu hikâyelerini İmparatoriçe'nin kendisi uydurduysa şaşırmam. Çünkü buna şu an çok ihtiyacı var. Savaş Lordları huzursuzlanmaya başladı, birkaç yıl içinde darbe bile olabilir. Ama o gerçekten Engerek'se Savaş Lordları'nı yola getirmek için neden devasa yılanlar çağırmadı?"

Rin bu teoriye karşı argüman bulamadığından sessizce teslim oldu. Kitay'la tartışmak bir süre sonra anlamsız hâle geliyordu. Kendi mantığına, çoğu şey hakkındaki ansiklopedik bilgisine o kadar güveniyordu ki mantığındaki boşlukları görmekte zorlanıyordu.

"Kuklacının İkinci Haşhaş Savaşı'nı nasıl *kazandığımızı* çok çabuk atladığı dikkatimi çekti," dedi Rin bir süre sonra. "Speer. Katliam. Bir gecede binlerce ölü."

"Yani, sonuçta bu bir çocuk masalı," dedi Kitay. "Ve soykırım biraz can sıkıcı."

Rin ve Kitay sonraki iki günü tembellik yapıp Akademi'de fırsat bulamadıkları her şeyi yaparak geçirdiler. Satranç oynadılar. Bahçede yayılıp bulutları izlediler ve sınıf arkadaşlarının dedikodusunu yaptılar.

"Niang sevimli," dedi Kitay. "Venka da öyle."

"Venka geldiğimizden beri Nezha'ya kafayı takmış durumda," dedi Rin. "Bunu ben bile görebiliyorum."

Kitay kaşlarını oynattı. "*Senin* de Nezha'ya kafayı taktığın söylenebilir."

"İğrenç olma."

"*Öylesin* ama. Bana hep onu soruyorsun."

"Çünkü merak ediyorum," dedi Rin. "Sunzi düşmanını tanımanı söyler."

"Sunzi'yi siktir et. Yakışıklı olduğunu düşünüyorsun."

Rin, satranç tahtasını kafasına fırlattı.

Kitay'ın ısrarı üzerine Lan onlara karabiberli acı güveç yaptı ve lezzetli olmasına rağmen Rin ilk defa yemek yerken biraz ağladı. Ertesi günün çoğunu tuvalette, yanan bir rektumla geçirdi.

"Speerlılar da böyle mi hissetmişti sence?" diye sordu Kitay. "Ya hayatını Anka'ya adamanın bedeli yaşam boyu yakıcı ishalse?"

"Anka kindar bir tanrı," diye inledi Rin.

Kitay'ın babasının dolabındaki tüm şarapları tadıp sarhoş oldular, başları dönüyor, kendilerini harika hissediyorlardı.

"Nezha ve ben çocukluğumuzun çoğunu bu dolabı yağmalayarak geçirdik. Bunu dene." Kitay ona ufak, seramik bir şişe uzattı. "Beyaz sorgum şarabı. Yüzde elli alkol."

Rin zorla yutkundu. İçki, boğazını yakarak midesine indi.

"Bu sıvı ateş," dedi Rin. "Bu, şişelenmiş güneş. Bu, Speerlıların içkisi."

Kitay kıs kıs güldü.

"Nasıl yaptıklarını bilmek ister misin?" diye sordu. "Gizli bileşeni idrar."

Rin şarabı tükürdü.

Kitay güldü. "Artık yalnızca alkali tozu kullanıyorlar. Ama öfkeli bir görevlinin Kızıl İmparator'un damıtma tesisinin her yerine işediği söylenir. Kızıl İmparator döneminin yanlışlıkla yapılmış en iyi keşfi."

Rin yüzüstü yatıp yandan ona baktı. "Neden Yuelu Dağı'nda değilsin? Bir bilge olman lazım. Her şey hakkında çok şey biliyorsun."

Kitay herhangi bir konuyla ilgili saatlerce konuşabilirdi ama derslerine ilgi göstermiyordu. Fotoğrafik hafızası çalışmayı gereksiz hâle getirdiği için Sınavlar'ı kolayca geçmişti ama Turnuva tehlikeli hâle geldiği an Nezha'ya teslim olmuştu. Kitay çok zekiydi ama Sinegard'a ait değildi.

"İstedim," diye itiraf etti Kitay. "Ama babamın tek oğluyum. Ve babam savunma bakanı. Başka ne seçeneğim var ki?"

Rin şişeyle oynadı. "O zaman tek çocuksun?"

Kitay başını salladı. "Ablam var. Kinata. Şimdi Yuelu'da – toprak falı ya da öyle bir şey okuyor."

"*Toprak falı* mı?"

"Binaların ve objelerin sanatsal yerleştirilme biçimi." Kitay ellerini havada salladı. "Estetikle falan ilgili. Tek hedefin önemli biriyle evlenmekse önemli bir konu sanırım."

"Hakkındaki her kitabı okumadın mı yani?"

"Sadece ilginç konuları okuyorum." Kitay da yüzüstü döndü. "Sen? Kardeşin var mı?"

"Yok," dedi Rin. Sonra kaşlarını çattı. "Aslında var. Niye öyle dedim bilmiyorum. Erkek kardeşim var – yani, üvey kardeş. Kesegi. On yaşında. *Öyleydi* gerçi. Şimdi on bir yaşında sanırım."

"Onu özlüyor musun?"

Rin dizlerini göğsüne doğru çekti. Birden midesi kötü olmaya başlamıştı. "Hayır. Yani – bilmiyorum. Ben evden ayrıldığımda

çok küçüktü. Ona ben bakardım. Artık bakmak zorunda kalmadığıma memnunum."

Kitay tek kaşını kaldırdı. "Ona mektup yazdın mı?"

"Hayır." Tereddüt etti. "Neden bilmiyorum. Sanırım Fanglerin benden haber almak istemeyeceğini varsaydım. Ya da beni unutmasının daha iyi olduğunu düşündüm."

Başlangıçta en azından Eğitmen Feyrik'e yazmak istemişti ama Akademi'de işler öyle kötü gitmişti ki olanları ona anlatmaya içi elvermemişti. Sonra, zaman geçtikçe dersleri ağırlaşmış, kasabasını düşünmek o kadar canını yakmaya başlamıştı ki düşünmeyi bırakmıştı.

"Orada olmayı sevmiyordun, ha?" diye sordu Kitay.

"Bunun hakkında düşünmeyi sevmiyorum," diye mırıldandı.

Tikany'yi hiç düşünmek istemiyordu. Hiç orada yaşamamış gibi – hayır, Tikany hiç var olmamış gibi davranmak istiyordu. Çünkü geçmişini silerse şimdiki zamanda kim olmak istediğini kendi şekillendirebilirdi. Öğrenci. Bilge. Asker. Önceden olduğu kişi hariç herhangi biri.

Yaz Festivali, Sinegard şehir merkezinde bir geçit töreniyle sonlandı.

Rin, tören alanına Chen Hanesi üyeleriyle birlikte gitti – Kitay'ın babası ve zarif annesi, iki amcası ve eşleri, bir de ablası. Rin, bütün aileyi bordo ve altın renklerine bürünmüş hâlde görene dek Kitay'ın babasının ne kadar önemli biri olduğunu unutmuştu.

Kitay birden Rin'in dirseğini yakaladı. "Soluna bakma. Benimle konuşuyormuş gibi yap."

"Ama seninle *konuşuyorum* zaten." Rin hemen soluna baktı.

Ve gümüş ve gök mavisi giysiler giyen bir kalabalığın içinde Nezha'yı gördü. Cüppesinin sırtına Yin Hanesi'nin amblemi olan kocaman bir ejderha işlenmişti.

"Ah." Rin başını çevirdi. "Gidip şurada dursak olur mu?"

"Evet, hadi."

Kitay'ın tombul ikinci amcasının arkasına güvenle geçtiklerinde Rin, Yin Hanesi'nin üyelerine gözlerini dikti. Kendini Nezha'nın biri kadın biri erkek olan, yaşça daha büyük iki ver-

siyonuna bakarken buldu. İkisi de yirmili yaşlarının sonunda ve çok çekiciydi. Nezha'nın tüm ailesi duvardaki portrelere aitmiş gibiydi – gerçek insanlardan çok, insanın idealize edilmiş hâline benziyorlardı.

"Nezha'nın babası gelmemiş," dedi Kitay. "İlginç."

"Neden?"

"Çünkü o Ejderha Savaş Lordu," dedi Kitay. "On İki'den biri."

"Belki hastadır," dedi Rin. "Belki de geçit törenlerinden senin kadar nefret ediyordur."

"Ama ben buradayım, değil mi?" Kitay manşetleriyle oynadı. "Yaz Geçit Töreni'ni öylece *kaçıramazsın*. On İki Vilayet'in birlikteliğinin simgesi bu. Bir yıl babam bacağını kırmıştı ama yine de ağrı kesicilerini falan alıp geldi. Yin Hanesi'nin başı burada değilse bunun bir anlamı vardır."

"Belki utanmıştır," dedi Rin. "Oğlunun Turnuva'yı kaybetmesine öfkelenmiştir. İnsan içine çıkamayacak kadar utanç doludur."

Kitay hafifçe gülümsedi.

Sabah havasını yaran borazan sesinin ardından hizmetçilerden biri tören alayının toplanması için çağrıda bulundu.

Kitay, Rin'e döndü. "Şey, bilmiyorum, yani katılma iznin..."

"Hayır, sorun yok," dedi Rin. Tabii ki Chen Hanesi'nin arabasında gitmeyecekti. Kitay'ın ailesinden değildi, tören alayında işi yoktu. Kitay'ın utanarak bunu açıklamasına fırsat vermedi. "Ben sizi pazaryerinden izleyeceğim."

İnsanların arasından sağa sola dirsek atarak zorla geçen Rin, sonunda kalabalıktan kaçtı ve tören için toplanmış Sinegardlıların arasında ezilmeden, üstüne çıkıp geçit törenini izleyebileceği bir meyve tezgâhı buldu. Sazdan yapılma çatı çökmediği sürece tezgâhın sahibinin haberi olmazdı.

Geçit töreni, Kızıl İmparator zamanında yaşadığına inanılan efsanevi canlılardan oluşan Kutsal Hayvanat Bahçesi'ne saygı gösterisiyle başladı. Devasa ejderhalar ve aslanlar, kalabalığın arasında gezindi, figürlerin içinde saklanan dansçıların taşıdığı sopalarla yukarı aşağı salınıyorlardı. Onlar hareket ederken aynı ritimle, eşgüdümlü gök gürültüleri gibi, havai fişekler patladı.

Sonra, uzun sopaların ucunda dikkatle ateşe verilmiş devasa bir figür ortaya çıktı: Güney'in Kırmızı Anka'sı.

Rin, Anka'yı merakla izledi. Tarih kitaplarına göre Speerlıların tüm tanrılardan kutsal saydığı tanrıydı. Hatta, Speerlılar Nikaraların taptığı tanrılara hiç tapmamıştı. Speerlılar yalnızca Ankalarına tapmıştı.

Anka'yı takip eden yaratık Rin'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Aslan kafası, geyik boynuzları ve dört bacaklı bir yaratığın gövdesine sahipti; kaplan olabilirdi ama toynakları vardı. Geçit töreninin ortasında sessizce süzüldü; oynatanlar davul çalmıyor, marşlar söylemiyor veya gelişini haber vermek için ziller çalmıyordu.

Rin, Tikany'de duyduğu hikâyeleri önündeki yaratıkla eşleştirene dek merakla izledi. Dünya üzerindeki yaratıkların en asili olan kirindi bu. Kirinler, ancak şanlı bir lider öldüğünde ve ülke büyük tehlike altındaysa Nikan'da dolaşırdı.

Nihayetinde tören şanlı haneler geçidine dönünce Rin ilgisini kaybetti. Kitay'ın suratsızlığı dışında, kendi hanelerinin renklerine bürünmüş tahtırevanlar dolusu önemli insanlar geçidinin eğlenceli bir yanı yoktu.

Güneş tüm gücüyle parlıyordu. Rin'in şakaklarından ter damlıyordu. İçecek bir şeyi olmasını diledi. Yüzünü koluyla koruyarak geçit töreninin bitmesini beklemeye başladı ki Kitay'ı bulabilsin.

Sonra etrafındaki kalabalık bağırmaya başlayıp da muhafızlar ve müzisyenlerle çevrili altın ipekli bir tahtırevan göründüğünde Rin, İmparatoriçe'nin geldiğini anladı.

İmparatoriçe birçok yönden kusurluydu.

Yüzü tam simetrik değildi. Kaşları yay şeklinde, biri öbüründen hafifçe yüksekti; bu da sürekli alaycı görünmesine sebep oluyordu. Ağzı bile simetrik değildi, dudaklarının bir tarafı öbüründen daha yukarı kıvrıktı.

Ama yine de, şüphesiz, Rin'in hayatında gördüğü en güzel kadındı.

Geceden kara, kelebek kanatlarından parlak saçlarını betimlemek yeterli değildi. Ya da tüm Sinegardlıların dileyebileceğin-

den daha açık renk ve pürüzsüz olan tenini. Ya da az önce vişne yemiş gibi kıpkırmızı, kan rengi dudaklarını. Tüm bunlar teoride herhangi bir kadında bulunabilirdi, tek başlarına nefes kesici bile olabilirlerdi. Ama İmparatoriçe'de bunlar basit kaçınılmazlıklar, gündelik gerçeklerdi.

Venka onun yanında sönük kalırdı.

Gençlik, diye düşündü Rin, güzelliğin bir mübalağası. Bir filtredir; kişinin eksiklerini gizleyebilir, en sıradan özellikleri bile vurgulayabilir. Ama gençlik olmadan güzellik tehlikeliydi. İmparatoriçe'nin güzel olması için genç dudakların dolgunluğuna, genç yanakların pembeliğine, genç tenin yumuşaklığına ihtiyacı yoktu. Bu güzellik, bilenmiş bir kristal gibi keskindi. Bu güzellik ölümsüzdü.

Sonrasında Rin, İmparatoriçe'nin ne giydiğini hatırlayamıyordu. İmparatoriçe'nin konuşup konuşmadığını ya da onun bulunduğu tarafa el sallayıp sallamadığını hatırlamıyordu. İmparatoriçe'nin yaptığı hiçbir şeyi hatırlayamıyordu.

Yalnızca derin, siyah gözlerini, Üstat Jiang'ınki gibi ona boğulma hissi veren gözleri hatırlıyordu ama boğulmak böyle bir şeyse Rin, o parıldayan obsidiyen kuyulara bakmaya devam edebildiği sürece havaya ihtiyacı yoktu.

Bakışlarını uzaklaştıramıyordu. Bakışlarını uzaklaştırmayı *hayal bile edemiyordu.*

İmparatoriçe'nin tahtırevanı uzaklaşırken Rin, kalbinde bir sızı hissetti.

Bu kadın için krallıkları yıkardı. Onu cehennemin kapılarına kadar takip ederdi. Bu, onun hükümdarıydı. Bu, hizmet edeceği kişiydi.

BÖLÜM 9

"Fang Runin. Tikany, Horoz Vilayeti," dedi Rin. "İkinci sınıf çırak."

Kayıt memuru, okul kayıt belgesindeki isminin yanına Akademi'nin damgasını vurup ona üç set siyah tunik uzattı. "Hangi alan?"

"İrfan," dedi Rin. "Üstat Jiang Ziya ile."

Memur tekrar belgeye baktı. "Emin misin?"

"Eminim," dedi Rin ama nabzı hızlandı. Bir şey mi olmuştu?

"Hemen döneceğim," dedi memur, arkadaki ofise girip gözden kaybolurken.

Rin kayıt masasında beklerken gittikçe daha da tedirgin oldu. Jiang, Akademi'den ayrılmış mıydı? Kovulmuş muydu? Sinir krizi mi geçirmişti? Kampüs dışında haşhaş bulundurmaktan tutuklanmış mıydı? *Kampüste* haşhaş bulundurmaktan mı tutuklanmıştı yoksa?

Birden Sinegard'a kaydolduğu günü, onu kopya çekmekle suçlayan sınav gözetmenlerini hatırladı. Nezha'nın ailesi, vârislerinin şampiyonluğunu engellediği için onu şikâyet mi etmişti? Bu mümkün müydü?

Sonunda memur mahcup bir ifadeyle geri döndü.

"Özür dilerim," dedi. "Ama birileri kendini İrfan'a adamayalı uzun zaman oldu. Pazıbendinin ne renk olması gerektiğinden emin değiliz."

Sonunda, birinci sınıf üniformalarından kalan bir parça kumaşı alıp ona beyaz bir pazıbent yaptılar.

Ertesi gün dersler başladı. Alan seçiminden sonra da Rin zamanının yarısını diğer üstatlarla geçiriyordu. Alanındaki tek öğrenci o olduğundan Irjah'nın öğrencileriyle Strateji ve Dilbilim alıyordu. Tıp seçmemiş olmasına rağmen tüm ikinci sınıfların

Enro ile medikal triyaj dersi almasının zorunluğu olduğunu öğrenince canı sıkıldı. Tarih yerine Üstat Yim'le Dış İlişkiler dersi alıyordu. Jun hâlâ onu derslerine almıyordu ama Sonnen'le silah odaklı dövüş çalışabiliyordu.

Sabah dersleri sonunda bittiğinde Rin'in Jiang'la geçirecek yarım günü vardı. İrfan bahçesine çıkan merdivenleri koşarak tırmandı. Üstadıyla buluşma zamanıydı. Sorularına cevap bulma zamanıydı.

"Bana okuduğun alanı anlat," dedi Jiang. "İrfan nedir?"

Rin gözlerini kırptı. Bunu, Jiang'ın ona söylemesini ummuştu.

Rin neden İrfan seçtiğini birçok kez kendine açıklamaya çalışmıştı ama yalnızca belirsiz, döngüsel gerçekler mırıldanabilmişti.

Bu bir içgüdüydü. Kendisinin bildiği ama başkalarına kanıtlayamayacağı bir şeydi. İrfan okuyordu çünkü Jiang'ın bir güç kaynağına erişimi vardı, gerçek ve gizemli bir kaynağa. Çünkü kendisi de Turnuva'da o kaynağa ulaşmıştı. Çünkü ateş onu tüketmiş, dünyası kırmızıya bürünmüş, kontrolünü kaybetmiş ve okuldaki herkesin deli olarak gördüğü adam tarafından kurtarılmıştı.

Perdenin öteki yanını görmüştü ve şimdi merakı o kadar coşmuştu ki ne olduğu anlayamazsa delirecekti.

Bu, ne yaptığını bildiği anlamına gelmiyordu.

"Tuhaf şeyler," dedi. "Tuhaf şeyleri öğreniyoruz."

Jiang tek kaşını kaldırdı. "Ne kadar açıklayıcı."

"Bilmiyorum," dedi Rin. "Buradayım çünkü seninle çalışmak istiyorum. Sınavlar'da olan şey yüzünden. Neye giriştiğimi bilmiyorum."

"Ah, biliyorsun." Jiang işaretparmağını kaldırıp alnında, gözlerinin tam ortasında bir noktaya dokundu. Bu, içindeki ateşi söndürdüğü noktaydı. "Bilinçaltında, zihninin derinliklerinde, gerçekleri biliyorsun."

"Ben Turnuva'da—"

"Turnuva'da ne olduğunu bilmek istiyorsun." Jiang başını yana eğdi. "Olan şu: Bir tanrıyı çağırdın ve tanrı cevap verdi."

Rin yüzünü buruşturdu. Yine mi tanrılar? Bütün tatil boyunca cevap almayı ummuştu, döndüğünde Jiang'ın bir şeyleri açıklığa kavuşturacağını düşünmüştü ama şimdi kafası her zamankinden daha karışıktı.

Jiang, o itiraz edemeden elini kaldırdı. "Bunların ne anlama geldiğini henüz bilmiyorsun. Ringde olanları bir daha tekrar edip edemeyeceğini bilmiyorsun. Ama şimdi cevap alamazsan, açlığın seni tüketeceğini ve zihninin çökeceğini biliyorsun. Öbür tarafı gördün ve boşlukları doldurana dek huzur bulamayacaksın. Değil mi?"

"Evet."

"Sana olan, Kızıl İmparator'dan önce, Nikara şamanları ne yaptıklarını bilmiyorken sık görülen bir şeydi. Devam etseydi delirirdin. Ama ben bunun olmayacağından emin olmak için buradayım. Aklının başında kalmasını sağlayacağım."

Rin, düzenli olarak kampüste kıyafetsiz gezinen bir adamın bunu nasıl bu ciddiyetle söyleyebildiğini merak etti.

Ve ona güvenmesinin kendisiyle ilgili ne anlattığını.

Jiang'la ilgili her şeyde olduğu gibi öğrenim de parça parçaydı. Rin'in Sınavlar'dan önce öğrendiği üzere Jiang önce yapmayı, sonra açıklamayı seviyordu, o da açıklamaya karar verirse. Rin yanlış soruyu sorarsa istediği cevabı alamayacağını baştan öğrenmişti. "Bunu soruyor olman," diyordu Jiang, "öğrenmeye hazır olmadığını gösteriyor."

Bu yüzden çenesini kapayıp onu takip etmeyi öğrenmişti.

Jiang, başlangıçta talepleri sıradan ve anlamsız görünse de onun için dikkatle bir temel hazırlamıştı. Tarih kitabını eski Nikaracaya çevirmesini, sonra da geri çevirmesini istemişti. Sonbaharda, serin bir öğle sonrasında akarsuya çömelip çıplak elleriyle minik balıklar yakalatmıştı. Her dersin ödevini baskın olmayan sol eliyle yapmasını talep etmişti ve bu yüzden tüm makalelerini iki kat sürede, çocuksu bir el yazısıyla yazmıştı. Bir ay boyunca günlerini yirmi beş saate çıkarmıştı. İki hafta boyunca gececi yaşamasını talep etmişti, böylece tek gördüğü gece göğü ve tuhaf bir biçimde sessiz Sinegard'dı, üstelik diğer derslerini kaçırdığından şikâyet ettiğinde de hiç umursamamıştı. Uyumadan ne

kadar durabileceğini denetmişti. Uyanmadan ne kadar gidebileceğini denetmişti.

Rin, aydınlanmanın öbür uçta onu beklediğini umarak şüphelerini bastırmış, gözlerini yumup Jiang'ın talimatlarını yerine getirmişti. Ama aslında gözleri tamamen kapalı değildi çünkü diğer uçta ne olduğunu biliyordu. Her gün, aydınlanmanın kanıtı önünde duruyordu.

Çünkü Jiang, hiçbir insanın yapmasının mümkün olmaması gereken şeyler yapabiliyordu.

İlk seferinde, kaslarının tekini bile oynatmadan ayakucundaki yaprakları havalandırıp döndürmüştü.

Rin, bunun rüzgârdan olduğunu düşünmüştü.

Sonra Jiang bunun kendi kontrolünde olduğunu kanıtlamak için aynı şeyi tekrar tekrar yapmıştı.

"Siktir," dedi Rin ve tekrarladı. "Siktir. Siktir. Siktir. Nasıl. Nasıl?"

"Kolay," dedi Jiang.

Rin'in ağzı açık kalmıştı. "Bu... bu dövüş sanatı değil, bu..."

"Bu ne?" diye üsteledi Jiang.

"Doğaüstü."

Jiang çok kendini beğenmiş göründü. "Doğaüstü, dünya anlayışına uymayan her şeyi tarif eden bir kelimedir. İnanmayışını bir kenara bırakmanı istiyorum. Bunların mümkün olduğunu kabullenmeni istiyorum."

"Senin *tanrı* olduğuna inanmamı mı istiyorsun?"

"Saçmalama. Tanrı falan değilim," dedi Jiang. "Uyanmış bir ölümlüyüm ve farkındalık, beraberinde güç getirir."

Rüzgârın ulumasını sağlayabiliyordu. Yalnızca onlara işaret ederek ağaçları hışırdatabiliyordu. Dokunmadan, suda dalgalanmalar yaratabiliyordu ve bir fısıltıyla gölgelerin kıvranıp gıcırdamasına sebep olabiliyordu.

Rin, Jiang'ın yalnızca mümkün olduklarını söylese inanmayacağı için bunları ona gösterdiğini fark etti. Ona, mümkün olan şeylerden bir arka plan yaratıyordu, yeni bir kavram ağı örüyordu. Düşmenin ne demek olduğunu bilmeyen bir çocuğa yer çekimi nasıl anlatılırdı?

Bazı doğrular ezberle öğrenilirdi, tarih kitapları ve gramer

dersleri gibi. Bazısınınsa yavaş yavaş işlenmesi, her şeyin düzeninin kaçınılmaz bir parçası olduğu için doğruya dönüşmesi gerekiyordu.

Kabul edilirliği güç belirler, demişti Kitay bir keresinde. Bu, dünyanın yapısı için de geçerli miydi?

Jiang, Rin'in gerçeklik anlayışını değiştirdi. İmkânsız şeyleri gerçekleştirerek maddesel dünyaya yaklaşımını yeniden yarattı.

Bu sefer kolaydı çünkü Rin inanmaya hevesliydi. Algılarına meydan okuyan bu gerçeklikleri fazla alışma travması yaşamadan kabullendi. Travmatik olan kısım çoktan yaşanmıştı. Ateşin onu tükettiğini hissetmişti. Yanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bunu hayal etmemişti. Yaşamıştı.

Jiang'ın ona gösterdiklerine, sırf daha önceden bildiklerine uymadığı için karşı çıkmaya direnmeyi öğrendi. Şaşırmamayı öğrendi.

Turnuva'daki deneyimi dünya anlayışında kocaman bir delik açmıştı ve bu deliği Jiang'ın kapatmasını bekliyordu.

Bazen, doğru soruya yaklaşırsa Jiang onu cevabı kendisi bulması için kütüphaneye gönderiyordu.

Ona daha önce İrfan'ın nerede uygulandığını sorduğunda Rin'i tuhaf ve esrarlı olan şeylerin peşine düşmeye yollamıştı. Güney adalarındaki kadim rüya gezginleri ve bitki ruhlarını iyileştirme ritüelleri üzerine metinler okutmuştu. Kuzeydeki Tepediyar'daki şamanlar, transa geçişleri ve ruhlarının kartalların bedenlerinde gezişiyle ilgili detaylı makaleler yazdırmıştı. Yıllar boyunca kâhin olduğunu iddia etmiş olan Nikara köylülerinin beyanlarını inceletmişti.

"Bu insanları nasıl tanımlarsın?" diye sordu.

"Tuhaflıklar. Yetenekleri olan veya yeteneği varmış gibi davranan kişiler." Bunun dışında bu insanları birbirine bağlayan bir şey görememişti. "Sen nasıl tanımlarsın?"

"Onlara şaman derdim," dedi Jiang. "Tanrılarla konuşanlar."

Tanrılar derken neyi kastettiğini sorduğunda Rin'i din üstüne çalıştırmıştı. Sadece Nikara dini değil – zamanın başlangıcından beri dünyanın dört bir yanında inanılmış tüm dinler.

"Biri tanrılar dediğinde neyi kastediyor ki?" diye sordu Jiang.

"Neden tanrılarımız var? Toplumda ne işe yarıyorlar? Bu soruları kurcala. Bana cevaplarını bul."

Bir hafta sonra Rin, Nikara ve Hesperya dinî uygulamalarının farklılıklarıyla ilgili harika olduğunu düşündüğü bir rapor sunmuştu. Sonuçlarını, İrfan bahçesinde gururla Jiang'a sunmuştu.

Hesperyalıların yalnızca bir kilisesi vardı. Tek bir kutsal varlığa inanıyorlardı: Kutsal Yaratıcı. İnsan suretinde, ölümlü her şeyden ayrı tuttukları bir tanrı. Rin bu tanrının, Yaratıcı'nın, Hesperya hükümetinin düzeni sağlamak için kullandığı bir araç olduğunu savunmuştu. Kutsal Yaratıcı Tarikatı'nın siyasi makamının olmadığını ama Hesperya hükümetinden daha fazla kültürel kontrolünün olduğunu belirtmişti. Hesperya'da, her biri kendi vilayetinde mutlak güç sahibi olan savaş lordları bulunmadığı için, hukukun üstünlüğü ahlak kaidelerini yayan efsanelerle desteklenmeliydi.

İmparatorluk ise aksine, Rin'in deyişiyle batıl inançlı ateistlerin ülkesiydi. Tabii ki Nikan'da bolca tanrı vardı. Ama Fangler gibi, Nikaraların çoğu yalnızca işlerine geldiğinde dindardı. İmparatorluk'un gezgin keşişleri azınlıktaydı ve gücü elinde tutan kurumun bir parçası olmaktansa geçmişin anımsatıcılarıydı.

Nikan'da tanrılar efsanelerin kahramanları, kültürel semboller; düğün, doğum veya ölüm gibi önemli olaylarda anılacak simgelerdi. Nikara halkının hislerinin kişileştirmeleriydi. Ama kimse Mavi Ejder'e tütsü yakmayı unutursan gerçekten şansının kötü gideceğine inanmıyordu. Kimse gerçekten Ulu Tosbağa'ya dua ederek sevdiklerini güvende tutabileceğini düşünmüyordu.

Nikaralar yine de ritüellerini gerçekleştiriyor, alışkanlıklarından vazgeçmiyordu çünkü bu, onların talihlerinin gelgitleriyle ilgili endişelerini dindirmelerine yardımcı oluyordu.

"Ve bu yüzden din, doğuda da batıda da yalnızca sosyal bir kavram," diye bağladı Rin. "Tek fark, kullanım amacı."

Jiang, sunumu boyunca onu dikkatle dinledi. Sunum bitince çocuklar gibi yanaklarını şişirip üfledi ve şakaklarını ovuşturdu. "Yani Nikara dininin yalnızca bir batıl inanç olduğuna mı inanıyorsun?"

"Nikara dini, gerçek olamayacak kadar gelişigüzel," dedi Rin. "Dört Ana Tanrı var – Ejderha, Kaplan, Tosbağa ve Anka. Sonra ye-

rel günlük tanrılar var, kasaba koruyucu tanrılar, hayvan tanrıları, nehir tanrıları, dağ tanrıları..." Parmaklarıyla saydı. "Nasıl hepsi bir arada var olabilir? Hâkimiyet için rekabet eden bunca tanrıyla ruhlar âlemi nasıl olabilir? En iyi açıklama, Nikan'da 'tanrı' dediğimizde hikâyelerden bahsediyor oluşumuz. Daha fazlası değil."

"Yani tanrılara inanmıyor musun?" diye sordu Jiang.

"Tanrılara her Nikara kadar inanıyorum," diye yanıtladı Rin. "Tanrılara kültürel bir kavram olarak inanıyorum. Metafor olarak. Başka bir şey yapamadığımızda bizi güvende tutmaları için başvurduğumuz şeyler, nevrozlarımızın dışavurumu olarak. Ama var olduklarına içtenlikle inandığım şeyler olarak değil. Evren için gerçek sonuçlar doğuran şeyler olarak değil."

Bunu ifadesiz bir yüzle söyledi ama abartıyordu.

Çünkü bir şeylerin gerçek olduğunu biliyordu. Bir şekilde, maddesel dünyada var olandan fazlası olduğunu biliyordu. Görünmeye çalıştığı kadar şüpheci değildi.

Ama Jiang'ın bir şeyi açıklamasını sağlamanın en iyi yolu radikal bir şekilde taraf tutmaktı çünkü Rin iki uçtan birini savunduğunda Jiang da cevap olarak en güzel argümanlarını öne sürüyordu.

Henüz oltaya takılmamıştı, bu yüzden Rin devam etti: "Eğer ilahi bir yaratıcı, bir ahlaki otorite varsa, neden iyi insanların başına kötü şeyler geliyor? Ve insanlar bu kadar kusurlu yaratıklarsa neden bu tanrı insanları yaratsın ki?"

"Ama hiçbir şey ilahi değilse, neden mitolojik figürlere tanrısal statü yüklüyoruz?" diye karşı çıktı Jiang. "Neden Ulu Tosbağa'ya selam duruyoruz? Salyangoz Tanrıça Nüwa'ya? Neden kutsal panteonda tütsüler yakıyoruz? Herhangi bir dine inanmak fedakârlık gerektirir. Neden fakir, çulsuz bir Nikara çiftçisi bir hikâyeden ibaret olduğunu bildiği varlıklar için fedakârlık yapsın ki? Ne çıkarı olur? Bu uygulamalar nasıl başladı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Rin.

"O zaman öğren. Kâinatın doğasını araştır."

Rin, binlerce yıldır filozofların ve teologların cevap aradığı soruların cevaplarını bulmasını istemesinin mantıksız olduğunu düşünse de kütüphaneye yine döndü.

Geri döndüğünde kafasında daha da çok soru vardı. "Ama

tanrının varlığı veya yokluğu beni nasıl etkiliyor? Evrenin nasıl yaratıldığının ne önemi var?"

"Çünkü evrenin bir parçasısın. Çünkü varsın. Ve gerçekliğin geniş ağında dinini bile anlamayan ufacık bir varlıktan fazlası olmak istiyorsan araştıracaksın."

"Neden araştırayım ki?"

"Çünkü güç istediğini biliyorum." Jiang, yine Rin'in alnına dokundu. "Ama ne olduklarını anlamazsan tanrılardan nasıl güç çekebilirsin?"

Jiang'ın talimatlarıyla Rin, kütüphanede çoğu beşinci sınıf bir çıraktan bile daha çok vakit geçiriyordu. Hocası ona her gün yazı ödevleri veriyordu ve konu, saatler süren bir konuşmadan çıkmış oluyordu. Jiang ondan aralarında yüzyıllar olan, farklı alanlarda ve farklı dillerde yazılmış metinlerdeki bağlantıları bulmasını istiyordu.

"Seejin'in *ki*'nin insan solunum yollarıyla aktarımı teorisinin Speerlıların ölülerinin küllerini soluma uygulamasıyla ilgisi ne?"

"Nikara tanrıları listesi zamanla nasıl değişti ve bu değişimin tarihin farklı noktalarında farklı Savaş Lordları'nın yüksek mevkilere gelmesiyle alakası ne?"

"Federasyon hükümdarlarına ne zaman kutsal bir varlık olarak tapmaya başladı ve neden?"

"Din ve devlet ayrımı ilkesi Hesperya politikasını nasıl etkiliyor? Ve bu ilke neden ironik?"

Jiang, Rin'in zihnini parçalara bölüp yeniden birleştiriyor, sonra beğenmeyip tekrar parçalıyordu. Zihinsel kapasitesini Irjah'nın zorladığı kadar zorluyordu. Ama Irjah, Rin'in zihnini bilindik parametreler dahilinde zorluyordu. Ödevleri Rin'in zaten aşina olduğu alanlardaki becerisini artırıyordu. Jiang ise zihnini yeni boyutlara açılmaya zorluyordu.

Temelde, ona bir domuzu dağın tepesine taşıtmanın zihinsel eşdeğerini yapıyordu.

Rin, her komutuna uyuyor ve ona nasıl bir dünya görüşü aşılamaya çalıştığını merak ediyordu. Ona, dünyanın işleyişiyle ilgili bildiği her şeyin yanlış olduğu dışında ne öğretmeye çalıştığını merak ediyordu.

***

Meditasyon en kötüsüydü.

Jiang dönemin üçüncü ayında artık Rin'in her gün bir saati onunla meditasyon yaparak geçireceğini açıkladı. Rin bunu bazen hangi yılda olduklarını veya kendi ismini unuttuğunu gibi unutmasını umuyordu.

Ama Jiang koyduğu tüm kuralların içinde, buna sadık kalmayı seçti.

"Her sabah bahçede bir saat hareketsiz oturacaksın."

Rin itaat etti. Bundan nefret etti.

"Dilini üst damağına yapıştır. Omurganın uzadığını hisset. Omurlarının arasındaki boşlukları hisseti. *Uyan!*"

Rin ani bir nefes alıp irkilerek uyandı. Jiang'ın alçak ve yumuşak sesi onu uyutuyordu.

Sol kaşının üstü kaşınıyordu. Kıpırdandı. Kaşırsa Jiang kızardı. Onun yerine kaşını olabildiğince kaldırdı. Kaşınması arttı.

"Kıpırdama" dedi Jiang.

"Sırtım ağrıyor," diye şikâyet etti Rin.

"Çünkü dik oturmuyorsun."

"Dövüşte incittim sanırım."

"Bence uyduruyorsun."

Beş dakika sessizlikle geçti. Rin, sırtını önce bir tarafa, sonra öbür tarafa büktü. Bir şey çıtladı. Rin yüzünü buruşturdu.

Korkunç derecede sıkılıyordu. Diliyle dişlerini saydı. Sonra ters taraftan başlayıp tekrar saydı. Ağırlığını kıçının bir tarafından öbürüne aktardı. Kalkmak, hareket etmek, zıplamak, herhangi bir şey yapmak istiyordu.

Bir gözünü açınca Üstat Jiang'ın gözlerini ona dikmiş olduğunu gördü.

"*Sabit*. Dur."

İtirazını bastırıp dediğini yaptı.

Meditasyon, yıllardır strese ve sürekli çalışmaya alışmış olan Rin'e zaman kaybı gibi geliyordu. Kıpırdamadan, zihnini bir şeyle meşgul etmeden oturmak yanlıştı sanki. Bu işkencenin altmış dakikası bir yana, üç dakikasına zor katlanıyordu. Düşünmemeye o kadar odaklanıyordu ki başaramıyordu çünkü hiçbir şey düşünmemeyi düşünmeye başlıyordu.

Öte yandan Jiang çok uzun zaman boyunca meditasyon yapabiliyordu. Bir heykel gibi hareketsiz ve huzurlu durabiliyordu. Hava gibiydi, sanki Rin ona yeterince odaklanmazsa dağılıp gidecekti. Sanki vücudunu burada bırakıp başka yere gitmişti.

Burnuna bir sinek konunca Rin şiddetle hapşırdı.

"Zamanı sıfırlıyorum," dedi Jiang sakince.

"Lanet olsun!"

Bahar Sinegard'a döndüğünde, hava Rin'in kışlık cüppelerine sarınmayı bırakabileceği kadar ısındığında, Jiang onu yakındaki Wudang sıradağlarına yürüyüşe çıkardı. Hiç konuşmadan, Jiang aşağıdaki vadinin tamamını gören güneşli bir girinti bulup durana kadar iki saat boyunca, öğlene dek sessizce yürüdüler.

"Bugünkü dersin konusu bitkiler." Yere oturdu, çantasını açıp içindekileri çimlerin üstüne boşalttı. Çantadan farklı bitkiler ve tozlar, koparılmış bir kaktüs dalı, tohum kesesi hâlâ üstünde olan parlak kırmızı haşhaş çiçekleri ve bir avuç güneşte kurutulmuş mantar döküldü.

"Kafayı mı bulacağız?" dedi Rin. "Ah, cidden kafayı bulacağız, değil mi?"

"*Ben* kafayı bulacağım," dedi Jiang. "Sen izleyeceksin."

Haşhaş" tohumlarını küçük bir taş kâsede tokmakla döverken anlatmaya başladı. "Bu bitkilerin hiçbiri Sinegard yerlisi değil. Bu mantarlar Tavşan Vilayeti'nin ormanlarında yetiştirildi. Onları başka yerde bulamazsın; tropikal iklimi severler. Bu kaktüs Kuzey sınırımızla Tepediyar arasındaki Baghra Çölü'nde yetişiyor. Bu toz, yalnızca güney yarıküredeki yağmur ormanlarında yetişen bir çalıdan elde ediliyor. Çalının meyveleri tatsız ve yapışkan. Ama uyuşturucu, bitkinin kurutulup öğütülen köklerinden yapılıyor."

"Ve bunların her birini Sinegard'da bulundurmak ölümle cezalandırılıyor," dedi Rin, birinin bundan bahsetmesi gerektiğini düşünmüştü.

"Ah. Kanunlar." Jiang ne olduğu belli olmayan bir yaprağı koklayıp attı. "Ne kadar elverişsiz. Ne kadar alakasız." Aniden Rin'e baktı. "Nikan uyuşturucu kullanımını neden hoş görmüyor?"

Bunu sık yapıyordu: Ona cevap vermeye hazırlanmadığı sorular soruveriyordu. Hızlı yanıt verir veya aceleci bir genelleme yaparsa karşı çıkıyor, Rin ne demek istediğini açıklayıp titizce savunmak zorunda kalana dek onu köşeye sıkıştırıyordu.

Rin buna artık alışmıştı, konuşmadan önce düşünüyordu. "Çünkü halüsinojenlerin kullanımı uçuk kafalarla, harcanan potansiyelle ve sosyal kaosla ilişkilendiriliyor. Çünkü uyuşturucu bağımlıları topluma katkı sağlayamıyor. Çünkü ülkemizde uyuşturucu kullanımı Federasyon'dan kalma bir hastalık."

Jiang yavaşça başıyla onayladı. "Güzel açıkladın. Buna katılıyor musun peki?"

Rin omuz silkti. Tikany'de bağımlılığın etkilerini bilecek kadar çok uyuşturucu batağı görmüştü. Neden kanunların bu kadar katı olduğunu anlıyordu. "Şu an katılıyorum," dedi dikkatlice. "Ama lafın bittiğinde fikrim değişecek sanırım."

Jiang yandan yandan sırıttı. "Doğadaki her şeyin çifte amacı vardır," dedi. "Haşhaşın sıradan birine ne yaptığını gördün. Ve bağımlılığı bildiğini göz önünde bulundurursak varsayımların mantıklı. Haşhaş insanı salaklaştırır. Yerel ekonomileri yok eder ve ülkeleri zayıflatır."

Bir avuç daha haşhaş tohumunu elinde tarttı. "Ama bu kadar yıkıcı olan bir şeyin aynı zamanda muhteşem potansiyeli de vardır. Haşhaş çiçeği halüsinojenlerin çifte etkisini gösteren en güzel şeydir. Haşhaşı üç şekilde biliyorsun. En sık kullanılan formu olan, pipoyla içilen afyon hâlindeki haşhaş insanı işe yaramaz yapar. Seni uyuşturup dünyadan koparır. Bir de aşırı bağımlılık yapan eroin var, bu da çiçeğin özütünden elde edilen tozdur. Ama tohumları? Bu tohumlar şamanların rüyalarını süsler. Bu tohumlar, zihninde barınan evrenin tamamına erişmeni sağlar."

Haşhaş tohumlarını bırakıp önündeki halüsinojenleri işaret etti. "Dünyanın dört bir yanındaki şamanlar yüzyıllar boyunca bilinç hâllerini değiştirebilmek için bitkileri kullandı. Tepediyar'daki şifacılar bu çiçeği ok gibi yukarı fırlayıp tanrılarla konuşmak için kullandı. Bu, seni Panteon'a girmeni sağlayacak bir transa sokar."

Rin'in gözleri büyüdü. İşte. Şimdi noktaları birleştiriyordu. Geçen altı aydaki araştırma ve meditasyonun amacını anlamaya

başlıyordu. Şimdiye dek iki ayrı konuyu araştırıyordu – şamanlar ve güçleri; tanrılar ve evrenin doğası.

Şimdi ise halüsinojenleri dahil ederek Jiang bu iki konuyu bir teoride birleştirmiş, halüsinojenler sayesinde tanrıların yaşadığı rüya âlemiyle ruhsal bağlantı kurulabileceğini öne sürmüştü.

Zihninde bu iki konu birbirine bağlanmaya başladı, sanki bir anda bir ağ örülmüştü. Jiang'ın oluşturduğu arka plan birden çok anlamlı gelmeye başlamıştı.

Bir taslağı vardı ama resmin tamamını henüz anlayamıyordu. Bir şeyler yerine oturmamıştı.

"Zihnimde barınan mı?" diye tekrar etti Rin dikkatle.

Jiang ona yan yan baktı. "*Entojen*in ne demek olduğunu biliyor musun?"

Rin başını iki yana salladı.

"İçindeki tanrının ortaya çıkışı anlamına gelir," dedi Jiang. Uzanıp alnındaki o noktaya dokundu yine. "Tanrının ve bireyin birleşimi."

"Ama biz tanrı değiliz," dedi Rin. Geçen haftayı kütüphanede Nikara dininin kökenini bulmaya çalışarak geçirmişti. Nikara dinsel mitolojisi ölümlü ve ilahilerin karşılaşmalarıyla doluydu ama araştırmasının hiçbir kısmında tanrı yaratımından bahsedilmiyordu. "Şamanlar tanrılarla konuşur. Tanrı yaratmazlar."

"İçindeki tanrıyla dışarıdaki tanrının farkı nedir ki? Zihninde barınan dünyayla dışarıdaki evrenin farkı ne?" Jiang kızın şakaklarına pıt pıt vurdu. "Hesperya dinî hiyerarşisi eleştirinin temeli bu değil miydi? Bizden ayrı ve bizi yöneten bir yaratıcının varlığının anlamsız olması fikri?"

"Evet, ama..." Söylemek istediklerini toparlamaya çalışırken cümlesi yarım kaldı. "Ben, tanrı olduğumuzu kastetmemiştim, demek istediğim..." Ne demek istediğinden emin değildi. Jiang'a yalvarır gibi baktı.

Bir kez olsun Jiang ona kolay cevabı verdi. "Bu konseptleri bir araya getirmelisin. Senin dışındaki tanrı. İçindeki tanrı. Bunların aynı olduğunu anladığında, iki konsepti de aklında tutup doğruluklarını kabul ettiğinde şaman olacaksın."

"Ama bu kadar basit olamaz," diye kekeledi Rin. Zihni hâlâ allak bullaktı. Düşüncelerini toparlamakta zorlanıyordu. "Ama

bu... o zaman... o zaman neden herkes bunu yapmıyor? Neden uyuşturucu batakhanelerindeki herkes tanrılara rastlamıyor?"

"Çünkü ne aradıklarını bilmiyorlar. Nikara halkı tanrılarına inanmıyor, hatırladın mı?"

"Peki," dedi Rin, kendi kelimelerinin ona karşı kullanılmasına kanmayarak. "Ama neden olmasın?" Nikaraların dine yönelik şüpheciliğinin mantıklı olduğunu düşünüyordu ama bu, Jiang gibi insanların yapabildikleri şeyleri görmeden önceydi. "Neden daha çok inançlı kişi yok?"

"Bir zamanlar vardı," dedi Jiang, sesindeki sertlik Rin'i şaşırtmıştı. "Bir zamanlar manastır üstüne manastırlar vardı. Sonra Kızıl İmparator birlik arayışıyla hepsini yakıp yıktı. Şamanlar güçlerini kaybetti. Keşişler –en azından gerçek gücü olanlar– öldü veya ortadan kayboldu."

"Şimdi neredeler?"

"Saklanıyorlar," dedi Jiang. "Unutuldular. Yakın tarihte tanrılarla konuşabilenler yalnızca Speer kabileleri ve Tepediyar göçebelerindendi. Bu tesadüf değil. Ulusal modernleşme ve harekete geçme çabası insanın dünya düzenini kontrol etme isteğinden kaynaklanır, kontrol edebildiğinde ise tanrılarla bağlantını kaybedersin. İnsan dünyanın senaryosunu yazabileceğine inandığında gerçekliğini hayal eden güçleri unutur. Bir zamanlar bu akademi bir manastırdı. Şimdi ise askerî eğitim için kullanılıyor. Dünya çapında, sözde modern çağa geçmiş olan tüm güçlerde aynı örüntüyü görebilirsin. Mugen'de şamanlar yok. Hesperya'da şamanlar yok. Tanrılara değil, tanrı olduklarına inandıkları adamlara tapıyorlar."

"Ya Nikara batıl inançları?" diye sordu Rin. "Yani – insanların eğitimli olduğu Sinegard'da tabii ki din unutulmuş ama ya küçük kasabalarda? Halk dinleri?"

"Nikaralara tanrılara değil, ikonlara inanıyor," dedi Jiang. "Neye taptıklarını anlamıyorlar. Ritüeli teolojiden üstün tutuyorlar. Birbirine eşit altmış dört tanrı mı? Ne kadar elverişli ve ne kadar saçma. Din bu kadar net anlaşılamaz. Tanrılar bu kadar düzenli değildir."

"Ama anlamıyorum," dedi Rin. "Neden şamanlar ortadan kayboldu? Kızıl İmparator, ordusunda şamanlarla daha güçlü olmaz mıydı?"

"Hayır. Tam aksine. İmparatorluk yaratmak uyum ve itaat gerektirir. Tüm ülkede tekrarlanabilecek öğretiler gerektirir. Milis Kuvvetleri yalnızca sonuçlarla ilgilenen bürokratik bir yapıdır. Benim öğrettiklerim, bin kişilik bir bölük bir yana, elli kişilik sınıfta bile tekrarlanamaz. Milisler neredeyse tamamen Jun gibi insanlarla doludur, bir şeylerin ancak *anında* sonuç verirse ve bu sonuçlar tekrarlanabiliyorsa önemli olduğunu düşünen kişiler. Ama Şamanizm her daim belirsiz bir sanat olmuştur ve olacaktır. Nasıl başka bir şey olabilir ki? Her birimizin temel gerçekleriyle, varlık fenomeniyle nasıl ilişki kurduğumuzla ilgilidir. Eğer tamamen anlasaydık tanrı olurduk."

Rin ikna olmamıştı. "Ama *bazı* öğretiler yayılabilirdi herhalde."

"İmparatorluk'u gözünde yüceltiyorsun. Dövüş sanatlarını düşün. Neden sınavda sınıf arkadaşlarını yenebildin? Çünkü onlar kolaylık olsun diye seyreltilip basitleştirilmiş bir versiyonunu öğrendiler. Aynısı din için de geçerli."

"Ama tamamen unutmuş olamazlar," dedi Rin. "Bu ders hâlâ var."

"Bu ders bir saçmalık," dedi Jiang.

"Ben saçmalık olduğunu düşünmüyorum."

"Bir tek sen öyle düşünüyorsun," dedi Jiang. "Jima bile dersin geçerliliği sorguluyor ama kaldırmaya içi elvermiyor. Bir şekilde, Nikara hâlâ şamanlarını yeniden bulma umudunu kaybetmedi."

"Ama şamanları var," dedi Rin. "Ben şamanizmi dünyaya geri getireceğim."

Umutla Jiang'a baktı ama o, aklı çok uzaklarda gibiymiş gibi, hiç kıpırdamadan yamaçtan aşağı bakıyordu. Çok hüzünlü görünüyordu.

"Tanrıların çağı kapandı," dedi sonunda. "Nikara, efsanelerinde şamanlardan bahsediyor olabilir ama doğaüstü şeylere inanmıyorlar. Onların gözünde biz yalnızca deliyiz." Yutkundu. "Deli değiliz. Ama dünyanın kalanı aksine inanırken kimi buna ikna edebiliriz ki? Bir imparatorluk kendi dünya görüşünün doğruluğuna ikna olduysa, aksini işaret eden tüm kanıtlar yok edilmelidir. Tepediyarlılar kuzeye sürüldü, cadılıkla suçlanıp lanetlendi. Speerlılar dışlandı, köleleştirildi ve vahşi köpekler gibi savaşlara atılıp sonunda feda edildi."

"O zaman onlara öğretiriz," dedi Rin. "Hatırlatırız."

"Başka kimsenin sana öğrettiklerimi öğrenecek sabrı yok. Hatırlamak yalnızca bize kaldı. Yıllarca bir çırak aradım ve dünyanın gerçeklerini bir tek sen anladın."

Rin bu sözler karşısında hayal kırıklığına boğuldu; kendi adına değil, imparatorluk adına. İnsanların bir zamanlar tanrılarla özgürce konuştuğu ama artık bunu kaybettiği bir dünyada yaşadığını bilmek zordu.

Bir ülke onlara hayal bile edemeyecekleri güçler verebilecek tanrıların varlığını nasıl unutabilirdi?

Kolayca, işte böyle.

Dünya, gözlerinle gördüklerinden ibaret olduğunda çok daha basitti. Hayalleri yaratan güçleri unutmak daha kolaydı. Gerçekliğin yalnızca tek boyutta var olduğuna inanmak daha kolaydı. Rin şu âna kadar buna inanıyordu ve zihni buna alışmakta hâlâ zorlanıyordu.

Ama artık gerçeği biliyordu, bu da ona güç veriyordu.

Rin sessizce aşağıdaki vadiyi izleyerek az önce öğrendiği şeyin boyutunu kavramaya çalıştı. Bu esnada Jiang tozları bir pipoya doldurup yaktı, derim ve uzun bir nefes çekti.

Gözleri kırpışarak kapandı. Yüzüne huzurlu bir gülümseme yerleşti.

"İşte gidiyoruz," dedi.

Birinin kafayı buluşunu izlemek, kendin kafayı bulmuyorsan çok sıkıcıydı. Rin birkaç dakika sonra Jiang'ı dürttü. Karşılık vermeyince de dağdan aşağı kendi başına indi.

Rin, Jiang'ın meditasyon için halüsinojen kullanmasına izin vermeye başlayacağını düşündüyse yanılmıştı. Bahçede çalıştırıyor, kaktüsleri sulatıp mantarları toplatıyordu ama kendi izin verene kadar herhangi birini denemesini yasaklamıştı.

"Gerekli zihinsel hazırlık olmadan halüsinojenler işe yaramaz," dedi. "Yalnızca bir süreliğine feci sinir bozucu hâle gelirsin."

Rin başlangıçta bunu kabul etmişti ama üzerinden haftalar geçmişti. "Öyleyse ne zaman hazır olacağım?"

"Gözlerini açmadan beş dakika boyunca hareketsiz oturmayı becerebildiğin zaman," dedi Jiang.

"Oturabiliyorum! Neredeyse bir senedir kıpırdamadan oturuyorum. Tek yaptığım bu."

Jiang bahçe makasını ona doğru salladı. "Benimle o şekilde konuşma."

Rin, elindeki tepsi dolusu kaktüsü rafa çarptı. "Bana öğretmediğin şeyler olduğunu biliyorum. Beni bilerek geride tuttuğunu biliyorum. Ama nedenini anlamıyorum."

"Çünkü beni endişelendiriyorsun," dedi Jiang. "Daha önce gördüğüm kimsede, Altan'da bile olmayan bir İrfan yeteneğin var. Ama sabırsızsın. Umursamazsın. Ve meditasyon konusunda tembellik ediyorsun."

Meditasyon konusunda *gerçekten* tembellik ediyordu. Bir meditasyon günlüğü tutması, başarıyla bir saate ulaştığı her denemesini kaydetmesi gerekiyordu. Ama diğer derslerin işleri arttıkça Rin günlük hiçbir şey yapmama zorunluluğu aksatmaya başlamıştı.

"Ne gerek var ki," dedi Rin. "Odaklanmamı istiyorsan odaklanabilirim. Herhangi bir şeye konsantre olabilirim. Ama zihnimi boşaltmak? Tüm düşüncelerden arınmak? Benlikten arınmak? Ne işe yarayacak ki?"

"Seni maddesel dünyadan ayırmaya yarayacak," diye yanıtladı Jiang. "Önündeki şeylere kafayı takmışken ruhlar âlemine nasıl ulaşmayı bekliyorsun? Senin için zor olduğunu biliyorum. Sınıf arkadaşlarını dövmeyi seviyorsun. Kin tutmayı seviyorsun. Nefret etmek iyi hissettiriyor, değil mi? Şimdiye dek öfkeni biriktirip onu yakıt olarak kullanıyordun. Ama bunu bırakmayı öğrenemezsen tanrılara asla ulaşamazsın."

"O zaman bana halüsinojen ver," diye önerdi Rin. "Bırakmamı *sağla*."

"Şimdi de aceleci davranıyorsun. Henüz anlamadığın şeylerle uğraşmana izin vermeyeceğim. Fazla tehlikeli."

"Kıpırdamadan oturmak ne kadar tehlikeli olabilir ki?"

Jiang ayağa kalktı. Makası tutan eli yanına düştü. "Bu, elini sallayıp tanrılardan üç dilek hakkı istediğin bir peri masalı değil. Burada taşak geçmiyoruz. Bu güçler seni mahvedebilir."

"Bana hiçbir şey olmaz," diye çıkıştı. "Aylardır hiçbir şey olmuyor. Tanrıları görmekten bahsedip duruyorsun ama meditas-

yon yaptığımda yalnızca sıkılıyorum, burnum kaşınıyor ve her saniye sonsuzluk gibi geliyor."

Haşhaş çiçeklerine uzandı.

Jiang eline vurdu. "Hazır değilsin. Hazır olmaya *yakın* bile değilsin."

Rin kızardı. "Yalnızca *uyuşturucu*—"

"Yalnızca uyuşturucu mu? Yalnızca *uyuşturucu* mu?" Jiang'ın sesi tizleşti. "Seni uyarıyorum. Ve bir daha uyarmam. Kendini İrfan'a adayan ilk öğrenci değilsin. Sinegard yıllardır şaman yetiştirmeye çalışıyor. Ama neden kimsenin bu dersi ciddiye almadığını biliyor musun?"

"Akademik toplantılarda osurup durduğun için mi?"

Jiang buna gülmeyince Rin konunun düşündüğünden daha ciddi olduğunu anladı.

Hatta Jiang kederli görünüyordu.

"Denedik," dedi. "On yıl önce, senin kadar zeki ama ne Altan ne de sen kadar öfkeli ya da sabırsız olan dört öğrencim vardı. Onlara meditasyonu öğrettim, Panteon'u öğrettim ama o çırakların aklında tek bir şey vardı: Tanrılara ulaşıp güç almak. Onlara ne oldu biliyor musun?"

"Hepsi tanrılara ulaşıp harika savaşçılar mı oldu?" diye sordu Rin umutla.

Jiang solgun, boğucu bakışlarını ona çevirdi. "Hepsi delirdi. Her biri. İkisi hayatlarının sonuna dek akıl hastanesine kapatılmalarına yetecek kadar sakindi. Diğer ikisi ise kendileri için de etrafındakiler için de tehditti. İmparatoriçe onları Baghra'ya gönderdi."

Rin ona bakakaldı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bedenlerini bulamayan ruhlarla karşılaştım," dedi Jiang. O an çok yaşlı görünüyordu. "Ruhlar âlemine giderken yarı yolda kalmış, bizim dünyamızla öteki arasında sıkışmış kişiler gördüm. Bu ne demek oluyor? Ben. Taşak. Geçmiyorum. Demek. Oluyor." Her kelimeyi söylerken Rin'in alnına dokundu. "Bu küçük, zeki zihninin parçalanmasını istemiyorsan laf dinle."

Rin'in aklı başında hissettiği tek zaman diğer dersleriydi. Bunlar da birinci sınıfa göre iki kat hızlı ilerliyordu ve Rin, Jiang'ın

verdiği iş yüküne zar zor yetişse de arada başka şeylere çalışmak güzel bir değişiklik oluyordu.

Rin, sınıf arkadaşlarının arasında hep dışlanmış hissediyordu ama yıl ilerledikçe onlardan tamamen farklı bir dünyada yaşıyor gibi hissetmeye başlamıştı. Her şeyin olması gerektiği gibi işlediği, gerçekliğin sürekli değişmediği, sürekli hiçbir şey bilmediğinin hatırlatılmadığı, her şeyin şeklini ve doğasını bildiği dünyadan gittikçe uzaklaşıyor gibiydi.

"Cidden," dedi Kitay bir gün öğle yemeğinde. "Ne öğreniyorsun?"

Herkes gibi Kitay da İrfan'ın bir din tarihi dersi, antropoloji ile halk mitolojisi karışımı bir şey olduğunu düşünüyordu. Rin onları düzeltmeye yeltenmemişti. İnanılabilir bir yalanın yayılması onları gerçeğe ikna etmekten daha kolaydı.

"Dünyayla ilgili inançlarımın hepsinin yanlış olduğunu," dedi Rin dalgın dalgın. "Gerçekliğin şekillendirilebilir olduğunu. Yaşayan her objede gizli bağlantılar olduğunu. Tüm dünyanın bir düşünceden, bir kelebeğin rüyasından ibaret olduğunu."

"Rin?"

"Efendim?"

"Dirseğin lapamın içinde."

Rin gözlerini kırpıştırdı. "Ah. Pardon."

Kitay kâsesini kolundan uzaklaştırdı. "Senin hakkında konuşuyorlar, biliyor musun? Diğer çıraklar."

Rin kollarını kavuşturdu. "Ne diyorlar?"

Kitay duraksadı. "Muhtemelen tahmin edebilirsin. Şey, pek iyi değil."

Başka bir şey beklemiş miydi ki? Rin gözlerini devirdi. "Benden hoşlanmıyorlar. Aman ne büyük sürpriz."

"Hayır," dedi Kitay. "Senden *korkuyorlar*."

"Turnuva'yı kazandım diye mi?"

"Kimsenin adını bile duymadığı bir taşra kasabasından çıkıp gelip de okuldaki en prestijli tekliflerden birini delinin biriyle okumak için reddettiğin için. Seni anlayamıyorlar. Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorlar." Kitay başını eğip ona baktı. "*Cidden*, ne yapmaya çalışıyorsun?"

Rin tereddüt etti. Kitay'ın yüzündeki ifadeyi biliyordu. Son

zamanlarda daha sık takınmaya başlamıştı, Rin'in öğrendikleri kendi alanından olmayan birine kolayca açıklanamaz hâle geldikçe. Ama İrfan okumasının amacını kendine zar zor açıklayabilirken ona nasıl açıklayabilirdi ki?

"O gün, ringde bir bana bir şey oldu," dedi sonunda. "Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Kendini Kitay'ın şüpheciliğine hazırladı ama Kitay yalnızca başıyla onayladı. "Ve Jiang'ın cevabı bildiğini mi düşünüyorsun?"

Rin derin bir nefes verdi. "O bilmiyorsa kimse bilmiyordur."

"Ama söylentileri duydun—"

"Delirenler. Okulu bırakanlar. Baghra'daki mahkûmlar," dedi. Herkes Jiang'ın önceki çıraklarıyla ilgili başka korku hikâyeleri anlatıyordu. "Biliyorum. İnan bana, biliyorum."

Kitay onu uzun uzun inceledi. En sonunda dokunulmamış tabağını gösterdi. Rin, Jima'nın sınavına çalışırken yemek yemeyi unutmuştu.

"Kendine dikkat et yeter," dedi Kitay.

İkinci sınıflar ringde dövüşebiliyordu.

Altan mezun olduğundan, artık maçların yıldızı Jun'un vahşi eğitimiyle gittikçe daha iyi bir dövüşçüye dönüşen Nezha'ydı. Bir ay içinde kendinden iki üç yaş büyük öğrencilere meydan okumaya başlamış, ikinci dönemde de ringlerin yenilmez şampiyonu hâline gelmişti.

Rin maçlara katılmayı çok istiyordu ama Jiang'la aralarında geçen bir tek konuşma hevesini kırmaya yetmişti.

"Dövüşmeyeceksin," dedi bir gün, akarsuyun üstündeki direklerde dengede dururlarken.

Rin anında suya düştü.

"*Ne?*" dedi sudan çıkınca.

"Maçlar yalnızca üstatları izin veren öğrenciler için."

"İzin ver o zaman!"

Jiang bir ayak parmağını suya daldırıp yavaşça geri çekti. "Yoo."

"Ama dövüşmek *istiyorum*."

"İlginç ama alakasız."

"Ama—"

"Aması yok. Ben senin üstadınım. Emirlerimi sorgulamayacaksın, itaat edeceksin."

"Bana mantıklı gelen emirlere itaat ederim," dedi Rin, bir direğin üstünde debelenirken.

Jiang burnundan solur gibi güldü. "Maçlar kazanmak için değil, yeni teknikler göstermek için. Ne yapacaksın, tüm öğrencilerin önünde alev mi alacaksın?"

Rin üstelemedi.

Rin, düzenli gittiği maçlar dışında, oda arkadaşlarını pek görmüyordu. Niang hep Enro'yla fazla mesai yapıyor, Venka da zamanını Şehir Muhafızları'yla devriyede veya Nezha'yla antrenmanda geçiriyordu.

Kitay, kampüste boş olacağından emin oldukları tek yer olduğu için Rin'le kızların yatakhanesinde çalışmaya başladı. Yeni gelen birinci sınıflarda hiç kız yoktu, Kureel ve Arda da Rin'in ilk yılının sonunda Akademi'den ayrılmıştı. İkisi de prestijli subaylık teklifleri almıştı, Kureel Üçüncü, Arda Sekizinci Bölük'e gitmişti.

Altan da gitmişti. Ama kimse hangi bölüğe katıldığını bilmiyordu. Rin, kampüste lafının geçeceğini düşünmüştü ama Altan, sanki hiç Sinegard'da olmamış gibi kaybolmuştu. Altan Trengsin efsanesi onun sınıfında bile unutulmaya başlamıştı, yeni gelen birinci sınıfların ise Altan'ın kim olduğundan dahi haberi yoktu.

Rin, aylar geçtikçe, İrfan okuyan tek öğrenci olmasının artık sınıf arkadaşlarıyla doğrudan rekabet etmemek gibi beklenmedik bir fayda sağladığını fark etmişti.

Bu, ona arkadaş canlısı davrandıkları anlamına gelmiyordu. Ama Rin artık aksanıyla ilgili şakalar duymuyordu; Venka aynı anda yatakhanede bulundukları her seferinde yüzünü buruşturmayı bırakmıştı ve Sinegardlılar bir bir, çok memnun olmasalar da, varlığına alışmıştı.

Nezha hariç.

Hâlâ Dövüş ve İrfan dışında tüm dersleri aynıydı. İkisi de birbirini görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. İleri seviye sınıflarının çoğu o kadar küçüktü ki biraz tuhaf oluyordu

ama Rin, soğuk iletişimsizliğin aktif kabadayılıktan iyi olduğuna karar vermişti.

Yine de gözü Nezha'nın üzerindeydi. Nasıl olmayabilirdi ki? Sınıflarının yıldızıydı – belki bir tek Strateji ve Dilbilim'de Kitay'ın gerisinde kalıyordu ama onun dışında Nezha okulun yeni Altan'ı olmuştu. Üstatlar ona bayılıyordu, yeni gelen öğrenciler tanrı olduğunu düşünüyordu.

"O kadar da özel değil," diye homurdandı Rin, Kitay'a. "Kendi sınıfının Turnuva'sını bile kazanmadı. Bunu biliyorlar mı?"

"Tabii biliyorlar." Kitay başını Dilbilim ödevinden kaldırmadan, bu konuşmayı çok kez tekrarlamış birinin sabırlı bıkkınlığıyla konuşuyordu.

"O zaman niye *bana* tapmıyorlar?" diye şikâyet etti Rin.

"Çünkü ringde dövüşmüyorsun." Kitay, Hesperya fiil çekimleri ödevindeki son boşluğu doldurdu. "Ayrıca tuhafsın ve onun kadar güzel değilsin."

Ama genel olarak sınıflarındaki çocuksu tartışmalar sona ermişti. Bu, hem büyümelerinden hem de artık Sınavlar'ın stresinin kalmamasından kaynaklanıyordu –notları iyi olduğu sürece çırakların okuldaki yerleri güvendeydi– bir de dersleri o kadar ağırlaşmıştı ki saçma rekabetlerle uğraşacak hâlleri yoktu.

Ama ikinci yılın sonuna doğru sınıfları yine bölünmeye başladı, bu sefer bölgesel ve politik bir ayrımdı.

Bölünmenin nedeni, Federasyon bölüklerinin At Vilayeti sınırında sebep olduğu diplomatik krizdi. Mugenli tüccarlarla Nikara işçileri arasındaki bir ileri karakol kavgası ölümle sonuçlanmıştı. Mugen, tahrikçileri öldürmek için silahlı polisler göndermişti. At Vilayeti sınır muhafızları da aynı dilden karşılık vermişti.

Üstat Irjah derhâl İmparatoriçe'nin diplomatik zümresine çağırılmıştı, bu da iki hafta Strateji dersi olmayacağı anlamına geliyordu. Öğrenciler, Irjah'nın aceleyle bıraktığı notu bulana dek bundan habersizdi.

"Ne zaman dönerim bilmiyorum. İki taraf da ateş açmış. Dört sivil kaybı." Niang, Irjah'nın notunu yüksek sesle okudu. "Tanrılar adına. Bu savaş demek, değil mi?"

"Tam olarak değil." Bir tek Kitay sakindi. "Ufak çarpışmalar hep olur."

"Ama can kaybı var—"

"Can kaybı da hep var," dedi Kitay. "Bu, neredeyse yirmi yıldır süregelen bir şey. Biz onlardan nefret ediyoruz, onlar bizden, bir grup insan da bu yüzden ölüyor."

"Nikara vatandaşları ölmüş!" dedi Niang.

"Tabii ama İmparatoriçe bir şey yapmayacak."

"*Yapabileceği* bir şey yok," diye araya girdi Han. "At Vilayeti'nin cepheyi tutabilecek kadar birliği yok, nüfusumuz çok az, askere alacak adam yok. Asıl sorun Savaş Lordları'nın ulusal çıkarı öncelik hâline getirmeyi bilmemesi."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi Nezha.

"Bildiğim, babamın adamları sınırda ölürken," dedi Han, sesindeki nefret Rin'i şaşırttı, "senin babanın, iki tampon bölge arasında güvende olduğu için istifini bozmadan sarayında keyif yaptığı."

Kimse hareket edemeden Nezha'nın eli, Han'ın ensesine yapıştı ve kafasını masaya vurdu.

Sınıfta çıt çıkmıyordu.

Han, kafasını kaldırdı. Karşılık veremeyecek kadar sersemlemişti. Burnunun kırıldığını herkes duymuştu, çenesinden aşağı kan süzülüyordu.

Nezha, Han'ın ensesini bıraktı. "Babam hakkında konuşmayı kes."

Han, diş parçası gibi görünen bir şey tükürdü. "Baban ödleğin teki."

"*Çeneni kapa,* dedim–"

"En büyük bölük sizde ve İmparatorluk onları göreve göndermiyor," dedi Han. "Neden, Nezha? Onları başka bir şey için kullanmayı mı planlıyorsunuz?"

Nezha'nın gözlerinde bir ışık çaktı. "Boynunu kırmamı mı istiyorsun?"

"Mugenliler işgale kalkışmayacak," diye araya girdi Kitay hemen. "At Vilayeti sınırında gürültü yapacaklar ama kara birliği göndermeyecekler. Hesperya'yı kızdırmak istemi—"

"Hesperyalıların umurunda değil," dedi Han. "Yıllardır doğu yarıküreyle uğraşmıyorlar. Elçileri yok, diplomatları yok—"

"Ateşkesten dolayı," dedi Kitay. "Gerek olmadığını düşünü-

yorlar. Ama Federasyon dengeyi bozarsa araya girmek zorunda kalırlar. Ve Mugen yönetimi de bunu biliyor."

"Bizim koordine bir sınır savunmamız ve donanmamız olmadığını da biliyorlar," diye çıkıştı Han. "Hayal dünyasında yaşama."

"İşgal onların da işine gelmez," diye ısrar etti Kitay. "Ateşkes işlerine yarıyor. İmparatorluk'un anakarasında binlerce askerlerinin ölmesini istemiyorlar. Savaş çıkmayacak."

"Tabii." Han kollarını kavuşturdu. "Niye eğitim alıyoruz o zaman?"

İkinci kriz iki ay sonraydı. At Vilayeti'ndeki sınır şehirlerinden birkaçı Mugen'den gelen ürünleri boykot etmeye başladı. Mugen genel valileri de sınırın Mugen tarafındaki tüm Nikara işletmelerini düzenli olarak kapatıp, yağmalayıp sonunda yakarak karşılık verdi.

Haber Akademi'ye ulaşınca Han okuldan ayrılıp babasının taburuna katılmaya gitti. Jima izinsiz giderse onu okuldan atmakla tehdit ettiğinde Han pazıbendini masasına fırlatarak cevap vermişti.

Üçüncü kriz, Federasyon imparatorunun ölümüydü. Nikara casusları Prens Ryohai'nin tahta çıkacağını bildirince akademideki tüm üstatlar huzursuz oldu. Genç, fevri ve şiddetli bir ulusçu olan Ryohai, Mugen'in savaş partisinin lideriydi.

"Yıllardır işgal çağrısında bulunuyordu," diye açıkladı Irjah sınıfa. "Şimdi ise gerçekleştirme imkânı var."

Sonraki altı hafta çok gergindi. Kitay bile Mugen'in bir şey yapmayacağını savunmayı bırakmıştı. Çoğu kuzeyden gelen bir grup öğrenci ev izni talebinde bulundu. Hepsinin izinleri reddedildi. Bazısı yine de okuldan ayrıldı ama çoğu Jima'nın emrine uydu, savaş çıkarsa Sinegard'a bağlı olmak, olmamaktan iyiydi.

Yeni İmparator Ryohai işgal emri vermedi. İmparatoriçe, adaya diplomatik heyet gönderdi ve heyet, Mugen'in yeni yönetimi tarafından nezaketle karşılandı. Kriz geçti. Ama akademinin üstündeki endişe bulutu geçip gitmedi. Ve hiçbir şey, savaşla mezun olan ilk öğrenciler olabilecekleri korkusunu silip atamadı.

***

Federasyon siyaseti haberleriyle ilgilenmiyor gibi görünen tek kişi Jiang'dı. Mugen'i sorduğunda yüzünü buruşturup konuyu değiştiriyordu. Rin üstelerse gözlerini kapatıp kafasını sallıyor ve çocuk gibi şarkı söylemeye başlıyordu.

"Ama Federasyon'la *savaştın*!" dedi Rin. "Nasıl umursamayabilirsin?"

"O kısmı hatırlamıyorum," dedi Jiang.

"Nasıl hatırlamazsın?" diye sordu Rin. "İkinci Haşhaş Savaşı'ndaydın – hepiniz öyleydiniz!"

"Öyle diyorlar," dedi Jiang.

"O zaman—"

"O zaman, hatırlamıyorum," dedi Jiang yüksek sesle. Sesi hassas, titrek bir hâl almıştı, Rin konuyu değiştirmezse Jiang'ın bir hafta ortadan kaybolacağını ya da dengesiz davranmaya başlayacağını anladı.

Ama Federasyon'dan bahsetmediği sürece Jiang derslerine aynı dolambaçlı, bezgin hâliyle devam etti. Rin'in kıpırdamadan bir saat meditasyon yapmayı öğrenmesi ancak çıraklığının ilk yılının sonunda oldu. Bunu yapabildiği zaman Jiang beş saat meditasyon yapmasını istedi, bu da neredeyse bir yılını daha aldı. Sonunda başardığında Jiang ona sorgum şarabı için kullanılanlara benzeyen ufak, opak bir matara verdi ve dağa tırmanmasını söyledi.

"Zirvenin yakınında bir mağara var. Görünce o olduğunu anlarsın. Mataradakini içip meditasyona başla."

"İçinde ne var?"

Jiang tırnaklarını inceledi. "Şunlar bunlar."

"Ne kadar meditasyon yapacağım?"

"Ne kadar gerekirse. Günlerce. Haftalarca. Aylarca. Başlamadan bilemem."

Rin diğer üstatlarına belirsiz bir süre boyunca derslerde olmayacağını bildirdi. Artık Jiang'ın saçmalıklarına alışmışlardı. Kabul edip bir yıl dolmadan gelmeye çalışmasını söylediler. Rin şaka yaptıklarını umdu.

Jiang onunla dağa tırmanmadı. Onu, kampüsün en üst katından yolcu etti. "Üşürsen diye pelerin getirdim. Orada yağmurdan korunacak bir yer yok. Öbür tarafta görüşürüz."

Bütün sabah yağmur yağdı. Rin sefil bir şekilde yürüdü, birkaç adımda bir ayakkabılarındaki çamuru siliyordu. Mağaraya ulaştığında o kadar titriyordu ki neredeyse matarayı düşürecekti.

Etrafına bakındı. Isınmak için ateş yakmayı düşündü ama tutuşturacak hiçbir şey bulamadı, her şey sırılsıklam olmuştu. Mağaranın en dibine sokulup yağmurdan olabildiğince uzaklaştı ve bağdaş kurup oturdu. Sonra gözlerini kapadı.

Yıllarca meditasyon yapıp karıncaların bağrışlarını dinleyen savaşçı Bodhidharma'yı düşündü. İşi bittiğinde bağıracak olanın yalnızca karıncalar olmayacağını düşündü.

Mataradaki biraz acı bir çaydı. Sıvı hâldeki bir halüsinojen olabileceğini düşünmüştü ama saatler geçmesine rağmen zihni berraktı.

Gece oldu. Karanlıkta meditasyon yaptı.

Başlangıçta inanılmaz derecede zordu.

Kıpırdamadan duramıyordu. Altı saat sonra acıktı. Tek düşünebildiği midesiydi. Ama bir süre sonra açlığı öyle kötü hâle gelmişti ki artık onu düşünemiyordu bile çünkü bu kadar aç olmadığı bir zamanı hatırlayamıyordu.

İkinci gün başı dönmeye başladı. Açlıktan sersemlemişti, o kadar acıkmıştı ki midesini hissedemiyordu. Midesi var mıydı ki? Mide neydi?

Üçüncü günde zihni hafifleyiverdi. Yalnızca havaydı, yalnızca bir nefesti, yalnızca nefes alan bir organdı. Bir yelpaze. Bir flüt. Al, ver, al, ver, al, ver ve devam et.

Beşinci gün her şey ya çok hızlı ya çok yavaş ilerliyor ya da tamamen duruyordu. Zamanın yavaşlığı onu öfkelendirdi. Beyni deli gibi çalışıyor, bir türlü yavaşlamıyordu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki sinekkuşunun kanat çırpışından hızlı olmalıydı. Nasıl çözünmemişti? Nasıl hiçliğe karışıp gitmemişti?

Yedinci günde boşluğa ulaştı. Vücudu kaskatı kesildi, vücudu olduğunu bile unuttu. Sol parmağı kaşınınca bu his onu şaşırttı. Kaşımadı ama kaşıntıyı uzaktan izledi ve uzun bir süre sonra kendiliğinden geçince şaşırdı.

Nefesinin vücudunda boş bir evde geziyormuş gibi nasıl dolaştığını öğrendi. Omurgası dümdüz olana, engelsiz bir kanal hâline gelene dek omurları üst üste dizmeyi öğrendi.

Ama vücudu ağırlaştı ve ağırlaştıkça ondan kurtulmak, ağırlıksız bir şekilde yukarı süzülmek, yalnızca kapalı gözlerinin ardında ulaşabildiği o yere ulaşmak kolaylaştı.

Dokuzuncu günde biçimsiz ve renksiz şekillerle çizgilerin saldırısına uğradı. Rasgelelik dışında bir estetik değerleri yoktu.

Aptal şekiller, diye düşündü bir mantra gibi tekrar tekrar. *Lanet olası aptal şekiller.*

On üçüncü günde kendini kapana kısılmış hissetti, sanki taşa gömülmüş, çamurla kaplanmıştı. O kadar hafif, o kadar ağırlıksızdı ki ama gidecek hiçbir yeri yoktu; vücut dedikleri bu tuhaf araçta, kavanozdaki bir ateş böceği gibi oradan oraya çarpıp duruyordu.

On beşinci günde bilincinin gezegendeki tüm yaşamı kapsayacak kadar genişlediğine inandı – en ufak çiçeğin filizlenmesinden en büyük ağacın kaçınılmaz ölümüne kadar. Sonsuz bir enerji transferi süreci, doğum ve ölüm döngüsü gördü, her aşamasının parçası oldu.

Muhtemelen var olmayan renkler ve hayvanlar gördü. Gördükleri tam olarak görü değildi çünkü görüler daha canlı ve somut olurdu. Ama bunlar yalnızca düşünce de değildi. Rüya gibilerdi, arada bir yerdeki belirsiz bir düzlemin gerçekleriydi ve onları net olarak görebilmek için aklını tüm diğer düşüncelerden arındırması gerekiyordu.

Günleri saymayı bıraktı. Zamanın ötesinde bir yere gitmişti, bir yılla bir dakika aynıydı. Sonlu ile sonsuz arasındaki fark neydi? Yalnızca varlık ve yokluk vardı. Zaman gerçek değildi.

Bu görüntüler somutlaşmaya başladı. Ya hayal görüyordu ya da bir yere ulaşmıştı ama adım atmaya çalıştığında ayağı taşa dokundu. Etrafına bakınınca bir banyodan daha büyük olmayan, çinili bir odada olduğunu gördü. Odada kapı yoktu.

Önünde bir siluet belirdi, tuhaf giyinmişti. Önce siluetin Altan olduğunu sandı ama yüzü daha yumuşak, kızıl gözleri daha yuvarlak ve nazikti.

"Geleceğini söylemişlerdi," dedi siluet. Bir kadının sesiydi, derin ve kederliydi. "Tanrılar geleceğini biliyordu."

Rin ne diyeceğini bilemedi. Kadının bir şeyi çok tanıdıktı, sadece Altan'a benzediği için değildi. Yüzünün şekli, kıyafetleri...

Rin'in sahip olduğunun farkında olmadığı anıları canlandırdı; kum, deniz ve açık hava.

"Benim yapmayı reddettiğim şeyi yapman istenecek," dedi kadın. "Hayallerinin ötesinde güç teklif edilecek. Ama seni uyarıyorum, küçük savaşçı. Gücün bedeli acıdır. Panteon gerçekliği kontrol eder. Belirlenmiş düzenden çıkabilmek için karşılığında bir şey vermelisin. Ve bedeli en ağır olanlar, Anka'nın hediyeleridir. Anka eziyet ister. Anka kan ister."

"Bolca kanım var," diye yanıtladı Rin. Neden böyle dediğini bilmiyordu ama devam etti. "Anka bana güç verirse ona istediğini verebilirim."

Kadının sesi kaygılıydı. "Anka *vermez*. Kalıcı olarak değil. Anka alır ve alır ve alır... Tüm elementler arasında yalnız ateş doyumsuzdur... hiçliğe karışana dek seni tüketir..."

"Ateşten korkmuyorum," dedi Rin.

"*Korkmalısın*," diye tısladı kadın. Yavaşça Rin'e doğru süzüldü; bacaklarını oynatmamıştı, yürümemişti ama her geçen saniyeyle daha yakın ve büyük görünüyordu–

Rin nefes alamadı. Sakin değildi; bu ona vadedilen huzur değildi, bu korkunçtu... Birden kulaklarında çığlıklar çınladı, sonra kadın tiz çığlıklar atmaya başladı, işkence gören bir dansçı gibi havada kıvranıp Rin'in koluna uzandı...

...İmgeler Rin'in etrafında döndü, kahverengi tenli vücutlar pis pis gülüp sanki çok eski bir rüyada gördüğü ama hatırlayamadığı bir dilde bir şeyler bağırarak kamp ateşinin etrafında dans ediyordu... Kamp ateşi harlandı ve vücutlar yanmış, kül olmuş, beyaz kemikler dışında harap olmuş hâlde geriye düştü ve Rin bunun son olduğunu düşündü –ölüm her şeyin sonuydu– ama kemikler ayağa fırlayıp dans etmeye devam etti... İskeletlerin biri ona dişlerini göstererek sırıttı ve etsiz elini uzattı:

"Küllerden geldik ve küllere döneriz..."

Kadın, Rin'in kolunu daha sıkı tutup öne eğildi ve Rin'in kulağına fısıldadı: "Geri dön."

Ama ateş Rin'i baştan çıkarıyordu. Kemiklerin arasından, canlı bir şey gibi göğe uzanan alevlere baktı; uzanıyor, bir şekle bürünüyordu, bir tanrı, bir hayvan, bir kuş...

Kuş başını onlara doğru eğdi.

Kadın alev aldı.

Sonra Rin yine yukarı süzülmeye başladı, tanrıların diyarına ok gibi ilerliyordu.

Gözlerini açtığında Jiang önünde eğilmiş, soluk gözleriyle onu dikkatle izliyordu. "Ne gördün?"

Rin derin bir nefes aldı. Yeniden bir vücudu olmasına alışmaya çalıştı. Çok sakar ve ağır hissediyordu, ıslak kilden yapılmış kötü bir kukla gibi.

"Daire şeklinde kocaman bir oda," dedi tereddütle, gözlerini kısarak son görüsünü hatırlamaya çalıştı. Söyleyecek söz bulmakta mı zorlanıyordu yoksa ağzı itaat etmeyi mi reddediyordu emin değildi. Vücuduna verdiği her emir gecikiyor gibiydi. "Trigramlardan oluşuyor gibiydi ama altmış dörde bölünen otuz iki noktası vardı. Ve dairenin etrafında kürsülerde duran yaratıklar vardı."

"Kaidelerde," diye düzeltti Jiang.

"Haklısın. Kaidelerde."

"Panteon'u gördün," dedi Jiang. "Tanrıları buldun."

"Sanırım." Sesi kısıldı. Kafası karışmıştı. Tanrıları *bulmuş* muydu? Yoksa etrafında cam bilyeler gibi dönüp duran altmış dört varlığı hayal mi etmişti?

"Şüpheci görünüyorsun," dedi Jiang.

"Yorgundum," diye yanıtladı Rin. "Gerçek miydi bilmiyorum... rüya görmüş olabilirim." Görülerinin hayal gücünden ne farkı vardı? Onları yalnızca görmek istediği için mi görmüştü?

"Rüya mı?" Jiang başını eğdi. "Daha önce Panteon'a benzer bir şey gördün mü? Bir diyagramda? Bir çizimde?"

Rin kaşlarını çattı. "Hayır ama—"

"Kaideler. Onları görmeyi bekliyor muydun?"

"Hayır," dedi Rin, "ama daha önce kaide görmüştüm ve Panteon'u hayal etmek de çok zor olmaz."

"Ama neden özellikle o rüyayı göresin ki? Neden uyuyan zihnin başka bir görüntü yerine onu seçsin? Neden bir at, yasemin çiçeğiyle dolu bir arazi veya çırılçıplak bir şekilde bir kaplana binmiş Üstat Jun değil?"

Rin gözlerini kırpıştırdı. "O sonuncuyu çok sık görüyor musun?"

"Soruma cevap ver," dedi Jiang.

"Bilmiyorum," dedi Rin bıkkınca. "Neden insanlar gördükleri rüyaları görüyor?"

Ama Jiang gülümsüyordu, duymak istediği tam olarak buymuş gibiydi. "Gerçekten, neden?"

Rin'in buna verebileceği bir yanıt yoktu. Bu düşünceleri zihninde gezdirerek boş boş mağaranın ağzına bakarken birçok açıdan uyandığını fark etti.

Dünya görüşü, gerçeklik anlayışı değişmişti. Boşlukları doldurmayı bilmiyor olsa da taslağı görebiliyordu. Tanrıların var olduğunu ve konuştuklarını biliyordu ve bu yeterliydi.

Uzun sürse de, şimdiye kadar öğrendiklerini anlamaya başlamıştı. Şamanlar: Tanrılarla konuşanlar. Tanrılar: doğa güçleri, rüzgâr ve ateşin kendisi kadar gerçek ve geçici şeyler, evrenin varlığının özündekiler.

Hesperyalılar "Tanrı" hakkında yazdıklarında doğaüstünden bahsediyorlardı.

Jiang "tanrılar"dan bahsettiğinde doğal olandan bahsediyordu.

Tanrılarla konuşmak rüya âleminde, ruh âleminde dolaşmaktı. Varlığını bırakıp varlıkların temel hâliyle bir olmaktı. Madde ve eylemlerin henüz belirlenmediği araf, fiziksel dünyanın henüz düşünerek var edilmediği değişken karanlığın olduğu belirsizlikti.

Tanrılar yalnızca o alanı dolduran varlıklardı; yaradılış ve yok oluşun güçleriydi, aşk ve nefretin, bakım ve ihmalin, ışık ve karanlığın, sıcak ve soğuğun... birbirlerine karşı çıkıyor ve birbirlerini tamamlıyorlardı; temel gerçeklerdi.

Evrenin kendisini oluşturan elementlerdi.

Artık gerçekliğin bir cephe, ince bir yüzey ardındaki dalgalanan güçlerin bir hayali olduğunu biliyordu. Ve meditasyon yaparak, halüsinojen kullanarak, maddesel dünyayla olan bağını unutarak uyanabilmişti.

"Gerçekliği anlıyorum," diye mırıldandı. "Var olmanın ne demek olduğunu biliyorum."

Jiang gülümsedi. "Harika, değil mi?"

O zaman, Jiang'ın deli olmaktan çok uzak olduğunu anladı.

Hatta tanıştığı en aklı başında insan olabilirdi.

Aklına bir düşünce takıldı. "Öldüğümüzde ne oluyor?"

Jiang kaşını kaldırdı. "Bunu yanıtlayabilirsin bence."

Rin bir an düşündü. "Ruhlar âlemine geri dönüyoruz. Bu... bu illüzyondan çıkıyoruz. Uyanıyoruz."

Jiang başıyla onayladı. "*Ölmüyoruz* da boşluğa geri dönüyoruz. Çözünüyoruz. Egomuzu kaybediyoruz. Tek bir şey olmaktan her şey olmaya dönüyoruz. En azından çoğumuz."

Rin, ne demek istediğini sormak için ağzını açtı ama Jiang uzanıp alnına dokundu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Muhteşem," dedi. Zihni aylardır olduğundan daha berraktı, sanki bunca zamandır artık dağılmış olan bir sisin içinde yaşıyormuş gibi. Sevinç doluydu; bulmacayı çözmüştü, gücünün kaynağını biliyordu, artık tek yapması gereken istediğinde ona nasıl ulaşacağını öğrenmekti. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi, sorununu çözdük," dedi Jiang. "Artık kozmolojik güçler ağına nasıl bağlı olduğunu biliyorsun. Bazen dünyaya uyum sağlamış olan dövüş sanatçıları bu güçlerin biriyle dolup taşar. Bir dengesizlik olur – bir tanrıya diğerinden daha yakındır. Sana ringde olan buydu. Ama şimdi bunun nereden geldiğini biliyorsun ve tekrar olursa Panteon'a ulaşıp dengeyi sağlayabilirsin. Artık iyileştin."

Rin aniden kafasını üstadına çevirdi.

İyileşmek mi?

İyileşmek mi?

Jiang memnun, rahatlamış ve huzurlu görünüyordu ama Rin'in yalnızca kafası karışmıştı. Ateşi dindirebilmek için İrfan okumamıştı. Evet, alevler korkunç hissettiriyordu ama çok da güçlüydü. *Rin*, güçlü hissetmişti.

Onu kullanmayı öğrenmek istiyordu, bastırmayı değil.

"Sorun mu var?" diye sordu Jiang.

"Ben... ben..." Sözcükler ağzından çıkamadan dudağını ısırdı. Jiang, savaştan bahsetmeyi hiç sevmiyordu ve askerî kullanımını sormaya devam edecek olursa Jiang, Sınavlar'dan önce yaptığı gibi yine onu yalnız bırakabilirdi. Zaten Rin'in fevri, umursamaz ve sabırsız olduğunu düşünüyordu; Rin onu ne kadar kolay korkutup kaçırabileceğini biliyordu.

Boş ver. Jiang ona o güce ulaşmayı öğretmeyecekse kendi öğrenirdi.

"Bütün bunların amacı ne?" diye sordu. "Sadece iyi hissetmek için mi?"

"Amacı mı? Ne amacı? Aydınlandın. Evrenin düzenini, yaşayan çoğu teologdan daha iyi anlıyorsun!" Jiang ellerini başının etrafında salladı. "Bu bilgiyle neler yapabilirsin, biliyor musun? Tepediyarlılar yıllardır geleceği tahmin ediyor, tosbağa kabuklarındaki çatlakları okuyarak gelecek olayları çözümlüyor. Hastalıkları ruhu iyileştirerek iyileştirebiliyorlar. Bitkilerle konuşuyorlar, akıl hastalıklarını..."

Rin, Tepediyarlıların tüm bunları başarıp da neden yeteneklerini askerî olarak kullanmadıklarını merak etti ama dilini tuttu. "Bu ne kadar sürecek?"

"Bunu yıllarla ölçmek çok anlamsız," dedi Jiang. "Tepediyarlılar beş yıldan az eğitim almış olanların gelecek tahmini yapmasına izin vermiyor. Şamanik eğitim, hayatın boyunca süren bir şeydir."

Ama Rin bunu kabul edemezdi. Güç istiyordu ve hemen istiyordu – özellikle de Mugen'le savaşa girmek üzerelerse.

Jiang onu merakla izliyordu.

Dikkatli ol, dedi kendine. Hâlâ Jiang'dan öğreneceği çok şey vardı. Ona uymak zorundaydı.

"Başka bir şey gördün mü?" diye sordu Jiang bir süre sonra.

Speerlı kadının tembihlerini düşündü. Anka'yı, ateşi ve acıyı düşündü.

"Yok," dedi. "Başka bir şey yok."

KISIM II

BÖLÜM 10

İmparator Ryohai, Nariin Denizi'nin doğu Nikara sınırını on iki gece boyunca devriye gezdi. *Ryohai* hafif bir gemiydi; çalkantılı denizde, suyu yararak hızla ilerlemek için tasarlanmış zarif bir Federasyon modeli. İçinde az asker vardı, güvertesi bütün bir taburu alacak kadar geniş değildi. Keşif yapmıyordu. Bayraksız direk cundasının etrafında posta kuşları dolanmıyor, casuslar okyanus sisinde gizlenerek gemiden ayrılmıyordu.

Ryohai'nin tek yaptığı, kıyı şeridinin sakin sularında kaygılı bir ev kadını gibi huzursuzca ileri geri dolanmaktı. Bir şeyi bekliyordu. Birini.

Mürettebat günlerini sessizlik içinde geçirdi. *Ryohai*'nin yalnızca kemik kadrosu vardı: kaptan, birkaç tayfa ve Federasyon Silahlı Kuvvetleri'nden ufak bir bölük. Bir özel konuk taşıyorlardı: General Gin Seiryu, İmparator Ryohai'nin saygın danışmanı ve Silahlı Kuvvetler'in büyük mareşali. Ve bir de ziyaretçi vardı, *Ryohai* Nariin Denizi'ne girdiğinden beri ambarın gölgelerinde saklanan bir Nikaralı.

Cike komutanı Tyr, görünmez olmakta iyiydi. Bu hâldeyken uyumaya veya yemek yemeye ihtiyaç duymuyordu. Gölgelerce yutulmuş, karanlığa gizlenmişken neredeyse nefes almaya bile ihtiyacı yoktu.

Geçen günleri yalnızca sıkıntıdan usandırıcı bulmuştu ama bundan daha uzun nöbet tuttuğu da olmuştu. Ejderha Savaş Lordu'nun gardırobunda bir hafta beklemişti. Hesperya Cumhuriyeti'nin liderlerinin bastığı zeminin altında gizlenerek bir ay geçirmişti.

Şimdi de *Ryohai*'dekilerin amaçlarını ele vermesini bekliyordu.

Tyr, Sinegard'dan bir Federasyon gemisine sızması emri geldiğinden şaşırmıştı. Yıllarca Cike yalnızca İmparatorluk içinde

operasyon yapmış, İmparatoriçe'ye sorun çıkaran muhalifleri öldürmüştü. İmparatoriçe, Cike'ı denizaşırı göndermiyordu – iki casusun ölümüne ve birinin taştan bir hapishanede bir kaideye tutsak edilmesini gerektirecek kadar delirmesine sebep olan, genç İmparator Ryohai'yi öldürme girişiminden beri.

Ama Tyr'in görevi sorgulamak değil, itaat etmekti. Bir gölgeye çömelip kimse tarafından görülmeden bekledi.

Durgun, rüzgârsız bir geceydi. Sırlarla doluydu.

Onlarca yıl önce, dolunay gökyüzünde parıldarken Tyr'in üstadı onu ışığın dokunmadığı yeraltı tünellerine götürdüğünde de böyle bir geceydi. Üstadı onu dolandırarak götürmüş, karanlıkta döndürüp durmuştu ki yeraltı labirentinin haritasını aklında tutamasın.

Örümcek ağının merkezine ulaştıklarında üstadı Tyr'i bırakıp gitmişti. *Dışarı çıkan yolu bul,* diye emretmişti. *Tanrıça seni kabul ederse sana yol gösterecektir. Etmezse yok olup gideceksin.*

Tyr, üstadından onu karanlıkta bıraktığı için hiç nefret etmemişti. Adam yapması gerekeni yapmıştı. Yine de Tyr korkuya boğulmuştu. Havasız tünellerde günlerce panik içinde dolandı. Önce susadı. Sonra acıktı. Karanlıkta bir şeylere takıldığında, takıldıkları takırdayarak yankılandığında bunların kemikler olduğunu biliyordu.

Bu yeraltı labirentine kaç çırak gönderilmişti? Kaçı dışarı çıkabilmişti?

Tyr'in neslinde yalnızca biri. Tyr'in şamanik soyu, vârislerinin kanıtlanmış yetenekleriyle saf ve güçlü kalmıştı, hayatta kalan tek bir kişiye bir sonraki nesle geçirebilmesi için tanrıçanın armağanları bahşediliyordu. Tyr'in bu şansı elde etmiş olması, ondan önce deneyen tüm çırakların deneyip başarısız olduğu ve öldüğü anlamına geliyordu.

Tyr çok korkmuştu.

Şu an korkmuyordu.

Şimdi, gemide, karanlık onu bir kez daha, otuz yıl önceki gibi ele geçirmişti. Tyr annesinin rahmindeki bir bebek gibi ona sarınıp sarmalandı. Tanrıçasına dua etmek, bebeklikten önceki o ezeli hâle, dünyanın sessiz olduğu o zamana geri çekilmekti. Hiçbir şey onu göremezdi. Hiçbir şey ona zarar veremezdi.

***

Uskuna karanlık denizde yol aldı, yapmaması gereken bir şeyi yapan bir çocuk gibi ürkekçe ilerledi. Küçük yelkenli, Nikara donanmasına ait değildi. Aidiyetini gösteren tüm işaretler gövdesinden acemice sökülmüştü.

Ama Nikara tarafından geliyordu. Ya uskuna, *Ryohai* ile buluşmaya gelirken *Ryohai*'nin gemideki varlığından haberdar olmadığı bir suikastçıyı şaşırtmak için çok dolanmıştı ya da Nikara teknesiydi.

Tyr direk başının ardına gizlenip küçük dürbününü uskunaya doğrulttu.

Karanlıktan çıktığında aniden başı dönmeye başladı. Bu, gölgelerde beklediğinde gittikçe sıklaşmaya başlamıştı. Maddesel dünyada yürümek, kendini tanrıçasından ayırmak zorlaşıyordu.

Dikkatli ol, diye uyardı kendini, *yoksa yakında geri dönemeyeceksin.*

O zaman ne olacağını biliyordu. Tanrılar için fışkıran, durdurulamaz bir kanal olacak; ruhlar diyarına açılan kilitsiz bir kapı hâline gelecekti. Köpüren, işe yaramaz, nöbetler geçiren bir beden olacaktı ve birileri onu kimseye zarar veremeyeceği Chuluu Korikh'e sürükleyecekti. Biri Tekerler'e ismini kaydedecek ve kendinin de astlarını hapsettiği gibi, taştan hapishaneye batışını izleyecekti.

Chuluu Korikh'e ilk gidişini, kendi üstadını hapsedişini hatırladı. Taş duvarlar üstadının yüzünün etrafında kapanırken onu izlemişti, üstadının gözleri kapalıydı. Uyuyordu ama ölü değildi.

Ayrılırsa delireceği, ayrılmazsa daha çok delireceği gün yaklaşıyordu. Ama bu, Cike'a katılan kadın ve erkeklerin kaderiydi. İmparatoriçe'nin suikastçısı olmak ya erken ölüm ya da delilik demekti, bazen ikisi de.

Üstadı tanrıçasını Tyr'e devretmeden önce olduğu gibi, daha on veya yirmi yılının olduğunu düşünüyordu. Hâlâ bir çırak yetiştirecek ve ona boşlukta yürümeyi öğretecek vakti olduğunu düşünüyordu. Ama tanrıçasının zaman çizelgesinde ilerliyordu ve ne zaman geri çağrılacağını bilmiyordu.

Bir çırak seçmeliydim. Kendi grubumdan birini seçmeliydim.

Beş yıl önce Cike'ın kâhinini, Tepediyar'dan gelen şu sıska çocuğu seçmeyi düşünmüştü. Ama Chaghan kendi halkına göre

bile o kadar kırılgan bir tuhaftı ki. Chaghan iblis gibi bir komutan olurdu. Altındakiler ona koşulsuz itaat ederdi ama yalnızca özgür iradelerini ellerinden aldığı için. Chaghan, zihinlerini mahvederdi.

Tyr'in yeni teğmeni, ona Akademi'den gönderilen çocuk, çok daha iyi bir adaydı. Çocuğun, Tyr artık yönetmeye uygun olmadığında Cike'ı komuta edeceği belliydi.

Ama çocuğun kendi tanrısı vardı. Ve tanrılar bencildi.

Uskuna, *Ryohai*'nin gölgesinde durdu. Pelerinli tek bir siluet bir kayığa binip iki gemi arasındaki kısa mesafeyi aştı.

Ryohai'nin kaptanı halatların indirilmesini emretti. Kaptan ve mürettebatın yarısı ana güvertede durmuş, Nikan'dan gelenin gemiye çıkmasını bekliyordu.

İki tayfa uzanıp siluetin güverteye çıkmasına yardım ettiler.

Kadın kapüşonunu çıkarıp uzun, ışıl ışıl saçlarını salladı. Obsidiyen gibi saçlar. Ay'ın kendisi gibi parlayan bembeyaz bir ten. Dökülen kan gibi kıpkırmızı dudaklar.

İmparatoriçe Su Daji bu gemideydi.

Tyr o kadar şaşırmıştı ki neredeyse gölgelerden çıkacaktı.

Neden buradaydı? Tyr'in ilk düşüncesi saçma derecede gereksizdi – bu görevi tek başına başarabileceğini düşünmüyor muydu?

Bir şeyler ters gitmiş olmalıydı. Kendi isteğiyle mi buradaydı? Federasyon onu zorla mı getirtmişti?

Ya da kendi emirleri mi değişmişti?

Tyr'in zihni delice çalışıyor, nasıl tepki vereceğini kestirmeye uğraşıyordu. Şimdi harekete geçebilir, onlar İmparatoriçe'ye zarar veremeden askerleri öldürebilirdi. Ama Daji onun burada olduğunu biliyordu – Federasyon'un adamlarını öldürmesini istese bir işaret verirdi.

O zaman bekleyecekti – bekleyip Daji'nin planını görecekti.

"Majesteleri." General Gin Seiryu kocaman bir askerdi, diğerlerinin yanında dev gibiydi. İmparatoriçe'nin tepesinde dikiliyordu. "Gelmeniz uzun sürdü. İmparator Ryohai sabırsızlanıyor."

"Ben Ryohai'nin köpeği değilim, bana emir veremez." Daji'nin sesi gemide yankılandı – buz kadar soğuk ve net, bıçak kadar keskin.

Bir grup asker Daji ile generalin etrafını sardılar. Ama Daji dik başı yukarıda duruyordu, hiçbir korku ibaresi göstermiyordu.

"Ama *çağırabilir*," dedi general sertçe. "İmparator Ryohai ovalamalarınızdan sıkıldı. Avantajlarınız azalıyor. Çok az değerli kozunuz var, bunun farkındasınız. İmparator'un sizinle konuşmaya tenezzül etmesine minnettar olmalısınız."

Daji'nin dudakları büküldü. "Majesteleri kesinlikle lütufkâr."

"Bu kadar konuşma yeter. İsteğinizi söyleyin."

"Zamanı gelince söyleyeceğim," dedi Daji sakince. "Ama önce ilgilenmem gereken başka bir mesele var."

Ve doğrudan gölgelerin içine, Tyr'in durduğu yere baktı. "Güzel. Buradasın."

Tyr, bunu işaret olarak aldı.

Bıçaklarını çekip gölgelerden çıktı ama Daji onu bakışlarıyla tutsak edince dizlerinin üstüne çöktü.

Boğuluyor, konuşamıyordu. Uzuvları uyuşmuş, donmuştu; tek yapabildiği dik durmaktı. Daji'nin hipnoz gücü olduğunu biliyordu ama bunu hiç *onun* üzerinde kullanmamıştı.

Zihnindeki tüm düşünceler yok oldu. Düşünebildiği tek şey Daji'nin gözleriydi. Önce büyük, parlak ve siyahlardı; sonra bir yılanınki gibi sarıydı, daralan gözbebekleri bebeğini kendine çeken bir anne gibi, tanrıçasının zalimce bir taklidi gibi onu kendine çekiyordu.

Ve tanrıçası gibi güzeldi. Çok güzeldi.

Donakalan Tyr bıçaklarını indirdi.

Zihninde görüntüler uçuşuyordu. Daji'nin sarı gözleri kocaman olmuş, tüm görüşünü dolduruyor, onu kendi dünyasına çekiyordu.

İsimsiz şekiller gördü. Tarif edilemez renkler gördü. Kırmızı ve kobaltta dans eden, bedenleri ellerindeki ipek kurdeleler gibi kıvrılan, yüzü olmayan kadınlar gördü. Sonra, avı transtayken Engerek dişleriyle ona saldırıp bedenini zehirle doldurdu.

Psikoruhsal saldırı anlık ve yıkıcıydı.

Engerek, Tyr'in dünyasını camdanmışçasına parçaladı. Sanki Tyr bir aynada var olmuş ve o, köşesini bir yere vurup Tyr'i kırılma noktasına hapsetmişti, bu yüzden her şey saniyeler içinde olup bitmemiş de asırlar sürmüştü. Bir çığlık duyuldu, gittikçe tizleşti

ve durmadı. Engerek'in gözleri bembeyaz oldu, Tyr'in görüşünü ele geçirdi ve her şeyi acıya çevirdi. Tyr gölgelere sığınmaya çalıştı ama tanrıçası hiçbir yerde yoktu ve o gözler her yerdeydi. Döndüğü her yerde gözler ona bakıyordu, ulu Yılan tısladı, gözlerini ona dikmiş, bakışları ruhuna işliyor ve onu felç ediyordu–

Tyr yeniden tanrıçasına seslendi ama tanrıça, karanlığın kendisinden bile güçlü bir güç tarafından bastırılmışçasına sessizdi.

Su Daji, İmparatorluk'tan bile daha kadim bir şeyden güç alıyordu. Zamanın kendisi kadar kadim bir şeyden.

Tyr'in dünyası dönmeyi bıraktı. O ve İmparatoriçe, renklerden oluşan ve yalnızca İmparatoriçe'nin cömertliği sayesinde durulmuş bir kasırganın merkezinde süzülüyordu. Tyr yeniden beden buldu, İmparatoriçe de öyle; artık bir engerek değil, Su Daji biçimine bürünmüş bir tanrıçaydı.

"Bunun için benden nefret etme. Anlayamayacağın ve karşılarında senin hayatının değersiz olduğu güçler var." Ölümlü gibi görünmesine rağmen sesi her yerden geliyor, Tyr'in bedeninden yükseliyor, kemiklerini titretiyordu. Su Daji ona acıyıp konuşmasına izin verene dek var olan tek şey onun sesiydi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı Tyr.

"Av, avcının eylemlerini sorgulamaz," diye tısladı Su Daji olmayan şey. "Ölüler, yaşayanları sorgulamaz. Ölümlüler, tanrılara meydan okumaz."

"Senin için öldürdüm," dedi Tyr. "Senin için her şeyi yapardım."

"Biliyorum," dedi ve Tyr'in yüzünü okşadı. Sesi hüzünlüydü ve bir an yine İmparatoriçe'nin sesine benzedi. Renkler soldu. "Hepiniz aptaldınız."

Tyr'i gemiden itti.

Tyr boğulmanın acısının mücadeleden kaynaklandığını fark etti. Ama mücadele edemiyordu. Tüm vücudu felç olmuştu, tuzlu suyun saldırısından korumak için gözlerini bile kapatamıyordu.

Tyr'in ölmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Karanlığa gömüldü. Seslerin duyulmadığı, hiçbir şeyin görülmediği, hiçbir şeyin hissedilmediği, hiçbir şeyin yaşamadığı derinliğe.

Rahmin tatlı durgunluğuna.

Anasına. Tanrıçasına.

***

Bir şamanın ölümü ruhlar dünyasında hissedildi. Tyr'in parçalanışı bilinmeyen şeylerin âlemine psikoruhsal bir şok gönderdi.

Uzaklarda, Gece Kalesi'ni dünyadan gizleyen Wudang Dağları'nın zirvesinde hissedildi. Tuhaf Çocuklar'ın Kâhini, Tepediyar'ın son gerçek hanının kayıp oğlu tarafından hissedildi.

Solgun Kâhin, ruh boyutunu bir kapıdan geçer gibi kolayca aştı ve komutanını aradığında yalnızca karanlığı ve önceleri insan olan bir şeyin parçalanmış dış hatlarını buldu. Geleceğin ufkunda duman ve ateş kaplı bir ülke gördü. Dar boğazı geçen bir donanma gördü. Bir savaşın başlangıcını gördü.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Altan Trengsin.

Beyaz saçlı Kâhin başını göklere kaldırıp soluk tenli boğazının iki yanında uzanan uzun, tırtıklı yaraları ortaya serdi. Sert bir şekilde, kıkırdar gibi güldü.

"Gitti," dedi. "Gerçekten gitti."

Altan, Kâhin'in omzundaki parmaklarını sıktı.

Kâhin'in gözleri aniden açıldı. Gözleri bembeyazdı. Gözbebeği yoktu, irisi yoktu, yeni yağmış kar gibiydi, hiçlik gibiydi. "Bir Heksagram var."

"*Anlat bana*," dedi Altan.

Kâhin ona döndü. "Üç şeyin gerçekliğini görüyorum. Bir: Savaşın eşiğindeyiz."

"Bunu biliyorduk," dedi Altan ama Kâhin lafını kesti.

"İki: Sevdiğimiz bir düşmanımız var."

Altan katılaştı.

"Üç: Tyr düştü."

Altan zorla yutkundu. "Bu ne demek?"

Kâhin elini tuttu, dudaklarına götürüp öptü.

"Her şeyin sonunu gördüm," dedi. "Dünyanın şekli değişti. Artık tanrılar, uzun zamandır yapmadıklarını yapıyor, insanların arasında yürüyor. Tyr dönmeyecek. Tuhaf Çocuklar artık yalnızca sana itaat ediyor."

Altan nefesini yavaşça verdi. Keder ve rahatlama duydu. Komutanı yoktu. Hayır. Komutan, *oydu*.

Artık Tyr beni durduramaz, diye düşündü.

***

Tyr'in ölümü, yıllardır yarı canlı yarı ölü bekleyen, bir ölümlü kabuğunda olan ama kendisi ölümlü olmayan Bekçi tarafından hissedildi.

Bekçi kırılmış ve şaşkındı, benliğinin çoğunu unutmuştu ama unutmayacağı tek şey, Engerek'in zehrinin iziydi.

Bekçi, onun antik gücünün onları birleştiren ve ayıran boşluğa yayılışını hissetti. Ve başını göğe kaldırdığında düşmanın döndüğünü anlamıştı.

Tyr'in ölümü, Sinegard'da sınıf arkadaşları uyurken tek başına meditasyon yapan genç çırak tarafından hissedildi. Aniden hissettiği rahatsızlık karşısında kaşlarını çatan ama ne olduğunu anlamayan çırak tarafından.

Hep düşündüğü gibi, üstadının emirlerine uymayıp haşhaş tohumu yutarak yeniden tanrılarla konuşmaya çıksa ne olacağını düşünen çırak tarafından.

Konuşmaktan fazlasını yapsa. Tanrılardan birini beraberinde geri getirse.

Anka'yı çağırması yasak olsa da bu, Anka'nın onu çağırmasına engel değildi.

Yakında, diye fısıldıyordu Anka uykusunda. *Yakında gücüm için beni çağıracaksın, vakti gelince karşı koyamayacaksın. Yakında kadının ve Bekçi'nin uyarılarını görmezden gelip alevli kucağıma koşacaksın.*

Seni harika yapabilirim. Seni bir efsaneye dönüştürebilirim.

Karşı koymaya çalıştı.

Jiang'ın ona öğrettiği gibi zihnini boşaltmaya çalıştı; aklındaki öfke ve ateşten kurtulmaya çalıştı.

Yapamadığını fark etti.

Yapmak istemediğini fark etti.

Yedinci ayın ilk gününde, kuzeydeki Tepediyar sınırındaki At Vilayeti'nin devriyesiyle Federasyon Silahlı Kuvvetleri'nin On Sekizinci Bölük'ü arasında bir başka sınır çatışması çıktı. Altı saatlik mücadeleden sonra taraflar ateşkes ilan etti. Geceyi huzursuz bir barışla geçirdiler.

İkinci gün bir Federasyon askeri sabah devriyesine gelmedi. Kamp baştan başa arandıktan sonra sınır şehri Muriden'deki

Federasyon generali, Nikaraların kapılarını açarak kamplarının aranmasına izin vermesini talep etti.

Nikaralar generali reddetti.

Üçüncü gün Mugen Federasyonu İmparatoru Ryohai haberci güvercinle resmî istek göndererek Su Daji'den, Muriden'deki askerinin iade edilmesini talep etti.

İmparatoriçe, On İki Savaş Lordu'nu Sinegard'daki tahtına çağırarak yetmiş iki saat süren bir toplantı yaptı.

Altıncı gün İmparatoriçe resmî cevabında Ryohai'ye gidip kendini becermesini söyledi.

Yedinci gün Mugen Federasyonu, Nikan İmparatorluğu'na savaş ilan etti. Yay şeklindeki minik adada kadınlar günlerce sevinç gözyaşları döktü ve İmparator Ryohai'nin portrelerini satın alıp evlerine astı, erkekler ihtiyat kuvvetlerine katılmak için askere yazıldı ve çocuklar sokaklarda koşarak savaştaki bir ulusun kana susamışlığıyla kutlama çığlıkları attı.

Sekizinci gün bir Federasyon taburu Muriden limanına çıktı ve şehri yerle bir etti. Bölge Milisi direniş gösterince Muriden'deki çocuklar ve bebekler de dahil tüm erkeklerin toplanıp vurulmasını emrettiler.

Kadınların hayatı yalnızca Federasyon'un ülkenin iç kısımlarına ulaşmak için acele etmesi sayesinde bağışlandı. Tabur, yolundaki köyleri yağmaladı, tahıllarına el koyup ulaşım için kullandıkları hayvanlarını aldı. Yanlarında götüremedikleri her şeyi öldürdüler. İkmal hattına ihtiyaçları yoktu. Ülkede ilerledikçe ihtiyaçları olan her şeyi alıyorlardı. Anakarada ilerleyip savaş için başkentin yolunu tuttular.

On üçüncü gün, Jima Lain'in Akademi'deki ofisine bir haberci kartal ulaştı. Getirdiği notta yalnızca şu yazıyordu:

At Vilayeti düştü. Mugen, Sinegard'a geliyor.

"Aslında heyecanlı," dedi Kitay.

"Evet," dedi Rin. "Yirmi yıldır kırılgan jeopolitikayı stabil tutabilmiş olan barış anlaşmasını ihlal eden asırlık düşmanımız tarafından işgale uğramak üzereyiz. Çok heyecanlı."

"En azından iş güvenliğimiz olduğunu biliyoruz," dedi Kitay. "Herkesin daha çok askere ihtiyacı var."

"Bu konuda bu kadar açıksözlü olmasan?"

"Bu kadar iç karartıcı olmasan?"

"Daha hızlı ilerleyebilir miyiz?" diye sordu yargıç.

Rin ve Kitay birbirine baktı.

İkisi de sivil tahliyesine destek olmak dışında bir şey yapmak isterdi. Sinegard güvenlikleri için çok kuzeyde olduğundan İmparatorluk bürokrasisi güneydeki Golyn Niis'teki savaş başkentine taşınıyordu.

Federasyon taburu Sinegard'a ulaştığında orası bir hayalet şehre dönmüş olacaktı. Bir askerî şehre. Teoride, bu Rin ve Kitay'ın, başkent ayakta kalamasa bile İmparatorluk'un merkezî liderlerinin hayatta kalmasını sağlama gibi önemli bir görevleri olduğu anlamına geliyordu.

Uygulamada ise çok şişko ve çok uyuz şehir bürokratlarıyla uğraşmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Kitay, son sandığı arabaya yüklemeye çalışırken ağırlıktan tökezledi. "Bunda ne var?" diye sordu, sandığı kalçasında dengelemeye çalışırken.

Rin aceleyle uzanıp Kitay'ın sandığı arabaya yüklemesine yardımcı oldu. Araba zaten yargıcın eşyalarının ağırlığıyla sallanıyordu.

"Demliklerim," dedi yargıç. "Yandaki işareti gördün mü? Eğmemeye çalış."

"Demlikleriniz," diye tekrarladı Kitay inanamayarak. "*Demlikleriniz* şu anda bir öncelik yani."

"Onlar babama Ejderha İmparator'un *hediyesiydi*, ruhu huzur içinde yatsın." Yargıç, arabadaki yüke baktı. "Ah, aklıma gelmişken – verandadaki vazoyu unutma."

Rin'e baktı.

Rin öğleden sonra güneşinden bunalmış, yargıcın tüm eşyalarını kötü hazırlanmış birkaç araca yüklemekten bitkin düşmüştü. Baygınca, yargıcın gıdısının konuşurken çok komik bir biçimde titrediğini fark etti. Başka şartlar altında bunu Kitay'a da gösterirdi. Başka şartlar altında, Kitay buna gülerdi.

Yargıç yeniden vazoyu işaret etti. "Ona dikkat et, tamam mı? Kızıl İmparator'dan yaşlı. Arabanın arkasına bağlamak isteyebilirsin."

Rin inanamayarak ona baktı.

"Efendim?" dedi Kitay.

Yargıç ona döndü. "Evet?"

Kitay homurdanarak sandığı başının üstüne kaldırıp yere fırlattı. Sandık, Rin'in umduğu gibi şangırdamak yerine sert bir tak sesiyle yere indi. Ahşap kapağı açıldı. İçinden birkaç tane çok güzel, hoş çiçek desenleriyle sırlanmış porselen demlik döküldü. Düşüşe rağmen kırılmamışlardı.

Kitay bir ahşap parçasıyla demliklere vurmaya başladı.

Demlikleri parçalamayı bitirince kıvırcık saçlarını önünden çekti ve olduğu yerde Kitay'ın onu da parçalamaya başlayacağından korkarak irkilen yargıca döndü.

"*Savaş* çıktı," dedi Kitay. "Ve siz de *her nedense* bu ülkenin hayatta kalması için gerekli görülmüşsünüz. O yüzden işinizi yapın. Halkı sakinleştirin. Düzeni korumamıza yardımcı olun. *Ve lanet olası demliklerinizi yanınıza almayın.*"

Birkaç gün içinde Akademi, kampüs olmaktan çıkıp askerî kampa dönüşmüştü. Okul, yakındaki Koç Vilayeti'nin Sekizinci Bölüğü'nün yeşile bürünmüş askerleriyle dolmuştu, öğrenciler aralarına karışmıştı.

Milis askerleri ciddi ve tahammülsüzdü. Akademi öğrencilerini gönülsüzce aralarına alıyor ve öğrencilerin savaşta yerinin olmadığını düşündüklerini net bir şekilde belirtiyorlardı.

"Bu bir üstünlük meselesi," dedi Kitay daha sonra. "Askerlerin çoğu Sinegard'da okumadı. Bu, on yıl daha fazla savaş deneyimin olmasına rağmen üç yıl içinde senin üstün olacak biriyle çalışmanın söylenmesi gibi."

"Onların da savaş deneyimi yok ki," dedi Rin. "Geçtiğimiz yirmi yılda hiç savaş olmadı. Ne yaptıklarını bizim kadar bile bilmiyorlar."

Kitay buna karşı çıkamadı.

En azından Sekizinci Bölük'ün gelişi, siviller ve birinci sınıfları tahliye etmekle görevlendirilmiş olan Raban'ın okula dönüşü anlamına geliyordu.

"Ama ben savaşmak istiyorum!" diye itiraz etti, Rin'in ancak omzuna gelen bir öğrenci.

"Çok işe yararsın ya," dedi Raban.

Birinci sınıf öğrencisi çenesini kaldırdı. "Sinegard benim evim. Onu savunacağım. Küçük bir çocuk değilim. Korkmuş kadınlar ve çocuklarla tahliye edilmem gerekmiyor."

"Sinegard'ı savunuyorsun *zaten*. Sakinlerini koruyorsun. O kadınlar ve çocuklar var ya? Onların güvenliğinden sorumlusun. Dağ geçidine güvenle ulaştıklarından emin olmak senin işin. Bu çok önemli bir iş." Raban birinci sınıfları ana kapıya götürürken Rin'le göz göze geldi.

"Bazılarının geri sıvışmasından korkuyorum," dedi ona sessizce.

"Hayranlık duyulası," dedi Rin. "Şehirleri işgal edilmek üzere ve ilk düşündükleri şey onu savunmak."

"Salakça davranıyorlar," dedi Raban. Sesinde her zamanki sabrından eser yoktu. Bitkin görünüyordu. "Vakit kahramanlık vakti değil. Savaştayız. Kalırlarsa ölürler."

Öğrenciler için kaçış planları yapıldı. Şehir düşerse vadinin diğer yanındaki pek bilinmeyen dağ geçidinden inecek ve dağda, Federasyon taburunun ulaşamayacağı bir sığınma yerinde sivillerle buluşacaklardı. Bu plan üstatları kapsamıyordu.

"Jima kazanabileceğimizi düşünmüyor," dedi Kitay. "Tüm öğretim üyeleri son âna dek okulu savunacak."

"Jima yalnızca tedbirli davranıyor," dedi Raban morallerini düzeltmeye çalışarak. "Sunzi her ihtimale karşı plan yapmak gerektiğini söylüyor, değil mi?"

"Sunzi bir nehirden geçince ordunun geri çekilmeyi düşünme şansı bile olmasın diye geçtiğin köprüleri yakmanı da söylüyor," dedi Kitay. "Bu bana geri çekilme gibi geliyor."

"Tedbir, korkaklıktan farklı bir şey," dedi Raban. "Ayrıca, Sunzi köşeye sıkışmış bir düşmana asla saldırmamanı da söylüyor. Çünkü mümkün görünenden fazlasıyla savaşırlar. Çünkü köşeye sıkışmış bir düşmanın kaybedecek bir şeyi yoktur."

Günler hem bitmek bilmiyor hem de hiçbir şey yapmaya vakit kalamadan geçiveriyor gibiydi. Rin, düşmanın kapılarına dikilivermesini bekliyorlarmış gibi huzursuzdu. Ayrıca delicesine hazırlıksız hissediyordu, sanki savaş hazırlıkları yeterince hızlı gitmiyordu.

"Federasyon askerlerinin neye benzediğini merak ediyorum," dedi Kitay, silah deposundan bilenmiş silahlar almak için dağdan inerlerken.

"Kolları ve bacakları vardır diye düşünüyorum. Hatta belki kafaları bile."

"Hayır, demek istediğim, ne gibi *görünüyorlar*?" diye sordu Kitay. "Nikara gibi mi? Tüm Federasyon doğu kıtasından gelme. Hesperyalılar gibi değiller, yani *bir nebze* normal görünüyor olmalılar."

Rin, bunun neden önemli olduğunu anlamıyordu. "Ne fark eder?"

"Düşmanın yüzünü görmek istemiyor musun?" diye sordu Kitay.

"Hayır, istemiyorum," dedi Rin. "Çünkü o zaman insan olduklarını düşünebilirim. Ve insan değiller. Son işgallerinde çocuklara haşhaş vermiş kişilerden bahsediyoruz. Speer katliamını yapmış kişilerden."

"Belki de zannettiğimizden daha fazla insandırlar," dedi Kitay. "Hiç Federasyon'u durdurup ne istediklerini soran oldu mu? Neden bizimle savaşmak zorundalar?"

"Çünkü o ufak adada sıkış tepiş yaşıyorlar ve Nikan'ın *onların* olması gerektiğine inanıyorlar. Çünkü daha önce bizimle savaşıp neredeyse kazandılar," dedi Rin kısaca. "Ne fark eder? Onlar geliyor, biz bir yere gitmiyoruz ve günün sonunda hayatta kalan kazanacak. Savaş kimin haklı olduğunu belirlemez. Savaş, hayatta kalanı belirler."

Sinegard'daki tüm dersler iptal oldu. Üstatlar, onlarca yıl önce bıraktıkları pozisyonlarına geri döndü. Irjah, Sinegard İhtiyat Kuvvetleri'nin stratejik komutasını devraldı. Enro ve çırakları triyaj merkezi kurmak için şehirdeki hastaneye döndü. Jima, Koç Savaş Lordu'yla birlikte şehrin sıkıyönetim komutasına geçti. Bu, kısmen şehir yetkililerine ve inatçı bölük liderlerine bağırmayı içeriyordu.

Durum kötüydü. Sekizinci Bölük üç bin kişilikti, on bin kişilik olduğu söylenen işgalci güce karşı yeterli sayılmazdı. Koç Savaş Lordu, kuzeydeki Tepediyar'daki devriyelerinden dönen

Üçüncü Bölük'ten destek göndermişti ama şehre Federasyon'dan önce ulaşmaları olası görünmüyordu.

Jiang nadiren boş oluyordu. Ya Jima'nın odasında Irjah'yla acil durum planlarının üstünden geçiyordu ya da kampüste olmuyordu. Rin sonunda onu bulmayı başardığında bezgin ve aceleci görünüyordu. Merdivenlerden inerken ona yetişebilmek için koşması gerekmişti.

"Derslere ara veriyoruz," dedi Jiang. "Şu an derse ayıracak vaktimizin olmadığını fark etmişsindir. Seni düzgün bir şekilde eğitmeye zaman ayıramam."

Yanından geçip gidecek oldu ama Rin kolunu yakaladı. "Üstat, şeyi sormak istedim – ya tanrıları çağırsak? Yani Federasyon'a karşı?"

"Neden *bahsediyorsun* sen?" Dehşete düşmüştü. "Şimdi bunun sırası değil."

"Çalıştıklarımızın savaş uygulamaları olmalı," diye ısrar etti Rin.

"Tanrılara danışma çalışmaları yapıyoruz," dedi Jiang. "Onları dünyaya getirme değil."

"Ama savaşmamıza yardım edebilirler!"

"Ne? Hayır. *Hayır.*" Ellerini salladı, konuştukça sinirlendiği belliydi. "Geçtiğimiz iki yılda söylediğim tek kelimeyi bile dinlemedin mi? Sana *söyledim*, tanrılar tozunu alıp kullanabileceğin silahlar değiller. Tanrılar savaşa çağırılmaz."

"Bu doğru değil," dedi Rin. "Kızıl İmparator'un seferlerinden kalan raporları okudum. Keşişlerin tanrıları ona karşı çağırdığını biliyorum. Ve Tepediyar kabileleri—"

"Tepediyarlılar tanrılara şifa için danışıyor. Rehberlik ve aydınlanma istiyorlar," diye lafını kesti Jiang. "Tanrıları yeryüzüne çağırmıyorlar çünkü sonuçlarını biliyorlar. Tanrıların yardımıyla savaştığımız tüm savaşlarda zaferlerimizin korkunç sonuçları oldu. Bir bedeli var. Her zaman bir bedel vardır."

"O zaman bunun *anlamı* ne?" diye çıkıştı Rin. "Neden İrfan öğreniyoruz?"

Jiang'ın ifadesi korkunçtu. Rin'in domuz Sunzi'nin kesildiği gün, ona kendini Strateji'ye adamak istediğini söylediği anki ifadesine benziyordu. Yaralanmış görünüyordu. İhanete uğramış.

"Her dersin anlamı yakıp yıkmak olmak zorunda değil," dedi. "Sana dengeyi bulabilmen için İrfan öğrettim. Evrende algıladıklarımızdan daha fazlası olduğunu anlayabilmen için İrfan öğrettim. Silah olarak kullanabilmen için değil."

"Tanrılar—"

"Tanrılar istediğin gibi kullanabileceğin şeyler değil. Tanrılar bizim algılarımızdan o kadar uzak ki onları silaha çevirme girişimi ancak felaketle sonuçlanır."

"Peki ya Anka?"

Jiang aniden durdu. "Ah, hayır. Ah, hayır, hayır, hayır."

"Speerlıların tanrısı," dedi Rin. "Her çağrıya cevap vermiş. Yalnızca..."

Jiang acı çekiyor gibiydi. "Speerlılara ne olduğunu biliyorsun."

"Ama İkinci Haşhaş Savaşı'ndan çok önce ateşi çağırıyorlardı. Yüzyıllardır şamanlık yapıyorlardı. *Güç*—"

"Güç seni tüketir," dedi Jiang sertçe. "Ateş *böyledir*. Neden Speerlılar özgürlüklerini hiç geri alamadı sanıyorsun? Öyle bir ırkın boyun eğeceğini düşünür müsün? Güçleri sürdürülebilir olsa tüm Nikan'ı fethederlerdi. Nasıl oldu da İmparatorluk'a karşı hiç ayaklanmadılar? Ateş onları *öldürüyordu*, Rin, yalnızca güç vermiyordu. Onları delirtiyordu, düşünme kapasitelerini yok ediyordu, ta ki bildikleri tek şey dövüşmek ve verilen emirler doğrultusunda yok etmek hâline gelene dek. Speerlılar kendi güçlerine takmıştı ve İmparator onlara kana susamışlıklarını giderecek imkânlar tanıdığı sürece umursadıkları pek bir şey yoktu. Speerlılar hep birlikte delirmişti. Evet, ateşi kullanıyorlardı ama imrenilecek bir yanları yok. Kızıl İmparator zalim ve acımasızdı ama o bile ordusunda Speerlılar dışında şaman eğitmemesi gerektiğini biliyordu. Tanrılara silah gözüyle bakmak ancak ölüm getirir."

"*Savaştayız!* Yine de ölebiliriz. Belki tanrıları çağırırsak bir şansımız olur. En kötü ne olabilir ki?"

"Çok gençsin," dedi sessizce. "Hiçbir fikrin yok."

Bundan sonra Rin, kampüste Jiang'a dair hiçbir iz görmedi. Sınavlar'dan önce de olduğu gibi, konuşmak istemediği her se-

ferinde yaptığı gibi kendisinden özellikle kaçındığını biliyordu. Bunu çok sinir bozucu buluyordu.

Çok gençsin.

Bu daha da sinir bozucuydu.

Ülkesinin savaşta olduğunu anlamayacak kadar genç değildi. Ülkesini korumakla görevlendirilemeyecek kadar genç değildi.

Çocuklar, ellerine kılıç verildiğinde çocuk olmayı bırakıyordu. Savaşmak öğretilip de ellerinde silahlarla ön cepheye konduklarında artık çocuk olmuyorlardı. Onlar askerdi.

Sinegard'ın vakti azalıyordu. Keşif erleri her gün Federasyon'un neredeyse kapıya dayandığını bildiriyordu.

Rin çok ihtiyacı olmasına rağmen uyuyamıyordu. Gözlerini her kapattığında içindeki panik çığ gibi büyüyordu. Gün boyu bitkinlikten zihni bulanıp gözleri yanıyordu ama dinlenebilecek kadar sakinleşemiyordu. Meditasyon yapmayı denedi ama zihnini korku sarmıştı; kalbi hızla atıyor, korkuyla nefesi tıkanıyordu.

Geceleri, karanlıkta yalnız başına yatarken Anka'nın çağrısını tekrar tekrar duyuyordu. Anka rüyalarına giriyor, öbür dünyadan baştan çıkarıcı bir biçimde fısıldıyordu. Öyle cezbediciydi ki Rin'i neredeyse delirtecekti.

Aklının başında kalmasını sağlayacağım, diye söz vermişti Jiang.

Ama öyle yapmamıştı. Ona harika bir güç göstermişti, şehrini ve ülkesini korumasına yetecek kadar büyük ve kışkırtıcı bir güç, sonra da ona ulaşmasını yasaklamıştı.

Rin adamın sözünü dinlemişti çünkü Jiang onun üstadıydı ve üstat çırak ilişkisi, savaşta bile olsalar önemli bir bağdı.

Ama bu, Jiang'ın kampüste olmadığını bildiği bir zaman bahçeye gidip cebine bir avuç haşhaş tohumu doldurmasını engellememişti.

BÖLÜM 11

Federasyon Silahlı Kuvvetleri'nin ana birliği Sinegard'a ulaştığında gelişlerini gizlemeye çalışmadı. Gerek yoktu. Sinegard gelecekleri zaten biliyordu ve Federasyon'un yaydığı korku, sürpriz unsurundan daha güçlü bir silahtı. Üç birlik hâlinde hareket ediyorlardı. Sinegard'ın Wudang Dağları tarafından korunan batısı dışında her yönden geliyorlardı. Ellerindeki meşalelerle aydınlanan kocaman, kırmızı bayraklar taşıyorlardı.

Ryohai için, yazıyordu bayraklarda. *İmparator için.*

Ünlü askerî kuramcı Sunzi, *Savaş İlkeleri*'nde senden yüksek konumdaki düşmana saldırmamanı söylüyordu. Hedef, görüş açısından avantajlı olurdu ve askerlerinin yokuş yukarı yürüyerek yorulması gerekmezdi.

Federasyon'un işgal stratejisi Sunzi'ye *siktiri çekiyordu.*

Sinegard'a tepeden saldırmak için Wudang Dağları'na çıkmaları saldırıyı neredeyse bir hafta geciktirirdi. Federasyon, Sinegard'a bir hafta vermeyecekti. Federasyon'un Sinegard'ı aşağıdan alabilecek kadar silahı ve askeri vardı.

Rin, şehrin güney duvarındaki gözetleme yerinden Federasyon güçlerinin vadide yol alan koca, öfkeli bir yılan gibi ilerlemesini, ezip yutmak için Sinegard'ı sarmasını izledi. Neler olacağını biliyordu, titredi.

Saklanmak istiyorum. Birinin bana güvende olacağımı, bunun yalnızca bir şaka, bir kâbus olduğunu söylemesini istiyorum.

O anda, şimdiye dek yalnızca askercilik oynadığını, cesur taklidi yaptığını fark etti.

Ama artık, savaşın eşiğinde, rol yapamazdı.

Boğazında korku yükseldi, öyle yoğun ve somuttu ki neredeyse boğulacaktı. Korkudan parmakları şiddetle titriyordu, neredeyse kılıcını düşürecekti. Korkudan nasıl nefes alacağını unuttu. Havayı zorla ciğerlerine çekmesi, gözlerini kapatması

ve nefes alıp verirken içinden sayması gerekti. Korkudan başı dönüyor ve midesi bulanıyor, duvardan aşağı kusmak istiyordu.

Bu yalnızca fizyolojik bir tepki, dedi kendi kendine. *Yalnızca zihninde. Kontrol edebilirsin. Durdurabilirsin.*

Derslerde buna değinmişlerdi. Bu duyguya karşı uyarılmışlardı. Korkularını kontrol edip bunu avantaja çevirmeyi, tetikte kalmak ve yorgunluğu hissetmemek için adrenalini kullanmayı öğrenmişlerdi.

Ama birkaç günlük eğitim, vücudunun bu içgüdülerini engelleyemiyordu, kanı akacak, canı yanacak ve muhtemelen ölecekti.

En son ne zaman bu denli korkmuştu? İki yıl önce Nezha'yla koringe inmeden önce bu felç edici duyguyu, bu sersemletici korkuyu hissetmiş miydi? Hayır, o zaman öfkeli ve kibirliydi. Yenilmezlik olduğunu düşünüyordu. Dövüşü iple çekmişti, kana susamıştı.

Şimdi bunlar aptalca geliyordu. *Çok,* çok aptalca. Savaş, onur ve hayranlık için savaştıkları ve üstatlarının onları zarar görmekten koruyacağı bir oyun değildi.

Savaş bir kâbustu.

Ağlamak istiyordu. Çığlık atmak, birisinin, askerlerden birinin arkasına saklanmak, sızlanmak istiyordu. *Korkuyorum, bu rüyadan uyanmak istiyorum, lütfen beni uyandırın.*

Ama kimse yardımına gelmiyordu. Kimse onu kurtarmayacaktı. Uyanış yoktu.

"İyi misin?" diye sordu Kitay.

"Hayır," dedi titreyerek. Sesi korkudan tizleşmişti. "Korkuyorum. Kitay, öleceğiz."

"Hayır, ölmeyeceğiz," dedi Kitay güçlü bir sesle. "Kazanacağız ve *hayatta kalacağız.*"

"Hesap ortada." Onların üç katı kadar Federasyon askeri vardı. "Kazanmak mümkün değil."

"Mümkün olduğuna inanmak zorundasın." Kitay'ın parmakları kılıcının kabzasını öyle sıkı kavrıyordu ki bembeyaz olmuşlardı. "Üçüncüler yakında burada olacak. Kendine bunun doğru olduğunu söylemelisin."

Rin zorla yutkunup başıyla onayladı. *Mızıldanıp sinmek için eğitim almadın,* dedi kendine. Tikanyli kız, evlenmemek için ka-

can ve hiç şehir görmemiş olan kız korkardı. Tikanyli kız artık yoktu. O, Sinegard Akademisi'nde üçüncü sınıftaki bir çıraktı, Sekizinci Bölük'ün askeriydi ve savaşa hazırdı.

Ve yalnız değildi. Cebinde haşhaş tohumları vardı. Yanında bir tanrı vardı.

"Senin işaretinle," dedi Kitay. Elinde kılıcı, şehrin girişini korumak için kurdukları tuzağın ipini kesmek için bekliyordu. Bu tuzağı Kitay tasarlamıştı, düşman menzile girer girmez tetikleyecekti.

O kadar yakınlardı ki Federasyon askerlerinin yüzlerine yansıyan alev ışığını bile görebiliyorlardı.

Kitay'ın elleri titriyordu.

"Daha değil," diye fısıldadı Rin.

İlk Federasyon taburu sınırı geçti.

"Şimdi."

Kitay ipi kesti.

Çığ gibi yuvarlanan bir öbek kütük serbest kaldı ve yerçekiminin etkisiyle, temel öncül kuvvete doğru hızla ilerlemeye başladı. Kütükler gelişigüzel yuvarlanarak bitmek bilmeyen gök gürültüsü gibi bir ses eşliğinde düşman askerlerinin uzuvlarını ezip kemiklerini kırdı. Bir an için katliam o kadar yoğundu ki Rin savaşı başlamadan kazanmış olabileceklerini, öncül kuvvete ciddi zarar vermiş olabileceklerini düşündü. Kitay gürültüyle beraber delicesine çığlık atıyor, kapılar sarsılırken düşmesin diye Rin'i tutuyordu.

Ama kütüklerin gürültüsü kesildiğinde işgalciler istikrarlı bir davul sesiyle Sinegard'a ilerlemeye devam ettiler.

Rin ve Kitay'ın bir kat üstünde, Güney Kapısı'nın en yüksek noktasında duran okçular oklarını serbest bıraktı. Okların çoğu kalkanlara çarpıp tangırdayarak yere düştü. Kimisi aralıklardan sızıp başlarını askerlerin korumasız boyunlarına sapladı. Ama ağır zırhlı Federasyon askerleri yerdeki yoldaşlarının üstünden geçip şehir kapılarına doğru ilerlemeye devam etti.

Tabur lideri okçulara tekrar atış emri verdi.

Oklar neredeyse anlamsızdı. Onların oklarından daha çok asker vardı. Sinegard'ın dış savunma hattı çok zayıf kalmıştı.

Kitay'ın tüm tuzakları kullanılmıştı ve biri hariç hepsi planlandığı gibi gitse de düşman güçlerini birazcık zayıflatmaya bile yetmemişti.

Beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Kapı çatırdayarak kırılana dek beklediler. Sirenler çalmaya başladı ve haberi olmayan herkese Federasyon'un duvarı aştığını bildirdi. Federasyon, Sinegard'daydı.

Federasyon taburu top ve füze sesleri eşliğinde ilerleyip Sinegard'ın dış savunmasına şahmerdanlarla saldırdı.

Kapı, uygulanan gücün altında esnedi ve kırıldı.

Karınca sürüsü gibi, arı bulutu gibi içeri doluştular; durdurulamaz ve bitmek bilmezlerdi, çok kalabalıklardı.

Kazanamayız. Rin, kılıcı yanında sallanırken çaresizlikten sersemlemiş bir şekilde bakakaldı. Karşı koysa ne olacaktı ki? Ölümünü birkaç saniye, belki birkaç dakika geciktirebilirdi ama gece bitmeden ölmüş olacaktı, bedeni yerde parçalanmış ve kan içinde yatıyor olacaktı ve hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı...

Bu savaş, efsanelerde asker sayısının önemli olmadığı, Üçlü gibi bir avuç savaşçının koca taburları yok edebildiği savaşlardan değildi. Tekniklerinin ne kadar iyi olduğu önemli değildi, sayıları önemliydi.

Ve Sinegardlı askerler Federasyon'a kıyasla çok, çok azdı.

Sonu gelmez sıralar hâlinde şehrin içinde ilerleyen zırhlı birlikleri izlerken Rin'in göğsü sıkıştı.

Burada öleceğim, diye fark etti. *Hepimizi katledecekler.*

"Rin!"

Kitay onu sertçe itti, Rin tökezledi ve az önce durduğu noktadaki taşlara bir balta saplandı.

Baltayı savuran asker silahını duvardan çekip aldı ve onlara doğru fırlattı ama Rin bu sefer baltayı kılıcıyla engelledi. Çarpışmanın etkisiyle adrenalin kanında dolaşmaya başladı.

Korkuyu silip atmak imkânsızdı. Ama hayatta kalma isteğini de.

Rin, askerin kolunun altına eğilip kılıcını çenesinin altındaki, miğferin korumadığı yumuşak noktaya sapladı. Yağ ve kas katmanlarını kesti, kılıcının ucunun adamın dilini delerek burnunu geçip beynine ulaştığını hissetti. Asker sarsılıp ona doğru düştü.

Öldü, diye düşündü Rin felç olmuşçasına. *Onu öldürdüm.*

Aldığı onca dövüş eğitimine rağmen Rin, birinin canını almanın gerçekte nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemişti. Rol yapmanın değil, bir atardamarı gerçekten kesmenin nasıl olacağını. Bir bedenin tüm fonksiyonlarını durdurmanın, sonsuza dek hareketsiz kılmanın nasıl olacağını.

Akademi'de hareketsiz bırakmayı öğretiyorlardı. Öğrenciler arkadaşlarına karşı dövüşüyordu. Üstatların katı kurallarıyla, yaralanmaları önlemek için sıkı gözetim altında hareket ediyorlardı. Onca konuşma ve teoriye rağmen gerçekten öldürmek için eğitilmiyorlardı.

Rin, kurbanının ölümünü hissederim diye düşünmüştü. *Biri gitti, on bin kaldı*'dan daha önemli bir şeyler düşünürüm diye. *Herhangi bir şey* hissederim diye.

Hiçbir şey hissetmedi. Geçici bir şokun ardından bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapması gerektiğini fark etti.

Silahını askerin çenesinden çıkarıp alırken bir başkası kılıcını Rin'e doğru savurdu. Rin, kılıcını kaldırıp darbeyi engelledi. Ve savuşturdu. Ve saldırdı. Ve yine kan döktü.

İkinci sefer de daha kolay olmadı.

Dünya Federasyon askerleriyle dolu gibiydi. Hepsi aynıydı – tek tip miğferler, tek tip zırh. *Birini kes, diğeri gelir.*

Yakın dövüşün ortasında Rin'in düşünmeye fırsatı olmuyordu. Refleksleriyle dövüşüyordu. Her şey etki ve tepkiye bağlıydı. Kitay'ı göremiyordu; bedenler denizinde, çarpışan metaller ve meşaleler okyanusunda kaybolmuştu.

Federasyon'la savaşmak ringde dövüşmekten çok farklıydı. Rin'in yakın mesafe dönüş deneyimi çok yoktu. Düşman tek yönden değil, her yerden geliyordu. Ve bir rakibi yenmek seni savaşı kazanmaya yaklaştırmıyordu.

Federasyon'un dövüş sanatı eğitimi yoktu. Hareketleri kaba saba ve üzerinde çalışılmıştı. Örüntüleri tahmin edilebilirdi. Ama formasyon ve grup hâlinde muharebe pratikleri vardı. Sürü şeklinde hareket ediyorlardı, koordine hamleleri üzerinde yıllarca çalışmışlardı. Daha iyi eğitilmiştiler. Daha hazırlıklıydılar.

Federasyon zarafetle savaşmıyordu. Zalimce savaşıyordu. Ve ölümden korkmuyorlardı. Yaralanıp yere yığıldıklarında arka-

daşları cesetlerini ezerek ilerlemeye devam ediyordu. Amansızdılar. *Çok kalabalıktılar.*

Öleceğim.

Ya da... Ya da.

Cebindeki haşhaş tohumları onları tüketmesi için yalvarıyordu. Şimdi yapabilirdi. Panteon'a gidip bir tanrıyı çağırabilirdi. Hepsi zaten ölecekken Jiang'ın uyarılarının ne önemi vardı ki?

Anka'nın yüzünü görmüştü. Parmak uçlarındaki gücün ne olduğunu biliyordu, sorması yeterliydi.

Seni korkusuz yapabilirim. Seni bir efsaneye dönüştürebilirim.

Bir efsane olmak istemiyordu ama hayatta kalmak istiyordu. Yaşamayı her şeyden çok istiyordu, bedeli ne olursa olsun. Anka'yı çağırmak onu hayatta tutacaksa bunu yapacaktı. Artık Jiang'ın uyarılarının önemi yoktu, yurttaşları ve sınıf arkadaşları yanında parçalara ayırılırken, her an acaba son ânı mı diye düşünürken hiçbirinin önemi yoktu. Ölecekse de böyle küçük, zayıf ve çaresiz bir şekilde ölmeyecekti.

Bir tanrıya erişimi vardı.

Bir şaman olarak ölecekti.

Kalbi gümbürdeyerek eğilip bir köşenin ardına saklandı, kimsenin onu görmediği birkaç saniyede elini cebine atıp tohumları çıkardı ve ağzına götürdü.

Bir an tereddüt etti.

Tohumları yutarsa ve işe yaramazsa kesinlikle ölürdü. Uyuşturucu alıp kafası güzelken, halüsinasyonlar görürken dövüşemezdi.

Havada bir boru sesi yankılandı. Rin kafasını kaldırdı. Doğu Kapısı'ndan gelen bir yardım çağrısıydı.

Ama Güney Kapısı'nın gönderebilecek fazla askeri yoktu. Her yer kriz hâlindeydi. Zaten üçe bir savaşıyorlardı, birliklerinin yarısını Doğu Kapısı'na gönderirlerse Federasyon'a şehrin kapılarını açmış olacaklardı.

Ama Rin'in birliğine yardım çağrısı duyarlarsa cevap vermeleri emredilmişti. Avucundaki tohumlarla donakaldı. Bunları şimdi yutamazdı – etki etmeleri zaman alıyordu ve Panteon'a ulaşana dek ne kadar süre boyunca etkisiz kalacağını bilemezdi. Ve düşüncelerini tanrılara seslenecek kadar susturabilse bile cevap vereceklerinden emin olamazdı.

Burada saklanıp bir tanrı çağırmaya mı çalışmalıydı, yoksa diğerlerinin yardımına mı koşmalıydı?

"Gidin!" Bölük liderleri savaş gürültülerinin üstünden seslendi. "Kapıya gidin!"

Rin koştu.

Güney Kapısı'nda yakın dövüş vardı. Ama Doğu Kapısı tam bir katliamdı.

Nikara askerleri düşmüştü. Rin onların görev yerlerine koştu ama yaklaştıkça umudunu yitirdi. Hâlâ dövüşen, Nikara zırhı giymiş kimse yoktu. Federasyon askerleri hiçbir engel olmaksızın kapıdan içeri akın ediyordu.

Federasyon güçlerinin asıl Doğu Kapı'yı hedef aldıkları belliydi. Burada Güney Kapısı'nın üç katı kadar asker vardı, duvarın dışına gelişmiş kuşatma silahları kurmuşlardı. Mancınıklar, karşılık vermeyen gözcü kulelerine alevli parçacıklar fırlatıyordu.

Niang'ın bir köşede, Milis üniforması giymiş bir bedenin üstüne eğildiğini gördü. Rin yanından geçerken Niang başını kaldırdı, yüzü kanlıydı ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Cansız beden Raban'dı.

Rin karnına tekme yemiş gibi oldu. *Hayır – hayır, Raban olamaz...*

Bir şey sırtına çarpınca hızla döndü. İki Federasyon askeri gizlice arkasından yaklaşmıştı. İlki tekrar kılıcını kaldırıp indirdi. Rin eğilerek kılıcın yolundan çekildi ve kendi kılıcıyla karşılık verdi.

Metal, kas dokusuyla buluştu. Rin gözlerine dolan kandan dolayı hiçbir şey göremiyordu; ne kestiğini göremiyordu, yalnızca bir gerginlik ve rahatlama hissetti, Federasyon askeri acıyla uluyarak diz çöktü.

Rin düşünmeden kılıcını savurdu. Uluma kesildi.

Sonra, diğer asker kalkanını Rin'in kılıç tutan koluna geçirdi. Rin bağırarak kılıcını düşürdü. Asker bir tekmeyle kılıcı ondan uzaklaştırdı ve kalkanıyla Rin'in kaburgalarına vurup Rin yerdeyken son darbeyi vurmak için kendi kılıcını kaldırdı.

Kılıcı tutan kolu güçsüzleşti ve yanına düştü. Asker mide-

sinden çıkan kılıca inanamaz bir şekilde bakarken tuhaf bir ses çıkardı.

Öne devrilip hareketsiz kaldı.

Nezha, Rin'le göz göze geldi ve kılıcını askerin sırtından çıkardı. Diğer eliyle Rin'e yedek silah fırlattı.

Rin kılıcı havada yakaladı. Parmakları kabzanın etrafına sarıldı. Aniden rahatladı. Bir silahı vardı.

"Teşekkürler," dedi Rin.

"Solunda," dedi Nezha.

Düşünmeden pozisyon aldılar; sırt sırta verip birbirlerinin kör noktalarını koruyarak dövüştüler. Tuhaf bir şekilde iyi bir ekiplerdi. Rin, Nezha'nın uzun menzilli saldırılarını destekliyor; Nezha, Rin'in vücudunun alt yarısını kolluyordu. Birbirlerinin zayıf noktalarını biliyorlardı: Rin, Nezha'nın ıskaladığı hamlelerden sonra gardını almakta geciktiğini biliyordu; Rin yakın saldırılarda eğilirken Nezha yukarıdan savuşturuyordu.

Nezha'nın zihnini okuyor gibi değildi. Onu inceleyerek o kadar çok zaman geçirmişti ki nasıl saldıracağını biliyordu. İyi işleyen bir makine gibiydiler. Spontane ama koordine bir dansı bu. Bir elmanın iki yarısı değillerdi ama yakınlardı.

Rin, birbirlerinden nefret etmeye bu kadar zaman harcamasalardı birlikte antrenman yapmış olabileceklerini düşündü.

Sırt sırta, kılıçları düşmana dönük bir şekilde vahşi bir çaresizlikle dövüştüler. Kendilerinden iki katı yaşlı adamlardan daha iyi dövüşüyorlardı. Birbirlerinin güçlü yönlerinden güç alıyorlardı; Nezha dövüştüğü, yavaşlamadığı sürece Rin de yorulmuyordu. Çünkü şimdi yalnızca hayatta kalmak için savaşmıyordu, bir partnerle dövüşüyordu. Öyle iyi savaşıyorlardı ki kendilerini bu mücadeleden yara almadan kurtulacaklarına neredeyse ikna etmişlerdi. Saldırı gerçekten de hafifliyordu.

"Geri çekiliyorlar," dedi Nezha inanamayarak.

Rin'in kalbi kısacık bir an için umutla çarptı, ta ki Nezha'nın yanıldığını fark edene dek. Askerler geri çekilmiyordu. Generallerine yol açıyorlardı.

General, Rin'in gördüğü en uzun adamdan bile bir kafa boyu daha uzundu. Uzuvları ağaç gövdeleri gibiydi, zırhı için harca-

nan metalle daha ufak üç kişiye zırh yapılabilirdi. Kendisi kadar kocaman bir savaş atının üzerindeydi. At, çelik kaplı devasa bir yaratıktı. General'in yüzü, gözleri dışında her şeyi gizleyen bir miğferin ardına gizlenmişti.

"Ne oluyor?" Sesi doğal olmayan bir şekilde yankılanıyordu, o konuşurken yer titriyor gibiydi. "Neden durdunuz?"

Atını Rin ve Nezha'nın önünde durdurdu.

"İki cnik," dedi, sesi eğleniyor gibiydi. "İki Nikara köpekçiği koca kapıyı tek başlarına tutuyor. Sinegard bu kadar mı düştü de şehri çocuklar koruyor?"

Nezha titriyordu. Rin, titreyemeyecek kadar korkmuştu.

"İyi izleyin," dedi general, askerlerine. "Nikara pisliğiyle böyle başa çıkıyoruz."

Rin uzanıp Nezha'nın bileğini kavradı.

Nezha da sessiz sorusuna kısaca başını sallayarak cevap verdi.

Birlikte?

Birlikte.

General devasa atını geri çekip üstlerine atıldı.

Artık yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. O anda Rin, yalnızca gözlerini kapatıp sonun gelmesini bekleyebilirdi.

Son gelmedi.

Sağır edici bir tangırtı havayı yardı – metale çarpan metalin sesi. Durdurulmuş müthiş bir gücün doğal olmayan titreşimleriyle hava sarsıldı.

Rin, ortadan ikiye kesilmediğini veya ezilmediğini fark edince gözlerini açtı.

"Hassiktir," dedi Nezha.

Jiang, beyaz saçları yıldırım çarpmış gibi havada süzülerek önlerinde duruyordu. Ayakları yere değmiyordu. Kollarını yana açmış, generalin baltalı kargısını kendi demir asasıyla durdurmuştu.

General, Jiang'ın asasını yoldan çekmeye çalıştı, kolları baskıdan titriyordu ama Jiang hiç güç sarf ediyor gibi değildi. Hava, uzayan bir gök gürültüsü gibi çatırdıyordu. Federasyon askerleri bir patlamanın yaklaştığını hissediyormuş gibi geri çekildi.

"Jiang Ziya," dedi general. "Demek yaşıyorsun."

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu Jiang.

General, kargısını yeniden savurarak cevap verdi. Jiang asasını savurup sinek kovalarcasına rahatlıkla darbeyi engelledi. Darbenin gücünü havaya ve toprağa yansıttı. Yerdeki taşlar gücün etkisiyle sarsıldı, neredeyse Rin ve Nezha'yı yere devirecekti.

"Adamlarını geri çek."

Jiang sakince konuşmasına rağmen sesi bağırmışçasına yankılandı. Boyu uzamış gibiydi; irileşmemişti, gölgesinin arkalarındaki duvarda uzaması gibi uzamıştı. Artık narin ve huzursuz görünmüyordu, farklı biri gibiydi – daha genç ve kesinlikle daha güçlü.

Rin hayranlıkla ona bakakaldı. Önünde duran adam, Akademi'nin utanç kaynağı olan titrek ve tuhaf adam değildi. Bu adam askerdi.

Bu adam şamandı.

Jiang yeniden konuştuğunda sesi, yankısını da barındırıyordu; iki tonda konuşuyordu, biri normal sesiyken diğeri çok daha kalındı, sanki gölgesi, söylediği her şeyi iki kat yüksek sesle tekrarlıyordu. "Adamlarını geri çek yoksa bu dünyada olmaması gereken yaratıkları vücut bulmaya çağıracağım."

Nezha, Rin'in kolunu yakaladı. Gözleri kocamandı. "*Bak.*"

Jiang'ın arkasında hava kıpırdanıyor, parıldıyor, geceden daha kara bir hâle bürünüyordu. Yüksek sesle bir şeyler söylüyordu, Rin'in daha önce yalnız bir kere kullandığını duyduğu dilde bir şeyler zikrediyordu.

"Ama *Mühürlüsün*!" diye bağırdı general. Yine de hızla geri çekiliyor ve kargısını sıkı sıkı tutuyordu.

"Öyle miyim?" Jiang kollarını açtı.

Arkasında keskin bir çığlık duyuldu, bilinen hiçbir yaratığa ait olamayacak kadar tizdi.

Karanlıktan bir şeyler geliyordu.

Rin boşluğun ötesinde, yalnızca kukla gösterilerinde var olması gereken, yalnızca hikâyelere ait olan yaratıklar gördü. Üç başlı bir aslan. Dokuz kuyruklu bir tilki. Birbirine geçmiş, başları her yöne doğru saldıran yılanlar bütünü.

"Rin. Nezha." Jiang dönüp onlara bakmadı. "*Kaçın.*"

Rin o zaman anladı. Çağrılan her neyse Jiang onları kontrol

edemiyordu. *Tanrılar savaşa isteyerek gelmez. Tanrılar daima karşılığında bir şey talep eder.* Rin'e yasakladığı şeyi yapıyordu.

Nezha, Rin'i ayağa kaldırdı. Rin'in sol dizine akkor bıçaklar batıyor gibiydi. Bağırarak Nezha'ya doğru tökezledi.

Nezha onu yakaladı. Gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Kaçacak zaman yoktu.

Jiang havada kasıldı, sonra kontrolü tamamen kaybetti. Boşluk patlayarak açıldı, dünyanın dokusunu yırtıp etraflarındaki duvarı yıktı. Jiang asasını havaya vurdu. Asanın değdiği noktadan halka hâlinde bir güç yayıldı. Bir an için her şey hareketsizdi.

Sonra doğu duvarı yıkıldı.

Rin inleyerek yan döndü. Zar zor görüyor, zar zor hissediyordu. Duyularının hiçbiri çalışmıyordu, yalnızca acının böldüğü bir karanlıkla sarmalanmıştı. Bacağı yumuşak ve insani bir şeye sürtünüyordu, uzandı. Nezha'ydı.

Homurdanan Rin gözlerini zorla açtı. Nezha üstüne devrilmişti, alnındaki bir kesikten kan boşalıyordu. Gözleri kapalıydı.

Rin doğrulurken irkildi ve Nezha'yı sarstı. "Nezha?"

Nezha hafifçe kıpırdandı. Rin rahatladı.

"Kalkmamız lazım, Nezha, hadi, gitmemiz—"

Kapı tarafındaki uzak köşede bir şeyler yıkıldı.

Yığının altında bir şey gömülüydü. Bir şey hayatta kalmıştı.

Nezha'nın elini tutup kıpırdanan yığını izledi. Altındakinin Jiang olmasını umuyordu, çağırdığı felaket her neyse ondan kurtulmuş olmasını, kendine gelmesini ve onları kurtarma—

Yığının altından çıkan el kanlı, devasa ve zırhlıydı.

Rin, generali yığının altından çıkamadan öldürmeliydi. Nezha'yı alıp kaçmalıydı. *Herhangi bir şey* yapmalıydı.

Ama uzuvları beyninin verdiği komutları dinlemiyordu, sinirleri korku ve çaresizlik dışında hiçbir şeyi algılayamıyordu. Yerde felç olmuş bir hâlde, kalbi gümbürdeyerek yattı.

General tökezleyerek ayağa kalktı ve sarsak birkaç adım attı. Miğferi düşmüştü. Onlara doğru döndüğünde Rin'in nefesi kesildi. Yüzünün yarısı patlamada yok olmuş, soyulan derisinin altındaki kemikli sırıtışı ortaya çıkarmıştı.

"Nikara *pisliği*," diye hırladı ilerlerken. Yerdeki askerlerinden birinin hareketsiz bedenine ayağı takıldı. General bakmadan, tiksinerek bedeni tekmeledi. Öfke dolu bakışlarını Rin ve Nezha'dan ayırmadı. "Sizi *gömeceğim*."

Nezha korkuyla hafifçe inledi.

Rin'in kolları sonunda komutlarına cevap vermeye başlamıştı. Nezha'yı ayağa kaldırmaya çalıştı ama kendi bacakları korkudan zayıf düşmüştü ve kalkamıyordu.

General üstlerine eğildi. Kargısını kaldırdı.

Rin panikle yarı delirmiş hâlde kılıcını havaya doğru savurdu. Kılıcı generalin zırhına çarpıp takırdadı.

General zırhlı elini ince kılıcın etrafına sardı ve kılıcı çekip aldı. Parmakları çelikte iz bıraktı.

Rin titreyerek kılıcı bıraktı. General onu yakasından tutup kaldırdı ve duvarın kalıntılarına fırlattı. Rin'in kafası taşa çarptı ve görüşü birden kardı, sonra parlak noktacıklar gördü ve sonunda her şey bulanıklaştı. Yavaşça gözlerini kırptı, görüşünden geriye kalanla, generalin kargısını Nezha'nın hareketsiz bedeninin üstünde kaldırdığını gördü.

Rin çığlık atmak üzereyken general kargının baltalı ucunu Nezha'nın karnına indirdi. Nezha tiz, acıklı bir ses çıkardı. İkinci darbede sesi kesildi.

Rin korkuyla hıçkırarak cebindeki haşhaş tohumlarını aradı. Bir avuç alıp ağzına götürdü ve tam da onun hâlâ kıpırdandığını fark ettiği anda yuttu.

"Hayır, olmaz," diye hırladı adam, onu yine yakasından tutup kaldırarak. Rin'i yüzüne yaklaştırdı, korkunç yarım gülümsemesiyle onu inceledi. "Daha fazla Nikara büyücü saçmalığı yok. Tanrılar bile cansız bedenleri kullanmaz."

Rin, generalin tutuşunda delicesine sarsıldı, nefes almaya çalışırken yüzünden yaşlar süzülüyordu. Taşa vurduğu yerde başı zonkluyordu. Uçuyor, karanlıkta süzülüyor gibi hissediyordu, bunun haşhaş tohumlarından mı yoksa başına aldığı darbeden mi olduğundan emin değildi. Ya ölüyordu ya da tanrıları görecekti. Belki ikisi birden.

Lütfen, diye dua etti. *Lütfen gel. Ne istersen yaparım.*

Sonra boşluğa doğru devrildi ve yine göklere uzanan tünel-

deydi. Yukarı fırladı, bilinmez bir yere doğru hızla ilerliyordu. Görüşünün kenarları karardı ve tanıdık bir kızıllık, bir gözlük camı gibi tüm görüşünü kapladı.

Zihninde o kadını gördü. Kadın ona elini uzattı ama—

"*Yolumdan çekil!*" diye bağırdı Rin. Bir muhafıza ayıracak vakti yoktu, uyarılar için zamanı yoktu – tanrılara ihtiyacı vardı, *kendi* tanrısına ihtiyacı vardı.

Kadın, Rin'i şaşırtarak, dediğini yaptı.

Ve Rin bir bariyeri aşmış gibi yine yukarı doğru atılarak tanrıların taht odasına, Panteon'a ulaştı.

Biri hariç tüm kaideler boştu.

O zaman onu, ateşinin tüm görkemiyle gördü. Zihninde muazzam ve korkunç bir ses yankılandı. Ses tüm evrende yankılandı.

Sana aradığın gücü verebilirim.

Rin tüm gücüyle nefes almaya çalışıyordu ama generalin boynundaki tutuşu gittikçe sıkılaşıyordu.

Sana, imparatorlukları devirecek gücü verebilirim. Düşmanlarını, kemikleri yalnızca küllerden ibaret olana dek yakacak gücü. Tüm bunları ve daha fazlasını verebilirim. Anlaşmayı biliyorsun. Koşulları biliyorsun.

"Ne istersen," diye fısıldadı Rin. "Ne istersen."

Her şeyi.

Odada bir esinti oldu. Bir kıkırdama duyduğunu sandı.

Rin gözlerini açtı. Artık zihni uçuşmuyordu. Uzanıp generalin bileğini yakaladı. Çok zayıftı, tutuşu bir tüyün dokunuşu gibi olmalıydı. Ama general uludu. Rin'i bıraktı ve saldırmak için ellerini kaldırdığında Rin adamın iki bileğinin de kıpkırmızı olduğunu, kabarcıklarla dolduğunu gördü.

"Hayır..." Generalin ağzı şaşkınlıkla aralandı. Rin'e, bir başkasını görüyormuş gibi bakıyordu. "Sen olamazsın."

Rin zorla ayağa kalktı. Önünde alevler dalgalanıyordu, kontrol edemediği alevler.

"Ama öldün!" diye bağırdı general. "Seni öldürdüm!"

Rin yavaşça doğruldu. Ellerinden alevler fışkırıyordu, etrafını saran alevler kaçış yolu bırakmıyordu. Ateş açık yaralarını, yüzündeki boşlukları ve tüm vücudunu yalarken general acıyla uludu.

"Yanışını izledim! Hepinizin yanışını!"

"Benim değil," diye fısıldayan Rin ellerini ona doğru uzattı.

Ateş intikam almaya can atıyordu. Rin, alevler sanki içinden bir yerden koparılıyormuş gibi hissetti. Tüm vücudunda dolanırken ona zarar vermese de hareketsiz kıldı. Alevlerin üstünde, bir mum kandilinden fazla kontrolü yoktu, onu sarıp sarmalıyorlardı.

Zihninde, Panteon'daki kaidesinin üzerinde salınan Anka'yı gördü. İzliyordu. Gülüyordu.

Rin alevlerden generali göremiyordu, yalnızca siluetini, parçalanan zırhını, bir insan olamayacak bir şeyi, yanmış et, karbon ve metal yığınını görebiliyordu.

"Dur," diye fısıldadı. *Lütfen dur.*

Ama ateş yanmaya devam etti. Bir zamanlar general olan şey geriye doğru yığılıp parçalandı ve gittikçe küçülerek alev topunun içinde yok oldu.

Rin'in dudakları kuru ve çatlaktı; hareket ettirdiğinde kanıyorlardı. "Lütfen, dur."

Ateş gittikçe büyüdü. Hiçbir şey duyamıyor, sıcaktan nefes alamıyordu. Dizlerinin üstüne çöktü, gözlerini kapattı, elleriyle yüzünü örttü.

Yalvarıyorum.

Zihninde Anka'nın, sinir olmuş gibi geri çekildiğini gördü. Alevli kanatlarını kocaman açıp yeniden kapattı.

Panteon'a giden yol kapandı.

Rin salındı ve yere yığıldı.

Zamanın anlamı kalmamıştı. Etrafında bir savaş vardı ve sonra yoktu. Rin hiçlikle sarmalanmıştı, onu etrafındaki her şeyden koruyordu. Hiçbir şey yoktu ve sonra var oldu.

"Yanıyor," dediğini duydu Niang'ın. "Ateşi var... Yaralarında zehir var mı diye kontrol ettim ama hiçbir şey yok."

Ateş değil, demek istedi Rin, *bir tanrı.* Niang'ın alnına damlattığı su, içindeki alevleri söndüremiyordu.

Jiang'ı sormaya çalıştı ama ağzı ona itaat etmiyordu. Konuşamıyordu. Hareket edemiyordu.

Görebildiğini sanıyordu ama rüya görüp görmediğinden

emin değildi çünkü gözlerini açtığında gördüğü yüz öyle güzeldi ki neredeyse ağlayacaktı.

Kavisli kaşlar, porselen gibi bir ten. Kan kırmızısı dudaklar.

İmparatoriçe?

Ama İmparatoriçe çok uzaktaydı, Üçüncü Bölük'le kuzeyden geliyordu. Bu kadar hızlı gelmiş, şafaktan önce buraya ulaşmış olamazlardı.

Şafak sökmüş müydü? Doğan güneşin ilk ışıklarını görebildiğini düşündü, bu uzun ve korkunç gece bitiyordu.

"Kızın ismi ne?" diye sordu İmparatoriçe.

"Kızın" mı? İmparatoriçe benden mi bahsediyor?

"Runin." Irjah'nın sesi. "Fang Runin."

"Runin," diye tekrarladı İmparatoriçe. Sesi bir kanun telinden çıkıyor gibiydi, etkileyici ve güzel. "Runin, bana bak."

Rin, İmparatoriçe'nin parmaklarını yanaklarında hissetti. Kar gibi, kış ayazı gibi serindi. Gözlerini açıp İmparatoriçe'nin güzel gözlerine baktı. Birinin nasıl böyle güzel gözleri olabilirdi? Bir engereğin gözleri gibi değillerdi. Bir yılanın gözleri değildi bunlar; vahşi, karanlık ve tuhaf ama güzellerdi, bir geyiğin gözleri gibi.

Ve *görüler*... bir kelebek sürüsü, rüzgârda uçuşan ipek kurdeleler gördü. Yalnızca güzellik, renk ve ritimden oluşan bir dünya gördü. O bakışlarda hapsolmak için neler vermezdi.

İmparatoriçe derin bir nefes aldı ve görüler yok oldu.

Rin'in yüzündeki parmakları kasıldı.

"Yandığını gördüm," dedi İmparatoriçe. "Öldüğünü gördüğümü sandım."

"Ölmedim," demeye çalıştı Rin ama dili öyle ağırdı ki yalnızca tuhaf bir öğürme sesi çıkardı.

"Şşşş..." İmparatoriçe buz gibi parmağını dudağına koydu. "Konuşma. Sorun yok. Senin ne olduğunu biliyorum."

Soğuk dudaklar alnına dokundu, Jiang'ın Sınavlar'da vücuduna yaydığı soğuk gibiydi ve içindeki alev söndü.

BÖLÜM 12

Rin, Enro'nun gözetiminden salındığında eskiden maçların yapıldığı bodruma götürüldü. Bunu tuhaf bulmalıydı ama hiçbir şey düşünemeyecek kadar sersemdi. Çok fazla uyuyordu. Bodrumda saat yoktu ama uyandığında çoğu zaman güneş batmış oluyordu. Birkaç dakikadan fazla uyanık kalmakta zorlanıyordu. Ona yemek getiriyorlardı, yer yemez tekrar uykuya dalıyordu.

Bir keresinde uyurken başucunda sesler duydu.

"Bu zarif değil," dedi İmparatoriçe.

"Bu *insanlık dışı*," dedi Irjah. "Ona adi suçlu gibi davranıyorsun. Kız, bizim için savaşı kazanmış olabilir."

"Ve bu şehri yakabilir," dedi Jun. "Neler yapabileceğini bilmiyoruz."

"O yalnızca küçük bir kız," dedi Irjah. "Korkacak. Birileri ona ne olduğunu açıklamalı."

"Ona ne olduğunu *bilmiyoruz*," dedi Jun.

"Ne olduğu belli," dedi İmparatoriçe. "Başka bir Altan."

"O zaman bırakalım, gelince onunla Tyr ilgilensin," dedi Jun.

"Tyr ta Gece Kulesi'nden gelecek," dedi Irjah. "Onu bir hafta boyunca uyutacak mısınız?"

"Şehirde gezinmesine izin verecek değilim," dedi Jun. "Bekçi'nin doğu duvarına ne yaptığını *gördün*. Mührü kırılıyor, Daji. O, Federasyon'dan daha ciddi bir tehdit."

"Artık değil," dedi İmparatoriçe soğuk bir tavırla. "Bekçi halledildi."

Rin gözlerini açtığında başında kimse yoktu ve konuşulanların ancak yarısını hatırlıyordu. Bitmek bilmez, rüyasız bir uyku sonrasında bu konuşmayı hayal edip etmediğinden bile emin değildi.

Sonunda kendine geldi. Ama bodrumdan çıkmayı denediğinde kapıda görevli üç Üçüncü Bölük askeri tarafından zorla durduruldu.

"Neler oluyor?" diye sordu Rin. Hâlâ biraz sersemdi ama bunun normal olmadığını anlayacak kadar ayılmıştı. "Neden gidemiyorum?"

"Kendi güvenliğin için," dedi askerlerin biri.

"Neden bahsediyorsun? Bu emri kim verdi?"

"Emirler seni burada tutmamız yönünde," dedi asker yalnızca. "Zorla çıkmaya çalışırsan sana zarar vermemiz gerekecek."

Ona en yakın olan asker silahına uzanıyordu bile. Rin geri çekildi. Bundan tartışarak kurtulamayacağını anlamıştı.

O da en ilkel yönteme döndü. Ağzını açıp avazı çıktığı kadar bağırdı. Yerde kıvrandı. Askerleri yumruklayıp suratlarına tükürdü. Onların önünde işemekle tehdit etti. Anneleriyle ilgili küfürler yağdırdı. Büyükanneleriyle ilgili küfürler yağdırdı.

Bu saatlerce devam etti.

Sonunda yetkili biriyle görüşme talebine boyun eğdiler.

Maalesef Üstat Jun'u gönderdiler.

"Buna gerek yok," dedi Rin surat asarak. Aceleyle kıyafetlerini düzeltti ki az önce yerde yuvarlanmış gibi görünmesin. "Kimseye zarar vermeyeceğim."

Jun, ona hayatta inanmayacakmış gibi baktı. "Kendi kendini aniden ateşe verebildiğini gösterdin. Şehrin doğu yarısını yaktın. Neden ortalıkta gezinmeni istemediğimizi anlıyor musun?"

Rin, kendini aniden değil, gayet bilinçli olarak ateşe verdiğini düşündü ama bunu *nasıl* yaptığını açıklamanın durumunu iyileştirmeyeceğini fark etti.

"Jiang'ı görmek istiyorum," dedi.

Jun'un ifadesi anlaşılmazdı. Yanıt vermeden gitti.

Rin, kapalı tutulmanın kızgınlığını aşınca yapabileceği en iyi şeyin beklemek olduğuna karar verdi. İmparatoriçe'ye sadıktı. İyi bir askerdi. Jun onu desteklemese bile diğer üstatlar desteklerdi. Akıllıca davrandığı sürece korkacak bir şey yoktu. Saçma bir şekilde, başı derde girecekse haşhaş bulundurmaktan olacağını düşündü.

En azından tecritte değildi. Rin, ziyaretçilerin bodruma istedikleri gibi girebildiğini fark etti. Yalnızca kendisi çıkamıyordu.

Niang sık sık ziyarete geliyordu ama pek hoşsohbet değildi. Gülümsemesi zorlamaydı. Her şeye ilgisizdi. Rin onu neşelendir-

meye çalıştığında gülmüyordu. Saatlerce sessizce oturup birbirlerinin nefesini dinlediler. Niang yas tutuyordu ve Rin onu nasıl rahatlatacağını bilmiyordu.

"Ben de Raban'ı özlüyorum," dedi bir keresinde ama Niang'ın gözleri doldu ve çıkıp gitti.

Kitay'ı ise olup bitenleri anlatsın diye sıkıştırıp duruyordu. Kitay da olabildiğince sık ziyarete gelmeye çalışıyordu ama sürekli yardım harekâtlarına çağrılıyordu.

Savaş sonrasında neler olduğunu yarım yamalak öğrendi.

Rin generallerini öldürdüğünde, Federasyon Sinegard'ı almak üzereydi. Bununla beraber İmparatoriçe ve Üçüncü Bölük'ün tam zamanında yetişmesi savaşı onların lehine çevirmişti. Bu sırada Federasyon geri çekilmişti. Kitay, yakında geri dönecekleri ni zannetmiyordu.

"Üçüncü gelince savaş hızlı bitti," dedi. Bir kolu askıdaydı ama Rin'i ufak bir burkulma olduğu konusunda temin etmişti. "Tabii bunun sebebi de... biliyorsun. Federasyon ürktü. Sanırım birden fazla Speerlımız olmasından korktular.

Rin dikildi. "Ne?"

Kitay'ın kafası karıştı. "Yani, sen Speerlı değil misin?"

Speerlı mı? *O mu?*

"Şehirde herkes öyle diyor," dedi Kitay. Rin sesindeki rahatsızlığı hissedebiliyordu. Kitay'ın zihni sıradan birinin iki katı hızla çalışıyordu; merakı sonsuzdu. Rin'in ne yaptığını, ne olduğunu ve neden ona söylemediğini merak ediyordu.

Ama ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kendi de bilmiyordu ki.

"Ne diyorlar?" diye sordu Rin.

"Kana susamış olduğunu. Bir düzine iblis tarafından ele geçirilmiş gibi savaştığını. Generalin seni tekrar tekrar kestiğini, on sekiz kere bıçakladığını ama yine de devam ettiğini."

Rin kollarını uzattı. "Bak, bıçak izi yok. O Nezha'ydı."

Kitay gülmedi. "Doğru mu? Burada kilitlisin, yani doğru *olmalı.*"

Demek Kitay'ın ateşten haberi yoktu. Rin ona gerçeği söylemeyi düşündü ama tereddüt etti.

Kitay'a, kendi mantığından bu kadar emin birine, şamaniz-

mi nasıl anlatabilirdi ki? Kitay, Jiang'ın nefret ettiği modernist düşüncenin kusursuz bir örneğiydi. Kitay ateistti, şüpheciydi ve dünya görüşüne karşı çıkan şeyleri kabul etmezdi. Rin'in deli olduğunu düşünürdü. Ve Rin, tartışamayacak kadar yorgundu.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Hatırlayamıyorum. Kim olduğumu bilmiyorum. Bir savaş yetimiydim. Her yerden olabilirim. Herhangi biri olabilirim."

Kitay tatmin olmamıştı. "Jun senin Speerlı olduğundan emin."

Nasıl olabilirdi ki? Speer saldırısı gerçekleştiğinde Rin daha bebek olmalıydı. Kimse kurtulamamışken onun kurtulmasına imkân yoktu.

"Ama Federasyon Speerlıları yok etti," dedi. "Kimse kurtulamadı."

"Altan kurtuldu," dedi Kitay. "Sen kurtuldun."

Akademi öğrencileri, Sekizinci Bölük'ten çok daha fazla kayıp vermişti. Sınıf arkadaşlarının ancak yarısı hayatta kalmış, onların da çoğu büyük yaralar almıştı. Sınıf arkadaşlarının on beşi ölmüştü. Beşi Enro'nun revirindeydi ve durumları ağırdı, hayatları ciddi tehlikedeydi.

Nezha da onların arasındaydı.

"Bugün üçüncü ameliyatına girecek," dedi Kitay. "Kurtulup kurtulamayacağını bilmiyorlar. Kurtulsa bile bir daha hiç dövüşemeyebilir. Kargının göğsünü tamamen parçaladığını söylüyorlar. Omuriliği hasar görmüş."

Rin, yalnızca Nezha'nın ölmemesine sevinmişti. Alternatifin daha kötü olabileceğini düşünmemişti.

"Umarım ölür," dedi Kitay aniden.

Rin şaşkınlıkla ona döndü ama Kitay devam etti. "Seçenekleri ölüm veya sakat kalmaksa umarım ölür de kurtulur. Nezha dövüşemezse yaşayamaz."

Rin buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Nikaraların zaferi onlara vakit kazandırmıştı ama şehri garantilememişti. İkinci Bölük, Federasyon'un destek gönderdiğini, ana saldırı kuvvetinin de onları beklediğini bildirmişti.

Federasyon tekrar saldırdığında Nikaralar şehri tutamazdı. Sinegard tamamen boşaltılıyordu. İmparatorluk bürokrasisi ta-

mamen savaş başkenti Golyn Niis'e taşınmıştı, bu da Sinegard'ın güvenliğinin önceliği kalmadığı anlamına geliyordu.

"Akademi'yi dağıtıyorlar," dedi Kitay. "Hepimiz bölüklerde görevlendirildik. Niang, On Birinci'ye gönderildi; Venka, Golyn Niis'teki Altıncı'ya. Nezha şimdilik bir yere gitmiyor çünkü... biliyorsun işte." Duraksadı." "Ben de dün İkinci'den emir aldım. Subay olacağım."

Bu, Kitay'ın katılmayı hep hayal ettiği bölüktü. Başka şartlar altında Rin onu tebrik ederdi ama kutlamak yanlış geliyordu şimdi. Rin yine de denedi. "Harika. İstediğin buydu, değil mi?"

Kitay omuz silkti. "Askere ihtiyaçları var. Artık bir prestij meselesi değil. Kırsaldan bile adam almaya başladılar. Ama Irjah'nın komutasında olmak iyi olacak. Yarın gidiyorum."

Rin elini Kitay'ın omzuna koydu. "Kendine dikkat et."

"Sen de." Kitay ellerinin üstüne oturdu. "Seni buradan ne zaman çıkaracaklarını biliyor musun?"

"Sen benden daha bilgilisin."

"Kimse gelip seninle konuşmadı mı?"

Rin başını salladı. "Jun'dan beri kimse gelmedi. Jiang'ı buldular mı?"

Kitay ona anlayışla baktı ve Rin cevabı anladı. Ona günlerdir verdiği cevaptı.

Jiang gitmişti. Ölmemişti – yok olmuştu. Savaştan beri kimse ondan haber almamıştı. Doğu duvarının yıkıntıları hayatta kalanları bulmak için taranmıştı ama İrfan Üstadı'ndan iz yoktu. Öldüğüne dair bir kanıt yoktu ama hayatta olduğunu işaret eden bir şey de yoktu. Varlık adını verdiği boşlukta yok olup gitmişti.

Kitay, İkinci Bölük'le Golyn Niis'e doğru yola çıktıktan sonra Rin'e eşlik edecek kimse kalmamıştı. Zamanını uyuyarak geçiriyordu. Artık hep uyumak istiyordu, özellikle de yemeklerden sonra. Uykuları derin ve rüyasızdı. Yiyecek ve içeceklerine ilaç atıp atmadıklarını düşündü. Her nasılsa bunun için minnettardı. Bu, düşünceleriyle baş başa olmaktan iyiydi.

Bir tanrı çağırmayı başardığı için artık güvende değildi. Güçlü hissetmiyordu. Bir bodruma tıkılmıştı. Kendi komutanları ona

güvenmiyordu. Arkadaşlarının yarısı ya ölüyordu ya da ölmüştü, üstadı boşlukta kaybolmuştu ve hem kendi güvenliği hem de etrafındaki herkesin güvenliği için kilitli tutulması gerekiyordu.

Speerli olmak bu demekse –ki Speerli *olduğundan* emin değildi– Rin, buna değip değmediğini bilmiyordu.

Uyuyordu. Ve kendini daha fazla uyumaya zorlayamadığında, bir köşeye kıvrılıp ağlıyordu.

Tutsaklığının altıncı gününde kapı açıldığında Rin yeni uyanmıştı. Irjah içeri bakıp uyanık mı diye kontrol etti ve içeri girdikten sonra kapıyı hemen kapattı.

"Üstat Irjah." Rin kırışmış tuniğini düzelterek ayağa kalktı.

"Artık General Irjah," dedi. Bu değişiklikten pek memnun görünmüyordu. "Ölümler terfilere yol açar."

"General," diye düzeltti Rin. "Özür dilerim."

Irjah omuz silkip oturmasını işaret etti. "Bu noktada önemi yok. Nasılsın?"

"Yorgunum, efendim," dedi Rin. Bodrumda tabure olmadığından yerde bağdaş kurup oturdu.

Bir an tereddüt ettikten sonra Irjah da yere oturdu.

"Ee." Ellerini dizlerine koydu. "Bir Speerli olduğunu söylüyorlar."

"Ne kadarını biliyorsunuz?" diye sordu Rin usulca. Irjah ateşi çağırdığını biliyor muydu? Jiang'ın ona neler öğrettiğini biliyor muydu?

"İkinci Savaş'tan sonra Altan'ı ben yetiştirdim," dedi Irjah. "Biliyorum."

Rin birden rahatladı. Irjah, Altan'ın nasıl olduğunu biliyorsa, Speerlıların neler yapabildiğini biliyorsa onu destekleyebilirdi; Milisler'i onun tehlikeli olmadığına –en azından onlara karşı– ikna edebilirdi.

"Senin hakkında bir karara vardılar," dedi Irjah.

"Tartışma konusu olduğumu bilmiyordum," dedi Rin, sırf zorluk çıkarmak için.

Irjah bitkince gülümsedi, gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Yakında transfer emrini alırsın."

"Gerçekten mi?" Rin dikleşti, birden heyecanlanmıştı. Onu

özgür bırakacaklardı. *Sonunda.* "Efendim, Kitay'la İkinci'ye katılmayı umu—"

Irjah lafını kesti. "İkinciye katılmıyorsun. On İki Bölük'ün hiçbirine katılmıyorsun."

Heyecanının yerini korku aldı. Birden havadaki hafif vızıltıyı fark etti. "Ne demek istiyorsunuz?"

Irjah bir süre parmaklarıyla oynadı, sonra konuştu: "Savaş Lordları seni Cike'a göndermeye karar verdi."

Bir an için Rin aptala dönmüş bir hâlde bakakaldı.

Cike mı? Meşhur On Üçüncü Bölük, İmparatoriçe'nin suikastçı birliği? Onursuz, şansız, şöhretsiz katiller? Öyle kötücül, öyle rezil bir güç ki Milis Kuvvetleri'nin varlığından bihabermiş gibi davranmayı seçtiği bölük?

"Rin? Dediğimi anlıyor musun?"

"*Cike* mı?" diye sordu Rin.

"Evet."

"Beni ucube bölüğüne mi gönderiyorsunuz?" Sesi çatladı. Ağlamak istiyordu. "Tuhaf Çocuklar'a mı?"

"Cike da diğerleri gibi bir Milis bölüğü," dedi Irjah aceleyle. Sesi yapay bir şekilde sakinleştiriciydi. "Gayet saygıdeğer bir bölük."

"Onlar beceriksizler ve dışlanmışlar! Onlar—"

"Onlar da ordu gibi İmparatoriçe'ye hizmet ediyor."

"Ama ben..." Rin zorlukla yutkundu. "Ben iyi bir asker olduğumu sanıyordum."

Irjah'nın ifadesi yumuşadı. "Ah, Rin. Öylesin. Harika bir askersin."

"O zaman niye gerçek bir bölüğe katılamıyorum?" Bunun kulağa ne kadar çocukça geldiğinin kesinlikle farkındaydı. Ama şu koşullar altında çocuk gibi davranma hakkı olduğunu düşündü.

"Nedenini biliyorsun," dedi Irjah sessizce. "Speerlılar geçen Haşhaş Savaşı'ndan beri On İki Vilayet'le savaşmadı. Onun öncesinde savaştıklarında ise işbirliği... zordu."

Rin tarihi iyi biliyordu. Irjah'nın neden bahsettiğini biliyordu. Speerlılar Milisler'in yanında son savaştıklarında şimdi Cike'ın olduğu gibi vahşi tuhaflıklar olarak görülüyorlardı. Speerlılar kendi gruplarıyla dövüşüyordu ve dost düşman demeden etrafla-

rındaki herkes için tehlike arz ediyorlardı. Emirlere uyuyorlardı ama belli belirsiz bir şekilde, onlara hedef ve görev veriliyordu ama karmaşık planlar yapmaya çalışan komutana da kolay gelsin. "Milisler, Speerlılardan nefret ediyor."

"Milisler, Speerlılardan korkuyor," diye düzeltti Irjah. "Nikara halkı anlamadığı şeyle uğraşmakta hiç iyi olmadı ve Speerlılar hep Nikaraları huzursuz etti. Nedenini bildiğini varsayıyorum."

"Evet, efendim."

"Seni Cike'a *ben* önerdim. Ve bunu senin için yaptım, çocuğum." Irjah bakışlarını ona dikti. "Savaş Lordları arasındaki rekabet hiç bitmedi, Ejder İmparator'un emrinde birleştiklerinden beri bile. Askerleri senden nefret ediyor olsa da Savaş Lordları bir Speerlıya sahip olmaya fazla hevesli. Katıldığın herhangi bir bölüğün adil olmayan bir avantajı olurdu. Katılmadığın bölüklerse bu güç değişiminden hoşlanmazdı. Seni diğer bölüklerden birine göndersem kalan on biri senin için tehlike arz ederdi."

"Ama..." Bunu düşünmemişti. "Ama Milis Kuvvetleri'nde zaten bir Speerlı var," dedi. "Altan?"

Irjah'nın sakalı seğirdi. "Yeni komutanınla tanışmak ister misin?"

"*Ne?*" Rin anlamayarak göz kırptı.

Irjah dönüp kapının ardındaki birini çağırdı. "Hadi, gel."

Kapı açıldı. İçeri giren adam uzun ve zarifti; Milis üniforması değil, armasız siyah bir tunik giyiyordu. Sırtında gümüş bir üç uçlu mızrak asılıydı.

Rin yutkundu, saçını kulaklarının arkasına atma yönündeki gülünç dürtüsüyle savaştı. Tanıdık bir heyecan duydu, kulakları kızardı.

Onu son gördüğünden beri birkaç yara almıştı; ikisi ön kolunda, biri yüzündeydi, sol gözünün sağ altından çenesinin sapına doğru uzanıyordu. Saçı artık okuldaki gibi kısacık değildi, uzun ve karışıktı. Aylardır saçına dokunmamış gibiydi.

"Selam," dedi Altan Trengsin. "Beceriksizler ve dışlanmışlarla ilgili kısım neydi?"

"Nasıl oldu da ateş bombalarından kurtuldun?"

Rin ağzını açtı ama tek kelime çıkmadı.

Altan. *Altan Trengsin.* Mantıklı bir cevap vermeye çalıştı ama algılayabildiği tek şey, çocukluk kahramanının önünde durduğuydu.

Altan önünde diz çöktü.

"Nasıl hayattasın?" diye sordu usulca. "Bir tek ben kaldım sanıyordum."

Rin sonunda sesini buldu. "Bilmiyorum. Aileme ne olduğunu bana hiç söylemediler. Evlatlık ailem bilmiyordu."

"Ne olduğundan hiç şüphelenmedin mi?"

Rin başını salladı. "Hayır... Yani, şeye kadar, ben..."

Birden boğulur gibi oldu. Bastırdığı anılar birden su yüzüne çıktı: bağıran kadın, kıkırdayan Anka, vücudunu yaran korkunç sıcaklık, alevlerin ısısıyla generalin zırhının eriyip bükülmesi...

Ellerini yüzüne kaldırdı ve titrediklerini gördü.

Kontrol edememişti. Durduramamıştı. Sonu gelmeyen alevler ellerinden dökülmüştü; Nezha'yı yakabilirdi, Kitay'ı yakabilirdi, Anka yakarışına cevap vermemiş olsa tüm Sinegard'ı küle çevirebilirdi. Alevler durduğunda bile İmparatoriçe alnını öpüp onları söndürene dek içindeki ateş sönmemişti.

Deliriyorum, diye düşündü. *Jiang'ın olmamam için uyardığı her şeye dönüştüm.*

"Hey. *Hey.*"

Serin parmaklar bileğine dokundu. Altan yavaşça ellerini yüzünden çekti.

Rin başını kaldırıp Altan'ın gözlerine baktı. Haşhaş çiçeklerinden bile kırmızıydılar.

"Sorun yok," dedi. "Biliyorum. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Sana yardım edeceğim."

"Cike, bir kere tanışınca çok da kötü değil," dedi Altan, onu bodrumdan dışarı yönlendirirken. "Yani emir üstüne adam öldürüyoruz ama genel olarak epey iyiyiz."

"Hepiniz şaman mısınız?" diye sordu Rin. Başı dönüyordu.

Altan başını hayır der gibi salladı. "Hepimiz değil. Tanrılara bulaşmayan iki kişi var – biri silah uzmanı, biri doktor. Ama kalanı şaman. Cike'a gelmeden önce en çok eğitim alan Tyr'di – karanlık tanrıçasına tapan bir grup keşişle büyümüş. Diğerleri se-

nin gibiydi: Güç ve şamanik potansiyel dolu ama kafası karışık. Onları Gece Kalesi'ne götürüp eğitiyoruz ve İmparatoriçe'nin düşmanlarının üzerine salıyoruz. Herkes kazanıyor."

Rin bunu rahatlatıcı bulmaya çalıştı. "Nereden geliyorlar?"

"Her yerden. Ne kadar çok eski dinin hâlâ hayatta olduğuna şaşarsın," dedi Altan. "Vilayetlerde birçok gizli tarikat var. Kimisi İmparatoriçe'nin onları rahat bırakması karşılığında her yıl Cike'a birini yolluyor. Bu ülkede, özellikle de bu zamanda şaman bulmak kolay değil ama İmparatoriçe elinden geldiğinde onları topluyor. Birçoğu Baghra'daki hapishaneden geliyor – Cike onların ikinci şansları."

"Ama Milis sayılmazsınız."

"Hayır. Suikastçılarız. Ama savaş zamanlarında On Üçüncü Bölük görevini üstleniyoruz."

Rin, Altan'ın kaç kişiyi öldürdüğünü merak etti. *Kimi* öldürdüğünü. "Barış zamanında ne yapıyorsunuz?"

"Barış zamanı mı?" Ona alaycı bir bakış attı. "Cike için barış zamanı yok. İmparatoriçe'yi öldürmek isteyenlerin sonu gelmiyor."

Altan eşyalarını toplayıp onunla kapıda buluşmasını söyledi. O gün, Beşinci Bölük'ten Subay Yenjen'in takımıyla beraber savaş cephesine yürüyeceklerdi, Cike'ın kalanı bir hafta önce gitmişti.

Savaştan sonra Rin'in tüm kişisel eşyalarına el konmuştu. Şehre inmeden önce cephanelikten yeni bir silah seçecek zamanı ancak oldu. Beşinci Bölük askerleri hafif çantalar ve ikişer silah taşıyordu. Rin'in yalnızca biraz kör bir kılıcı ve kalkanı vardı. Çok hazırlıksız görünüyor ve hissediyordu. Yedek kıyafeti bile yoktu. Yakında çok kötü kokmaya başlayacağını tahmin ediyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu dağdan inerlerken.

"Khurdalain," dedi Altan. "Kaplan Vilayeti. Batı Murui Nehri'ne ulaşmak için iki hafta güneye yürüyeceğiz, oradan da limana geçeceğiz."

Her şeye rağmen Rin heyecanlıydı. Khurdalain, Nariin Denizi'nin doğusunda bir liman şehri, bir uluslararası ticaret merkeziydi. Tüm İmparatorluk'ta yabancılarla düzenli olarak te-

mas kuran tek şehirdi ve yüzlerce yıl önce Hesperyalılar ve Bolonyalılar orada elçilik kurmuştu. Khurdalain, Haşhaş Savaşları'nın merkezi hâline gelmeden önce Federasyon tüccarları bile oradaki iskeleleri doldururdu.

Khurdalain yirmi yıllık savaşı atlatmış bir şehirdi. Şimdi İmparatoriçe, işgalcileri bir kez daha doğu ve merkez Nikan'a çekebilmek için burayı cephe ilan etmişti.

Altan, yürürlerken İmparatoriçe'nin savunma stratejisini Rin'e anlattı.

Khurdalain ilk cephe için ideal konumdu. Zırhlı Federasyon birlikleri kuzey Nikan'ın açık alanlarında çok avantajlı olurdu ama Khurdalain büyüklü küçüklü nehirlerle çevriliydi, bu da savunma imkânlarını artırıyordu.

Federasyon'u Khurdalain'e yönlendirmek onları en zayıf olacakları alana girmeye zorlayacaktı. Sinegard'a saldırmak, güneydeki vilayetleri kuzeydekilerden ayırmak amaçlı cüretkâr bir hamleydi. Federasyon generalleri seçme şansları olsa kesinlikle güneye doğru ilerleyerek Nikan'ın merkezine ulaşmayı tercih ederdi. Ama Khurdalain iyi savunulursa, generaller kuzeyden güneye ilerleyen saldırı rotalarını doğudan batıya çevirmek zorunda kalırdı. Bu da Khurdalain düşerse Nikaralara güneybatıya çekilme ve yeniden örgütlenme fırsatı verirdi.

Aslında en iyisi Milisler'in Federasyon'u iki taraftan kuşatıp kaçış ve ikmal yollarını kapaması olurdu. Ama Milis Kuvvetleri'nin bu boyutta bir hamleye kalkışabilecek kadar askeri veya becerisi yoktu. On İki Savaş Lordu, Sinegard'ı koruyacak kadar örgütlenmeyi ancak başarabilmişti, şimdi ise hepsi ortak hareket etmektense yalnızca kendi vilayetini korumakla meşguldü.

"Neden İkinci Savaş'ta olduğu gibi birleşemiyorlar ki?" diye sordu Rin.

"Çünkü Ejderha İmparator öldü," dedi Altan. "Bu sefer Savaş Lordları'nı o birleştiremez ve İmparatoriçe de onları Ejderha İmparator gibi örgütleyemez. Savaş Lordları Sinegard'a itaat edip İmparatoriçe'nin yüzüne karşı sadakat andı içiyorlar ama iş bu noktaya gelince kendi vilayetlerine öncelik veriyorlar."

Khurdalain'i tutmak kolay olmayacaktı. Sinegard'daki saldırı Federasyon ordusunun çok daha üstün olduğunu göstermişti.

Ve Mugen kuzey kıyısında avantajlıydı, birlikleri denizi hemen aşabiliyordu, bu da asker ve ikmal, yalnızca bir gemi seferi kadar uzakta demekti.

Khurdalain'in savunma bakımından pek bir avantajı yoktu. Açık liman şehriydi, Haşhaş Savaşları öncesinde yabancılar için bir anklav olarak tasarlanmıştı. Nikan'ın en iyi savunma yapıları Batı Murui nehir deltasında, Khurdalain'in güney ucundaydı. Savaş başkenti Golyn Niis'e kıyasla Khurdalain kollarını açıp işgalcileri bekleyen kolay bir hedefti.

Ama Khurdalain'in savunulması gerekiyordu. Mugen iç kesimlere ilerleyip Golyn Niis'i alırsa kolayca doğuya dönüp geriye kalan Milisleri kıyıya kovalayabilirdi. Eğer deniz kıyısında hapsolurlarsa acınası Nikara donanması onları kurtaramazdı. Bu yüzden, Khurdalain ülkenin kalanının kaderini belirleyecek en önemli konumdu.

"Son cephe biziz," dedi Altan. "Başarısız olursak ülke düşer." Rin'in omzuna vurdu. "Heyecanlı mısın?"

BÖLÜM 13

Çat.

Rin, son anda kılıcını kaldırıp Altan'ın üç başlı mızrağının suratını ortadan ikiye ayırmasını engelleyebildi. Ayaklarını yere basıp darbenin *ki*'sini vücuduna ve yere dağıtmaya çalıştı ama yine de çarpışmanın etkisiyle bacakları titredi.

Saatlerdir çalışıyor gibiydiler. Rin'in kolları ağrıyor, ciğerleri hava almakta zorlanıyordu.

Ama bu Altan'a yetmemişti. Üç başlı mızrağını oynattı, Rin'in kılıcını mızrağın iki ucu arasında sıkıştırıp sertçe çevirdi. Baskı, kılıcın Rin'in elinden fırlayıp yere yuvarlanmasına sebep oldu. Altan mızrağının ucunu Rin'in boğazına dayadı. Rin hemen kollarını kaldırıp teslim oldu.

"Korkuyla tepki veriyorsun," dedi Altan. "Dövüşü kontrol edemiyorsun. Zihnini boşaltıp odaklanman gerek. *Bana* odaklan. Silahıma değil."

"Sen gözümü çıkarmaya çalışırken silahına odaklanmamak kolay değil," diye mırıldandı Rin, mızrağı yüzünden uzaklaştırırken.

Altan silahını indirdi. "Çekingen davranıyorsun. Karşı koyuyorsun. Anka'ya izin vermen lazım. Bir tanrıyı çağırmak, içinde bir tanrı dolaşması bir zevk hâlidir. *Ki* çoğaltıcısıdır. Yorulmazsın. Olağanüstü güç kapasiten olur. Acı duymazsın. O duruma gelmelisin."

Rin, benimsemesini istediği o hâli gayet net hatırlıyordu. Damarlarındaki ateşi, görüşünü kaplayan kızıl lensi. Diğer insanları insan değil de hedef olarak görmeyi. Dinlenmeye ihtiyacı olmadığını, yalnızca ateşi körükleyecek acıya ihtiyaç duyduğunu.

Rin'in bilinçli olarak bu hâlde olduğu tek zamanlar Sınavlar'da ve Sinegard'daydı. İkisinde de öfkeli ve çaresizdi.

O zamandan beri aynı ruh hâline girememişti. O zamandan

beri o kadar öfkelenmemişti. Sadece kafası karışmış, huzursuz olmuş ve şimdiki gibi bitkin düşmüştü.

"Kontrol etmeyi öğren," dedi Altan. "O hâle girip çıkmayı öğren. Yalnızca düşmanının silahına odaklanırsan hep savunmada olursun. Silahı geçip hedefine bak. Öldürmek istediğin şeye odaklan."

Altan, Jiang'dan çok daha iyi bir öğretmendi. Jiang sinir bozucu derecede belirsiz, aklı havada ve bilinçli olarak kalın kafalıydı. Cevapların etrafında gezinir, ona bilginin tatlı tatminini vermeden önce aç bir akbaba gibi dolandırırdı.

Ama Altan vakit harcamıyordu. Doğrudan sadede geliyor, istediği cevapları hemen veriyordu. Korkularını anlıyor, neler yapabileceğini biliyordu.

Altan'la çalışmak bir abiyle çalışmak gibiydi. Birinin ona *aynı* olduklarını söylemesi çok tuhaftı – eklemlerinin onunki gibi esnek olduğunu, bu yüzden ayağını şöyle çevirebileceğini. Bir başkasıyla, temeli genlerinde yatan benzerlikler paylaşmak harika bir duyguydu.

Altan'layken bir yere *ait* olduğunu hissediyordu – yalnızca aynı bölük veya orduya değil, daha derin ve eski bir şeye. Köklü bir soyun parçasıydı. Ait olduğu bir yer vardı. İsimsiz bir yetim değildi, bir Speerlıydı.

En azından herkes böyle düşünüyordu. Ama her şeye rağmen bir şeylerin eksik olduğu duygusunu üstünden atamıyordu. Tanrıları Altan kadar kolay çağıramıyordu. Onunki gibi bir zarafetle hareket edemiyordu. Bu soydan gelen bir şey miydi, yoksa eğitimle mi alakalıydı?

"Hep böyle miydin?" diye sordu Rin.

Altan gerildi. "Nasıl?"

"Böyle... *sen* gibi." Rin elini Altan'a doğru belli belirsiz salladı. "Sen... sen diğer öğrenciler gibi değilsin. Diğer askerler gibi değilsin. Hep ateşi çağırabiliyor muydun? Hep böyle dövüşebiliyor muydun?"

Altan'ın yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Uzun bir süre Sinegard'da eğitim aldım."

"Ama ben de aldım!"

"Sen bir Speerlı gibi eğitilmedin. Ama sen de bir savaşçı-

sın. Bu senin kanında var. Yakında seni döve döve kalıtımını su yüzüne çıkaracağım." Altan mızrağını ona doğrulttu. "Silahını kaldır."

"Neden üç başlı mızrak kullanıyorsun?" diye sordu Rin, Altan sonunda mola vermesine izin verdiğinde. "Neden kılıç değil?" Standart Milis baltalı kargısı ve kılıcını kullanmayan başka öğrenci görmemişti.

"Daha uzağa erişebiliyor," dedi Altan. "Bir ateş çemberinde dövüşürken düşmanlar pek yaklaşmıyor."

Rin mızrağın uçlarına dokundu. Çok kez bilenmişlerdi, parlak veya pürüzsüz değillerdi, birçok mücadelenin izlerini taşıyorlardı. "Speer yapımı mı?"

Öyle olmalıydı. Masif metaldi, ahşap kabzalı Nikara silahlarına benzemiyordu. Mızrak daha ağırdı, evet ama Altan'ın dokunduğunda alev almayacak bir silaha ihtiyacı vardı.

"Adadan geldi," dedi. Rin'i mızrağının küt ucuyla dürtüp kılıcını almasını işaret etti. "Oyalanmayı bırak. Hadi, kalk ayağa. Tekrar."

Rin, bitkinlikle kollarını salladı. "Kafayı bulsak olmaz mı?" diye sordu. Fiziksel eğitimin onu Anka'yı çağırmaya nasıl yaklaştırdığını anlamıyordu.

"Hayır, kafayı bulsak olmaz," dedi Altan. Onu tekrar dürttü. "Tembel. Böyle düşünmek acemice bir hata. Herkes bir avuç tohum yutup Panteon'a ulaşabilir. O, işin kolay kısmı. Ama bir tanrıyla bağ kurup gücünü istediğinde kullanmak ve onu çağırmak disiplin gerektirir. Zihnini bileme pratiğin yoksa kontrolü kaybetmen çok kolay. Bunu bir baraj gibi düşün. Tanrılar yokuş aşağı akan su gibi bir enerji kaynağı. Uyuşturucu ise bir kapı gibi; tanrılara yol açıyor. Ama kapın çok büyükse veya acemice yapılmışsa güç, hiçbir engel olmaksızın taşar gider. Tanrı senin iradeni hiçe sayar. Kaos olur. Kendi müttefiklerini yakmak istemiyorsan, Anka'yı neden çağırdığını hatırlamak zorundasın. Gücünü yönlendirmek zorundasın."

"Dua etmek gibi," dedi Rin.

Altan başıyla onayladı. "Aynen dua etmek gibi. Dualar tekrardan ibarettir – taleplerinin tanrılara iletimi. Şamanlarla kalan

herkes arasındaki fark ise bizim dualarımızın işe yaraması. Jiang sana bunu öğretmedi mi?"

Jiang ona bunun tam tersini öğretmişti. Jiang meditasyonla zihnini temizlemesini, benliğini ve evrenden ayrı bir varlık olduğunu unutmasını söylemişti. Jiang ona kendi iradesini yok etmesini söylemişti. Altan ona iradesini tanrılar üstünde kullanmasını söylüyordu.

"Bana yalnızca tanrılara ulaşmayı öğretti. Onları bizim âlemimize getirmeyi değil."

Altan etkilenmiş görünüyordu. "O zaman Sinegard'da Anka'yı nasıl çağırdın?"

"Yapmamam gerekiyordu," dedi Rin. "Jiang yapmamamı tembihledi. Tanrıların silah olarak kullanılmaması gerektiğini söyledi. Yalnızca danışmak için olduklarını söyledi. Sakinleşmek, evrenle bağımı keşfetmek, dengemi bulmak gibi şeyler öğretiyordu."

Jiang'ın ona ne kadar az şey öğrettiği ortaya çıkıyordu. Rin'i bu savaşa hiç hazırlamamıştı. Yalnızca, artık erişebileceğini bildiği bir güce ulaşmasını engellemişti.

"Onlar işe yaramaz." Altan'ın bakışları küçümseme doluydu. "Jiang bir bilgindi. Ben askerim. O teolojiyle ilgileniyordu, ben yok etmekle ilgileniyorum." Yumruğunu açıp uzattı ve ufak bir alev çemberi avucunda dans etmeye başladı. Diğer eliyle mızrağını uzattı. Alevler parmak uçlarından yayılıp omuzlarında dans ederek mızrağın uçlarına kadar ulaştı.

Rin, Altan'ın ateş üzerindeki kontrolüne, bir heykeltıraşın kili şekillendirişi gibi alevleri şekillendirmesine ve ufacık bir hareketle istediğini yaptırabilmesine hayran kaldı. Kendisi Anka'yı çağırdığında alevler kontrol edilemez bir sel gibi içinden taşıyordu. Ama Altan alevleri kendi uzantısıymışçasına kontrol ediyordu.

"Jiang temkinli davranmakta haklıydı," dedi Altan. "Tanrılar tahmin edilemez. Tanrılar tehlikeli. Ve onları tam olarak anlayan hiç kimse yok. Ama Gece Kalesi'nde tanrıları silaha dönüştürme üzerine çok çalışıyoruz. Tanrıları anlamaya eski keşişlerden çok daha fazla yaklaştık. Bu âlemin dokusunu yeniden yazma gücünü geliştirdik. Kullanmayacaksak bunun anlamı ne?"

***

İki haftalık yürüyüş, dört gün deniz yolculuğu ve üç günlük daha yürüyüşün ardından Khurdalain'in şehir kapısına günbatımından hemen önce ulaştılar. Ağaçlıktan ana yola çıktıklarında Rin hayatında ilk defa okyanusu gördü.

Olduğu yere durdu.

Sinegard da Tikany de karayla çevrili şehirlerdi. Rin nehir ve göller görmüştü ama hiç bu kadar büyük bir su kütlesi görmemişti. Bitmek bilmeyen, görüş açısının ve hayal gücünün çok ötesine uzanan maviliğe ağzı açık bakakaldı.

Altan yanında durdu. Şaşkına dönmüş ifadesine bakıp gülümsedi. "Daha önce hiç okyanus görmedin mi?"

Rin gözlerini okyanustan ayıramıyordu. Sinegard'ın ihtişamını ilk gördüğü günkü gibi hissediyordu, duyduğu hikâyelerin bir şekilde gerçek olduğu büyülü bir dünyada gibiydi.

"Resimlerini görmüştüm," dedi. "Betimlemelerini okumuştum. Tikany'de tüccarlar kıyıdan gelip denizdeki maceralarını anlatırdı. Ama bu – *hiçbir şeyin* böyle görünebileceğini hayal etmemiştim."

Altan elini tutup okyanusa doğru uzattı. "Mugen Federasyonu dar boğazın hemen karşısında. Kukhoni dağlarına tırmanırsan görebilirsin. Ve buranın güneyine, Golyn Niis civarından aşağı ve Yılan Vilayeti'ne doğru gidersen Speer'a ulaşırsın."

Bulundukları yerden görmesi imkânsızdı ama yine de parıldayan suyu izleyerek Güney Nikan Denizi'nde ufak, yalnız bir ada hayal etti. Büyük güçler kendi aralarındaki mücadelede adayı paramparça edene dek Speer on yıllarını yalnız başına geçirmişti.

"Nasıl bir yer?"

"Speer mı? Çok güzeldi." Altan'ın sesi yumuşak, özlem doluydu. "Şimdi ona Ölü Ada diyorlar ama tek hatırlayabildiğim yemyeşil olduğu. Adanın bir yanından Nikan İmparatorluğu'nun kıyı şeridi görünüyordu, diğer yanları uçsuz bucaksız okyanusla çevriliydi. Botlara binip ne bulacağımızı bilmeden okyanusa açılırdık, dünyanın diğer ucunu bulmak için karanlığa yapılan yolculuklar. Speerlılar gece göğünü altmış dört takımyıldıza bölerdi, her tanrıya birer tane. Güney Anka yıldızını bulabildiğin sürece Speer'a dönebilirdin."

Rin, Ölü Ada'nın şimdi nasıl olduğunu merak etti. Mugen, Speer'ı yok ettiğinde kasabaları da yok etmişler miydi? Yoksa kulübeler ve evler hayalet kasabalar gibi hâlâ duruyor, hiç dönmeyecek olan sahiplerini mi bekliyordu?

"Neden ayrıldın?" diye sordu Rin.

Altan hakkında çok az şey bildiğini fark etti. Rin'in varlığın nasıl herkes için bir gizemse Altan'ın hayatta kalması da onun için bir gizemdi.

Nikan'a geldiğinde çok küçük olmalıydı, halkını öldüren savaşın bir mültecisi. En fazla dört veya beş yaşında olmalıydı. Onu adadan kim kaçırmıştı? Neden sadece onu?

Ve neden Rin'i?

Ama Altan cevap vermedi. Uzun bir an boyunca kararan gökyüzüne bakıp yola geri döndü.

"Hadi," diyerek Rin'in koluna uzandı. "Geride kalacağız."

Subay Yenjen, şehir duvarlarının hemen dışında Nikara bayrağını göndere çekip bölüğüne yanıt alana dek ağaçların ardında saklanmalarını söyledi. Yarım saatlik bekleyişin ardından, baştan aşağı siyah giyinmiş zayıf bir kız kafasını şehir kapısından dışarı uzattı. Çabuk olup içeri girmeleri için telaşla işaret edip arkalarından kapıyı hemen kapattı.

"Birliğiniz sizi eski balıkçıların orada bekliyor. Buranın kuzeyinde. Ana yolu takip edin," dedi Subay Yenjen'e. Sonra dönüp komutanını selamladı. "Trengsin."

"Qara."

"Speerlımız bu mu?"

"Evet."

Qara başını yana eğip Rin'i inceledi. Ufak tefek bir kadındı – hatta küçük bir kız– Rin'in ancak omzuna geliyordu. Koyu renkli saçı sıkı, kalın bir örgü hâlinde beline uzanıyordu. Tüm vücut hatları uzatılmış gibiydi, Nikara'ya benzemiyordu ama Rin nereli olduğunu anlayamadı.

Sol omzunda kocaman bir avcı doğan vardı, başını eğmiş, kibirle Rin'i izliyordu. Doğanla Qara'nın gözleri aynı altın tonundaydı.

"Bizimkiler nasıl?"

"İyi," dedi Qara. "Yani, çoğu iyi."

"Abin ne zaman dönüyor?"

Qara'nın doğanı başını kaldırıp indirdi, huzursuz olmuş gibi tüylerini kabarttı. Qara uzanıp kuşun boynunu okşadı.

"Döndüğünde," dedi.

Yenjen ve birliği çoktan şehrin sokaklarında gözden kaybolmuştu. Qara, Rin ve Altan'a onu takip etmelerini işaret edip şehir duvarına bitişik merdivenlere yöneldi.

"Nereli?" diye mırıldandı Rin, Altan'a.

"Tepediyarlı," dedi Altan ve Rin sarsak merdivende sendelediği an kızın kolunu yakaladı. "Düşme."

Qara onları Khurdalain'in ilk birkaç sokağı boyunca uzanan yüksek bir yaya yoluna götürdü. Tepeye çıktıklarında Rin liman şehrini inceleme fırsatı buldu.

Khurdalain, temelinden sökülüp dünyanın diğer ucuna bırakılmış yabancı bir şehir olabilirdi. Farklı mimari tarzların birleşimi, farklı kıtalardaki farklı ülkelerin yapı tiplerinin tuhaf bir karışımıydı. Rin, yalnızca tarih kitaplarındaki çizimlerde gördüğü, Bolonya işgalinin kanıtı olan kiliseler gördü. Dönen sütunları olan Sinegard'a özgü pagodalar yerine yanlarında yivler bulunduran binalar gördü. Sinegard, Nikan İmparatorluğu'nun merkeziydi ama Khurdalain, Nikan'ın dünyaya açılan penceresiydi.

Qara onları düz bir çatıya çıkardı. Üç sokağı daha Hesperya tarzında inşa edilmiş evlerin tepesinden koşarak geçtiler, binaların arası çok açılınca aşağı inip sokakta yürümeye devam ettiler. Rin, binaların arasındaki boşluklardan, batan güneşin okyanustaki yansımasını görebiliyordu.

"Burası eskiden Hesperya yerleşkesiymiş," dedi Qara, rıhtımın ötesini işaret ederek. Uzun kıyı şeridi kutu kutu dükkânlarla çevrili bir bulvardı. Yaya yolunu oluşturan döşeme tahtaları deniz suyuyla ıslanmıştı. Khurdalain'deki her şey deniz kokuyordu, hava bile tuzlu okyanus kokusunu taşıyordu. "Şuradaki binalar –çatılarında teras olanlar– Bolonya elçilikleriymiş."

"Onlara ne olmuş?" diye sordu Rin.

"Ejderha İmparator," dedi Qara. "Tarih okumadın mı?"

Ejderha İmparator, İkinci Haşhaş Savaşı sonrasındaki karmaşada tüm yabancıları Nikan'dan kovmuştu. Ama Rin ülkede hâlâ

Kutsal Yaratıcılarının mesajını yaymaya niyetli misyoner Hesperyalılar olduğunu biliyordu.

"Şehirde hiç Hesperyalı var mı?" diye sordu umutla. Hiç Hesperyalı görmemişti. Nikan'da yabancıların Sinegard kadar kuzeye girmesine izin verilmiyordu, yalnızca birkaç liman şehrinde ticaret yapmalarına izin vardı, Khurdalain de bunların en büyüğüydü. Hesperyalıların gerçekten soluk tenli, tüylü ve havuç gibi turuncu saçlı olup olmadığını merak ediyordu.

"Birkaç yüz tane," dedi Altan ama Qara başını salladı.

"Artık yoklar. Sinegard saldırısından sonra tüydüler. Devletleri onları almak için bir gemi gönderdi. Bir iki misyonerle birkaç yabancı bakan kaldı. Gördüklerini kayıt altına alıp devletlerine iletiyorlar. O kadar."

Rin, Kitay'ın Hesperya'dan yardım istemekle ilgili söylediklerini hatırlayıp alayla güldü. "Bunun yardımcı olacağını mı düşünüyorlar?"

"Onlar Hesperyalı," dedi Qara, "hep yardımcı olduklarını düşünürler."

Khurdalain'in eski kısmı –Nikara bölgesi– kanallarla bölünen ara sokaklar ağında dizili alçak evlerden ibaretti, sokaklar o kadar dardı ki arabaların bile oralardan geçmesi zordu. Nikara ordusunun şehrin bu tarafına konuşlanması mantıklıydı. Federasyon nerede olduklarını bilse dahi bu dar sokaklarda sayı üstünlüklerinin avantajı kalmazdı.

Mimarisi bir yana, Rin, Khurdalain'in normal şartlar altında Sinegard'ın daha gürültülü ve kirli bir versiyonu olması gerektiğini düşündü. İşgalden önce burası kıpır kıpır bir ticaret merkeziydi, Sinegard'ın pazarlarından çok daha heyecan verici olmalıydı. Ama kuşatma altındaki Khurdalain sessiz ve kasvetliydi. Yürürlerken Rin hiç sivil görmedi, ya şehri boşaltmışlardı ya da Milislerin talimatına uyarak Federasyon askerlerinin onları görebileceği yerlerden uzak duruyorlardı.

Qara yürürlerken onlara durumu açıkladı. "Bir aydır kuşatma altındayız. Üç yanımızda Federasyon kampı var, yalnızca sizin geldiğiniz taraf boş. En kötüsü de şehre yaklaşıyorlar. Khurdalain'in duvarları yüksek ama onların da mancınıkları var."

"Şehrin ne kadarını aldılar?" diye sordu Altan.

"Yalnızca sahilde dar bir şeridi ve yabancı bölgesinin yarısını. Bolonya elçiliklerini geri alabiliriz ama Beşinci Bölük işbirliği yapmıyor."

"İşbirliği yapmıyor mu?"

Qara kaşlarını çattı. "Biraz, ıı, entegrasyon sorunu yaşıyoruz. Yeni generallerinin de yardımı dokunmuyor. Jun Loran."

Altan da Rin'in hissettiği kadar gergin görünüyordu. "Jun burada mı?"

"Üç gün önce geldi."

Rin ürperdi. En azından doğrudan onun komutası altında değildi. "Beşinci Bölük Kaplan Vilayeti'nden değil mi? Neden komuta Kaplan Savaş Lordu'nda değil?"

"Kaplan Savaş Lordu üç yaşında bir çocuk ve vasisi de hiç askerî deneyimi olmayan bir siyasetçi. Jun kendi vilayetinin komutasını aldı. Keçi ve Öküz Savaş Lordları da birlikleriyle burada ama Federasyon'la savaşmaktansa levazım için birbirleriyle didişip duruyorlar. Ve kimse sivilleri riske atmayacak bir saldırı planı oluşturamıyor."

"Siviller neden hâlâ burada?" diye sordu Rin. Sivilleri korumaya öncelik vermeseler Milisler'in işi çok daha kolay olurdu. "Neden Sinegardlılar gibi onlar da tahliye etmediler?"

"Çünkü Khurdalain kolayca terk edebileceğin bir şehir değil," dedi Qara. "Buradakilerin çoğu geçimini balıkçılık veya imalathanelerden sağlıyor. Burada tarım yok. İç kesimlere taşınırlarsa yapabilecekleri bir şey yok. Buradan ayrılmalarını söylersek aç kalacaklar. Kalmakta kararlılar, bizim de onları hayatta tutmamız lazım."

Qara'nın doğanı bir şey duymuş gibi aniden başını eğdi. Birkaç adım ilerleyince sesi Rin de duydu, generalin yerleşkesinden bağrışlar geliyordu.

"Cike!"

Rin irkildi. Bu sesi nerede olsa tanırdı.

Yüzü öfkeden mosmor olan General Jun Loran onlara doğru yürüdü.

"Ah-*ah!*"

Jun kulağından tuttuğu sıska bir çocuğu var gücüyle çekiştirerek yanında sürüklüyordu. Çocuğun sol gözünde göz bandı vardı, sağ gözü ise Jun'un yanında sendelerken acıyla sulanmıştı.

Altan aniden durdu. "Hay Kaplan'ın memeleri."

"Ramsa," diye mırıldandı Qara, Rin bunun çocuğun adı mı, yoksa Qara'nın lisanında bir küfür mü olduğunu anlayamadı.

"Sen." Qara'nın önünde durdu. "Komutanın nerede?"

Altan ileri çıktı. "Buradayım."

"*Trengsin?*" Jun inanmayarak Altan'a baktı. "Dalga geçiyorsun. Tyr nerede?"

Altan'ın yüzü sinirle seğirdi. "Tyr öldü."

"*Ne?*"

Altan kollarını kavuşturdu. "Kimse sana söylemeye tenezzül etmedi mi?"

Jun duymazdan geldi. "Öldü mü? Nasıl?"

"Mesleki risk," dedi Altan, bu cevap üzerine Rin onun da bir fikri olmadığını düşündü.

"Cike'ı bir çocuğa mı emanet ettiler?" diye mırıldandı Jun. "Harika."

Altan'ın bakışları, Jun'la hâlâ yanında acıyla uluyan çocuk arasında gidip geldi. "Sorun ne?"

"Adamlarım onu cephaneliğimizde yakaladı," dedi Jun. "Bu hafta üçüncü kez."

"*Bizim* cephaneliğimiz sandım!" diye itiraz etti çocuk.

"Sizin cephaneliğiniz yok," diye çıkıştı Jun. "Sana ilk iki seferinde de söyledim."

Qara iç çekip alnını ovuşturdu.

"*Paylaşsalar* çalmak zorunda kalmazdım," dedi çocuk Altan'a. Sesi tizdi, açık gözü suratında kocaman görünüyordu. "Barut tozum olmazsa işimi yapamam."

"Ekibinin malzeme eksiği varsa, Gece Kulesi'nden getirmeyi akıl etseydiniz."

"Hepsini elçilikte kullandık," diye homurdandı çocuk. "Haturladın mı?"

Jun, çocuğun kulağını tekrar çekiştirince çocuk acıyla uludu.

Altan mızrağına doğru uzandı. "Bırak onu, Jun."

Jun üç başlı mızrağa baktı ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Altan silahını çekmedi –silahını başka bir birliğin komutanına doğrultmak en büyük vatan hainliğiydi– ama elini kabzadan çekmedi. Rin bir an için parmak uçlarında ateş gördüğünü sandı. "Rica ediyorum."

Jun bir adım geri çekildi ama çocuğu bırakmadı. "Adamlarının Beşinci Bölük malzemelerini kullanma izni yok."

"Ve onu cezalandırmak benim işim, senin değil," dedi Altan. "Bırak onu. *Derhal*, Jun."

Jun tiksinti dolu bir ses çıkarıp çocuğu bıraktı. Çocuk incinmiş bir tavırla kulağını ovuşturarak hemen Altan'ın yanına koştu.

"Geçen sefer kasaba meydanında beni ayak bileklerimden astılar," diye şikâyet etti çocuk. Sınıf arkadaşlarını öğretmene gammazlayan bir çocuk gibiydi.

Altan öfkeden kudurmuş gibi gözüküyordu.

"Birinci veya Sekizinci'ye böyle muamele yapar mıydın?" diye sordu.

"Birinci veya Sekizinci, Beşincinin ekipmanına bulaşmamayı bilirdi," diye çıkıştı Jun. "Adamların buraya geldiklerinden beri sorun çıkarmak dışında bir şey yapmadı."

"Lanet olası işimizi yapıyorduk!" diye bağırdı çocuk. "Ödlekler gibi duvarların arkasında saklanan *sizsiniz*."

"Sus, Ramsa," diye çıkıştı Altan.

Jun keskin ve kısa bir kahkaha attı. "Siz on kişilik bir bölüksünüz. Milis Kuvvetleri için değerinizi gözünüzde büyütmeyin."

"Öyle de olsa biz de sizin gibi İmparatoriçe'ye hizmet ediyoruz," dedi Altan. "Size destek olmak için Gece Kulesi'nden ayrıldık. O yüzden adamlarıma saygı göstereceksin, yoksa mesele İmparatoriçe'ye gider."

"Ah, tabii ki. Siz İmparatoriçe'nin özel piçlerisiniz," dedi Jun yavaşça. "*Destekmiş. Şaka* gibi."

Altan'a kibirli bir bakış atıp uzaklaştı. Rin'i görmezden geldi.

"Geçen hafta işte böyleydi," dedi Qara iç çekerek.

"Her şey yolunda demiştin," dedi Altan.

"Abarttım."

Ramsa komutanına döndü. "Selam, Trengsin," dedi neşeyle. "Geri dönmene sevindim."

Altan ellerini yüzüne bastırdı, başını kaldırıp derin bir nefes aldı. Kollarını indirdi. İç çekti. "Ofisim nerede?"

"Sokağın sonunda solda," dedi Ramsa. "Eski gümrük ofisini boşalttık. Beğeneceksin. Haritalarını da getirdik."

"Teşekkürler," dedi Altan. "Savaş Lordları nerede konuşlandı?"

"Köşedeki eski hükümet binasındalar. Düzenli olarak konseyi topluyorlar. Bizi, şeyden, davet etmiyorlar. Biliyorsun işte." Ramsa'nın sesi kısıldı, bir kabahat işlemiş gibi görünüyordu.

Altan merakla Qara'ya baktı.

"Ramsa limandaki yabancı bölgesinin yarısını havaya uçurdu," diye bildirdi. "Savaş Lordları'na önceden haber vermeden."

"*Bir bina* havaya uçurdum."

"Büyük bir binaydı," dedi Qara sakince. "Beşinci'nin içeride hâlâ iki adamı vardı."

"Hayattalar mı?" diye sordu Altan.

Qara inanamaz bakışlarını ona dikti. "*Ramsa tüm binayı üstlerine yıktı.*"

"Ben yokken pek işe yarar bir şey yapmadınız demek ki," dedi Altan.

"İstihkâm kurduk!" dedi Ramsa.

"Savunma sınırına mı?" diye sordu Altan ümitle.

"Hayır, ofisinin çevresine. Ve kendi kışlamıza. Savaş Lordları artık bizi savunma sınırına sokmuyor."

Altan sinirlenmişti. "Gidip o işi halletmem lazım. Hükümet binası şu tarafta mı?"

"Evet."

"İyi." Altan dikkati dağınık bir şekilde Rin'e baktı. "Qara, Rin'in ekipmana ihtiyacı olacak. Onu kuşatıp yerleştirin. Ramsa, benimle gel."

"Altan'ın yüzbaşısı mısın?" diye sordu Rin, Qara ona yol gösterirken.

"Ben değil. Kardeşim," dedi Qara. Adımlarını hızlandırdı, duvarın içindeki yuvarlak bir kapıdan eğilerek geçti ve Rin'in ar-

dından gelmesini bekledi. "O gelene dek yerine ben bakıyorum. Burada benimle kalacaksın."

Rin'i bir merdivenden daha indirerek yer altında nemli bir odaya götürdü. Oda minicikti, Akademi'nin tuvaleti kadardı. Mahzen girişinden rüzgâr esti. Rin kollarını sıvazlayarak titredi.

"Kadın kışlası sadece bize ait," dedi Qara. "Ne şanslıyız."

Rin odada etrafına bakındı. Duvarlar tuğla değil, kerpiçtendi, yani hiç izolasyon yoktu. Köşedeki tek bir döşeğin etrafına Qara'nın eşyaları saçılmıştı. Rin, hamam böcekleriyle uyumak istemiyorsa, kendine battaniye bulması gerektiğini düşündü. "Bölüklerde hiç kadın yok mu?"

"Kışlaları bölüklerle paylaşmıyoruz." Qara döşeğinin yanındaki bir çantayı kurcalayıp çıkardığı kıyafetleri Rin'e attı. "Akademi üniformanı değiştirsen iyi olur. Eskileri ben alırım. Enki eski kumaşları bandaj yapmak için istiyor."

Rin, yolculukta giydiği Akademi tuniğini çıkarıp üniformasını giydi ve eski kıyafetlerini Qara'ya uzattı. Yeni üniforması düz, siyah bir tunikti. Milis üniformalarının aksine göğsünde Kızıl İmparator'un mührü yoktu. Cike üniformaları tanınmaz olmak üzere tasarlanmıştı.

"Pazıbendini de." Qara beklentiyle elini uzattı.

Rin tereddütle beyaz pazıbendine dokundu. Resmî olarak artık Jiang'ın çırağı olmasa da savaştan beri onu çıkarmamıştı. "Kalsa olmaz mı?" Yenjen'in bölüğünde, akademi yaşı çoktan geçmiş olsa da pazıbentlerini hâlâ takan birçok asker görmüştü. Sinegard mezunları pazıbentlerini yıllarca bir gurur simgesi olarak taşıyordu.

Qara kollarını kavuşturdu. "Burası Akademi değil. Çıraklığının burada önemi yok."

"Biliyorum—" dedi Rin ama Qara lafını kesti.

"Anlamıyorsun. Burası Milis değil, Cike. Hepimiz buraya öldürme kapasitemiz olduğunu ama hiçbir birliğe uymadığımızı düşündükleri için gönderildik. Çoğumuz Sinegard'a gitmedi, gidenlerin de pek hoş anılarla döndüğü söylenemez. Burada kimse üstadının kim olduğunu umursamıyor ve reklamını yapmanın da sana bir getirisi olmaz. Onay almayı, rütbe ve şan şöhreti ya da

Sinegard'da ne saçmalıklara inandıysan onu unut. Sen *Cike*'sın. İtibarının iyi olması mümkün değil."

"İtibarımı umursamıyorum—" diye itiraz etti Rin ama Qara devam etti.

"Hayır, beni dinle. Artık okulda değilsin. Kimseyle yarışmıyorsun, iyi not almaya çalışmıyorsun. Bizimle yaşayacaksın, bizimle savaşacaksın, bizimle öleceksin. Şu andan itibaren sadakatin yalnızca Cike ve İmparatorluk'a. Şanlı bir kariyer istiyorduysan, bölüklere katılacaktın. Ama katılmadın, demek ki sende bir sorun var, demek ki bize kaldın. Anlıyor musun?"

"Buraya gelmeyi ben istemedim," diye çıkıştı Rin. "Seçme şansım yoktu."

"Hiçbirimizin olmadı," dedi Qara ters ters. "Yetişmeye çalış."

Rin, yürürlerken üssün haritasını zihninde oluşturmaya, Khurdalain labirentini aklında tutmaya çalıştı ama on beşinci dönüşlerinden sonra pes etti. Qara'nın gittikleri yere onu özellikle dolandırarak götürdüğünden de biraz şüpheleniyordu.

"Gideceğiniz yeri nasıl buluyorsunuz?" diye sordu.

"Yolları ezberle," dedi Qara. "Bulunmamız ne kadar zor olursa o kadar iyi. Ve Enki'yi bulmak istiyorsan mızmızlanmayı takip et, yeter."

Rin ne demek istediğini soracaktı ki köşeden başka sesler geldi.

"Lütfen," diye yalvarıyordu bir erkek sesi. "Lütfen, çok canım yanıyor."

"Bak, anlıyorum, cidden," dedi daha derin bir ses. "Ama benim sorunum değil, o yüzden umursamıyorum."

"Sadece birkaç tohum!"

Rin'le Qara köşeyi döndü. Seslerin sahipleri zayıf, koyu tenli bir adamla Beşinci Bölük üyesi bahtsız bir askerdi. Askerin sağ kolu dirseğinde bitiyordu.

Rin adamı görünce irkildi, kangreni neredeyse bandajın üstünden görebiliyordu. Haşhaş tohumu için yalvarmasına şaşmamalıydı.

"Sana yalnızca birkaç tohum, senden sonrakine de öyle, ondan sonrakine de," dedi Enki. "Nihayetinde tohumlarım bitecek

ve birliğimin savaşta kullanmak için bir şeyi kalmayacak. Sonra *senin* birliğin köşeye sıkışınca *benim* birliğim işini yapıp sizin zavallı kıçlarınızı kurtaramayacak. Onlar öncelikli. Sen değilsin. Anladın mı?"

Asker, Enki'nin kapısının önüne tükürdü. "*Ucubeler.*"

Enki'nin yanından geçip sokağa çıktı ve yanlarından geçerken Rin'le Qara'ya karanlık bakışlar attı.

"Taşınmam lazım," diye şikâyet etti Enki, Qara'nın arkasından kapıyı kapatırken. Şifalı otların acı kokusuyla dolu küçük, sıkış tepiş bir odadaydılar. "Malzemelerimi burada depolayamam. Kuru bir yere ihtiyacım var."

"Bölük sınırlarına daha çok yaklaşırsan kapında böyle yalvaran binlerce asker biter," dedi Qara.

"Hımm. Sence Altan dolabına taşınmama izin verir mi?"

"Bence Altan dolabını kullanabiliyor olmaktan memnundur."

"Muhtemelen haklısın. Bu kim?" Enki, yara bere arar gibi Rin'i baştan aşağı inceledi. Sesi sevecen, derin ve kadifemsiydi. Onu dinlemek bile Rin'in uykusunu getiriyordu. "Sorunun ne?"

"Speerlımız bu, Enki."

"Ah! Unutmuşum." Enki kazınmış kafasının arkasını sıvazladı. "*Sen* nasıl Mugen'in elinden kurtuldun?"

"Bilmiyorum," dedi Rin. "Speerlı olduğumu ben de yeni öğrendim."

Enki yavaşça başını salladı ve büyüleyici bir numuneymiş gibi Rin'i incelemeye devam etti. Yüz ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu. "Tabii ki. Bilmiyordun."

"Ekipmana ihtiyacı var," dedi Qara.

"Tabii, sorun değil." Enki odanın arkasındaki dolapta kayboldu. Bir an için arandığını duydular, sonra bir tepsi kuru bitkiyle geri döndü. "Bunlardan işine yarayan var mı?"

Rin hiç bu kadar çok halüsinojeni bir arada görmemişti. Jiang'ın bütün bahçesindekinden bile daha fazla uyuşturucu çeşidi vardı. Jiang görse bayılırdı.

Haşhaş kapsüllerine, kurumuş mantarlara ve beyaz çiçeklere dokundu.

"Ne farkları var?" diye sordu.

"Tercih meselesi," dedi Enki. "Hepsi kafa yapar ama asıl iş

silah tutamayacak kadar kafayı bulmadan tanrıları çağırmanı sağlayacak karışımı bulabilmekte. Güçlü halüsinojenler seni hemen Panteon'a ulaştırır ama maddesel dünya algını kaybedersin. Suratına uçan oku göremezsen, tanrı çağırmanın bir anlamı yok. Daha zayıf uyuşturucularla daha çok odaklanmak gerekir ama vücudunu daha iyi kontrol edebilirsin. Meditasyon eğitimi aldıysan, daha zayıflarını kullanmanı tavsiye ederim."

Rin kuşatma altındayken deney yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmediğinden tanıdığı bir şeyde karar kıldı. Jiang'ın bahçesinden çaldığı haşhaş tohumunun aynısını Enki'nin koleksiyonunda buldu. Bir avuç almak için uzandı ama Enki tepsiyi geri çekti.

"Hayır, alamazsın." Enki tezgâhın altından bir terazi çıkarıp belli miktarda tohumu küçük keselere doldurmaya başladı. "Dozlarını almak için bana geleceksin, ben de kayıt tutacağım. Alacağın miktarı vücut ağırlığına bakarak belirleyeceğiz. Çok iri değilsin, diğerleri kadar çok gerekmez. Dikkatli kullan, yalnızca emir aldığında. Bağımlı bir şaman ölse daha iyi."

Rin bunu düşünmemişti. "Bu sık olan bir şey mi?"

"Bu işte mi?" dedi Enki. "Neredeyse kaçınılmaz.

Milis yemeklerinin yanında, Akademi yemekhanesi gerçekten bir restoran sayılırdı. Rin yarım saat sıra bekleyip ufacık bir kâse pirinç bulamacı aldı. Kaşığını gri, sulu çorbada gezdirince pişmemiş birkaç yumru yüzeye çıktı.

Yemek salonunda siyah üniforma aradı ve salonun sonundaki uzun bir masada bölüğünün birkaç üyesini gördü. Diğer askerlerden uzakta oturuyorlardı. Onlara en yakın iki masa boştu.

"Bu, Speerlımız," diye ilan etti Qara, Rin otururken.

Cike bölüğü, anlayışlı ve temkinli bir merakla Rin'e baktı. Qara, Ramsa ve Enki, tanımadığı bir adamla oturuyordu. Hepsi de nişan veya pazıbendi olmayan siyah üniformalar giymişti. Rin, ne kadar genç olduklarını görünce şaşırdı. Hiçbiri Enki'den büyük görünmüyordu ki o bile dört burç döngüsü** tamamlamış gibi durmuyordu. Çoğu yirmili yaşlarının sonunda gibiydi. Ramsa ancak on beş yaşında görünüyordu.

** Çin burçları yıllara göre belirlenir. Bir burç döngüsü 12 yıldır. –ç.n.

Altan yaşında bir komutanları olmasını sorun etmemelerine veya Tuhaf Çocuklar olarak adlandırılmalarına şaşmamalıydı. Rin, Cike'a genç yaşta mı katıldıklarını, yoksa yaşlanamadan mı öldüklerini merak etti.

"Ucube birliğine hoş geldin," dedi yanındaki adam. "Ben Baji."

Baji, gümbür gümbür sesli, iri yarı, paralı asker tipli biriydi. Cüssesine rağmen kaba saba, karanlık bir biçimde yakışıklı sayılırdı. Fanglerin haşhaş kaçakçılarından biri gibi duruyordu. Sırtında dokuz başlı bir tırmık vardı. Çok ağır görünüyordu. Rin o silahla dövüşmek için ne kadar güç gerektiğini merak etti.

"Bunu mu inceliyorsun?" Baji tırmığa dokundu. Sivri uçları şüphe uyandıracak kadar kahverengi bir şeyle kaplıydı. "Dokuz uç. Eşi benzeri yok. Bunun gibi bir şeyi hiçbir yerde bulamazsın."

Çünkü hiçbir demir ustası böyle uçuk bir silah yapmaz, diye düşündü. *Ve çünkü çiftçiler ölümcül derecede sivri tırmıklar kullanmaz.* "Kullanışsız görünüyor."

"*Ben* de öyle dedim," diye araya girdi Ramsa. "Nesin sen? Patates çiftçisi falan mı?"

Baji kaşığını çocuğa doğrulttu. "Kapa çeneni yoksa kafanda muntazam dokuz delik açarım."

Rin bir kaşık pirinç bulamacını ağzına götürdü ve Baji'nin dediğini gözünde canlandırmamaya çalıştı. Gözleri Baji'nin hemen arkasındaki bir fıçıya takıldı. İçindeki su tuhaf bir biçimde bulanıktı ve yüzeyi ara sıra içinde balıklar yüzüyormuş gibi dalgalanıyordu.

"Fıçıda ne var?" diye sordu.

"Bu Keşiş." Baji arkasına dönüp fıçının ahşabını tıklattı. "Hey, Aratsha! Gel de Speerlıya merhaba de!"

Bir an için fıçı hareketsizdi. Rin, Baji'nin aklının yerinde olup olmadığını merak etti. Cike üyelerinin deli olduğunu, akıllarını tamamen yitirince Gece Kalesi'ne gönderildiklerini anlatan dedikodular duymuştu.

Sonra fıçıdaki su, tersine düşer gibi yükseldi ve insana benzeyen bir şekil aldı. Göz olabilecek iki yumru Rin'in olduğu tarafa döndü. Ağza benzer bir şey kıpırdadı. "Ah! Saçını kesmişsin."

Rin cevap veremeyecek kadar şaşkındı.

Baji sabırsız bir ses çıkardı. "Hayır, aptal, bu yenisi. *Sinegard*'dan gelen."

"Ah, öyle mi?" Su öbeği eğilir gibi bir hareket yaptı. Konuşunca tüm varlığı dalgalanıyordu. "Öyle desene. Dikkat et de ağzına sinek kaçmasın."

Rin ağzını çat diye kapattı. "Sana ne oldu?" diye sorabildi sonunda.

"Ne demek istiyorsun?" Sudan figür endişeyle başını eğip göğsünü inceledi.

"Hayır, yani..." diye kekeledi Rin. "Sen... neden—"

"Aratsha elinden geldiğince bu formda kalmayı tercih ediyor," diye araya girdi Baji. "İnsan formunu görmek istemezsin, çok ürkütücü."

"Sanki sen pek güzelsin de," dedi Aratsha.

"Bir kaynağı falan zehirlememiz gerektiğinde onu nehre salıyoruz," dedi Baji.

"Zehirlerle aram iyi," dedi Aratsha.

"Öyle mi? Ortalığı varlığınla zehirlediğini sanıyordum."

"Kabalık etme, Baji. Silahını temizlemeye bile üşenen sensin."

Baji tırmığını tehditkâr bir tavırla fıçıya doğrulttu. "Seninle temizleyeyim mi? Hem buran neresi? Bacağın mı? Yoksa—"

Aratsha cıyaklayıp fıçıya geri çöktü. Birkaç saniye içinde su duruldu. Bir fıçı yağmur suyu olabilirdi.

"Tuhaf biri," dedi Baji, neşeyle Rin'e dönerken. "Küçük bir nehir tanrısının inisiyesi. Dinine bizden çok daha fazla bağlı."

"Sen hangi tanrıyı çağırıyorsun?"

"Domuzların tanrısını."

"Ne?"

"Çok öfkeli bir yaban domuzunun kavgacı ruhunu çağırıyorum. Alış bunlara. Herkesin tanrısı seninki kadar görkemli değil, tatlım. İlk gördüğümü seçtim. Üstatlar hayal kırıklığına uğramıştı."

Üstatlar mı? Baji, Sinegard'a mı gitmişti? Rin, Jiang'ın ondan önce de İrfan öğrencileri olduğunu söylediğini hatırladı. Deliren, akıl hastanesine veya Baghra'ya kapatılması gereken öğrenciler. Çok dengesizlerdi, kendi iyilikleri için hapsedilmişlerdi. "O zaman sen—"

"Ben bir şeyleri iyi parçalarım, tatlım." Baji kâsesindekini bitirip başını geri eğdi ve geğirdi. Yüz ifadesinden konuyu daha fazla tartışmak istemediği belliydi.

"Kayabilir misin?" Keçi sakallı genç bir adam tepeleme lotus kökü dolu bir kâseyle Rin'in yanına oturdu.

"Unegen tilkiye dönüşebiliyor," diye tanıttı Baji.

"*Tilkiye dönüş*—"

"Benim tanrım şekil değiştirmemi sağlıyor," dedi Unegen. "Seninki de ateş tükürmeni. Önemli bir şey değil." Ağzına bir kaşık buharda pişmiş lotus attı, yuttu, yüzünü buruşturdu ve geğirdi. "Aşçı artık denemiyor bile. Nasıl tuzumuz olmayabilir? İki adım ötede okyanus var."

"Yemeğe deniz suyu dökemezsin ya," dedi Ramsa. "Sterilize etmen gerek."

"Ne kadar zor olabilir ki? Askeriz, barbar değil." Unegen eğilip Qara'nın dikkatini çekmek için masaya vurdu. "Diğer yarın nerede?"

Qara rahatsız olmuş gibiydi. "Dışarıda."

"Ne zaman dönecek?"

"Ne zaman dönerse," dedi Qara huysuzca. "Chaghan istediği zaman gelip gidiyor, biliyorsun."

"Gelip giderken savaşta olduğumuz gerçeğini de göz önünde bulunduruyorsa tamam," dedi Baji. "En azından acele edebilir."

Qara güldü. "İkiniz Chaghan'ı sevmiyorsunuz bile. Onunla ne işiniz var?"

"Günlerdir pirinç bulamacı yiyoruz. Tatlı yeme zamanımız geldi." Baji keskin azıdişlerini göstererek gülümsedi. "Şekerden bahsediyorum."

"Chaghan'ın Altan için bir şey almaya gittiğini sanıyordum," dedi Rin, kafası karışmıştı.

"Öyle," dedi Unegen. "Ama bu, dönüşte pastaneye uğrayamayacağı anlamına gelmiyor."

"Yakında mı en azından?" diye sordu Baji.

"Kardeşimin haber güvercini değilim," diye homurdandı Qara. "Nerede olduğunu döndüğü zaman öğreniriz."

"İkiniz kolayca, hani o şeyi, yapamıyor musunuz?" Unegen şakaklarına dokundu.

Qara yüzünü buruşturdu. "Çapa ikizleriyiz, yansıma-kuyusu değil."

"Ah, yansıma-kuyusu yapamıyor musunuz?"

"Kimse yapamıyor," diye çıkıştı Qara. "Artık değil."

Unegen, Rin'e bakıp göz kırptı, Qara'yı sinir etmek Baji'yle beraber eğlence için hep yaptıkları bir şey gibiydi.

"Ah, Qara'yı rahat bırakın."

Rin olduğu yerde dönünce Altan'ı gördü. Altan onlara doğru yürüyüp Rin'in başının üstünden baktı. "Birinin devriye gezmesi gerek. Baji, sıra sende."

"Ah, gidemem," dedi Baji.

"Neden?"

"Yemek yiyorum."

Altan gözlerini devirdi. "*Baji.*"

"Ramsa'yı yolla," diye söylendi Baji. "Şeyden beri çıkmadı—"

Çat. Yemek salonunun kapısı savrularak açıldı. Cike'ın siyah üniformasına bürünmüş biri sendeleyerek kapıdan geçerken bütün başlar aniden odanın uzak ucuna doğru döndü. Çıkışa yakın oturan birlik askerleri aceleyle kaçışıp cüsseli yabancıya yol açtılar.

Yalnızca Cike etkilenmemiş görünüyordu.

"Suni dönmüş," dedi Unegen. "Sonunda."

Suni bebek yüzlü, kocaman bir adamdı. Kolları ve bacakları sarı kıllarla kaplıydı, Rin hiç bu kadar kıllı bir insan görmemişti. Bir maymunun yürüyüşü gibi uzun adımlarla, tuhaf bir biçimde yürüyordu, sanki karada hantalca yürümektense ağaçtan ağaca salınmayı tercih ederdi. Kolları neredeyse Rin'in gövdesinden kalındı, istese kafasını ceviz gibi kırabilecek kadar da güçlü görünüyordu.

Doğruca Cike'a yöneldi.

"Ulu Tosbağa," diye mırıldandı Rin. "O ne?"

"Suni'nin annesi bir maymunla sikişmiş," dedi Ramsa neşeyle.

"Kes sesini, Ramsa. Suni, Maymun Tanrısı'na bağlanıyor," diye açıkladı Unegen. "Bizden yana olması iyi bir şey, değil mi?"

Rin kendi taraflarında olmasının onu daha az korkutup korkutmadığından emin değildi ama bu sırada Suni masalarına ulaşmıştı.

"Nasıl gitti?" diye sordu Unegen neşeyle. "Seni gördüler mi?"

Suni, Unegen'i duymuyor gibiydi. Onları koklarcasına başını eğdi. Şakakları kurumuş kanla kaplıydı. Dağınık saçları onu insandan çok hayvana benzetiyordu, kaçacağına mı savaşacağına mı karar verememiş yabani bir hayvan gibiydi.

Rin gerildi. Bir sorun vardı.

"Çok gürültülü," dedi Suni. Sesi derin, boğuk bir hırıltıydı.

Unegen'in yüzü düştü. "Ne?"

"Bağırıp duruyorlar."

"Kim bağırıp duruyor?"

Suni'nin gözleri masada dolandı. Bakışları vahşi ve odaksızdı. Rin, Suni masanın üstünden onlara atlamadan bir an önce gerildi. İri adam kolunu Unegen'in boynuna bastırıp onu yere çiviledi. Nefesi kesilen Unegen, Suni'nin koca göğsüne vurmaya başladı.

Rin yana fırlayıp silah olarak sandalyesini kaptığı sırada Qara da yayına uzanıyordu.

Suni öfkeyle Unegen'i yere bastırıyordu. Pat diye bir ses duyuldu ve Unegen'in durduğu yerde ufak bir tilki belirdi. Suni'nin elinden neredeyse kaçıyordu ama Suni tutuşunu sıkılaştırıp tilkiyi boğazından yakaladı.

"Altan!" diye bağırdı Qara.

Altan, Rin'i iterek devrik masanın üstünden zıpladı. Suni, Unegen'in boynunu kıramadan Suni'nin üstüne atladı. Şaşkınlıkla sol kolunu savuran Suni, Altan'ın omzuna denk getirdi. Altan darbeyi umursamayarak Suni'ye sert bir tokat attı.

Suni kükreyerek Unegen'i bıraktı. Tilki koşarak kaçtı ve Qara'nın ayakucuna yığılıp derin derin nefes alıp vermeye başladı.

Suni ve Altan şimdi yerde güreşiyor, birbirini yere çivilemeye çalışıyordu. Altan, kendinin iki katı olan devasa Suni karşısında minicik görünüyordu. Suni, Altan'ın omuzlarını yakaladı ama Altan da Suni'nin yüzüne uzanıp parmaklarını gözlerine doğru kıvırdı.

Suni uluyarak Altan'ı uzağa fırlattı. Altan bir an için havada kukla gibi hareketsiz kaldı ama ayaklarının üstüne indi ve Suni ona doğru atıldığı sırada kedi gibi gerildi.

Cike, Suni'nin etrafında çember oluşturdu. Qara yayına bir ok gerip Suni'yi alnının ortasından vurmaya hazırlandı. Baji'nin tırmığı hazırdı ama Altan'la Suni öyle vahşice kapışıyorlardı ki araya giremiyordu. Rin'in parmakları kılıcının kabzasını sımsıkı sardı.

Altan, Suni'nin göğsüne sert bir tekme atınca odada bir çatırtı yankılandı. Suni şaşkınlıkla geriye sendeledi. Altan, Suni ile Cike'ın geri kalanının arasında hafifçe çömeldi.

"Geri çekilin," dedi sakince.

"Çok gürültülüler," dedi Suni. Öfkeli değildi. Korkmuştu. "*Çok gürültülüler!*"

"*Geri* çekilin, dedim!"

Baji ve Unegen isteksizce uzaklaştılar ama Qara, Suni'nin başına hedef almış bir şekilde, kıpırdamadan durdu.

"Çok gürültülüler," dedi Suni. "Ne dediklerini anlayamıyorum."

"Bilmen gereken her şeyi ben sana söyleyebilirim," dedi Altan usulca. "Ama kollarını indir, Suni, bunu benim için yapabilir misin?"

"Korkuyorum," diye mırıldandı Suni.

"Arkadaşlarımıza ok doğrultmuyoruz," diye çıkıştı Altan, başını çevirmeden.

Qara yayını indirdi. Kolları titriyordu.

Altan, Suni'ye doğru ilerledi, kolları iki yana açıktı. "Benim. Yalnızca benim."

"Bana yardım edecek misin?" diye sordu Suni. Sesiyle davranışları uyuşmuyordu. Korkmuş, çaresiz bir çocuk gibi konuşuyordu.

"İzin verirsen," diye yanıtladı Altan.

Suni kollarını indirdi.

Rin'in kılıcı ellerinde sarsılıyordu. Suni'nin Altan'ın boynunu kıracağından emindi.

"Çok gürültülüler," dedi Suni. "Bana bir şeyler yapmamı söyleyip duruyorlar, kimi dinleyeceğimi bilmiyorum..."

"Beni dinle," dedi Altan. "Yalnızca beni."

Ufak, hızlı adımlarla Suni'yle arasındaki mesafeyi kapattı.

Suni gerildi. Qara yine yayına uzandı, Rin ileri atılmaya hazır bir şekilde çömeldi.

Suni'nin koca eli Altan'ın ellerini tuttu. Derin bir nefes aldı. Altan onun alnına dokunup yavaşça kendi alnına dayadı.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "İyisin. Suni'sin ve Cike'ın bir parçasısın. Sesleri dinlemiyorsun. Sadece beni dinliyorsun."

Suni, gözlerini kapatıp başıyla onayladı. Nefesi yavaşladı. Yüzünde yamuk bir sırıtış belirdi. Gözlerini yeniden açtığında vahşilikten eser kalmamıştı.

"Selam, Trengsin," dedi. "Döndüğüne sevindim."

Altan tuttuğu nefesini verdi ve Suni'nin omzuna vurdu.

BÖLÜM 14

"Kuşatmanın çoğu kıçının üstünde oturmaktan ibaret," diye şikâyet etti Ramsa.

"Federasyon sahile çıkmaya başladığından beri ne kadar muharebe oldu biliyor musun? Hiç. Birbirimizi izliyor, sınırlarımızı test ediyor ve bekleyip duruyoruz."

Ramsa, rıhtımdaki arka sokaklarda istihkâm kurmak için Rin'den yardım istemişti.

Khurdalain'in sokaklarını yavaş yavaş savunma hattına çeviriyorlardı. Boşaltılmış her ev bir kale, her kavşak dikenli telden bir tuzak hâline geliyordu. Bütün sabahı, labirent gibi yolları, haritası yalnızca Nikaralarda olan kullanışlı bir nakliye sistemi hâline getirebilmek için duvarlarda delik açarak geçirmişlerdi. Şimdi ise duvardaki delikleri Federasyon bombardımanına karşı kum çuvallarıyla kapatıyorlardı.

"Bir büyükelçilik binası patlattığını sanıyordum," dedi Rin.

"Tek bir kez," diye çıkıştı Ramsa. "Buraya geldiğimizden beri olan en büyük olay o."

"Yani Federasyon henüz saldırmadı mı?"

"Sınırları denetlemek için keşif birlikleri gönderdiler. Henüz büyük bir hamle olmadı."

"Ve bunca zamandır böyle mi? *Neden*?"

"Çünkü Khurdalain, Sinegard'dan daha korunaklı. Khurdalain ilk iki Haşhaş Savaşı'nı atlattı, bir üçüncüyü daha kaldırabileceği kesin." Ramsa eğildi. "Bana şu çuvalı uzat."

Rin çuvalı kaldırıp zorlanarak uzattı.

Rin, ona Kitay'ın daha genç hâlini anımsatan bu çelimsiz çocuktan hoşlanmadan edememişti, tabii Kitay patlamalara bayılan tek gözlü bir kundakçı değildi. Rin onun ne zamandır Cike'ta olduğunu merak etti. Aşırı küçük görünüyordu. Nasıl olmuş da bir çocuk kendini savaşın ön cephesinde bulmuştu?

"Sinegard aksanın var," dedi Rin.

Ramsa onayladı. "Bir süre orada yaşadım. Ailem başkentteki Milis üssünde çalışan simyacılardı. Barut üretiminin başındaydılar."

"Peki burada ne işin var?"

"Cike'la mı?" Ramsa omuz silkti. "Uzun hikâye. Babam siyasi işlere karıştı, İmparatoriçe'yle ters düştü. Aşırıcılardan biri oldu, bilirsin ya. Opera üyesi olmuş olabilir, bilmemem. Neyse, saraya roket atmaya çalışırken bizim üretim yerimizi patlattı." Göz bandını işaret etti. "Gözüm yandı. Daji'nin muhafızları olayla uzaktan yakından alakası olan herkesin kafasını uçurdu. Halka açık infaz falan."

Rin gözlerini kırpıştırdı, Ramsa'nın bunu bu kadar basitçe anlatmasına şaşırmıştı. "Peki ya sen?"

"Ben kolay kurtuldum. Babam bana planlarını hiç anlatmamıştı, hiçbir şey bilmediğimi anlayınca beni Baghra'ya attılar. Bir çocuğu öldürmenin onları kötü göstereceğini düşündüler sanırım."

"*Baghra* mı?"

Ramsa neşeyle başını salladı. "Hayatımın en kötü iki yılı. Sonlara doğru İmparatoriçe beni ziyarete geldi ve Cike'ta cephaneci olursam beni salacağını söyledi."

"Sen de öylece evet mi dedin?"

"Baghra'nın nasıl bir yer olduğunu biliyor musun? O noktada her şeyi yapmaya hazırdım," dedi Ramsa. "Baji de Baghra'daydı. Ona sor."

"O neden oradaydı?"

Ramsa omuz silkti. "Kimbilir? Anlatmıyor. Ama yalnızca birkaç ay kaldı. Ne olursa olsun Khurdalain, Baghra'da bir hücreden çok daha iyi. Ve buradaki işim *harika*."

Rin ona yan yan baktı. Ramsa, içinde bulunduğu durum söz konusu olduğunda rahatsız edici derecede neşeliydi.

Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Yemek salonunda olan neydi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey işte..." Kollarını savurdu. "Maymun adam."

"Ha? Aman, Suni işte. İki günde bir falan böyle oluyor. Sanı-

rım ilgiden hoşlanıyor. Altan iyi idare ediyor, eskiden Tyr onu sakinleşene dek bir yere kapatırdı." Ramsa kıza bir çuval daha uzattı. "Seni korkutmasın. Normalde çok iyidir. Kafasındaki sikik tanrıdan dolayı böyle."

"Sen şaman değil misin yani?" diye sordu Rin.

Ramsa çabucak başını iki yana salladı. "O boktan şeylere karışmam. Seni mahveder. Suni'yi gördün. Benim tek tanrım var, o da bilim. Altı ölçü kükürtle altı ölçü güherçile ve bir ölçü lohusa otunu karıştır, al sana barut tozu... Formüle bağlı. Güvenilir. Değişmez. Sizin olayın çekiciliğini anlıyorum, cidden anlıyorum ama zihnimin benim olmasını seviyorum."

Rin yeniden Altan'la konuşana dek üç gün geçti. Altan zamanının çoğunu Savaş Lordları'yla toplantılarda geçiriyor, araları iyice bozulmadan işleri düzeltmeye çalışıyordu. Toplantılar arasında bitkin ve öfkeli bir şekilde ofisine girip çıktığını görüyordu Rin. Sonunda Altan, Qara'ya onu çağırttı.

"Selam. Bir toplantı düzenlemek üzereyim. Önce seni kontrol etmek istedim." Altan konuşurken ona bakmıyordu, masasındaki haritaya bir şeyler karalamakla meşguldü. "Daha önce konuşamadığımız için özür dilerim, bir ton bürokratik zımbırtıyla uğraşıyordum."

"Sorun değil." Rin elleriyle oynadı. Altan çok bitkin görünüyordu. "Savaş Lordları nasıl?"

"Neredeyse hiçbir işe yaramazlar." Altan tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Öküz Savaş Lordu yaltak bir siyasetçi, Keçi Savaş Lordu da rüzgârın estiği yönde bükülen özgüvensiz bir budala. Jun ikisinin de iplerini elinde tutuyor, bu da hepsinin uzlaştığı tek şeyin Cike nefretleri olduğu anlamına geliyor. Yani malzeme, destek ve istihbarat alamıyoruz; hatta ellerinden gelse bizi yemek salonuna almayacaklar. Savaşmak için çok aptalca bir yol."

"Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzüldüm."

"Senin sorunun değil." Kafasını haritadan kaldırdı. "Birliğin hakkında ne düşünüyorsun?"

"Tuhaflar," dedi Rin.

"Öyle mi?"

"Hiçbiri savaş alanında olduğumuzun farkında değil sanki,"

diye düzeltti Rin. Karşılaştığı tüm normal bölük askerleri asık yüzlü ve bitkindi ama Cike üyeleri canı sıkılmış çocuklar gibiydi – korkmuştan çok sıkılmış, ayarsız ve durumdan bihaber.

"İşleri adam öldürmek," dedi Altan. "Tehlikeye karşı duyarsızlaşmışlar – en azından Unegen hariç hepsi, o her şeye telaşlanıyor. Ama kalanı neden herkesin bu kadar paniklediğini anlamıyor gibi davranabilir."

"Bu yüzden mi Milisler onlardan nefret ediyor?"

"Milisler bizden halüsinojenlere limitsiz erişimimiz olduğu, onların yapamadıklarını yapabildiğimiz ve nedenini anlamadıkları için nefret ediyor. Şamanlara inanmayan insanlara Cike'ın davranışlarını açıklamak çok zor," dedi Altan.

Rin, Milisler'i anlayabiliyordu. Suni'nin öfke nöbetleri sık ve insan içindeydi. Qara, diğer askerlerin görüş açısındayken kuşlarına bir şeyler fısıldıyordu. Ve Enki'nin halüsinojen dolu ecza dolabı hakkında dedikodular yayıldığında askerler niye kendilerinin izni yokken Cike'ın morfine erişimi olduğunu anlamıyordu.

"Neden onlara anlatmayı denemiyorsun?" diye sordu Rin. "Şamanizmin nasıl işlediğini yani."

"Çok kolay bir sohbet olacağını mı sanıyorsun? Ama güven bana. Yakında görecekler." Altan haritasına dokundu. "Peki sana iyi davranıyorlar mı? Arkadaş edindin mi?"

"Ramsa'yı sevdim," dedi Rin.

"Çok sevecendir. Köpek yavrusu gibi. Mobilyalarına işeyene dek çok sevimli olduğunu düşünürsün."

"İşedi mi?"

"Hayır. Ama bir keresinde Baji'nin yastığının içine sıçtı. Ters düşmemeye dikkat et." Altan yüzünü buruşturdu.

"Kaç yaşında?" Rin sormadan duramadı.

"En az on iki. Muhtemelen on beşten büyük değildir." Altan omuz silkti. "Baji onun aslında yaşlanmayan, kırk yaşında bir adam olduğunu düşünüyor çünkü hiç boyunun uzadığını görmedik ama kesinlikle o kadar olgun değil."

"Ve onu savaş alanına mı sokuyorsunuz?"

"Ramsa kendini savaş alanına sokuyor," dedi Altan. "Sıkıyorsa durdur. Diğerleriyle tanıştın mı? Sorun yok, değil mi?"

"Sorun yok," dedi Rin aceleyle. "Her şey yolunda, sadece..."

"Sinegard mezunu değiller," diye tamamladı Altan. "Rutinleri yok. Disiplin yok. Alıştığın gibi değil. Haklı mıyım?"

Rin başıyla onayladı.

"Onları yalnızca On Üçüncü Bölük olarak düşünemezsin. Onları diğer bölükler gibi yönetemezsin. Satranç taşları gibiler. Ama karışık ve daha güçsüzler. Baji en beceriklileri ve muhtemelen komutan olması gerekirdi ama bacakları olan her şey dikkatini dağıtıyor. Unegen istihbarat toplamak için ideal ama kendi gölgesinden bile korkuyor. Savaş alanında kötü. Suyun yanı başında değilsen, Aratsha işe yaramaz. Silahlı saldırıda Suni'yi yanında istersin ama hiç kurnaz değil, o yüzden başka iş veremezsin. Qara gördüğüm en iyi okçu ve muhtemelen içlerinde en işe yarar olanı ama yakın dövüşte çok iyi değil. Chaghan ise ayaklı bir psikospiritüel bomba ama yalnızca buradayken." Altan ellerini kaldırdı. "Bunları bir araya getirip bir strateji oluşturmaya çalış."

Rin haritasındaki işaretlere baktı. "Ama bir fikrin var?"

"Sanırım." Yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Neden kalanları da çağırmıyoruz?"

Önce Ramsa geldi. Şüpheli bir şekilde barut kokuyordu ama Rin daha fazla barutu nereden bulmuş olabileceğini bilmiyordu. Baji ve Unegen, ortalarında Aratsha'nın fıçısını taşıyarak, ondan birkaç dakika sonra geldiler. Qara ile Enki geldiklerinde Qara'nın lisanında bir şey tartışıyorlardı. Diğerlerini görünce çabucak sustular. Suni en son geldi ve odanın öbür ucuna oturunca, Rin gizliden gizliye rahatladı.

Altan'ın ofisinde tek bir sandalye vardı, bu yüzden okul çocukları gibi daire oluşturup yere oturdular. Aratsha köşesinde sessizce süzülüyor, tuhaf bir su bitkisi gibi başlarında dikiliyordu.

"Grup yine bir arada," dedi Ramsa neşeyle.

"Chaghan hariç," dedi Baji. "Ne zaman gelecek? Qara? Konum tahmini?"

Qara ona ters ters baktı.

"Boş ver," dedi Baji.

"Herkes burada mı? Güzel." Altan elinde rulo yapılmış bir ha-

ritayla ofise girdi. Haritayı masasının üzerinde açıp karşı duvara iğneledi. Şehrin önemli yapıları kırmızı ve siyah mürekkeple işaretlenmiş, farklı boylarda daireler içine alınmıştı.

"Khurdalain'de pozisyonumuz bu," dedi. Siyah daireleri gösterdi. "Bunlar biziz." Sonra kırmızıları işaret etti. "Bunlar da Mugen."

Haritalar Rin'e, Irjah'nın onlara üçüncü sınıf strateji dersinde öğrettiği bir tür satranç olan wikki oyununu hatırlattı. Wikkide direkt yüzleşme yoktu, stratejik kuşatmayla üstünlük sağlanıyordu. Nikan da Federasyon da direkt çatışmadan kaçınmış, onun yerine avantaj kazanmak için Khurdalain'i oluşturan karmaşık kanallar bütünündeki boş yerleri doldurmuştu. Karşılıklı güçler kırılgan bir dengedeydi. İki tarafa da destek kuvvet geldikçe iş ciddiye biniyordu.

"Rıhtım şu an temel savunma sınırımız. Sivillerin bulunduğu bölgeleri sahildeki Federasyon üslerine karşı koruyoruz. Daha içeri ilerlemeye çalışmadılar çünkü üç bölük de Sharhap Nehri'nin ağzına odaklanmış durumda. Ama bu denge ancak sayılarımızdan emin olmadıkları sürece geçerli. İstihbaratlarının ne kadar iyi olduğundan emin değiliz ama açık alanda neredeyse başa baş olduğumuzun farkında olduklarını düşünüyoruz. Sinegard'dan sonra Federasyon güçleri doğrudan saldırıyı göze almak istemiyor. İç kesimlere ilerlemeden güç kaybetmek istemiyorlar. Ancak sayıca bizden üstün olduklarından emin olduklarında saldıracaklar."

Altan haritada, bulundukları yerin kuzeyinde çizdiği daireyi gösterdi.

"Federasyon üç gün içinde Sharhap Nehri'ndeki birliklerine destek getirecek. Savaş gemileri asker, malzeme ve barut dolu on iki kayık indirecek. Bu hızla, üçüncü günün günbatımından hemen sonra ulaşacaklarını düşünüyoruz," diye açıkladı Altan. "Kayıklarını batırmak istiyorum."

"Ben de İmparatoriçe'yle yatmak istiyorum." Baji etrafına bakındı. "Pardon, fantezilerimizi anlatıyoruz sanmıştım."

Altan eğlenmemişti.

"Haritana baksana," diye ısrar etti Baji. "Sharhap, Jun'un adamlarıyla dolu. Gerginlik yaratmadan Federasyon'a saldıra-

mazsın. Bu ellerini zorlar. Ayrıca Savaş Lordları kabul etmez – hazır değiller, Yedinci'nin gelişini beklemek istiyorlar."

"Kayıklar Sharhap'a inmeyecek," diye yanıtladı Altan. "Murui'ye yanaşacaklar. Balıkçı rıhtımından uzağa. Siviller Murui'den uzak duruyor, sahil düz olduğu için gelgitli bir bölge ve hızlı bir akıntıya sebep oluyor. Plajdan sonraki kısım da işlerine yaramaz, nehir ve derelerle dolu ve doğru düzgün yol yok."

Baji'nin kafası karışmıştı. "O zaman niye oraya yanaşıyorlar?"

Altan kendinden memnun görünüyordu. "Birinci ve Sekizinci'nin Sharhap civarında toplanmasıyla aynı sebepten. Sharhap bariz seçim. Federasyon, Murui'yi kimsenin korumadığını düşünecek. Ama, bilirsiniz işte, konuşan kuşları hesaba katmıyorlar."

"Süper," dedi Unegen.

"Teşekkürler." Qara hâlinden memnundu.

"Murui sahili bir pirinç tarlasının yanındaki karmaşık sulama kanallarına açılıyor. Kayıkları olabildiğince içeri çekeceğiz, Aratsha da akıntıyı tersine çevirerek kaçış yollarını kesecek."

Aratsha'ya baktılar.

"Yapabilir misin?" diye sordu Baji.

Aratsha'nın su öbeği sağa sola salındı. "O boyda bir filoyla mı? Kolay değil. Size yarım saat kazandırabilirim. En fazla bir saat."

"Yeter de artar bile," dedi Altan. "Onları bir araya toplayabilirsek birkaç saniyede alev alırlar. Ama dar boğaza çekmemiz gerek. Ramsa? Bir dikkat dağıtıcı ayarlayabilir misin?"

Ramsa, yuvarlak keseli bir şeyi Altan'a fırlattı.

"Kemik-Yakan Alev Yağı Büyülü Bombası," dedi Ramsa. "Yeni model."

"Süper." Suni keseye doğru eğildi. "İçinde ne var?"

"Tung yağı, nişadır, taze soğan suyu ve dışkı." Ramsa içindekileri zevkle saydı.

Altan biraz endişelenmiş gibiydi. "*Kimin* dışkısı?"

"Önemli değil," dedi Ramsa aceleyle. "Gökyüzündeki kuşları bile indirmeye yeter bu. Bambu roketler de yerleştirebilirim ama bu nemli havada tutuşturmakta zorlanırsınız."

Altan kaşını kaldırdı.

"Doğru ya." Ramsa kıkırdadı. "Speerlılara bayılıyorum."

"Aratsha akıntıyı tersine çevirip onları sıkıştıracak," diye devam etti Altan. "Suni, Baji, Rin ve ben kıyıdan savunma yapacağız. Sis ve dumandan görüş mesafeleri azalmış olacak, o yüzden olduğumuzdan büyük bir grup olduğumuzu sanacaklar."

"Kıyıya çıkmaya karar verirlerse?" diye sordu Unegen.

"Çıkamazlar," dedi Altan. "Orası bataklık. Çamura gömülürler. Gece çöktüğünde karayı bulmaları imkânsız olacak. O iki önemli noktayı ikili gruplar hâlinde koruyacağız. Qara ve Unegen konvoyun sonundan malzeme kayıklarını alıp ana kanala getirecek. Alamadığımızı yakacağız."

"Bir sorun var, "dedi Ramsa. "Barutum kalmadı. Savaş Lordları paylaşımcı değil."

"Savaş Lordları'yla ben ilgilenirim," dedi Altan. "Sen o bok bombalarını yap yeter.

Ulu askeri stratejist Sunzi ateşin yalnızca kuru gecelerde, en ufak etkiyle yayılabileceği zaman kullanılması gerektiğini söylerdi. Ateş yalnızca rüzgâr uygun olduğunda kullanılmalıydı ki ayrılmaz eşi olan dumanı düşman üssüne taşısın. Ateş yalnızca açık bir gecede kullanılmalıydı ki yağmurun alevleri söndürme ihtimali olmasın.

Ateş, bunun gibi nemli rüzgârların plajdan yayılmasını engellediği, fener ışığı bile onları ele verecekken gizliliğin böylesi önemli olduğu bir gecede kullanılmamalıydı.

Ama bu gece sıradan ateşi kullanmıyorlardı. Fitil ve yağ gibi gereksiz şeylere ihtiyaçları yoktu. Fenerlere ihtiyaçları yoktu. Speerlıları vardı.

Rin sazlıklarda Altan'ın yanına çömeldi, Qara'nın işaretini beklerken gözlerini kararan gökyüzüne dikti. Çamur yığınına yüzüstü uzanmışlardı. Nemli çamur ince tuniğini ıslatıyor, bataklık ise çürümüş yumurta gibi kokuyor ve ağzından nefes aldığında öğürmesine sebep oluyordu.

Bataklığın karşı tarafında Suni ile Baji'nin nehre doğru emekleyip sazların içine gömüldüğünü gördü. Bölgedeki tek kara parçası aralarındaydı, bataklığa iki ince parmak gibi uzanan toprak şeritleri.

Normal bir fitili söndürebilecek olan yoğun sis şimdi onlara

avantaj sağlıyordu. Federasyon'un yanaşmasını kolaylaştıracaktı ama Cike'ın sayısını gizleyip daha fazlaymış gibi görünmesini de sağlayacaktı.

"Sis olacağını nereden bildin?" diye fısıldadı Altan'a.

"Her yağmurdan sonra sis olur. Şu an pirinç tarlalarının ıslak dönemi. Geçtiğimiz hafta boyunca Qara'nın kuşları bulut hareketlerini takip ediyordu," dedi Altan. "Bu bataklığı avcumuzun içi gibi biliyoruz."

Altan'ın düşündüğü detaylar inanılmazdı. Cike, bir gün önce saatlerce eğitilmemiş olsa Rin'in kesinlikle anlayamayacağı karmaşık bir dizi işaretle anlaşıyordu. Qara'nın doğanı üstlerinden uçtuğunda bu Aratsha'ya nehir akıntılarını değiştirmeye başlamasını söylüyordu. Ondan yarım saat önce bir baykuş nehrin hemen üstünden uçmuş, Baji ve Suni'ye bir avuç renkli mantarı yemeleri için işaret vermişti. Mantarların etki süresi, donanmanın tahmini varış zamanına göre özenle hesaplanmıştı.

Amatörler stratejiye takılır, demişti bir derste Irjah. *Profesyonellerse lojistiği düşünür.*

Rin, Qara'nın ilk sinyalini gördüğünde bir avuç haşhaş tohumu yuttu, boğazına takılıp midesine indiler. Ayağa kalktığında etkilerini hissetmeye başlamıştı, hafif çakırkeyifti ama kılıç tutamayacak kadar da kafası güzel değildi.

Altan hiçbir şey almamıştı. Nasıl oluyorsa Altan'ın Anka'ya erişmek için uyuşturucuya ihtiyacı yoktu. Ateşi, ıslık çalar gibi rahatlıkla çağırabiliyordu. Vücudunun hiç odaklanmadan kontrol edebildiği bir uzantısıydı ateş.

Üstlerinde hafif bir hışırtı oldu. Rin, Federasyon'un gelişini haber vermek için ikinci kez üstlerinden geçen kartalın siluetini zar zor seçebildi. Kanaldan hafif bir çalkantı sesi geldi.

Rin gözlerini kısarak nehre bakınca Federasyon filosunu değil, omuzlarına kadar gelen suda yürüyen bir dizi asker gördü. Başlarının üstünde tahta kalaslar taşıyorlardı.

Bunların mühendis olduğunu fark etti. Gelen teknelerdeki malzemeleri karaya çıkarmak için kalasları köprü olarak kullanacaklardı. *Zekice*, diye düşündü. Mühendislerin her biri çamurlu suyun az üstünde tuttukları su geçirmez lambalar taşıyordu, bunlar da kanalı hafifçe aydınlatıyordu.

Altan, sazların üzerinden görünmesinler diye Suni ve Baji'ye iyice eğilmelerini işaret etti. Uzun otlar Rin'in kulağını gıdıklıyordu ama Rin hareket etmedi.

Sonra, Rin kanalın ağzındaki bir fenerin kısacık işaretini gördü. Başlangıçta yalnızca öndeki tekneyi görebiliyordu.

Sonra tüm filo sisten çıktı.

Rin içinden saydı. Filo, her birinde tek sıra hâlinde oturmuş sekiz askeri ve ortalarına yığılmış, teçhizat dolu sandıkları taşıyan on iki ince, zarif nehir kayığından oluşuyordu.

Filo nehrin çatallandığı yerde durdu. İki seçenekleri vardı; kanalların biri nispeten rahat bir şekilde yüklerini boşaltabilecekleri geniş bir koya açılıyordu, diğeriyse Cike'ın onları beklediği tuz bataklığı labirentinden geçiyordu.

Cike'ın filoyu sola yönlendirmesi gerekiyordu.

Altan kolunu kaldırıp kırbaç şaklatır gibi elini salladı. Elinden fırlayan alev iplikleri iki yöne yılan gibi dağıldı. Rin sazların tutuşurken çıkardığı çıtırtıları duydu.

Ramsa, her bir roketin birbirini ateşleyeceği bir tasarım yapmıştı, böylece patlamalar arasında birkaç saniye boşluk kalıyordu. Roketler tutuşurken bataklığın kükürt kokusunu bile bastıran kötü bir koku yaydı.

"Kaplan'ın memeleri aşkına," diye mırıldandı Altan. "Dışkı konusunda ciddiymiş."

Patlamalar devam etti, var olmayan bir ordunun sebep olacağı ses ve yıkımı taklit ediyordu. Nehrin diğer ucunda patlayan bambu bombaları gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı. Daha küçük roketler duman bulutları ve büyük bir gürültüyle patladı; bunlar alev almıyor, Federasyon'un kafasını karıştırıp görüşünü engelleyerek nereye gittiklerini görememelerini sağlıyordu.

Patlamalar Federasyon'u Aratsha'nın yarattığı durgun alana yöneltti. İlk fişek patladığında kayıklar patlama kaynağından uzaklaşmak için hızla döndü. Kayıklar ilerlerken birbirlerine çarpıp dar kanalda sıkıştılar. Kuşatma başladığından beri hasat edilmemiş pirinç tarlaları kayıkları bir arada kalmaya zorladı.

Hatasını fark eden Federasyon kaptanı yön değiştirme emri verdi ama hareket edemedikleri anladıklarında endişeli bağrışlar duyuldu.

Federasyon kapana kısılmıştı.

Asıl saldırının vakti gelmişti.

Roketler Federasyon filosuna doğru patlamaya devam ederken bir dizi alevli ok gece göğünü yararak yük sandıklarına saplandı. Oklar o kadar hızlı düşüyordu ki bataklıkta gizlenen koca bir birlik her yönden atış yapıyor gibiydi, oysaki Rin, saldırının yalnızca karşı tarafta pusu kurup Tepediyarlı eğitimli bir avcının çevikliğiyle atış yapan Qara'dan geldiğini biliyordu.

Sonra Qara, mühendisleri halletti. Her birinin alnına bir ok isabet ettirerek yapay köprüyü inanılmaz bir düzenle yerle bir etti.

Her yandan ateşe tutulan Federasyon filosu yanmaya başladı.

Federasyon askerleri panikle kayıkları boşalttı ama kayıktan atladıkları anda bataklık çamuruna saplanıp kaldılar. Bellerine kadar gelen, ağır zırhlarını dolduran çamurlu suya kayarak düştüler. Sonra Altan'ın tek bir fısıltısıyla kıyıdaki sazlıklar alev aldı ve Federasyon'un etrafını bir ölüm tuzağı gibi sardı.

Buna rağmen kimisi karşı tarafta karaya ulaştı. On ya da yirmi kadar asker karaya tırmanırken Suni ve Baji'yle karşılaştılar.

Rin, Suni ile Baji'nin koca bir kıyıyı tek başlarına nasıl tutacağını merak ediyordu. Yalnızca iki kişilerdi ve anladığı kadarıyla şamanik güçleri Altan veya Aratsha'nınki gibi uzak mesafelere erişebilen bir elementi kontrol etmeyi içermiyordu.

Endişelenmesine hiç gerek olmadığı ortaya çıktı.

Buğday tarlasını ezip geçen bir kaya gibi askerlerin canına okudular.

Ramsa'nın fişeklerinin zayıf ışığında Suni ve Baji bir gölge gösterisindeki savaş sahnesi gibi ışık hızında hareket ediyordu.

Altan'ın tam tersiydiler. Altan bir dövüş sanatçısının deneyimli zarafetiyle dövüşüyordu. Altan duman gibi, bir dansçı gibi akışkan hareket ediyordu. Baji ve Suni ise vahşiydi; işlenmemiş, saf kaba kuvvetin muhteşem birer örneğiydi. Seejin'in formlarından hiçbirini kullanmıyorlardı. Tek prensipleri gördükleri her şeyi parçalamaktı – bunu da coşkuyla yapıyor, kıyıya çıkan adamları hemen yerle bir ediyorlardı.

Sinegard mezunu bir dövüş sanatçısı dört Milis askerine bedeldi. Ama Suni ve Baji en az onar askere bedeldi.

Baji, düşman askerlerini yemekhanede sebze doğrayan bir aşçıymışçasına parçalıyordu. Başka bir askerin elinde işe yaramaz bir alet olan saçma dokuz başlı tırmığı Baji'nin elinde bir ölüm makinesiydi. Tek seferde üç dört kılıcı birden mızrağın uçlarının arasına sıkıştırıyor, sonra da kılıçları askerlerin elinden çekip alıyordu.

Tanrısı ona gözle görünür bir değişim sunmuyordu ama Baji vahşi bir savaşçı hâline geliyor, kana susamış bir yaban domuzu gibi dövüşüyordu.

Suni ise silah kullanmıyordu. Zaten kocaman olan cüssesi iyice büyümüş, mini bir dev hâline gelmiş gibiydi, boyu üç metreyi geçmişti. Suni'nin çelik kılıç kullanan adamları böyle kolayca etkisiz hâle getirememesi gerekirdi ama o kadar güçlüydü ki rakipleri yanında çocuk gibi kalıyordu.

Rin izlerken Suni yakınındaki iki askerin kafalarını tutup birbirine vurdu. Kafalar birer kavun gibi patladı. Kan ve beyin parçacıkları etrafa sıçrayıp Suni'nin göğsünü sırılsıklam etti ama Suni yalnızca yüzünü silip yumruğunu başka bir askerin kafasına savurdu.

Kollarında ve sırtında çıkan tüyler doğal kalkan görevi görüyor ve onu metal darbelerinden koruyordu. Bir asker mızrağını Suni'nin sırtına geçirdi ama mızrak tangırdayarak yere düştü. Suni dönüp hafifçe eğildi, kolunu askerin kafasına dolayıp kavanoz açarmışçasına kolayca kafayı vücudundan ayırdı.

Bataklığa döndüğünde Rin alevlerin ışığında gözlerini gördü. Tamamen simsiyahtı.

Rin titredi. Gördükleri bir canavarın gözleriydi. Karşı kıyıda savaşan her neyse Suni değildi. Bu çok daha yaşlı, kötücül ve neşeli, oyuncak gibi parçalayacak bedenler bulmaktan zevk duyan bir varlıktı.

"Diğer taraf! Diğer tarafa geçin!"

Bir grup asker, sıkışmış filodan ayrılıp çaresiz bir şekilde Rin ve Altan'a yöneldi.

"Sıra bizde, ufaklık," dedi Altan ve üç başlı mızrağını tutarak sazlıklarda doğruldu.

Rin alelacele ayağa kalktı ve haşhaş tohumlarının etkisini, ka-

fasına inen bir kalas gibi aniden hissetti. Tökezledi. Tehlikeli bir noktada olduğunun bilincindeydi. Tanrısını çağırmazsa haşhaş onu yalnızca savaşta işe yaramaz hâle getirecekti, kafası güzel ve dengesiz olacaktı. Ama içindeki ateşe uzandığında hiçbir şey bulamadı.

Eski Speerca konuşmayı denedi. Altan ona söylemesi gerekenleri öğretmişti. Kelimeleri anlamıyordu; Altan bile zar zor anlıyordu ama önemi yoktu. Önemli olan sert sesler ve tükürüyormuş gibi duyulan cümlenin tekrarıydı. Speer dili ilkel, gırtlaktan ve vahşiydi. Lanet gibi duyuluyordu. Suçlama gibi duyuluyordu.

Yine de bu sözcükler zihnini sakinleştirdi, düşüncelerini berraklaştırdı ve Panteon'la arasında bağlantı kurdu.

Ama boşlukta ilerlemedi. Kulaklarında rüzgâr uğultusu duymadı. Yukarı süzülmeye başlamadı. İçine uzanıp Anka'yla olan bağını aradı ama... yoktu. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Bir şey havada süzülüp Rin'in ayağının dibine indi. Rin inen şeyi güçlükle inceledi, sanki her şeye bir sis perdesinden bakıyordu. Sonunda bulanık zihni bunun bir ok olduğunu algıladı.

Federasyon yanıt veriyordu.

Baji'nin kanalın karşısından ona seslendiğinin farkındaydı. Dikkatini dağıtan şeyleri zihninden uzaklaştırıp kendi içine dönmeye çalıştı ama paniklemeye başladı. Odaklanamıyordu. Her şeye birden odaklanıyordu: Qara'nın kuşları, yaklaşan askerler, kıyıya gittikçe yaklaşan bedenler.

Karşı kıyıda korkunç bir çığlık duydu. Suni delirmiş bir maymun gibi tiz çığlıklar atıyor, yumruklarını göğsüne vuruyor ve gece göğüne doğru uluyordu.

Yanında Baji başını geriye atmış gülüyordu ve onun gülüşü de kulağa doğal gelmiyordu. Fazla neşeliydi, böyle bir katliamın göbeğindeki birinin olmaması gerektiği kadar neşeli. Ve Rin gülenin Baji olmadığını, dökülen kanı ibadet olarak gören tanrısı olduğunu anladı.

Baji ayağını kaldırıp askerleri domino gibi devirerek suya, vıcık vıcık bataklığa çıkmakta zorlandıkları nehre itti.

Kim kimi kontrol ediyordu? Tanrıyı çağıran asker mi, yoksa askerin bedenindeki tanrı mı?

Rin kontrol edilmek istemiyordu. Özgür kalmak istiyordu.

Ama bilişsel uyumsuzluk kafasını karıştırıyordu. Zihninde birbiriyle çakışan üç öncelik vardı – Jiang'ın zihnini boşaltma telkinleri, Altan'ın öfkesini bıçak gibi bileme ısrarları ve nasıl söndüreceğini bilmediğinden ateşin onu bir daha ele geçirmesi korkusu.

Ama burada *öylece* duramazdı.

Hadi, hadi... Alevlere uzandı ama hiçbir şey yoktu. Panteon'la maddesel dünya arasında kalmış, ikisine de tam ulaşamıyordu. Dengesini tamamen kaybetmişti, vücudunu çok çok uzaklardan kontrol ediyor gibiydi.

Soğuk ve ıslak bir şey ayak bileklerine dolandı. Bir asker sudan çıkarken Rin geri sıçradı. Asker nefes nefeseydi, kanal boyunca nefesini tutmuş olmalıydı.

Rin'i görüp bağırdı ve geri düştü.

Rin'in tek algılayabildiği, askerin ne kadar *genç* göründüğüydü. Eğitimli, deneyimli bir asker değildi. İlk çatışması olabilirdi. Silahını çekmeyi bile akıl edememişti.

Rin, rüyada gibi yavaş yavaş ona yaklaştı. Elindeki kılıç ona yabancıydı; kılıcı indiren başkasının koluydu, askerin omzuna tekme atan başkasının bacağıydı...

Asker zannettiğinden hızlıydı; zıplayıp Rin'in dizine bir tekme indirerek onu çamura düşürdü. Rin tepki veremeden çocuk üstüne çıkıp onu yere mıhladı.

Rin başını kaldırdı. Göz göze geldiler.

Askerin çocuksu, yuvarlak yüzü korku doluydu. Rin'den az uzundu. Ramsa'dan büyük olamazdı.

Çocuk bıçağıyla uğraştı, darbesini indirmeden önce bıçağı karnına yaslayıp tutuşunu düzeltti.

Üç mızrak başı köprücükkemiklerinden fırladı, soluk borusunun ciğerleriyle birleştiği yeri deldi. Askerin ağzında kan köpürmeye başladı. Bataklığa geri düştü.

"İyi misin?" diye sordu Altan.

Asker önlerinde acınası bir şekilde kıvranıyordu. Altan kalbinin beş santim üstüne hedef almış, ona hızlı bir ölüm bahşetmek yerine kendi kanında boğulmaya bırakmıştı.

Rin sessizce başıyla onayladı, çamurda kılıcını aranmaya başladı.

"Yerde kal," dedi Altan. "Ve geri çekil."

Rin'i biraz fazla güçle geri itti. Rin sazlıkların arasında tökezledi ve kafasını kaldırdığı anda Altan'ın bir meşale gibi alev aldığını gördü.

Yağla temas eden kibrit gibiydi. Alevler göğsünde başlayıp omuzlarına yayıldı ve onu sararak etrafında akışkan bir kalkan oluşturdu. Canlı bir meşaleydi. Alevleri etrafında açılan kanatlara dönüştü. Altan'ın etrafında, bir buçuk metre çaplı alandaki tüm su buharlaşıyordu.

Rin gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Bu, yetişkin bir Speerlıydı. Bu, insanda beden bulmuş bir tanrıydı.

Altan askerleri dalga dalga uzaklaştırdı. Askerler geri çekiliyor, bu korkunç varlıkla uğraşmaktansa şanslarını yanan kayıklarda denemeyi tercih ediyorlardı.

Altan onlara atıldı ve askerlerin etleri yanarak döküldü.

Rin bunu izlemeye dayanamıyor ama gözlerini de ayıramıyordu.

Kendisinin de Sinegard'da böyle mi yandığını merak etti.

Ama o sırada, Rin'in her yerinden alevler fışkırırken bu kadar zarif olmadığı kesindi. Altan hareket ettiğinde alevden kanatları onunla beraber salınıyor, küçük filoyu tarayıp her şeyi ateşe veriyordu.

Rin, Cike'ın tanrılarının yaşayan birer dışavurumu hâline gelmelerinin mantıklı olduğunu düşündü.

Jiang ona Panteon'a ulaşmayı öğrettiğinde yalnızca tanrıların önünde diz çökmeyi öğretmişti.

Ama Cike, tanrıları ölümlülerin dünyasına indiriyordu ve indirdikleri tanrılar yıkıcı, kaotik ve korkunç oluyordu. Cike şamanları dua ettiğinde tanrılardan bir şeyler yapmalarını değil de kendi vücutlarında beden bulmalarını istiyordu; zihinlerini göğe açtıklarında tanrılarının birer aracı hâline geliyorlardı.

Altan hareket ettikçe daha parlak yanıyordu, sanki Anka onun aracılığıyla hayal dünyasıyla maddesel dünya arasındaki farkı yakmaya çalışıyordu. Ona doğru uçan oklar alevlerle etkisiz hâle geliyor, cızırdayarak bataklık sularına düşüyordu.

Rin, Altan'ın geride yalnızca alevler kalana dek tamamen yanıp tükeneceğinden korktu.

O anda, Speerlıların katledilmelerini imkânsız buldu. Bir Speerlı ordusu ne muhteşem olmalıydı. Tıpkı Altan gibi görkemle yanan savaşçıların birliği... nasıl olur da birileri böyle bir ırkı yok edebilirdi ki? Bir Speerlı korkutucuydu; bin Speerlı durdurulamaz olmalıydı. Dünyayı yakacak güçte olmalıydı.

O zaman ne silah kullandılarsa, Federasyon ordusu artık o kadar güçlü değildi. Filoları her yönden dezavantajlıydı; her yandan kapana kısılmış, arkaları alevlerle kaplı, altları çamurlu bir bataklık ve gözle görülen tek kara parçası da tanrılar tarafından korunan bir alan.

Sıkışmış kayıkları yavaş yavaş yanıyordu; sandıklar dolusu üniformalar, battaniyeler ve ilaçlar tütüyor, çatırdıyor, tüm bataklığı kaplayan dumanlar çıkarıyordu. Kayıklardaki askerler iki büklüm olmuştu, boğuluyorlardı ve sığ suya atlayanlar da cehennem sıcaklığına maruz kalan su kaynamaya başladığı için çığlıklar atıyordu.

Su katılmadık bir katliamdı. Çok güzeldi.

Altan'ın planı çok zekice hazırlanmıştı. Normal şartlar altında sekiz kişilik bir birliğin böyle büyük bir filoya karşı hiç şansı olmaması gerekirdi. Ama Altan, Federasyon'un her avantajının anlamsız hâle geldiği ve Cike'ınkilerin daha da değerlendiği bir savaş alanı seçmişti.

Milis Kuvvetleri'nin en küçük birliği koca bir filoyu yok etmişti.

Altan, en öndeki kayığa çıktığında dengesi bozulmadı. Gittikçe eğilen yüzeye öyle zarif indi ki sağlam bir zemine yere basıyor gibiydi. Federasyon askerleri çığlık atıp kaçarken o mızrağını ardı ardına savuruyor, kan döküp çığlıkları susturuyordu.

Ona taparcasına önünde eğildiler. Altan onları biçti.

Suya atladıklarında çığlıkları daha da arttı. Rin, kaynayan suda yengeç kabuğu gibi kıpkırmızı olan, sonra da patlayan derileri izledi; adamlar yavaş yavaş pişiyor, gözleri yerlerinden çıkıyordu.

Rin, Sinegard'da dövüşmüştü; kendi alevleriyle bir generali yakmıştı ama o anda Altan'ın sebep olduğu yıkımı aklı almıyordu. İnsan olamayacak bir seviyede dövüşüyordu.

Çığlık atmayan, Altan'dan kaçmak için suya atlamayan, filosunun kül olmuş yıkıntısında değil de kendi teknesindeymiş gibi gururla dimdik duran tek kişi filonun kaptanıydı.

Kaptan kılıcını çekip önünde tuttu.

Altan'ı yenmesi mümkün değildi ama Rin, denemeye kalkışmasını onurlu buldu.

Kaptanın dudakları hızla hareket ediyordu, karanlığa bir şeyler fısıldıyor gibiydi. Rin kaptanın da bir şaman olup olmadığını merak etti ama panikle Mugence konuşmasını dinlerken dua ettiğini fark etti.

"*Ben, İmparator'un görkeminde bir hiçim. Onun lütfuyla arınırım. Onun zarafetiyle amaç bulurum. Hizmet etmek onurdur. Yaşamak onurdur. Ölmek onurdur. Ryohai adına. Ryohai adına. Ryohai*—"

Altan, kül olmuş dümenin üstünden geçti. Alevler bacaklarını yalıyor, onu sarıyor ama ona zarar vermiyordu.

Kaptan kılıcını kendi boynuna doğru kaldırdı.

Altan son anda kaptanın amacını anlayıp ileri atıldı ama yetişemedi.

Kaptan kılıcın yalımını keskin bir hamleyle yana doğru çekti. Gözleri Altan'ınkileri buldu ve Rin, ışığı sönmeden önce adamın gözlerinde bir an için zafer gördüğünü sandı. Sonra kaptanın cesedi yere yığıldı.

Aratsha'nın gücü tükendiğinde Nariin Denizi'ne sürüklenen yıkıntı, tüten kayıklar yığınından, işe yaramaz malzemeler ve parçalanmış bedenlerden ibaretti.

Altan, Federasyon askerleri toparlanamadan çekilme emri verdi. Öldürdüklerinden daha fazlası kaçmıştı ama amaçları zaten orduyu yok etmek değildi. Malzemelerini batırmak yeterliydi.

Ama tüm malzemeleri değil. Mücadelenin kargaşasında Unegen ve Qara arkadaki iki kayığı filodan ayırıp içeri kesimdeki bir kanalda saklamıştı. Şimdi bunlara binmişlerdi ve Aratsha onları dar kanallardan rıhtım yakınındaki bir kuytuluğa sürüklüyordu.

Döndüklerinde Ramsa koşarak yanlarına geldi.

"İşe yaradı mı?" diye sordu. "Fişekler işe yaradı mı?"

"Harikaydılar, aferin, ufaklık," dedi Altan.

Ramsa zaferle uludu. Altan omzuna vurdu ve Ramsa'nın yüzü ışıl ışıl oldu. Rin, Ramsa'nın Altan'a abisiymiş gibi hayran olduğunu apaçık görebiliyordu.

Aynı şekilde hissetmemek zordu. Altan öyle becerikli, öyle zekiydi ki Rin'in tek istediği onu memnun etmekti. Emirleri katı, övgüleri nadirdi ama o övgünün verdiği his paha biçilemezdi. Rin, onun övgüsünü somut bir şey gibi arzuluyordu.

Gelecek sefer. Gelecek sefer yük olmayacaktı. Kendini kaybetme riski olsa da öfkesini kullanabilmeyi öğrenecekti.

O gece, çalıntı kayıklardan birinden aldıkları bir torba şekerle kutlama yaptılar. Yemekhane kapalıydı ve üstüne şeker serpecek bir şeyleri yoktu o yüzden kaşık kaşık yediler. Rin bir zamanlar bunu iğrenç bulurdu ama şimdi kaşıkla torba ona geldiğinde ağzına kaşık kaşık şeker dolduruyordu.

Ramsa'nın ısrarı üzerine Altan onlara bir şenlik ateşi yaktı.

"Görülmekten çekinmiyor muyuz?" diye sordu Rin.

"Nikara sınırları içindeyiz. Sorun yok. Ateşe bir şey atmayın yeter," dedi. "Sivillere bu kadar yakınken ateşle oynayamayız."

Ramsa ofladı. "Nasıl istersen, Trengsin."

Altan bitkince ona baktı. "Bu sefer ciddiyim."

"Her şeyin eğlencesini kaçırıyorsun," diye homurdandı Ramsa, Altan ateşten uzaklaşırken.

"Kalmayacak mısın?" diye sordu Baji.

Altan başını iki yana salladı. "Savaş Lordları'nı bilgilendirmem lazım. Birkaç saate dönerim. Siz kutlayın. Bugünkü performansınızdan çok memnunum."

"'*Bugünkü performansınızdan çok memnunum*,'" diye onu taklit etti Baji, Altan uzaklaşınca. "Biri ona kıçındaki kazığı çıkarmasını söylesin."

Ramsa dirseklerinin üzerine eğilip ayağıyla Rin'i dürttü. "Akademi'de de böyle çekilmez miydi?"

"Bilmiyorum," dedi Rin. "Onu Sinegard'dayken pek tanımıyordum."

"Bence hep böyleydi. Genç bir bedendeki yaşlı ruh. Hiç gülümsüyor mudur sizce?"

"Yılda bir kez," dedi Baji. "Yanlışlıkla, uykusunda."

"Hadi ama," dedi Unegen ama o da gülümsüyordu. "İyi bir komutan."

"*Gerçekten* iyi bir komutan," dedi Suni. "Tyr'den daha iyi."

Suni'nin yumuşak sesi Rin'i şaşırttı. Tanrısının kontrolü altında değilken Suni sessiz, neredeyse utangaçtı ve asla düşünmeden konuşmuyordu.

Rin, ateşin başında sakin sakin oturmasını izledi. Adamın koca vücudu rahat ve gevşekti, huzurlu görünüyordu. Onun bir daha ne zaman kontrolünü kaybedip zihnindeki bağrışa yenik düşeceğini merak etti. Korkutucu derecede güçlüydü – askerleri tek eliyle yumurta gibi parçalamıştı. Öldürme konusunda çok yetenekli ve verimliydi.

Altan'ı öldürebilirdi. Üç gün önce yemekhanede Altan'ın boynunu bir tavuğunkini kırar gibi kırabilirdi. Bu düşünce ağzının kurumasına sebep oldu. Altan'ın bunu bile bile nasıl Suni'ye yaklaştığını, hayatını astının ellerine bıraktığını merak etti.

Baji nasıl olduysa Khurdalain'in depolarının birinden sorgum şarabı bulmuştu. Elden ele döndürüyorlardı. Büyük bir zafer kazanmışlardı, bir gece olsun gardlarını düşürebilirlerdi.

"Hey, Rin," Ramsa yüz üstü yatıp çenesini ellerine yasladı.

"Efendim?"

"Bu, Speerlıların soyunun tükenmediği anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Altan'la sen bebek yapıp Speer ırkını yeniden doğuracak mısınız?"

Qara homurdanır gibi güldü. Unegen ağzındaki sorgum şarabını püskürttü.

Rin kıpkırmızı kesildi. "Sanmam," dedi.

"Neden? Altan'dan hoşlanmıyor musun?"

Yüzsüz piç. "Hayır, yapamam demek istiyorum," dedi. "Çocuk doğuramam."

"Neden?" diye üsteledi Ramsa.

"Akademi'de rahmimi yok ettirdim," dedi. Dizlerini göğsüne çekti. "Şey, ee, eğitimimi engelliyordu."

Ramsa ona öyle dehşetle baktı ki Rin gülmeye başladı. Qara gülüşünü matarasıyla gizlemeye çalıştı.

"*Ne?*" diye sordu Ramsa huysuzca.

"Bir gün anlatırım," diye söz verdi Baji. Diğerlerinin iki katı

kadar şarap içmişti, kelimeleri gevelemeye başlamıştı. "Taşakların ince."

"Taşaklarım *indi* bir kere."

"Sesin kalınlaşınca o zaman."

Bir an sessizce şişeyi elden ele dolaştırdılar. Bataklıktaki mücadele bitince Cike sönmüş gibiydi, sanki yalnızca tanrılarının varlığıyla can bulmuşlardı da şimdi tanrıları gidince boş kalmış, cansız kabuklara dönüşmüşlerdi.

Çok insani görünüyorlardı – korumasız ve kırılgan.

"Türünüzün sonusunuz yani," dedi Suni, bir anlık sessizliğin ardından. "Bu üzücü."

"Sanırım." Rin elindeki çubukla ateşi dürttü. Hâlâ yeni kimliğine tam alışamamıştı. Speer'la ilgili anıları yoktu, gerçek bir bağı yoktu. Speerlı olmanın ona bir anlam ifade ettiği tek zaman Altan'la birlikte olduğundaydı. "Speer'la ilgili her şey üzücü."

"O aptal kraliçenin suçu," dedi Unegen. "Tearza kendini bıçaklamasaydı ölmezlerdi."

"Kendini bıçaklamadı," dedi Ramsa. "Yanarak öldü. İçten patladı. Bom." Havada parmaklarını açtı.

"*Neden* intihar etmiş?" diye sordu Rin. "Hikâyeyi hiçbir zaman anlayamadım."

"Benim duyduğum versiyonunda Kızıl İmparator'a âşıkmış," dedi Baji. "İmparator adaya gelmiş ve Kraliçe onu görür görmez âşık olmuş. Kızıl İmparator haraçgüzâr devlet olmayı kabul etmezse, Speer'ı işgal etmekle tehdit etmiş. Kraliçe onun ihanetine öyle üzülmüş ki tapınağına kaçıp intihar etmiş."

Rin yüzünü buruşturdu. Hikâyenin her versiyonu Tearza'yı bir öncekinden daha aptal gösteriyordu.

"Bir aşk hikâyesi değil." Qara ilk defa konuştu. Hepsinin bakışları şaşkınlıkla ona yöneldi.

"O hikâye Nikara propagandası," dedi duygusuz bir sesle. "Tearza'nın hikâyesi Han Ping efsanesi üstüne kurulu çünkü hikâye gerçeklerden daha ilgi çekici."

"Gerçek ne peki?" diye sordu Rin.

"Bilmiyor musun?" Qara bakışlarını Rin'e dikti. "Speerlıların özellikle bilmesi gerek."

"Belli ki bilmiyorum. Anlatabilir misin?"

"Bir aşk hikâyesi değil de tanrılarla insanların hikâyesi." Qara'nın sesi o kadar kısıktı ki duyabilmek için ona doğru eğilmeleri gerekti. "Tearza'nın adayı kurtarmak için Anka'yı çağırabileceği söylenir. Tearza alevleri çağırmış olsa Nikan'ın Speer'ı istila etmesine imkân yokmuş. Tearza istese öyle bir güce erişebilirmiş ki Kızıl İmparator ve orduları bin yıl geçse de Speer'a ayak basmaya cesaret edemezmiş."

Qara duraksadı. Gözlerini Rin'den ayırmamıştı.

"Sonra?" diye sordu Rin.

"Tearza reddetmiş," dedi Qara. "Speer'ın özgürlüğünün Anka'nın talep ettiği fedakârlığa değmeyeceğini söylemiş. Anka, Tearza'nın Speer'ın lideri olarak verdiği sözleri tutmadığını ilan edip onu bunun için cezalandırmış."

Rin bir an için sessiz kaldı. Sonra, "Sence haklı mıydı?" diye sordu.

Qara omuz silkti. "Bence Tearza bilgeydi. *Ve* kötü bir yöneticiydi. Şamanlar tanrıların gücüne ne zaman karşı duracağını bilir. Bu bilgeliktir. Ama yöneticiler, ülkesini kurtarmak için elinden geleni yapmalıdır. Bu sorumluluktur. Ülkenin kaderini ellerinde tutuyorsan, halkına karşı sorumluluğunu üstlendiysen, o zaman hayatın senin değildir. Yöneticiliği kabul ettiğin an seçimler senin adına yapılır. O zamanlar, Speer'ı yönetmek Anka'ya boyun eğmek demekti. Speer gururlu bir ırktı. Özgür bir halk. Tearza intihar edince İmparator'un av köpeği oldular. Speer'ın kanı Tearza'nın ellerinde. Tearza, başına geleni hak etti."

Altan, Savaş Lordları'yla görüşmesinden döndüğünde Cike'ın çoğu uykuya dalmıştı. Rin uyanık kalmış, titreşen alevleri izliyordu.

"Selam," dedi Altan yanına otururken. İs kokuyordu.

Rin dizlerini göğsüne çekip ona bakabilmek için başını eğdi. "Nasıl karşıladılar?"

Altan gülümsedi. Rin, Khurdalain'e geldiklerinden beri ilk kez gülümsediğini görüyordu. "İnanamadılar. Nasılsın?"

"Mahcup," dedi Rin dürüstçe, "ve hâlâ biraz çakırkeyif."

Altan eğilip kollarını kavuşturdu. Gülümsemesi yok oldu. "Ne oldu?"

"Odaklanamadım," dedi Rin. *Korktum. Kendimi tuttum. Yapmamamı söylediğin her şeyi yaptım.*

Altan biraz şaşkın ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi Rin zayıf bir sesle.

"Hayır, benim suçum." Sesine hiçbir duygu yansıtmıyordu. "Hazır değilken seni savaşa sürükledim. Gece Kalesi'nde olsa sahaya çıkmadan önce aylarca eğitim alırdın."

Bunun Rin'i daha iyi hissettirmesi gerekirdi ama yalnızca daha çok utanmıştı.

"Zihnimi boşaltamadım," dedi.

"O zaman boşaltma," dedi Altan. "Boş zihin meditasyonu ancak keşişlerde işe yarar. Seni Panteon'a götürür ama tanrıyı beraberinde getiremezsin. Zihnini altmış dört tanrıya da açmana gerek yok. Yalnızca kendi tanrına ihtiyacın var. Yalnızca ateşe ihtiyacın var."

"Ama Jiang bunun tehlikeli olduğunu söyledi."

Rin, Altan'ın yüzünde anlık bir sabırsızlık gördüğünü zannetse de Altan yüzünü özenle ifadesiz tuttu. "Çünkü Jiang *korkuyordu*, o yüzden seni de kısıtladı. Sinegard'da Anka'yı çağırdığında onun dediklerini mi yapıyordun?"

"Hayır," diye itiraf etti Rin, "ama—"

"Jiang'ın talimatlarıyla *hiçbir* tanrıyı başarıyla çağırdın mı? Jiang bunu nasıl yapacağını öğretti mi? Bahse girerim tam tersini yapmıştır. Onları dışarıda tutmanı söylemiştir."

"Beni korumaya çalışıyordu," diye itiraz etti ama neden itiraz ettiğini bilmiyordu. Jiang'ın onu uyuz eden özelliği de buydu. Ama nasıl olduysa Sinegard'da yaptığının ardından Jiang'ın uyarısı daha çok önem kazanmıştı. "Beni uyardı çünkü... Sonuçları..."

"Büyük güç her zaman beraberinde büyük tehlike de getirir. Sıradanlıkla muhteşemliğin farkı ise bu riski kabul etmektir." Altan kaşlarını çattı. "Jiang ödleğin tekiydi, ulaştığı güçten korkuyordu. Sahip olduğu yeteneklerin farkında olmayan aptalın tekiydi. *Senin* sahip olduğun yeteneklerin de."

"Yine de benim üstadımdı," dedi Rin, üstadını savunmak isteyerek.

"Artık üstadın değil. Artık üstadın yok. Komutanın var." Al-

tan elini kızın omzuna koydu. "O hâle giden en kısa yol öfke. Öfkeni kullan. O öfkeyi *asla* bırakma. Öfke sana güç verir. Temkin işe yaramaz."

Rin ona inanmak istiyordu. Altan'ın gücüne hayrandı. Ve izin verirse aynı güce kendisinin de ulaşabileceğini biliyordu.

Ama yine de Jiang'ın uyarıları zihninde yankılanıyordu.

Bedenlerini bulamayan ruhlarla karşılaştım. Ruhlar âlemine giderken yarı yolda kalmış, bizim dünyamızla öteki dünya arasında sıkışmış kişiler gördüm.

Gücün bedeli neydi? Suni'ninki gibi zihninin parçalanması mı? Unegen gibi nevrotik bir paranoyak mı olacaktı?

Ama Altan'ın zihni parçalanmamıştı. Cike üyeleri içinde gücünü en pervasızca kullanan oydu. Baji ve Suni tanrılarına ulaşmak için halüsinojenlere ihtiyaç duyuyordu ama ateş her daim Altan'ın bir fısıltı uzağındaydı. Her an Rin'in ulaşmasını istediği o öfkeyi hissediyor gibiydi. Ama hiç kontrolünü kaybetmiyordu. Maskesinin ardında neler olursa olsun, aklı başında ve dengeli görünüyordu.

Chuluu Korikh'te kim hapistir?

Doğal olmayan suçlar işlemiş, doğal olmayan suçlular.

Şimdi Jiang'ın ne demek istediğini anladığını düşünüyordu.

Korktuğunu itiraf etmek istemiyordu. Kontrolünü kaybedeceği, vücudundan alevler dökülecek duruma gelmekten korktuğunu. Ateşin onu tüketmesinden, tanrısı adına daha fazla fedakârlıkta bulunup duran bir araç olmaktan korktuğunu.

"Geçen sefer durduramadım," dedi. "Yalvarmam gerekti. Ben – Anka'yı çağırdığımda kendimi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum."

"Bir mum gibi düşün," dedi Altan. "Yakması zor. Ama bunu söndürmesi daha da zor ve dikkatli olmazsan kendini yakarsın."

Ama bunun hiç yardımı dokunmuyordu – mumu yakmayı *denemişti* ama hiçbir şey olmamıştı. Ya mumu yakmayı başardığında bir daha söndüremezse? "Peki *sen* nasıl yapıyorsun? Nasıl durduruyorsun?"

Altan geriye doğru yaslanıp alevlerden uzaklaştı.

"Durdurmuyorum," dedi.

BÖLÜM 15

Koç ve Öküz Savaş Lordları, Cike'ın Birinci, Beşinci ve Sekizinci'nin kalkışmadığı bir şeyi başardığını duyunca çabucak Altan'ın tarafına geçtiler. Saldırı haberini, bir şekilde bu işi beraber yapmışlar gibi gösterecek şekilde yaydılar.

Khurdalain sakinleri, moral yükseltip askerler için malzeme toplamak amacıyla bir zafer geçidi düzenledi. Siviller, kışlalar için gıda ve giysi bağışladı. Savaş Lordları sokaklarda gezinirken zevkle kabul ettikleri alkışlarla karşılanıyordu.

Siviller bataklıktaki zaferin ortak bir saldırıyla alındığını zannetse de Altan onları düzeltmeye çalışmıyordu.

"Yalancı osuruk torbaları," diye şikâyet etti Ramsa. "Sizin övgülerinizi çalıyorlar."

"Boş ver," dedi Altan. "Eğer benimle işbirliği yapacakları anlamına geliyorsa bırak istediklerini desinler."

Altan'ın bu zafere ihtiyacı vardı. Haşhaş Savaşları'nı atlatmış generaller arasında Altan en gençleriydi, herkesten onlarca yaş daha küçüktü. Bataklıktaki zafer ona Milis'in, daha da önemlisi Savaş Lordları'nın gözünde güvenilirlik kazandırmıştı. Artık ona aşağılama değil, saygıyla bakıyor, savaş konseylerinde ona danışıyor ve Cike istihbaratını dinlemekle kalmayıp ona göre hareket ediyorlardı.

Onu tebrik etmeyen bir tek Jun'du.

"Bin düşman askerini bataklıkta malzemesiz ve yemeksiz bıraktın," dedi Jun usulca.

"Evet," dedi Altan. "Bu iyi bir şey değil mi?"

"Seni aptal," dedi Jun. Ofiste volta attı, geri döndü ve ellerini Altan'ın masasına vurdu. "Seni *aptal*. Ne yaptığının farkında mısın?"

"Zafer kazandım," dedi Altan, "üç haftadır senin yaptığının

aksine. Malzeme gemileri stok doldurmak için adaya döndü. Planlarını en az iki hafta erteledik."

"Onlara misilleme yapma fırsatı verdin," diye çıkıştı Jun. "O askerler üşüyor, ıslak ve aç. Belki boğazı geçerken bu savaşı umursamıyorlardı ama artık öfkeliler. Kızgınlar, aşağılanmışlar ve daha da önemlisi malzemeye ihtiyaçları var. İşi ciddiye bindirdin."

"İş zaten ciddiydi," dedi Altan.

"Evet, sen şimdi buna bir de gurur ekledin. Federasyon komutanları için şöhret ne kadar önemli, biliyor musun? Tahkimat için zamana ihtiyacımız vardı ama sen zaman çizelgelerini ikiye katladın. Ne, kuyruklarını kıstırıp gideceklerini mi sandın? Şimdi ne yapacaklar, biliyor musun? Bize saldıracaklar."

Ama Federasyon, beyaz bayrak ve ateşkes isteğiyle geldi.

Kuşları Federasyon delegelerini görüne Qara, Altan'a haber vermesi için Rin'i yolladı. Rin, Jun'un subaylarını heyecanla geçip Koç Savaş Lordu'nun ofisine daldı.

"Üç federasyon delegesi," diye bildirdi. "Yanlarında bir yük arabası var."

"Vurun," dedi Jun hemen.

"Beyaz bayrak taşıyorlar," dedi Rin.

"Stratejik bir kumar. Vurun," diye tekrarladı Jun ve subayları da onayladı.

Öküz Savaş Lordu elini kaldırdı. İri yarı bir adamdı, boyu Jun'dan iki baş uzun, genişliğiyse onun üç katıydı. Rin'in gövdesi büyüklüğünde çift başlı bir balta kullanıyor, onu da masasının üstünde tutup okşuyordu. "Barış için geliyor olabilirler."

"Ya da suyumuzu zehirlemeye veya herhangi birimizi öldürmeye geliyor olabilirler," diye çıkıştı Jun. "Cidden bu savaşı bu kadar kolay kazandığımızı mı düşünüyorsunuz?"

"Beyaz bayrak taşıyorlar," dedi Öküz Savaş Lordu, çocukla konuşur gibi yavaşça.

Koç Savaş Lordu hiçbir şey demedi. Kocaman açılmış gözleri Öküz Savaş Lordu'yla Jun arasında gidip geliyordu. Rin, Ramsa'nın ne demek istediğini anlamıştı; Koç Savaş Lordu ne yapacağının söylenmesini bekleyen bir çocuk gibiydi.

"Onlar için beyaz bayrağın hiçbir anlamı yok," diye ısrar etti Jun. "Bu bir aldatmaca. Haşhaş Savaşları boyunca kaç tane sahte sözleşme imzaladılar?"

"Barış üstüne bahis oynar mısın?" diye sordu Öküz Savaş Lordu.

"Vatandaşların yaşamı üstüne bahis oynamam."

"Ateşkesi reddetmek senin görevin değil," dedi Koç Savaş Lordu.

Jun'la Öküz Savaş Lordu birden ona döndüler. Koç Savaş Lordu aceleyle açıkladı. "Yani, oğlanın halletmesine izin vermemiz lazım. Bataklık zaferi onundu. Ona teslim oluyorlar."

Tüm gözler Altan'a döndü.

Rin, vilayetler arası politikanın inceliklerini şaşkınlıkla izledi. Koç Savaş Lordu zannettiğinden bile korkaktı. Önerisi, sorumluluktan kaçmanın zekice bir yoluydu. Müzakere kötü giderse suçlu Altan olurdu. İyi giderse Koç Savaş Lordu yüce gönüllülüğünden dolayı övgü alırdı.

Altan tereddüt etti, belli ki mantığıyla Khurdalain'deki zaferini tamamlama isteği arasında kalmıştı. Federasyon'un teslimiyeti gerçekse, bu savaşı kendi başına kazanmış olurdu. Bu boyutta bir askerî başarıya ulaşan en genç komutan olurdu.

"Vurun," diye tekrarladı Jun. "Barış müzakeresine ihtiyacımız yok. Şu anda güçlerimiz denk ve rıhtım saldırısı iyi giderse, onları Yedinci gelene kadar uzak tutabiliriz."

Ama Altan başını hayır dercesine salladı. "Teslimiyetlerini reddedersek, bu savaş birimiz diğerini yok edene dek sürer. Khurdalain o kadar dayanamaz. Bu işi şu an bitirme şansımız varsa denemeliyiz."

Meydanda onlarla buluşan Federasyon delegelerinin silahları veya zırhları yoktu. Hafif, üstlerine oturan mavi üniformalarının silah gizlemediklerini göstermek için tasarlandığı belliydi.

Yüksek rütbeli olduğu üniformasındaki çizgilerden anlaşılan baş delege onları görünce öne çıktı.

"Dilimizi konuşuyor musunuz?" diye sordu duraksayarak ve Sinegard aksanına benzetilmeye çalışılmış eski bir Nikara lehçesinde konuşarak.

Savaş Lordları tereddüt etti ama Altan araya girdi, "Konuşuyorum."

"Güzel," dedi delege Mugence konuşarak. "O zaman yanlış anlaşılma olmadan devam edebiliriz."

Rin, ilk defa çatışma dışında Mugenlileri inceleme fırsatı buluyordu ve Nikara'ya benzerlikleri onu hayal kırıklığına uğrattı. Gözlerinin çekikliği ve ağızlarının şekli hiç de kitaplarda abartıldığı gibi değildi. Saçları Nezha'nınki gibi kapkara, tenleri kuzeylilerinki gibi bembeyazdı.

Sinegardlılara Rin ve Altan'dan daha çok benziyorlardı hatta.

Sinegard Nikaracasının daha keskin ve hızlı hâli olan dillerinin dışında Nikaralardan farkları yoktu.

Federasyon askerlerinin kendi halkına bu kadar benzemesi Rin'i huzursuz etti. Yüzsüz, canavara benzeyen veya hiç olmazsa açık renk saçlı Hesperyalılar gibi kendinden farklı bir düşmanı tercih ederdi.

"Koşullarınız ne?" diye sordu Jun.

"Generalimiz teslimiyet müzakereleri için kırk sekiz saatlik ateşkes talep ediyor," dedi baş delege. Yük arabasını gösterdi. "Savaş başladığından beri baharat ithal edemediğinizi biliyoruz. Tuz ve şeker getirdik. İyi niyetimizin göstergesi." Delege en yakındaki fıçının kapağını tuttu. "Açabilir miyim?"

Altan başıyla onayladı. Delegeler kapakları açarak öğleden sonra güneşinde parıldayan beyaz ve karamel rengi tanecikleri ortaya çıkardılar.

"Yiyin," dedi Jun.

Delege başını yana eğdi. "Efendim?"

"Şekeri tadın," dedi Jun. "Bizi zehirlemeye çalışmadığınızdan emin olmamız için."

"Çok verimsiz bir savaş biçimi olurdu," dedi delege.

"Olsun."

Delege omuz silkerek Jun'un talebine uydu. Yutkunurken âdemelması çıkıp indi. "Zehirli değil."

Jun parmağını yalayıp şeker sandığına daldırdı ve ağzına götürdü. Şekeri ağzında gezdirip içine karıştırılmış bir şey tespit edemeyince hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Yalnızca şeker," dedi delege.

"Harika," dedi Öküz Savaş Lordu. "Yemekhaneye götürün."

"Hayır," dedi Altan hemen. "Burada bırakın. Halka dağıtacağız. Her haneye bir miktar verilecek."

Altan, Öküz Savaş Lordu'yla göz göze geldi ve Rin neden öyle söylediğini anladı. Bunlar yemekhaneye götürülürse, bölükler kimin ne pay alacağı konusunda birbirine girecekti. Altan şeker ve tuzu halka dağıtmayı seçerek Savaş Lordları'nın ellerini bağlamıştı.

Zaten Khurdalain sakinleri merakla yük arabasının etrafına toplanmaya başlamışlardı. Kuşatma başladığından beri şeker ve tuz çok aranır olmuştu. Rin, Savaş Lordları sandıklara askeriye kullanımı için el koyarsa halkın ayaklanacağını düşündü.

Öküz Savaş Lordu omuz silkti. "Sen ne dersen, evlat."

Altan temkinle etrafına bakındı. Civardaki yüksek rütbeli askerlerin varlığı halkı rahatlatmış olacak ki üç delegeye yaklaşmayı güvenli bulmuşlardı. Rin, etraftakilerin gözlerinde öyle bir düşmanlık gördü ki Milisler araya girmese Mugenlileri parçalayacaklarından şüphesi yoktu.

"Bu görüşmeye başka bir yerde devam edelim," dedi Altan. "Halktan uzakta."

Delege başını eğdi. "Nasıl isterseniz."

"İmparator Ryohai, Khurdalain'deki direnişten etkilendi," dedi delege. Söylediklerine rağmen ses tonu resmî ve duygusuzdu. "Adamlarınız iyi savaştı. İmparator Ryohai bu ödlekler diyarındakilerden daha güçlü olduklarını ispatlayan Khurdalain halkına tebriklerini sunuyor."

Jun, söylenenleri Savaş Lordları için çevirdi. Öküz Savaş Lordu gözlerini devirdi.

"Teslim olduğunuz kısma gelelim," dedi Altan.

Delege kaşını kaldırdı. "İmparator Ryohai'nin Nikara kıtasındaki tasarılarından vazgeçme niyeti yok. Bu kıtaya yayılmak ihtişamlı Mugen Federasyonu'nun kutsal hakkı. Hükümetiniz zayıf ve kırılgan. Teknolojiniz batınınkinden yüzlerce yıl geride. Tecridiniz yüzünden dünyanın kalanı gelişirken geride kaldınız. Sonunuz yakın. Bu kara parçası, onu ileri çağa taşıyabilecek bir ülkeye ait olmalı."

"Buraya bizi aşağılamaya mı geldiniz?" diye sordu Jun. "Teslim olmak için akıllıca bir yöntem değil."

Delege dudağını büktü. "Buraya *teslimiyet* konuşmaya geldik. İmparator Ryohai'nin Khurdalain halkını cezalandırma arzusu yok. Savaşma isteklerini takdir ediyor. Direnişinizin Federasyon'a layık olduğunu söylüyor. Khurdalain halkının Federasyon krallığına çok şey katacağını düşünüyor."

"Ah," dedi Jun. "*Öyle* bir müzakere."

"Bu şehri yok etmek istemiyoruz," dedi delege. "Burası önemli bir liman. Uluslararası bir ticaret merkezi. Khurdalain silahlarını bırakırsa, İmparator bu şehri Federasyon bölgesi sayacak ve tek bir kadın, erkek veya çocuğa zarar vermeyeceğiz. İmparator Ryohai'ye sadakat yemini eden tüm vatandaşlar affedilecek."

"Durun," dedi Altan. "*Bizim* teslim olmamızı mı istiyorsunuz?"

Delege başıyla onayladı. "Bunlar cömert koşullar. Khurdalain'in işgal esnasında zorlandığını biliyoruz. Halkınız aç. Yiyecekleriniz ancak birkaç ay daha yetecek. Kuşatmayı bozduğumuzda savaşı sokaklara taşıyacağız ve halkınız ölecek. Bundan kaçınabilirsiniz. Federasyon filosunun geçmesine izin verirseniz, İmparator sizi ödüllendirecek. Canınızı bağışlayacağız."

"İnanılmaz," dedi Jun. "Gerçekten inanılmaz."

Altan kollarını kavuşturdu. "Generallerinize söyleyin, filonuzu geri çekip kıyıyı derhâl boşaltırsanız, biz *sizin* canınızı bağışlayacağız."

Delege onu merakla inceledi. "Bataklıktaki Speerlı sen olmalısın."

"Öyleyim," dedi Altan. "Teslimiyetinizi kabul edecek olan da benim."

Delegenin ağzının uçları kıvrıldı. "Ama tabii ki," dedi usulca. "Ancak bir çocuk, savaşın bu kadar çabuk ve kansız bitebileceğini düşünür."

"O çocuk hepimiz adına konuşuyor," dedi Jun sert bir sesle. Nikaraca konuşuyordu. "Şartlarınızı da alın ve İmparator Ryohai'ye Khurdalain'in asla Federasyon'a boyun eğmeyeceğini iletin."

"O zaman," dedi delege, "Khurdalain'deki her bir erkek, kadın ve çocuk ölecek."

"Filosu yanıp kül olan bir adama göre büyük laflar bunlar," dedi Jun.

Delege düz, duygusuz bir Nikaracayla yanıtladı. "Bataklık yenilgisi programımızı birkaç hafta aksattı. Ama yirmi yıldır bu savaşa hazırlanıyoruz. Okullarımız sizin acınası Sinegard Akademi'nizden çok daha iyi. Siz son yirmi yılı tecritte geçirirken, biz batının tekniklerini inceledik. Nikara İmparatorluğu geçmişe ait. Ülkenizi yerle bir edeceğiz."

Öküz Savaş Lordu baltasına uzandı. "Ya da şimdi kafanı uçururum."

Delege hiç endişelenmemişti. "İsterseniz beni öldürün. Mugen'de bize hayatlarımızın anlamsız olduğu öğretiliyor. Milyonlarca kişiden biriyim sadece. Öleceğim ve İmparator Ryohai'nin hizmetinde yeniden doğacağım. Ama kutsal tahta boyun eğmeyen siz kâfirler için ölüm son olacak."

Altan ayağa kalktı. Öfkeden yüzünün rengi kaçmıştı. "Ufacık bir kara parçasında kapana kısıldınız. Sayınız az. Malzemelerinizi aldık. Kayıklarınızı yaktık. Adamlarınız bir Speerlının gazabıyla tanıştı ve yandı."

"Ah, Speerlıları öldürmek zor değil," dedi delege. "Bir kere başardık. Yine yaparız."

Ofisin kapıları açıldı. Ramsa fal taşı gibi gözlerle içeri daldı.

"Bu güherçile," diye cıyakladı. "Tuz değil, *güherçile*."

Ofis sessizliğe büründü.

Savaş Lordları ne dediğini anlayamıyor gibi Ramsa'ya baktılar. Altan şaşkınlıkla ağzını açtı.

Delege başını geriye atıp ölmek üzere olduğunu bilen bir adamın rahatlığıyla gülmeye başladı.

"Unutmayın," dedi. "Khurdalain'i kurtarabilirdiniz."

Rin'le Altan aynı anda ayağa kalktılar.

Patlama sesi havayı yardığında Rin kılıcına ancak uzanmıştı.

Bir an Altan'ın arkasında duruyordu, sonra sersemlemiş bir hâlde, kulaklarında her sesi bastıran bir çınlamayla kendini yerde buldu.

Elini yüzüne götürdüğünde eline kan bulaştı.

Duyma hissini telafi etmek istercesine görüşü fazlasıyla par-

laklaşmıştı; bulanık görüntüler bir gölge oyunundaymış gibi hem çok yavaş hem de anlayamayacağı kadar hızlıydı. Hareketleri uyuşturucu etkisindeymiş gibi algılıyordu ama bu bir hayal değildi; yalnızca duyuları olanları algılamayı reddediyordu.

Ofisin duvarları o kadar sarsılıyor ve eğiliyordu ki binanın onlar içindeyken çökeceğinden emindi.

Ramsa'nın Altan'ı yere yapıştırdığını gördü.

Altan'ın ayağa kalkıp mızrağına uzandığını gördü.

Öküz Savaş Lordu'nun baltasını savurduğunu gördü.

Öküz Savaş Lordu delegenin kafasını uçurmadan hemen önce Altan'ın, "Hayır, *hayır!*" diye bağırdığını gördü.

Delegenin kafası kapının eşiğine yuvarlandı, gözleri açık ve boştu, Rin adamın gülümsediğini düşündü.

Güçlü kollar onu omuzlarından tutup ayağa kaldırdı. Altan onu kendine döndürüp yaralarını görebilmek için inceledi.

Ağzı oynuyordu ama ses çıkmıyordu. Rin deli gibi başını sallayarak kulaklarına işaret etti.

Altan ağzını oynattı. "*İyi misin?*"

Rin vücudunu inceledi. Kolları bacakları çalışıyordu ve başının kanadığı yerin acısını bile hissetmiyordu. Başıyla onayladı.

Altan onu bırakıp yerde kıvrılıp yatan, rengi kaçmış ve titreyen Ramsa'ya döndü.

Odanın diğer ucunda General Jun ve Koç Savaş Lordu ayağa kalkıyordu. İkisi de hasar görmemişti. Patlama onları yere yıkmış ama yaralamamıştı. Savaş Lordları'nın ofisleri şehir merkezinden yeterince uzakta olduğundan patlama yalnızca onları sarsmıştı.

Ramsa bile iyi olacak gibi görünüyordu. Bakışları boştu ve Altan onu ayağa kaldırdığında salınıyordu ama başıyla onaylayıp konuşuyordu ve yara almamış gibiydi.

Rin rahatlayarak derin bir nefes aldı.

İyilerdi. Planları işe yaramamıştı. İyilerdi.

Sonra sivilleri hatırladı.

Duyamazken diğer duyularının bu kadar keskinleşmesi tuhaftı.

Khurdalain, Akademi'nin kış günlerindeki hâli gibiydi. Rin gözlerini kıstı, önce görüşünün de bulanıklaştığını sandı ama sonra havada asılı tozu fark etti. Tuhaf bir sis ve kar karışımı gibi

her şeyi kaplıyor, kanla karışık bir masumiyet battaniyesi gibi her şeyi örtüyor ve patlamanın verdiği zararın boyutunu anlamayı güçleştiriyordu.

Meydan yerle bir olmuştu. Dükkânlar ve haneler yıkılmıştı, enkaz patlamanın merkezinden simetrik çizgiler hâlinde uzanıyor, devasa bir ayak izini andırıyordu.

Patlama alanından biraz uzaktaki binalar yerle bir olmasalar da duvarları yıkılmış, tuhaf açılarda eğilmişlerdi. Binalarının içlerinin uluorta görülmesi, yatak odaları ve banyoların gözler önüne serilmesi tuhaf bir dikizcilik hissi veriyordu.

Siviller binaların duvarlarına yapışmıştı. Hareketsiz, panolara iğnelenmiş kelebekler gibi duruyorlardı. Bombaların yoğun basıncı kıyafetlerini yırtmıştı, grotesk bir çıplak sanat gösterisi gibiydi.

Kömür, kan ve yanmış et kokusu o kadar yoğundu ki Rin tadını alabiliyordu. Daha beteri ise havada alttan alta hissedilen karamelize şekerin mide bulandıracak kadar tatlı kokusuydu.

Orada ne kadar durduğunu bilmiyordu. Bir sedyeyle yanından geçen bir grup asker ona sürtününce yapacak işleri olduğunu hatırlayıp hareket edebildi.

Hayatta kalanları bul. Hayatta kalanlara yardım et.

Sokakta ilerledi ama dengesi de duyma hissiyle birlikte yok olmuş gibiydi. Yürümeye çalışınca sağa sola sallanıyordu, o yüzden sarhoş gibi mobilyalara tutuna tutuna ilerledi.

Solunda bir grup asker enkaz altındaki iki çocuğu çıkarıyordu. Çocukların kurtulduğuna inanamadı, patlama merkezine çok yakınlardı ama enkazdan çıkardıkları oğlan hâlâ hareket ediyordu; inliyor ve debeleniyordu ama hareket ediyordu. Kız kardeşi o kadar şanslı değildi; bacağı evin yıkıntılarının altında ezilmişti. Bembeyaz bir yüzle askerin koluna tutundu, ağlayamayacak kadar canı yanıyordu.

"Yardım edin! *Yardım edin!*"

İnce bir ses kulaklarındaki uğultuyu aşıp ona ulaştı, biri bir tarlanın diğer ucundan ona sesleniyormuş gibiydi ama duyabildiği tek ses de oydu.

Başını kaldırınca tek eliyle duvar kalıntılarına tutunmaya çalışan bir adam gördü.

Adamın ayaklarının altındaki zemin yıkılmıştı. Beş katlı bir handı; dördüncü duvarı yokken Rin'in pazarlarda gördüğü, ön cephesi açılan bebek evlerine benziyordu.

Zemin boşluğa doğru eğimliydi. Hanın mobilyaları ve içindeki diğer insanlar çoktan kayıp düşmüş ve parçalanmış sandalyelerle bedenlerden ibaret grotesk bir yığın oluşturmuştu.

Ufak bir grup insan adamı izlemek için hanın altında toplanmıştı.

"*Yardım,*" diye inledi adam. "Yardım edin..."

Rin, bu bir gösteriymiş de dünyadaki önemli tek şey o adammış gibi izledi, yapabileceği bir şey yoktu; bina patlamada paramparça olmuştu, çökmek üzereydi ve adam civardaki binaların çatılarından ulaşılamayacak kadar yüksekteydi.

Tek yapabildiği, orada durup adamın kendini yukarı çekmeye çalışmasını ağzı açık izlemekti.

Kendini çok işe yaramaz hissetti. O anda Anka'yı çağırabilse bile bu adamı ölümden kurtaramazdı.

Çünkü Cike'ın bildiği tek şey yok etmekti. Güçleri, tanrıları halklarını koruyamazdı. Zamanı geri döndüremezdi. Ölüleri canlandıramazdı.

Bataklıktaki mücadeleyi kazanmışlardı ama sonuçlarıyla yüzleşirken tamamen güçsüzlerdi.

Altan bağırarak bir şeyler söyledi, adamın düşüşünü yavaşlatmak için çarşaf istemiş olabilirdi çünkü bir an sonra birkaç asker yanlarında bir kumaş parçasıyla koşarak meydana girdiler.

Ama onlar sokağın sonuna ulaşamadan han titremeye başladı. Rin binanın yıkılıp adamı dümdüz edeceğini düşündü ama tahta kalaslar eğildikten sonra sarsılarak sabit kaldı.

Adam şimdi yalnızca dört kat yukarıdaydı. Daha iyi tutunabilmek için diğer elini de yukarı savurdu. Belki de yere yakınlığından cesaret almıştı. Bir an için Rin başarabileceğini sandı ama adamın eli kırık camda kaydı ve geri çekildi, geri çekilişi onu çatıdan aşağı çekti.

Adam bir an için havada asılı kaldı âdeta.

Kalabalık geri çekildi.

Rin, bedeninin zemine çarparak parçalandığını duyamadığı için minnet duyarak başını çevirdi.

***

Şehre gergin bir sessizlik çökmüştü.

Tüm askerler, saldırı ihtimaline karşı Khurdalain'in savunma noktalarına gönderilmişti. Rin duvardaki görev yerinde saatlerce durup gözleriyle etrafı taradı. Federasyon duvarları aşmayı deneyecekse şimdi tam zamanıydı.

Ama gün bitti, saldırı olmadı.

"Korkuyor olamazlar," dedi Rin ve irkildi. Duyuşu geri gelmişti ama çınlama gitmemişti.

Ramsa başını salladı. "Uzun vadeye oynuyorlar. Bizi zayıflatmayı denemeye devam edecekler. Korkutmayı, aç bırakmayı ve yorgun düşürmeyi."

Sonunda savunma hattı gevşedi. Federasyon gece yarısında işgale kalkışırsa şehrin alarm sistemi bölükleri duvarlara yönlendirirdi. Bu sırada yapacak daha acil işleri vardı.

Saatler önce sivillerin bu meydanda dans ederek Federasyon'un teslimiyetini kutlamış olması ironikti. Khurdalain bu savaşı kazanmayı beklemişti. Khurdalain her şeyin normale döneceğini sanmıştı.

Ama Khurdalain dayanıklıydı. Khurdalain iki Haşhaş Savaşı atlatmıştı. Khurdalain yıkımla başa çıkmayı biliyordu.

Siviller enkazlarda sessizce sevdiklerini aramıştı ama saatler geçip de enkazdan yalnızca ölü bedenler çıkınca bir cenaze sehpası inşa ettiler ve sehpayı yakıp denize bıraktılar. Bunu hüzünlü bir alışmışlıkla yaptılar.

Üç birliğin medikal görevlileri şehir merkezinde revir kurdu. Günün geri kalanında siviller kesilmiş uzuvların etrafına acemice bağlanmış turnikeler, parçalanmış bilekler, ezilmiş ellerle revire doluştu.

Rin, Enro'nun yanında bir yıl tıp okumuştu, bu yüzden Enki ona uzuvları kanarken sırada bekleyenlerin turnikelerini düzgünce tekrar bağlama görevi verdi.

İlk hastası kendinden az büyük olan genç bir kadındı. Eski bir elbiseyle sarılmış gibi görünen kolunu uzattı.

Rin kanla sırılsıklam olmuş kumaş parçasını açtı ve hasarı görünce istemeden tısladı. Kadının ta dirseğine kadar kemikleri görünüyordu. Bütün elinin kesilmesi gerekecekti.

Rin hasarı incelerken kız da engelini çoktan kabullenmiş gibi boş gözlerle sabırla bekledi.

Rin kaynar su dolu bir kovadan bir bez çıkardı ve kızın üst kolunu sardı, bir ucuna bir sopa bağlayıp sıkmak için döndürdü. Kız acıyla inlese de dişini sıkıp ileri bakmaya devam etti.

"Elini muhtemelen kesecekler. Bu turnike daha fazla kan kaybetmeni engelleyecek, ampute etmelerini kolaylaştırır." Rin düğüm atıp geri çekildi. "Üzgünüm."

"Gitmemiz gerektiğini biliyordum," dedi kız. Konuşma şeklinden Rin kızın kendisiyle mi konuştuğunu anlayamadı. "O gemiler kıyıya yanaştığı an gitmemiz gerektiğini biliyordum."

"Neden gitmediniz?" diye sordu Rin.

Kız ona baktı. Bakışları boş ve suçlayıcıydı. "Gidecek yerimiz mi vardı ki?"

Rin gözlerini yere dikip sıradaki hastaya doğru ilerledi.

BÖLÜM 16

Rin saatler sonra nihayet revirden ayrılma izni alabildi. Boş gözlerle ve uykusuzluktan başı dönerek Cike'ın karargâhına doğru tökezleyerek ilerledi. Altan'a göründükten sonra yatağına yığılıp biri onu görev için uyandırana dek uyuyacaktı.

"Enki sonunda seni saldı mı?"

Rin sesin geldiği tarafa baktı.

Unegen ve Baji köşeyi döndüler, devriyeden geliyorlardı. Boş sokaklarda yürürken ona katıldılar. Savaş Lordları şehirde sıkıyönetim ilan etmişti; artık sivillere kati sokağa çıkma yasağı vardı ve Milis izni olmadan kendi sokaklarından çıkmaları yasaktı.

"Altı saate geri döneceğim," dedi. "Siz?"

"İlgi çekici bir şey olana dek sürekli devriye," dedi Unegen. "Enki zayiat sayımı yaptı mı?"

"Altı yüz ölü," dedi Rin. "Bin yaralı. Ellisi birlik askeri. Kalanı sivil."

"Siktir," diye mırıldandı Unegen.

"Evet," dedi Rin duygusuzca.

"Savaş Lordları kılını kıpırdatmıyor," diye şikâyet etti Baji. "Bombalar akıllarını aldı. İşe yaramaz herifler. Görmüyorlar mı? Darbeyi öylece kabullenemezler. Karşı saldırıda bulunmamız gerek."

"Karşı saldırı mı?" diye tekrarladı Rin. Düşüncesi bile gönülsüz, saygısız ve anlamsız geliyordu kulağa. Tek yapmak istediği bir köşede kıvrılıp elleriyle kulaklarını kapamak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı. Savaşı başkalarına bırakmak istiyordu.

"Ne yapacağız?" dedi Unegen. "Savaş Lordları saldırmıyor, bizi de açık alanda tek başımıza paramparça ederler."

"Yedinciyi bekleyemeyiz, gelmeleri haftalar—"

Karargâha yaklaşırlarken Qara, Altan'ın ofisinden çıktı. Kapıyı usulca kapattı ve onları görünce donakaldı.

Baji ve Unegen durdu. Aralarındaki sessizlikte Rin dışında herkesin anladığı bir mesaj gizliydi.

"Öyle, ha?" dedi Unegen.

"Daha kötü," dedi Qara.

"Ne oluyor?" diye sordu Rin. "İçeride mi?"

Qara temkinli bir şekilde ona baktı. Nedense çok fena duman kokuyordu. Yüz ifadesi anlaşılmazdı. Rin, genç kadının yanaklarında gözyaşı izleri görmüş olabilirdi ama belki de ışık yansımasıydı.

"Müsait değil," dedi Qara.

Federasyon'un misillemesi bombalamayla bitmedi.

Patlamalardan iki gün sonra Federasyon ikidilli ajanlar göndererek Khurdalain'in hemen güneyindeki Zhabei kasabasında aç balıkçılarla anlaşma yaptı. Şehirdeki tüm kedi ve köpekleri toplarlarsa gemilerini rıhtımdan çekmeyi vadettiler.

Ancak çok aç siviller böyle tuhaf bir emre uyardı. Balıkçılar çaresizdi ve hiç sorgulamadan, bulabildikleri tüm sokak hayvanlarını Mugen'e teslim ettiler.

Federasyon, kuyruklarına fitiller bağlayıp ateşe verdiği hayvanları Zhabei'ye saldı.

Takip eden alevler, nihayet yağmur yağıp yangını söndürene dek üç gün boyunca yanmaya devam etti. Duman dağıldığında Zhabei'nin yerinde yalnızca küller vardı.

Bir gecede binlerce sivil evsiz kalmıştı ve Khurdalain'deki mülteci problemi başa çıkılamaz hâle geldi. Zhabei sakinleri şehrin Federasyon işgalinde olmayan ve gittikçe küçülen kısmına sığıştı. Kötü hijyen, temiz su yetersizliği ve kolera salgını yüzünden sivil mahalleleri artık çekilmez olmuştu.

Halk, Milisler'e karşı tutum takındı. Birinci, Beşinci ve Sekizinci Bölükler sıkıyönetimi devam ettirmeye kalkışınca meydan okuma ve isyanlarla karşılaştılar.

Bir günah keçisine ihtiyaç duyan Savaş Lordları bahtsızlıkları için Altan'ı suçladı. Bombalama olayının komutan olarak güvenilirliğini sorgulatması da işlerine geldi. Kazandığı ilk zafer elinden alınıp trajik bir yenilgiye dönüştürülmüş, düşünmeden hareket etmenin sonucu olarak örnek gösterilmişti.

Altan sonunda ofisinden çıktığında bunun üstünde durmamış gibi gözüküyordu. Kimse yokluğundan söz etmedi, tüm Cike üyeleri hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Altan'da kendine güvensizlikten eser yoktu – hatta delice davranıyordu.

"Başladığımız yere döndük," dedi ofisinde volta atarak. "Olsun. Karşı koyarız. Gelecek sefere daha dikkatli oluruz. Gelecek sefer kazanacağız."

Gerçekleştirebileceklerinden çok daha fazla operasyon planladı. Ama Cike üyeleri asker değil, suikastçıydı. Bataklıktaki mücadele onlar için eşi görülmemiş bir işbirliğiydi, belli hedefleri alt etmek için eğitilmişlerdi, koca birlikleri değil. Ama savaş, suikastla halledilemezdi. Federasyon kafasını kesersen yok olacak bir yılan değildi. Bir general öldürüldüğünde onun yerine hemen bir albay terfi ediyordu. Cike'ın her zamanki gibi çalışması, ardı ardına suikast düzenlemesi yavaş ve verimsiz olurdu.

Bu yüzden Altan askerlerini gerilla olarak kullandı. Malzeme çaldılar, vurkaç saldırılar düzenlediler ve düşman kamplarında ellerinden geldiğince çok karışıklık çıkardılar.

"Bütün kavşağın kapatılmasını istiyorum," dedi Altan haritada bir daire çizerek. "Kum torbaları. Dikenli tel. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca tüm giriş noktalarını olabildiğince kapatmamız gerek. Şu depoyu geri almak istiyorum."

"Yapamayız," dedi Baji huzursuzca.

"Nedenmiş?" diye çıkıştı Altan. Boynunda bir damar atıyordu, gözlerinin altında koyu renkli torbalar vardı. Rin onun günlerdir uyumadığını düşündü.

"Çünkü o bölgede bin adamları var. Mümkün değil."

Altan haritayı inceledi. "Belki normal askerler için mümkün değil ama bizim *tanrılarımız* var. Açık alanda bizi alt edemezler."

"Bin kişiyseler alt edebilirler." Baji ayağa kalktı ve sandalyesini gıcırdatarak geri itti. "Kendine güvenin çok güzel, Trengsin ama bu bir intihar görevi."

"Ben—"

"*Sekiz askerimiz* var. Qara ve Unegen günlerdir uyumadı. Suni'nin bir ayağı Taş Dağ'da ve Ramsa patlamadan sonra hâlâ kendine gelemedi. Belki bunu Chaghan'la yapabilirdik ama onu gönderdiğin yer daha önemli herhalde—"

Altan'ın elindeki hırça çat diye ortadan ikiye ayrıldı. "Bana karşı mı çıkıyorsun?"

"Sanrılarını gösteriyorum." Baji sandalyesini kenara itip tırmığını sırtına aldı. "İyi bir komutansın, Trengsin ve istediğin riski alırım ama yalnızca mantıklı emirlere uyarım. Bu planının hiç mantığı yok."

Ofisten çıkıp gitti.

Gerçekleştirdikleri operasyonlar bile çaresizliklerini yansıtıyordu. Rin yerleştirdikleri her bombanın, yaktıkları her kampın Federasyon için yalnızca bir rahatsızlıktan ibaret olduğunu düşünüyordu. Qara ve Unegen değerli istihbarat sağlasalar da Beşinci bunlara göre hareket etmeyi reddetti. Ve Suni, Baji ve Ramsa'nın hep birlikte yaratabildiği tüm kargaşalar da gelen her gemiyle gittikçe büyüyen düşman kampı için koca denizde bir damla gibiydi.

Cike limitine ulaşmıştı, özellikle de Rin. Operasyonda geçirmedikleri her anı devriyede geçiriyordu. Görevde olmadığında da Altan'la antrenman yapıyordu.

Ama eğitimleri çıkmaza girmişti. Kılıcıyla hızlı ilerliyordu, neredeyse Altan'ın onu silahsız bıraktığı kadar Rin de onu silahsız bırakabiliyordu ama Anka'yı çağırmaya bataklıkta olduğundan daha yakın değildi.

"Anlamıyorum," dedi Altan. "Bunu daha önce yaptın. Sinegard'da yaptın. Seni durduran ne?"

Rin sorunun ne olduğunu bilse de itiraf edemiyordu.

Korkuyordu.

Gücün onu tüketmesinden korkuyordu. Jiang gibi boşlukta bir delik açmaktan ve çağırdığı gücün içinde yitip gitmekten korkuyordu. Altan ne derse desin Jiang'ın iki yıl boyunca öğrettiklerini kulak ardı edemiyordu.

Ve her meditasyon yapışında, korkusunu hissedebiliyormuş gibi Speerlı kadın daha da canlandı. Rin artık daha önce görmediği detayları görebiliyordu, kadının cildindeki parçalanıp birleştirilmiş gibi gözükmesine neden olan çatlakları, parçaların birleştiği yerlerdeki yanık izlerini.

"Pes etme," dedi kadın. "Şimdiye dek çok cesurdun... ama güç karşısında direnmek daha fazla cesaret ister. O çocuk yapamadı, sen de pes etmeye çok yakınsın... ama onun istediği de bu, planladığı bu."

"Tanrılar bir şey istemez," dedi Rin. "Güçten ibarettirler. Kullanılabilen güçler. Doğada var olanı kullanmak nasıl yanlış olabilir ki?"

"Bu tanrı değil," dedi kadın. "Bu tanrının doğası yok etmek. Bu tanrının doğası açgözlü, tükettiğiyle hiçbir zaman yetinmiyor. Dikkatli ol..."

Speerli kadının çatlaklarından içten aydınlatılıyormuşçasına ışık sızıyordu. Yüzü acıyla buruştu ve boşluktaki alanı parçalayarak yok oldu.

Merkezdeki savaş, sivil hayatı daha çok etkiledikçe şüpheler arttı. Güherçile patlamalarından iki hafta sonra altı Nikara çiftçisi Federasyon adına casusluk yapma suçu nedeniyle Jun'un adamları tarafından idam edildi. Federasyon değerli bilgi sağlarlarsa şehirden güvenli çıkış vaadinde bulunmuştu muhtemelen. Ya da karınlarını doyurmaları gerekiyordu. Yine de yüzlerce balıkçı, kadın ve çocuk, Jun adamların kafalarını kesip kazıklara saplayarak dış duvarda sergilerken neşe ve tiksintiyle izledi.

Sivillerin birbirine adalet uygulama çabaları Milisler'in yapabileceği herhangi bir şeyden daha vahşiydi. Federasyon'un şehrin su hattını zehirleyeceği dedikodusu yayıldığında sopa taşıyan adamlar sokaklarda devriye gezip herhangi bir toz taşıyan herkesi dövmeye başladı. Sonunda, birlik askerleri hastaneye şifalı bitkiler getiren bir grup tüccarın kalabalık tarafından parçalanmaması için araya girmek zorunda kaldı.

Haftalar geçtikçe Altan'ın omuzları çöktü, yüzü sıskalaştı. Gözlerinin altı artık hep koyu renkliydi. Neredeyse hiç uyumuyordu, gece hepsinden geç yatıp sabah hepsinden erken kalkıyor ve sürekli çalışıyordu. Dinlenirse kısa ve huzursuz molalar veriyordu.

Sanki koca Federasyon ordusuyla tek başına savaşabilirmiş gibi duvarlarda volta atıp ufukta bir hareketlilik arayarak saatler geçiriyordu.

Bir keresinde Rin ona bir istihbarat raporu vermek için ofisine girmiş ve onu masasında uyurken bulmuştu. Yanağına mürekkep bulaşmıştı, kafası saatlerce planlar yaptığı haritaların üstündeydi. Yüzünü kaplayan gergin çizgiler uykusunda yok olmuştu, beş yaş daha genç duruyordu.

Rin onun ne kadar genç olduğunu hep unutuyordu.

Çok kırılgan görünüyordu.

Duman kokuyordu.

Rin dayanamadı. Uzanıp omzuna dokundu.

Altan anında doğruldu. Bir eli içgüdüsel bir şekilde belindeki hançere uzanırken öbürü alev aldı. Rin bir adım geri çekildi.

Altan, Rin'i görene dek panikle soludu.

"Yalnızca benim," dedi Rin.

Altan'ın göğsü kalkıp indi, nefesi yavaşladı. Rin, gözlerinde korku gördüğünü sandı ama sonra Altan yutkundu ve yüzünü duygusuz bir maske kapladı.

Gözbebekleri tuhaf bir biçimde küçülmüştü.

"Bilmiyorum," dedi uzun bir an sonra Altan. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

Kimse bilmiyor ki, demek istedi Rin ama o esnada bir gong sesi duyuldu.

Şehir kapılarında biri vardı.

Merdivenleri tırmandıklarında, Qara'yı güney duvarının üstünde nöbet tutarken buldular.

Basitçe, "Geldiler," dedi, daha Altan soramadan.

Rin eğilince kapılara yavaş yavaş yaklaşan orduyu gördü; en az iki bin asker olmalıydı. Önce telaşlandıysa da Nikara zırhı giydiklerini fark etti. Bölüğün en önünde dalgalanan Nikara bayrağında On iki Savaş Lordu'nun amblemleri ve onların da üstünde Kızıl İmparator'un mührü yer alıyordu.

Destek kuvvet.

Rin ümit etmekten çekindi. Olamazdı.

"Muhtemelen tuzak," dedi Altan.

Ama Rin bayrağın ötesine, sanki omurgası hiç zedelenmemiş gibi, generalin kargısı onu deşip geçmemiş gibi kendi ayaklarının üstünde yürüyen çok açık tenli ve güzel gözlü bir çocuğa dikmişti gözlerini.

Nezha bakışlarını hissetmiş gibi başını kaldırdı.

Ay ışığında göz göze geldiler. Rin'in kalbi hop etti.

Ejderha Savaş Lordu çağrılarına cevap vermişti. Yedinci Bölük buradaydı.

"Tuzak değil," dedi.

BÖLÜM 17

"Gerçekten iyileştin mi?"

"Yeteri kadar," dedi Nezha. "Ayağa kalktığım an beni birliğe yolladılar."

Yedinci Bölük iç bölgelerden üç bin askerle ve gerekli malzemeyle –bandajlar, ilaçlar, pirinç ve baharat– birlikte gelmişti. Haftalardır Khurdalain'de gerçekleşen en güzel şeydi.

"Üç ay," diye hayrete düştü Rin. "Bir de Kitay bir daha yürüyemeyeceğini söylemişti."

"Abartmış," dedi Nezha. "Şanslıydım. Bıçak midemle böbreğimin arasına saplandı. Çıkarken de bir şeye hasar vermedi. Deli gibi canımı yaktı ama düzgün iyileşti. Çirkin bir yara izim var gerçi, görmek ister misin?"

"Soyunma şimdi," dedi Rin aceleyle. "Yine de, üç ay? İnanılmaz."

Nezha bakışlarını çevirip devriye görevine atandıkları şehri inceledi. Bir şey söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyormuş gibi tereddüt etti ama lafı değiştirdi. "Ee. Taşlara bağırmak. Buralarda normal bir şey mi?"

"Suni'nin her zamanki hâli." Rin bir ekmeği ikiye bölüp yarısını Nezha'ya uzattı. Ekmek payları haftada ikiye çıkmıştı ve tadını çıkarmaya değerdi. "Boş ver onu."

Nezha ekmeği ağzına atıp yüzünü buruşturdu. Savaşta bile daha lüks beklentileri varmış gibi davranıyordu. "Çadırının hemen dışında bağırıyorken boş vermek zor."

"Suni'den senin çadırından uzak durmasını rica ederim."

"Gerçekten mi?"

Küçümseyen tavrı bir tarafa, Rin, Nezha'nın burada olmasından memnundu. Akademi'de birbirlerinden nefret etseler de ülkenin diğer ucunda, Sinegard'dan bu kadar uzakta bir sınıf arkadaşıyla birlikte olmak onu rahatlatıyordu. Bir yönden onu anlayan biri olması güzeldi.

Nezha'nın kıçına kazık sokulmuş gibi davranmaktan vazgeçmesinin de bunda etkisi vardı tabii. Savaş bazı insanların kötü yüzünü ortaya çıkarırdı ama Nezha'yı değiştirmiş, züppe tavırlarından arındırmıştı. Şimdi eski anlaşmazlıklarını beslemek saçma geliyordu. Hayatını kurtaran birine gıcık olmak zordu.

Ve Rin bunu itiraf etmek istemese de Nezha, son zamanlarda en ufak itaatsizlik belirtisinde eline geçeni fırlatma eğiliminde olan Altan'dan sonra iyi gelmişti. Neden daha önce arkadaş olmadıklarını merak etti.

"Birliğinin ucubelerden ibaret olduğunu düşünüyorlar, biliyorsun değil mi?" dedi Nezha.

Ama tabii ki, böyle şeyler söylemeden duramıyordu. Rin dikleşti. *Gerçekten* ucubelerdi. Ama *onun* ucubeleriydi. Yalnızca Cike, Cike hakkında böyle konuşabilirdi. "Bu ordudaki en iyi askerler onlar."

Nezha kaşını kaldırdı. "Sizden biri büyükelçiliği havaya uçurmadı mı?"

"O bir kazaydı."

"Kıllı koca adam da yemekhanede komutanınızı boğazlamadı mı?"

"Tamam, Suni tuhaf ama geri kalanımız tamamen—"

"Tamamen normal mi?" Nezha güldü. "Cidden mi? Sürekli uyuşturucu kullanıyor, hayvanlarla konuşuyor ve gece boyu bağırıyorsunuz."

"Savaş hünerlerinin yan etkisi," dedi, ciddiye almıyormuş gibi konuşmaya çalışarak.

Nezha ikna olmamıştı. "Savaş hünerleri deliliğin yan etkisiymiş gibi gözüküyor."

Rin bunu düşünmek istemiyordu. Korkutucu bir düşünceydi ve bir dedikodudan fazlası olduğunu biliyordu. Ama korkusu arttıkça Anka'yı çağırabilme ihtimali azalırdı ve Altan daha da öfkelenirdi.

"Neden gözlerin kırmızı değil?" diye sordu Nezha aniden.

"Ne?"

Uzanıp Rin'in sol şakağına dokundu. "Altan'ın irisleri kırmızı. Speerlıların gözleri kırmızı oluyor sanıyordum."

"Bilmem," dedi, birden kafası karışmıştı. Bunu hiç düşünmemişti, Altan da bahsini açmamıştı. "Gözlerim hep kahverengiydi."

"Belki Speerlı değilsindir."

"Belki."

"Ama kırmızıydılar." Nezha'nın kafası karışmıştı. "Sinegard'da. Generali öldürdüğünde."

"Bilincin yerinde bile değildi," dedi Rin. "Midende bir mızrak vardı."

Nezha tek kaşını kaldırdı. "Ne gördüğümü biliyorum."

Arkalarından ayak sesleri geldi. Rin, suçlu hissetmesi için bir sebep olmamasına rağmen sıçradı. Yalnızca gözcülük yapıyordu, sohbet etmeleri yasak değildi.

"İşte buradasın," dedi Enki.

Nezha ayağa kalktı. "Ben gideyim."

Rin kafası karışmış bir şekilde ona baktı. "Yok, gitmek zorunda—"

"Gitse iyi olur," dedi Enki.

Nezha, Enki'ye başıyla selam verip uzaklaştı.

Enki, Nezha'nın ayak sesleri uzaklaşana dek bekledi. Sonra dudaklarını birbirine bastırıp Rin'e döndü. "Ejderha Savaş Lordu'nun veledinin şaman olduğunu söylememiştin."

Rin kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Mührü." Enki, Nezha'nın üniformasının sırtındaki armayı gösterdi. "Bu ejderhanın işareti."

"Arması o," dedi Rin.

"Sinegard'da yaralanmamış mıydı?" diye sordu Enki.

"Evet." Rin, Enki'nin bunu nasıl bildiğini merak etti. Ama Nezha, Ejderha Savaş Lordu'nun oğluydu, özel hayatını Milis Kuvvetleri'ndeki herkes biliyordu.

"Ne kadar ciddi yaralandı?"

"Bilmiyorum," dedi Rin. "Ben de yarı baygındım. General onu iki kez bıçakladı, muhtemelen midesinden. Neden ki?" Rin de Nezha'nın hızlı iyileşmesine şaşırmıştı ama Enki'nin kendisini neden sorguladığını anlayamıyordu. "Hayati bulguları yokmuş," diye ekledi ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bunun kulağa mantıksız geldiğinin farkına vardı.

"İki mide yarası," diye tekrarladı Enki. "Iskalaması pek mümkün olmayan, deneyimli bir Federasyon generalinden iki darbe. Ve birkaç ayda ayaklandı yani?"

"İçimizden birinin ciddi ciddi bir *fıçıda* yaşadığı göz önünde bulundurulursa şansının yaver gitmesi o kadar da absürt değil."

Enki ikna olmamış gibiydi. "Arkadaşın bir şey saklıyor."

"Ona sor o zaman," dedi Rin huysuzca. "Bir şey mi lazımdı?"

Enki kaşlarını çatmış düşünüyordu ama başıyla onayladı. "Altan seni görmek istiyor. Ofisinde. Hemen."

Altan'ın ofisi darmadağınıktı.

Yerlerde kitaplar ve fırçalar vardı. Haritalar masasına yayılmış, duvarın her bir karışına şehir planları asılmıştı. Hepsi Altan'ın yamuk yumuk çiziktirmeleri ve Altan'dan başka kimsenin anlamadığı strateji planlarıyla doluydu. Bazı önemli bölgeleri öyle çok işaretlemişti ki bıçakla duvara kazımış gibi görünüyordu.

Rin içeri girdiğinde Altan masasında oturuyordu. Gözlerinin altı öyle karaydı ki çürüyüp morarmış gibi görünüyordu.

"Beni çağırmışsın?" dedi.

Altan kalemini bıraktı. "Ejderha Savaş Lordu'nun velediyle fazla vakit geçiriyorsun."

Rin dikleşti. "O da ne demek?"

"İzim vermiyorum demek," dedi Altan. "Nezha, Jun'un adamlarından. Ona güvenmemen gerektiğini biliyorsun."

Rin ağzını açıp kapadı, Altan'ın ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonunda, "Nezha, Beşinci Bölük'te değil. Jun ona emir veremez," dedi.

"Jun üstadıydı," dedi Altan. "Pazıbendini gördüm. Dövüş seçmiş. Jun'a sadık, ona her şeyi söyler..."

Rin ona inanmayarak baktı. "Nezha yalnızca *arkadaşım*."

"Eğer Cike'san kimse arkadaşın değildir. Casusluk yapıyor."

"*Casusluk* mu?" diye tekrarladı Rin. "Altan, aynı ordudayız."

Altan ayağa kalkıp iki eliyle birden masaya vurdu.

Rin irkildi.

"*Aynı orduda* değiliz. Biz Cike'ız. Tuhaf Çocuklarız. Var olmaması gereken kuvvetiz ve Jun başarısız olmamızı istiyor. Başarısız *olmamı* istiyor," dedi. "Hepsi aynı şeyi istiyor."

"Diğer bölükler düşmanımız değil," dedi Rin sessizce.

Altan odada volta atmaya başladı, istemsizce kollarını savuru-

yor, sanki yalnızca iman gücüyle var olmayan ordular yaratabilecekmiş gibi haritalara bakıyordu. Çok dengesiz görünüyordu.

"Herkes düşmanımız," dedi. Rin'le değil de kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Herkes ölmemizi istiyor... Ama sonum böyle olmayacak..."

Rin yutkundu. "Altan..."

Altan ona döndü. "Ateşi çağırabiliyor musun?"

Rin suçluluk duydu. Ne kadar denerse denesin, tanrısına Sinegard'daki gibi ulaşamıyordu.

O cevap veremeden Altan tiksinmiş gibi bir ses çıkardı. "Boş ver. Tabii ki çağıramıyorsun. Hâlâ oyun oynadığını sanıyorsun. Hâlâ okulda olduğunu sanıyorsun."

"*Sanmıyorum.*"

Altan yanına geldi, omuzlarını tuttu ve onu öyle sert sarstı ki Rin'in nefesi kesildi. Göz göze gelene kadar Rin'i kendine çekti. Gözleri öfkeyle kıpkırmızı kesilmişti.

"Ne kadar zor olabilir ki?" diye sordu. Tutuşu sıkılaştı, parmakları Rin'in köprücükkemiğine geçiyordu. "Söyle bana, bu senin için *neden* bu kadar zor? Yeni bir şey de değil, daha önce yaptın, neden şimdi yapamıyorsun?"

"Altan, canımı yakıyorsun."

Tutuşu daha da sıkılaştı. "En azından *deneyebilirsin*—"

"Denedim!" diye patladı Rin. "Kolay değil, tamam mı? Ben sadece... Ben *sen* değilim."

"Çocuk musun?" dedi Altan merakla. Bağırmıyordu ama sesi monoton, kontrollü ve kısıktı. Rin, ne kadar öfkeli olduğunu bu ses tonundan anladı. "Ya da belki asker kılığına girmiş bir geri zekâlısındır? Zamana ihtiyacın olduğunu söyledin. Sana aylar verdim. Speer'da ailen seni şimdiye reddetmiş olurdu. *Utançtan* seni okyanusa atarlardı."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Rin ve anında pişman oldu. Altan ondan özür istemiyordu. Aşağılanmasını istiyordu. Utançtan ölmesini, katlanamayacağı kadar sefil olmasını istiyordu.

Öyle hissediyordu da. Nasıl böyle ufak hissetmesine sebep olabilirdi ki? Sinegard'da Jun onu herkesin önünde azarladığında olduğundan bile daha işe yaramaz hissediyordu. Bu daha kötüydü. Bu bin kat daha kötüydü çünkü Rin, Jun'un aksine,

Altan'ı önemsiyordu. Altan bir Speerlıydı, Altan *komutanıydı*. Onun onayına aldığı nefes kadar ihtiyacı vardı.

Altan onu kendinden uzağa itti.

Rin, yakında Altan'ın başparmaklarının dokunduğu noktalarda gözyaşı biçimli iki morluk belireceğini bildiği köprücükkemiklerine dokunmamak için kendini zor tuttu. Zorla yutkundu, bakışlarını kaçırdı ve sesini çıkarmadı.

"Kendine Sinegard'da eğitim almış bir asker mi diyorsun?" Altan'ın sesi fısıltıdan ibaretti ve bu, bağırmasından daha beterdi. *Keşke* bağırıyor olsaydı. Her şey bu soğuk tavrından daha iyi olurdu. "Asker falan değilsin sen. Sadece yüksün. Ateşi çağırabilene dek benim için *işe yaramazsın*. Speerlı olduğun söylendiği için buradasın. Şimdiye dek buna işaret eden bir kanıt görmedim. Çöz bunu. Değerini ispatla. İşini yap ya da çek git."

Gözyaşlarını ofisten çıkana kadar bastırmayı başardı. Yemekhaneye ulaştığında gözleri hâlâ kırmızıydı.

"*Ağladın* mı sen?" diye sordu Nezha, karşısına otururken.

Rin alt dudağını ısırdı. Nezha'yla konuşmaması gerekiyordu. Ona Altan'ı şikâyet etmek çifte ihanet olurdu.

"Altan yüzünden mi? Bir şey mi dedi?"

Rin bakışlarını kaçırdı.

"Dur. O ne?" Nezha kızın köprücükkemiğine uzandı.

"Öylece durup bunu kabullenecek misin?" diye sordu Nezha inanamayarak. "Eğitmeni hakkında kötü bir söz söylediğim için beni yumruklayan bir kız hatırlıyorum."

"Altan farklı," dedi Rin.

"Seninle böyle konuşabilecek kadar farklı değil," dedi Nezha. Gözleri yine Rin'in köprücükkemiğine kaydı. "*Cidden* Altan yüzünden demek. Ulu Kaplan. Beşinci'de delirdiğini söylüyorlardı ama *bunu* yapacağını hiç düşünmemiştim."

"Senin konuşmaya hakkın yok," diye çıkıştı Rin. Neden Nezha birden sırdaşı olabileceğini düşünüyordu ki? "Benimle Sinegard'da yıllarca dalga geçtin. Mugen kapımıza dikilene dek tek bir nazik kelime etmedin."

Hakkını vermek gerekir ki Nezha cidden suçluluk duyuyormuş gibiydi. "Rin, ben—"

Rin o bir şey söyleyemeden lafını kesti. "Ben güneyli savaş yetimiydim, sense Sinegardlı zengin çocuk ve bana işkence ettin Sinegard'ı bana zindan ettin, Nezha."

Bunu sesli söylemek iyi gelmişti. Nezha'nın sarsılmış suratını görmek iyi gelmişti. Nezha geldiğinden beri bu konudan kaçınmışlar ve Akademi'den beri arkadaşmış gibi davranmışlardı çünkü onlarınki, şimdi savaştıkları gerçek savaşların yanında çocuksu bir tartışmaydı. Ama komutanı hakkında kötü bir şey söylemeye kalkarsa, Rin ona kiminle konuştuğunu hatırlatırdı.

Nezha, tıpkı Altan gibi elini masaya vurdu ama bu sefer Rin irkilmedi.

"Tek kurban sen değildin!" dedi Nezha. "Tanıştığımız gün beni yumrukladın. Sonra taşaklarımı tekmeledin. Sonra derste üstüme atladın. Jun'un önünde. *Herkesin* önünde. Benim nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Ne kadar utanç verici bir şey olduğunu biliyor musun? Bak, özür dilerim, tamam mı? Cidden özür dilerim." Nezha'nın sesindeki pişmanlık samimi gibiydi. "Ama hayatını kurtardım. En azından biraz ödeşmiş olmamız gerekmez mi?"

Ödeşmek mi? *Ödeşmek mi?* Güldü. "Beni neredeyse okuldan attıracaktın!"

"Beni neredeyse öldürecektin," dedi Nezha.

Bu Rin'i susturdu.

"Senden korkuyordum," dedi Nezha. "Ve saldırganlaştım. Salaktım. Şımarık bir piçtim. Tam bir baş belasıydım. Senden daha iyi olduğumu sanıyordum ama değilim. Özür dilerim."

Rin cevap veremeyecek kadar afallamıştı, bu yüzden başını çevirdi. "Seninle konuşmamam gerek," dedi duvara karşı ifadesizce.

"Peki," diye çıkıştı Nezha. "Denediğim için özür dilerim. Seni yalnız bırakayım o zaman."

Tabağını alıp hızla uzaklaştı. Rin onu durdurmadı.

Gece nöbeti, Nezha olmadan yalnız ve sıkıcıydı. Tüm Cike üyeleri sırayla nöbet tutuyordu ama o anda Rin, Altan'ın onu cezalandırmak için buraya gönderdiğinden emindi. Hiçbir şey olmayan kıyı şeridini izlemenin ne anlamı vardı ki? Bir başka filo gelecek olsa Qara'nın kuşları günler önceden görürdü.

Rin ısınmak için duvara yanaşırken parmaklarını kavuşturdu. *Aptal*, diye düşündü ellerine bakarak. Alevleri çağırabilse bu kadar üşümezdi.

Her şey korkunçtu. Altan'ı da Nezha'yı da düşündükçe kötü hissediyordu. İşleri boka batırdığını, yapmaması gereken bir şey yaptığını biliyordu ama bu çıkmazdan çıkmanın yolunu bulamıyordu. Sorunun *ne* olduğundan bile emin değildi, yalnızca ikisinin de ona çok kızgın olduğunu biliyordu.

Monoton bir ses duydu, o kadar kısıktı ki başta sesi hayal ettiğini sandı. Ama hızla yaklaşan bir arı sürüsü gibi yükselmeye başlayan ses tepe noktasına ulaşınca insan bağrışlarına döndü. Rin gözlerini kıstı; hareketlenme kıyıda değil, şehrin iç kesimindeydi. Tünediği yerden inip öbür tarafa bakmak için koştu. Siviller delicesine koşarak sokaklara dökülüyordu. Kalabalığı tarayınca Qara ve Unegen'in koğuşlarından çıktıklarını gördü. Duvardan inip insanları iterek kalabalığın içinden ters yöne ilerledi.

"Ne oluyor?" Unegen'in kolunu yakaladı. "Neden koşuyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Unegen. "Diğerlerini bul."

Rin'i itip geçmeye çalışan yaşlı bir kadın tökezledi. Rin ona yardım etmek için eğildi ama kadın çoktan kalkmış, Rin'in yaşlılarda hiç görmediği bir hızla ilerliyordu. Kadınlar, erkekler, çocuklar etrafında koşturuyordu. Kimi çıplak ayaklıydı, kimi yarı çıplaktı ve şehir kapılarına koşarken hepsinin yüzünde aynı dehşet ifadesi vardı.

"Ne oluyor?" Gömleksiz ve uyku mahmuru Baji kalabalığı iterek yanlarına geldi. "Ulu Tosbağa. Şimdi de şehri mi boşaltıyoruz?"

Bir şey Rin'in dizine çarptı. Aşağı bakınca Kesegi'nin yarı yaşında, ufacık bir çocuk gördü. Çocuk pantolon giymemişti. Ağlayarak Rin'in bacağına yapıştı. Kargaşada ailesini kaybetmiş olmalıydı. Rin eğildi ve eskiden Kesegi ağladığında yaptığı gibi çocuğu kucakladı.

Çocuğunu arayan birilerini bulmak için kalabalığı tararken bir ejderhanın nefesi gibi yükselen üç alev öbeği gördü. Altan işaret veriyor olmalıydı.

Gürültünün arasında Altan'ın çatallı sesini duydu. "Cike bana gelin!"

Rin, çocuğu bulduğu ilk sivilin kucağına tutuşturup Altan'ın yanına ulaşmak için kalabalığın içinde debelendi. Jun da on kadar adamıyla oradaydı. Nezha da aralarındaydı. Rin'le göz göze gelmedi.

Altan daha önce hiç görmediği kadar öfkeli görünüyordu. "Bana haber vermeden şehri boşaltmamanız için sizi *uyarmıştım*."

"Ben yapmadım," dedi Jun. "Bir şeyden kaçıyorlar."

"Neden peki?"

"Nereden bileyim," diye çıkıştı Jun.

Altan sabırsızca iç çekti, kalabalığa uzandı ve rasgele birini çekti. Yalnızca gecelik giyen, Rin'den az daha büyük bir kadındı. Kadın itiraz etmek için ağzını açtı ama Milis üniformalarını görünce sustu.

"Ne oluyor?" diye sordu Altan. "Neden kaçıyorsunuz?"

"Bir çimei,"*** dedi kadın nefes nefese ve korkuyla. "Şehir meydanının yakınında bir çimei var..."

Çimei mi? İsim tanıdık geliyordu. Rin en son nerede gördüğünü düşündü, belki de kütüphanede Jiang ona insanlığın bildiği tüm esrarlı konularla ilgili araştırma yaptırırken o tuhaf kitapların birinde okumuştu. Tuhaf becerileri olan mitolojik bir yaratık olabilir diye düşündü.

"Gerçekten mi," dedi Jun şüpheyle. "Çimei olduğunu nereden anladın?"

Genç kadın adamın gözlerinin içine baktı. "Çünkü cesetlerin yüzlerini koparıyor," dedi titrek bir sesle. "Cesetleri gördüm, ben..." Lafını yarım bıraktı.

"Neye benziyordu?" diye sordu Altan.

Kadın titredi. "Yakından göremedim ama sanırım... dört ayaklı, kocaman bir yaratıktı. At kadar büyük, maymun gibi kolları olan bir şey."

"Yaratık," diye tekrarladı Altan. "Başka?"

"Kürkü siyahtı ve gözleri..." Yutkundu.

"Gözleri ne?" diye üsteledi Jun.

*** Çimei (魑魅), Çin mitolojisinde bir dağ iblisi. –*y.h.n.*

Kadın irkildi. "*Onunki* gibiydi," diyerek Altan'ı gösterdi. "Kan kırmızısı. Alev gibi ışıl ışıl."

Altan kadını bırakınca kadın anında kaçan kalabalığa karıştı.

İki komutan birbirine baktı.

"Birini yollamamız lazım," dedi Altan. "Birinin yaratığı öldürmesi gerek."

"Evet," diye katıldı Jun. "Adamlarım kalabalığı kontrol etmeye uğraşıyor ama bir bölük toplayabilirim."

"Bölüğe gerek yok. Benim adamlarımdan biri yeterli. Herkesi gönderemeyiz. Mugen bunu saldırı şansı olarak görebilir. Bu bir yanıltmaca olabilir."

Rin anında, "Ben giderim," diye gönüllü oldu.

Altan kaşlarını çatıp ona baktı. "Bir çimei ile nasıl başa çıkılacağını biliyor musun?"

Bilmiyordu. Çimeinin *ne olduğunu* bile yeni hatırlamıştı ve hatırladıkları da yalnızca Akademi'de okuduklarıydı. Ama bölüklerdeki veya Cike'takilerin kalanından çok daha fazla bildiğine emindi çünkü başka kimse Akademi'deki yaratık kayıtlarını okumamıştı. Ve Jun'un önünde Altan'a bilgisizliğini itiraf edecek değildi. Bunu başarabilirdi. Başarmak *zorundaydı*.

"Diğerleri ne kadar biliyorsa o kadar biliyorum, efendim. Yaratık kayıtlarını okudum."

Altan bir an düşünüp başıyla onayladı. "Kalabalığın ters yönünde ilerle. Ara sokaklardan ayrılma."

"Ben de giderim," diye gönüllü oldu Nezha.

"Gerek yok," dedi Altan hemen.

Ama Jun, "Milis'ten birini yanına alsın. Ne olur ne olmaz," dedi.

Altan adama dik dik bakınca Rin olayın ne olduğunu anladı. Jun, Altan'ın ona iletmeyeceği bir şey görürlerse diye birinin ona eşlik etmesini istiyordu.

Rin şu anda bile politika düşündüklerine inanamıyordu.

Altan tartışmak istiyor gibiydi. Ama vakit yoktu. Nezha'yı iterek kalabalığa daldı ve geçen bir sivilin elindeki meşaleyi aldı.

"Hey! O benim!"

"Kes sesini," dedi Altan ve sivili itti. Meşaleyi Rin'e verip kalabalıktan kaçınmaları için onu ara sokağa çekti. "*Gidin*."

***

Rin'le Nezha şehir merkezine kalabalıkla itişerek ulaşamazlardı. Ama bulundukları bölgedeki binalar alçaktı ve düz çatılarına tırmanmak kolaydı. İkisi çatılardan koşarak geçerken meşalelerinin ışığı oynaşıyordu. Bir caddenin sonuna geldiklerinde yere inip sessizce bir sokak daha geçtiler.

"Çimei ne?" diye sordu Nezha sonunda.

"Kadını duydun," diye kestirip attı Rin. "Koca yaratık. Kırmızı gözler."

"Hiç duymamıştım."

"O zaman benimle gelmemeliydin." Köşeyi döndü.

"Yaratık kayıtlarını ben de okudum," dedi Nezha ona yetiştiğinde. "Çimeiden bahsedilmiyordu.

"Eski kayıtları okumadın. Arşivin bodrumundakileri," dedi Rin. "Kızıl İmparator'un zamanından. Yalnızca birkaç kez bahsediliyor. Bazen kırmızı gözlü bir çocuk olarak betimleniyor, bazen siyah bir gölge. Kurbanlarının yüzlerini parçalıyor ama cesedin kalanına dokunmuyor."

"Ürkütücü," dedi Nezha. "Yüzlerle derdi ne?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Rin. Çimeilerle ilgili hatırladığı başka bir şey bulmak için zihnini taradı. "Kayıtlar ondan bahsetmiyordu. Sanırım yüzleri biriktiriyor. Kitaplarda çimeilerin istediği kişi gibi görünebileceği yazıyordu – sevdiğin, asla zarar veremeyeceğin kişiler gibi."

"Öldürmedikleri bile mi?"

"Muhtemelen," diye tahmin etti Rin. "Binlerce yıldır yüz hatları biriktiriyorsa herkesi taklit edebilir."

"Ne yani? Bu, onu neden tehlikeli kılıyor?"

Rin omzunun üstünden ona baktı. "Annenin suratını taşıyan bir şeyi öldürebilir misin?"

"Gerçek olmadığını anlardım."

"Zihninin derinliklerinde gerçek olmadığını bilirdin ama o an bunu yapabilir miydin? Annenin gözlerine bakıp yalvarışını dinlerken bıçağını boğazına dayayabilir miydin?"

"Annem olmadığından eminsem evet," dedi Nezha. "Çimei ancak seni şaşırtırsa tehlikeliymiş gibi geliyor. *Biliyorsan* değil."

"O kadar basit olduğunu sanmıyorum," dedi Rin. "O şey bir

iki kişiyi korkutmakla kalmadı. Şehrin yarısını korkutup kaçırdı. Ayrıca kayıtlar nasıl öldürüleceğinden bahsetmiyor. Tarihte kayda geçmiş bir çimei galibiyeti yok. Körlemesine savaşıyoruz."

Şehir merkezindeki sokaklar sakindi – kapılar kapalı, arabalar park hâlindeydi. Kalabalık bir pazaryeri olması gereken bölge tozlu ve sessizdi.

Ama boş değildi.

Sokağın dört bir yanında, çeşitli durumlardaki cesetler saçılıydı.

Rin en yakındakinin yanına eğilip cesedi çevirdi. Kafası dışında hasar yoktu. Yüzü iğrenç bir biçimde ısırılmıştı. Gözleri ve burnu yoktu, dudakları koparılmıştı.

"Dalga geçmiyormuşsun," dedi Nezha. Eliyle ağzını kapattı. "Kaplan'ın memeleri. Onu bulunca ne yapacağız."

"Ben muhtemelen öldüreceğim," dedi Rin. "Sen de yardım edebilirsin."

"Dövüş becerilerine haddinden fazla güveniyorsun," dedi Nezha.

"Okulda canına okudum. Dövüş becerilerimi abartmıyorum," dedi Rin. Böyle büyük laflar etmek iyi geliyordu. Korkusunu uzaklaştırıyordu.

Birkaç metre ötede Nezha bir başka cesedi ayağıyla çevirdi. Ceset, Federasyon Silahlı Kuvvetleri'nin mavi üniformasını giyiyordu. Göğsündeki beş köşeli altın yıldız yüksek rütbeli olduğunu gösteriyordu.

"Zavallı," dedi. "Birileri mesajı almamış."

Rin, Nezha'nın yanından geçip meşalesini kanlı yola tuttu. Koca bir Federasyon bölüğü kaldırımlara saçılmıştı.

"Yaratığı Federasyon'un gönderdiğini sanmıyorum," dedi yavaşça.

"Belki bunca zamandır kilitli tutuyorlardı," diye ortaya attı Nezha. "Belki ne yapabileceğinden haberleri yoktu."

"Federasyon öyle riskler almıyor," dedi Rin. "Sinegard'da mancınıklarla ne kadar dikkatli olduklarını gördün. Kontrol edemeyecekleri bir yaratığı salmazlar."

"Kendi kendine mi geldi yani? Yüzyıllardır kimsenin görme-

diği bir yaratık kuşatma altındaki bir şehirde belirmeye mi karar verdi?"

Çimeinin nereden geldiği hakkında Rin'in içinde kötü bir his vardı. Yaratığı daha önce görmüştü. Yeşim İmparator'un hayvanat bahçesinin çizimlerinde.

Bu dünyada olmaması gereken yaratıkları çağıracağım.

Jiang, Sinegard'da o boşluğu açtığında bu âlemle diğerleri arasındaki dokuda bir yırtılmaya sebep olmuştu. Şimdi de, Bekçi olmadığından, iblisler istedikleri gibi bu tarafa geçebiliyordu.

Bir bedeli var. Her zaman bir bedel vardır.

Rin, üstadının ne demek istediğini şimdi anlıyordu.

Zihnini boşaltıp cesetleri daha yakından incelemek için eğildi. Askerlerin hiçbiri silahlarını çekmemişti. Bu mantıklı değildi. Hepsi hazırlıksız yakalanmış olamazdı. Bir yaratıkla savaşırken ölseler kılıçları ellerinde olurdu. Mücadele izleri olurdu.

"Nerede—" diye başladı ama Nezha soğuk eliyle Rin'in ağzını kapattı.

"Dinle," diye fısıldadı.

Rin hiçbir şey duyamıyordu. Ama sonra, meydanın karşı tarafındaki, tepetaklak olmuş bir arabadan zayıf bir ses, titreşen bir şeyin sesi duyuldu. Sonra titreşim durdu ve yerini tiz hıçkırıklara bıraktı.

Rin, elinde meşaleyle arabaya yaklaşmaya başladı.

"Deli misin?" Nezha kızın kolunu yakaladı. "Yaratık olabilir."

"Ee, ne yapacağız yani, kaçacak mıyız?" Ondan kurtulup arabaya doğru ilerlemeye devam etti.

Nezha tereddüt etse de peşine takıldı. Arabaya ulaştıklarında meşale ışığında göz göze geldiler ve Rin başını salladı. Kılıcını çekti ve birlikte arabanın üstünü açtılar.

"Gidin buradan!"

Örtünün altındaki bir yaratık değildi. Nezha'nın ancak beline gelen, arabanın arkasında kıvrılmış ufacık bir kızdı. İncecik elbisesi kanla kaplıydı. Onları görünce çığlık atıp kafasını dizlerine gömdü. Bütün vücudu şiddetli, korku dolu hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Benden uzak durun! Benden uzak durun!"

"Kılıcını indir, onu korkutuyorsun!" Nezha, Rin'in önüne ge-

çıp kızın görüşünü engelledi. Meşalesini öbür eline alıp kızın omzuna hafifçe dokundu. "Hey. Hey, sorun yok. Sana yardım edeceğiz."

Kız burnunu çekti. "Korkunç canavar..."

"Biliyorum. Canavar burada değil. Biz, ıı, biz onu korkutup kaçırdık. Sana zarar vermeyeceğiz, söz veriyorum. Bana bakar mısın?"

Kız yavaşça başını kaldırıp Nezha'yla göz göze geldi. Gözleri kocaman ve korku dolu, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Rin, Nezha'nın omzunun üstünden kızın gözlerine bakarken tuhaf bir hisse kapıldı. Ne pahasına olursa olsun bu küçük kızı korumak istiyordu. Tuhaf bir annelik içgüdüsü gibi fiziksel bir dürtüydü. Bu masum çocuğa zarar gelmesine izin vereceğine ölmeyi yeğlerdi.

"Canavar değil misiniz?" dedi küçük kız.

Nezha kollarını ona uzattı. "Tamamen insanız," dedi usulca.

Kız, Nezha'nın kollarına uzandı ve hıçkırıkları sakinleşti.

Rin, Nezha'yı şaşkınlıkla izledi. Çocuğun yanında nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyor gibiydi, ses tonu ve hareketlerini olabildiğince rahatlatıcı olacak şekilde değiştirmişti.

Nezha meşalesini Rin'e uzatıp diğer eliyle kızın başını okşadı. "Buradan çıkmana yardımcı olabilir miyim?"

Kız tereddütle onayladı ve ayağa kalktı. Nezha onu belinden tutup kırık arabadan çıkardı ve yavaşça yere bıraktı.

"İşte. İyisin. Yürüyebilir misin?"

Kız yine onayladı ve titrek bir şekilde eline uzandı. Nezha kızın elini sıkıca tutup parmaklarını minicik ele sardı. "Merak etme, bir yere gitmiyoruz. Adın ne?"

"Khudali," diye fısıldadı kız.

"Khudali. Artık güvendesin," diye söz verdi Nezha. "Bizimlesin, biz de canavar avcılarıyız. Ama yardımına ihtiyacımız var. Benim için cesur olabilir misin?"

Khudali yutkunup başını salladı.

"Aferin. Bana ne olduğunu anlatır mısın? Ne hatırlıyorsun?"

Khudali derin bir nefes aldı ve duraksayarak, titrek bir sesle konuşmaya başladı. "Annem, babam ve ablamlaydım. Arabayla

eve dönüyorduk. Milisler geç saatte dışarı çıkmamamızı söyledi, biz de eve zamanında ulaşmaya çalışıyorduk, sonra..." Khudali tekrar hıçkırmaya başladı.

"Sorun yok," dedi Nezha hemen. "Yaratığın geldiğini biliyoruz. Bana hatırladığın detayları anlatmanı istiyorum. Aklına ne gelirse."

Khudali onayladı. "Herkes çığlık atıyordu ama askerler hiçbir şey yapmadı. Yanımıza geldiğinde Federasyon yalnızca izledi. Ben arabaya saklandım. Yüzünü görmedim."

"Nereye gittiğini gördün mü?" diye sordu Rin sertçe.

Khudali irkilip Nezha'ya sokuldu.

"Onu korkutuyorsun," dedi Nezha, kısık bir sesle ve geri çekilmesini işaret etti. "Ne tarafa koştuğunu gösterebilir misin bana?" diye sordu usulca. "Nereye gitti?"

"Oraya nasıl gideceğinizi söyleyemem ama... ama gösterebilirim," dedi. "Gördüklerimi hatırlıyorum."

Kız onları sokağın köşesine götürüp durakladı.

"Abimi burada yedi," dedi. "Ama sonra kayboldu."

"Bekle," dedi Nezha. "Ablanla geldiğini söylemiştin."

Khudali kocaman, merak dolu gözleriyle Nezha'ya baktı.

"Öyle demiştim, değil mi," dedi.

Ve gülümsedi.

Bir an minicik bir kızdı, bir an sonra ise koca uzuvları olan bir yaratık. Yüzü dışında her yeri simsiyah tüylerle kaplıydı. Uzun kolları Suni'ninki gibi, bir maymununki gibi neredeyse yere dokunuyordu. Kafası çok küçüktü, hâlâ Khudali'nin kafasıydı ve bu da onu daha korkunç kılıyordu. Kalın parmaklarıyla Nezha'ya uzandı ve yakasından tutup havaya kaldırdı.

Rin kılıcını çekip yaratığın bacaklarına, kollarına, gövdesine darbeler indirdi. Ama çimeinin tüyleri demir iğnelerle kaplı gibiydi, onu herhangi bir zırhtan daha iyi koruyordu.

"Yüzü," diye seslendi Rin. "Yüzünü hedef al."

Ama Nezha kıpırdamıyordu. Kolları işe yaramaz bir şekilde iki yanında sallanıyordu. Büyülenmiş bir şekilde çimeinin küçücük yüzüne, Khudali'nin yüzüne bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Rin.

Çimei başını yavaşça çevirip ona baktı. Gözleri buluştu.

Rin sersemleyerek geriye doğru tökezledi, boğuluyordu.

O gözlere, o büyüleyici gözlere baktığında çimeinin canavarsı vücudu yok oluyordu. Siyah kürkünü, yaratığın vücudunu, kanla kaplı göğsünü görmüyordu. Yalnızca yüzünü görüyordu.

Bir yaratığın yüzü değildi. Çok güzel bir yüzdü. Bir an bulanıklaştı, ne olmak istediğine karar veremiyor gibiydi ama sonra yıllardır görmediği bir yüze dönüştü.

Yumuşak, koyu tenli yanaklar. Karışık siyah saçlar. Biri diğerlerinden biraz daha büyük olan sütdişleri, eksik bir diş.

"Kesegi?" diye mırıldandı.

Meşalesini düşürdü. Kesegi tereddütle gülümsedi.

"Beni tanıdın mı?" diye sordu tatlı sesiyle. "Bunca zaman sonra bile mi?"

Kalbi paramparça oldu. "*Tabii ki* tanıyorum seni."

Kesegi ona umutla baktı. Sonra ağzını açıp çığlık attı, çığlığı insansı değildi. Çimei ona doğru atıldı –Rin yüzünü korumak için ellerini kaldırdı– ama bir şey onu durdurdu.

Nezha yaratığın tutuşundan kurtulmuş ve artık yüzünü göremeyeceği şekilde sırtına tırmanmıştı. Nezha bıçağını içe doğru sapladı ama yaratığın köprücükkemiğine denk geldi. Tekrar denedi, bu sefer yüzüne nişan aldı. Kesegi'nin yüzüne.

"Hayır!" diye çığlık attı Rin. "Kesegi, hayır!"

Nezha ıskaladı, bıçağı demir tüylerden sekti. Silahını bir darbe daha indirmek için kaldırdı ama Rin ileri atılıp kılıcını çimei ile Nezha'nın bıçağının arasına koydu.

Kesegi'yi korumak zorundaydı, Nezha'nın onu öldürmesine izin veremezdi, *Kesegi* olmaz... o sadece bir çocuk, çok çaresiz, çok küçük...

Onu geride bırakalı üç yıl olmuştu. Kesegi'yi bir çift haşhaş kaçakçısına terk edip Sinegard'a gitmiş ve koskoca üç yıl boyunca bir mektup bile göndermemişti.

Üstünden çok uzun zaman geçmiş gibiydi. Bir ömür geçmiş gibi.

O zaman Kesegi neden bu kadar küçüktü?

Sersemledi, zihni bulanıktı. Bu soruyu yanıtlamak, yoğun sisin içinde önünü görmeye çalışmaya benziyordu. Bunun mantıklı gelmemesinin bir sebebi olduğunu biliyordu ama ne olduğunu

anlayamıyordu... sadece önündeki Kesegi'de bir terslik olduğunu biliyordu.

Onun Kesegi'si değildi bu.

Kesegi değildi.

Aklını toplamaya çalıştı, sisten kurtulmaya çalışırcasına gözlerini kırpıştırdı. *O çimei, seni aptal,* dedi kendine. *Duygularınla oynuyor. Onun özelliği bu. İnsanları böyle öldürüyor.*

Ve şimdi hatırlıyordu da Kesegi'nin suratında bir tuhaflık vardı... gözleri yumuşak ve kahverengi değildi, onun bakışlarıyla buluşmayı talep eden ışıl ışıl, parlak kırmızı gözleri vardı...

Çimei uluyarak sonunda Nezha'yı üstünden atmayı başardı. Nezha havada çırpınıp duvara çarptı. Kafasını taşa vurdu. Yere indi ve hareketsiz kaldı.

Çimei gölgelere doğru atılıp gözden kayboldu.

Rin, Nezha'nın hareketsiz bedenine doğru koştu.

"Siktir, *siktir*..." Elini Nezha'nın başının arkasına götürdü. Islaklık hissetti. Eliyle yoklayarak kesiğin boyutunu anlamaya çalıştı ve yüzeysel olduğunu anlayınca rahatladı – baştaki yaralar hafif olsa da çok kanardı. Nezha iyi olacaktı.

Ama çimei nereye gitmişti?

Üstünde bir kıpırtı duydu. Yeterince hızlı dönemedi.

Çimei sırtına atlayıp şaşırtıcı bir güçle omuzlarını kavradı. Rin deli gibi debelendi, kılıcını geriye doğru savurdu. Ama boşuna saldırıyordu, çimeinin kürkü hâlâ delinmez bir kalkan iken kılıcı işe yaramazdı.

Çimei devasa eliyle kılıcı yakalayıp kırdı. Alaycı bir ses çıkarıp kılıcın parçalarını gecenin karanlığına fırlattı. Sonra kollarıyla Rin'in boynunu sardı – kocaman bir çocuk azmanı gibi boynuna asıldı. Kolları nefes borusuna baskı yapıyordu. Rin'in gözleri yerlerinden fırladı. Nefes alamıyordu. Dizlerinin üstüne çöktü ve düşürdüğü meşaleye çaresizce ulaşmaya çalıştı.

Çimeinin sıcak nefesini ensesinde hissediyordu. Yüzünü burmalıyor, bir çocuk gibi burun deliklerini ve dudaklarını çekiştiriyordu.

"Benimle oyna," diye ısrar etti Kesegi'nin sesiyle. "Neden *benimle oynamıyorsun?*"

Nefes alamıyorum...

Rin'in parmakları meşaleye dokundu. Yakalayıp körlemesine yukarı savurdu.

Meşalenin yanan ucu cızırdayarak çimeinin korumasız yüzünü buldu. Yaratık bağırarak kendini Rin'in üstünden attı. Acıyla inlerken uzuvları tuhaf açılarla seğirerek yerde kıvranmaya başladı.

Rin de çığlık attı – saçı alev almıştı. Kapüşonunu çekip alevleri söndürmek için kumaşı kafasına sürttü.

"Abla, lütfen," diye yalvardı çimei. Acı içindeyken nedense Kesegi'ye daha çok benziyordu.

Rin, çimeiye doğru emekledi, gözlerine bakmamaya dikkat ediyordu. Ona zarar vermenin tek yolu yakmak gibiydi.

"*Rin.*"

Bu sefer Altan'ın sesiyle konuşuyordu.

Bu sefer bakmadan duramadı.

Önce yalnızca Altan'ın sesi vardı, sonra kendisi. Şakaklarından kan süzülerek yerde yatıyordu. Altan'ın gözlerine sahipti. Altan'ın yarasına sahipti.

Yanan yerleri tüterken Rin'e hırladı.

Çimeinin yüzünü tırmalama girişimlerini savuşturan Rin onu yere mıhladı ve dizlerini kollarına bastırdı.

Yüzünü yakmalıydı, yaratığın gücü yüzlerinden geliyordu. Çimei öldürdüğü herkesin, parçaladığı her yüzün ayrıntılarını biriktirmişti. İnsanlara benzeyerek hayatta kalıyordu, şimdi ise Rin'in yüzünü almaya çalışıyordu.

Rin meşaleyi yaratığın yüzüne bastırdı.

Çimei tekrar çığlık attı. *Altan* tekrar çığlık attı.

Gerçekte hiç Altan'ın çığlık attığını duymamıştı ama buna benzeyeceğinden emindi.

"Lütfen," diye hıçkırdı Altan, sesi acı doluydu. "*Lütfen, yapma.*"

Rin dişlerini sıkıp meşaleyi daha sıkı tuttu ve çimeinin kafasına bastırdı. Çimeinin yanan etinin kokusu burnuna doldu. Boğuluyordu, dumandan gözleri yaşarıyordu ama durmadı. Gözlerini kaçırmaya çalıştı ama başaramadı. Yaratık bakışlarını kaçırmasını engelliyor, onu bakmaya zorluyordu.

"Beni öldüremezsin," diye tısladı Altan. "Beni seviyorsun."

"Seni sevmiyorum," dedi Rin. "Ve her şeyi öldürebilirim."

Çimeinin korkutucu gücü, yandıkça Altan'a daha çok benzemesiydi. Rin'in kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. *Zihnini kapat. Düşüncelerini engelle. Düşünme. Düşünme. Düşünme. Düşü...*

Ama çimeinin Altan'a benzerliğini zihninden atamıyordu. İkisi birdi. Onu seviyordu, Altan'ı seviyordu ve o Rin'i öldürecekti. Önce Rin onu öldürmezse.

Ama bu mantıklı değildi...

Yine odaklanmaya, korkusunu bastırıp mantıklı düşünmeye çalıştı ama bu sefer Altan'ı çimeiden ayırmaya değil, kim olduğunu düşünürse düşünsün, onu öldürmeye konsantre oldu.

Çimeiyi öldürüyordu. Altan'ı öldürüyordu. İkisi de doğruydu. İkisi de gerekliydi.

Haşhaş tohumu yoktu ama o anda Anka'yı çağırmasına gerek yoktu. Meşalesi ve acısı vardı, bu yeterliydi.

Meşalenin kör ucunu Altan'ın suratına indirdi. Sahip olduğunu zannettiğinden çok daha büyük bir güçle tekrar vurdu. Ahşabın altında kemikler kırıldı. Yaratığın yanağı çöktü, et ve kemiğin olması gereken yerde bir delik açıldı.

"Canımı yakıyorsun." Altan şaşırmıştı.

Hayır, seni öldürüyorum. Tekrar tekrar vurdu. Kolu bir kez hareket etmeye başlayınca durdurması imkânsız hâle gelmişti. Altan'ın yüzü parçalanmış et ve kemik yığınından ibaret kaldı. Kahverengi ten, parlak kırmızıya dönüştü. Yüzü tüm şeklini kaybetti. Rin onun gözlerini çıkardı, bir daha onlara bakmak zorunda kalmamak için tekrar tekrar darbe indirdi. Altan karşı koyduğunda meşaleyi çevirip yaralarını tekrar yaktı. Altan çığlık attı.

Sonunda çimei karşı koymamaya başladı. Kasları gevşedi, tekme atmayı bıraktı. Rin nefes nefese ileri atıldı. Yaratığın yüzünü kemiğe kadar yakmıştı. Yanmış, tüten etin altında minicik, bembeyaz bir kafatası vardı.

Rin cesedin üstünden inip derin bir nefes aldı. Sonra kustu.

"Özür dilerim," dedi Nezha kendine geldiğinde.

"Dileme," dedi Rin. Onun yanında duvara yaslanmıştı. Midesindeki her şey kaldırıma saçılmıştı. "Senin suçun değil."

"Benim suçum. Sen onu görünce donakalmadın."

"Donakaldım. Koca bir bölük donakaldı." Pazar yerindeki Federasyon askerlerinin cesetlerini gösterdi. "Ve gerçeği görmeme yardımcı oldun. Kendini suçlama."

"Çok salaktım. O küçük kızın—"

"İkimiz de bilemezdik," dedi Rin sertçe.

Nezha bir şey demedi.

"Kız kardeşin mi var?" diye sordu Rin bir süre sonra.

"Erkek kardeşim vardı," dedi Nezha. "Biz küçükken öldü."

"Ah." Ne diyeceğini bilemedi. "Üzgünüm."

Nezha doğrulup oturdu. "Çimei bana bağırırken sanki – sanki yine benim suçummuş gibi hissettim."

Rin zorla yutkundu. "Onu öldürmek cinayet işliyormuşum gibi hissettirdi."

Nezha ona uzun uzun baktı. "Sen kimi gördün?"

Rin cevap vermedi.

Üsse sessizce, topallayarak birlikte döndüler. Arada bir karanlık bir köşeye saklanıp takip edilip edilmediklerini kontrol ediyorlardı. Gerekli olduğundan değil de alışkanlıktan. Rin, şehrin bu kısmında bir süre boyunca Federasyon askeri olmayacağını tahmin etti.

Cike koğuşunu Yedinci Bölük'ünkinden ayıran kavşağa geldiklerinde Nezha durup ona döndü.

Rin'in kalbi tekledi.

O anda, yüzüne vuran ay ışığı bir yanını aydınlatıp öbür yanını gölgelere boğarken çok yakışıklı görünüyordu.

Porselen veya camdan yapılmış gibiydi. Bir heykeltıraşın eseriydi, gerçek bir insan değil. *Gerçek olamaz*, diye düşündü Rin. Etten ve kemikten bir insan bu kadar kusursuz, bu kadar güzel olamaz.

"Şey. Bugün konuştuklarımız," dedi Nezha.

Rin kollarını kavuşturdu. "Şimdi sırası değil."

Nezha duygusuzca güldü. "Savaştayız. Hiçbir zaman sırası olmayacak."

"Nezha..."

Elini Rin'in koluna koydu. "Özür dilemek istedim."

"Hiç gerek—"

"Gerek var. Sana çok kötü davrandım. Ve komutanın hakkında da öyle konuşmaya hakkım yoktu. Özür dilerim."

Temkinli bir şekilde, "Seni affediyorum," diyen Rin, bunu yürekten söylediğini fark etti.

Üsse döndüğünde Altan ofisinde bekliyordu. Rin daha kapıyı çalmadan kapıyı açtı.

"Halloldu mu?"

"Halloldu," diye onayladı Rin. Yutkundu, kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. "Efendim."

Altan başıyla onayladı. "Güzel."

Bir an sessizce birbirlerini süzdüler. Altan kapının gölgesinde gizlenmişti. Rin, yüzündeki ifadeyi göremediğine memnundu. Onunla şu anda yüzleşemezdi. Şu anda yüzünün yanışını, ellerinin altında parçalanıp et yığınından ibaret kalışını görmeden Altan'a bakamazdı.

Nezha'yla ilgili tüm düşünceler aklından silinmişti. Şimdi nasıl bunu düşünebilirdi ki?

Az önce Altan'ı öldürmüştü.

Bunun anlamı neydi? Çimei Altan'ı öldüremeyeceğini düşünmüştü ama o yine de öldürmüştü.

Bunu yapabiliyorsa neler yapamazdı ki?

Kimi öldüremezdi?

Belki de Altan'ınki gibi kolayca ve düzenli olarak Anka'yı çağırmanın yolu böyle bir öfkeden geçiyordu. Yalnızca kızgınlık değil, yalnızca korku değil, belli bir tip şiddetin ortaya çıkardığı derin bir nefret.

Belki de bir şey öğrenmişti.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Altan.

Altan ona yaklaştı. Rin irkildi. Altan fark etmiş olmalıydı ama yine de yaklaştı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Yok, komutanım," diye fısıldadı. "Hiçbir şey yok."

BÖLÜM 18

"Nehir kenarı temiz," dedi Rin. "Kuzeybatı yönünde biraz hareket var ama yeni bir şey değil. Muhtemelen kampın diğer ucuna malzeme taşıyorlar. Bugün deneyeceklerini sanmam."

"Güzel," dedi Altan. Haritasında bir noktayı işaretleyip fırçasını bıraktı. Şakaklarını ovup ne diyeceğini unutmuş gibi durakladı.

Rin üniformasının koluyla oynadı.

Haftalardır birlikte antrenman yapmamışlardı. Şimdi antrenman zamanı değildi. Aylardır kuşatmadalardı ve Khurdalain'de Nikara'nın durumu ciddiydi. Yedinci Bölük'ün desteğiyle bile, liman şehrinin Federasyon kontrolüne geçmesi çok yakındı. Üç gün önce Beşinci Bölük, Khurdalain'in banliyölerinde nakliye merkezi olarak kullanılan bir kasabayı kaybetmiş, şehrin doğu kısmını Federasyon'a açmıştı.

Onun da ötesinde, ithal ürünlerinin çoğunu kaybetmişlerdi, bu yüzden asker tayınları iyice küçülmüştü. Şimdi yalnızca pirinç lapası ve tatlı patates yiyorlardı, Baji savaştan sonra bir daha ikisine de dokunmayacağına ant içmişti. Şu hâldeyken yemekhanede pişmiş yemek yemektense avuç avuç kuru pirinç yutmayı tercih ediyorlardı.

Jun'un cephe hattı yavaş yavaş geri çekiliyor, bu sırada da çok adam kaybediyordu. Federasyon nehir kıyısında giderek daha çok bölgeyi ele geçiriyordu. Derenin suyu günlerdir kırmızı akıyordu, bu yüzden Jun askerlerini çürük cesetlerle kirlenmemiş su bulup fıçılarla taşımaları için gönderiyordu.

Khurdalain'in şehir merkezi dışında, Nikara rıhtımdaki üç önemli binayı hâlâ kullanıyordu –iki depo ve eski Hesperya ticaret ofisi– ama kısıtlı asker güçleri bu binaları uzun süre korumaya yeterli değildi.

En azından Federasyon'un erken zafer hayallerini yıkmış-

lardı. Ele geçirdikleri mektuplardan, Mugen'in Khurdalain'i bir haftada ele geçirmeyi planladığını öğrenmişlerdi. Ama kuşatma aylardır devam ediyordu. Rin, Federasyon'u Khurdalain'de ne kadar çok oyalarlarsa Golyn Niis'in savunma hazırlamak için o kadar vakti olduğunu fark etmişti. Umduklarından çok daha fazla zaman kazandırmışlardı bile.

Ama bu, Khurdalain'in bir yenilgi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Bir şey daha," dedi.

Altan başıyla onaylayarak devam etmesini işaret etti.

Rin aceleyle konuştu. "Beşinci Bölük sahildeki saldırıları konuşmak üzere bir toplantı talep ediyor. Depoda daha fazla asker kaybetmeden toplanmak istiyorlar. En geç yarından sonraki gün."

Altan kaşını kaldırdı. "Niye Beşinci bu talebini senin aracılığınla iletiyor?"

Talebi ileten aslında babası adına konuşan Nezha'ydı. Jun, Altan'ın ofisine gidip onu meşrulaştırmak istemediği için Nezha'yı devreye sokmuştu. Rin, bölükler arası politikayı çok sinir bozucu buluyordu ama yapabileceği bir şey yoktu.

"Çünkü içlerinden en azından biri benden hoşlanıyor. Efendim."

Altan gözlerini kırpıştırdı. Rin anında söylediğinden pişman oldu.

Altan cevap veremeden havayı bir çığlık yardı.

Gözcü kulesinin tepesine ilk önce Altan ulaştı ama Rin de hemen arkasındaydı, kalbi deli gibi atıyordu. Bir saldırı mı olmuştu? Ama civarda Federasyon askeri veya havada uçan oklar yoktu...

Qara kulenin zeminine yığılmıştı. Yalnızdı. Gözlerinin önünde taş zeminde kıvrılıyor ve boğazının gerisinde acıyla inliyordu. Gözbebekleri tamamen kafasının arkasına doğru dönmüştü. Uzuvları kontrol edilemez bir şekilde sarsılıyordu.

Rin, kimsenin yaralanmaya böyle tepki verdiğini görmemişti. Qara zehirlenmiş miydi? Ama neden Federasyon yalnızca bir gözcüyü hedef alsındı ki? Rin'le Altan içgüdüsel olarak olası saldırıdan korunmak için eğildiler ama Qara'yı yaralayan bir oksa

bile devamı gelmiyordu. Qara'nın kıvranışı dışında bir tersilik yoktu.

Altan dizlerinin üstüne çöktü. Qara'yı omuzlarından yakalayıp zorla oturttu. "Sorun ne? Ne oldu?"

"*Canım yanıyor...*"

Altan onu sertçe sarstı. "*Cevap ver.*"

Qara yeniden inledi. Rin, kızın acısına rağmen Altan'ın ona ne kadar sert davrandığını görünce afalladı. Ama geç de olsa Qara'nın yaralı olmadığını fark etti. Yerde veya kıyafetlerinde kan yoktu.

Altan dikkatini çekmek için Qara'nın yüzüne hafifçe vurdu. "Döndü mü?"

Rin şaşkınlıkla onlara baktı. Kimden bahsediyordu, Qara'nın ikizinden mi?

Qara'nın yüzü acıyla büküldü ama başıyla onaylamayı başardı.

Altan küfretti. "Yaralı mı? Nerede?"

Qara göğsü inip kalkarken Altan'ın tuniğinin yakasını yakaladı. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı, bir şeye odaklanıyor gibiydi.

"Doğu kapısı," demeyi başardı. "Geldi."

Rin, Qara'nın aşağı inmesine yardım ederken Altan gözden kaybolmuştu.

Kafasını kaldırınca Beşinci Bölük askerlerinin yaylarına ok germiş beklediklerini gördü. Rin öbür tarafta birbirine çarpan çeliğin sesini duyabiliyordu ama okçuların hiçbiri atış yapmıyordu.

Altan öbür tarafta olmalıydı. Onu vurmaktan mı çekiniyorlardı? Yoksa yardım etmek mi istemiyorlardı?

En yakın duvara Qara'yı oturtup doğu kapısını gören duvara koştu.

Kapının öbür yanında bir bölük Federasyon askeri Altan'ın etrafını sarmıştı. Bir atın üstünde, kapıya ulaşmak için delicesine dövüşüyordu. Kolları, Rin'in gözleriyle takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu. Mızrağını bir kez savurdu, sonra bir daha, mızrağı öğle güneşinde kanla parlıyordu. Mızrağını her geri çekişinde bir Federasyon askeri yere yığılıyordu.

Askerler birer birer yığılırken kalabalık hafifledi ve Rin, Altan'ın ateşi neden çağırmadığını gördü. Atta önünde oturmuş, ona yaslanan genç bir adam vardı. Yüzü ve göğsü kanla kaplıydı. Teni, saçı gibi bembeyaz olmuştu. Rin bir an için bunun Jiang olduğunu düşündü –*umdu*– ama bu adam daha kısa boylu, daha genç ve çok daha zayıftı.

Altan, Federasyon askerlerini elinden geldiğince alt ediyordu ama onu kapıya sıkıştırmışlardı.

Aşağıda Rin, Cike'ın kapının diğer yanında toplandığını gördü.

"Kapıyı açın!" diye bağırdı Baji. "Onları içeri alın!"

Askerler tereddütle birbirine bakıp hareketsiz kaldı.

"Ne bekliyorsunuz?" diye cıyakladı Qara.

"Jun'un emirleri," diye kekeledi biri. "Ne olursa olsun açmamamız—"

Rin duvara dönünce bir bölük Federasyon askerinin daha yaklaştığını gördü. Duvardan aşağı eğilip Baji'nin dikkatini çekmek için ellerini salladı. "Daha fazlası geliyor!"

"Hay sikeyim." Baji önündeki askerlerden birini tekmeleyip tırmığının arka tarafını bir başkasının karnına geçirdi ve Suni arkasında diğer askerleri uzak tutarken kapıyı kendisi açmaya başladı.

Ağır kapılar aralandı.

Qara açılan kapının arkasında durup Federasyon askerlerine ok üstüne ok yağdırdı. Ateş altında kalan Mugenliler Altan'ın içeri girmesine fırsat verecek kadar geri çekildiler.

Baji çarkı döndürerek kapıyı kapattı.

Altan dizginleri çekip atını durdurdu.

Qara yanına koşup Rin'in anlamadığı bir dilde bağırmaya başladı. Tiradının arasına çeşit çeşit Nikaraca küfür de serpiştiriyordu.

Altan elini kaldırıp onu susturdu ve tek hamleyle attan indikten sonra genç adamın inmesine yardım etti. Ayakları yere dokununca adam sendeleyip destek almak için ata yaslandı. Altan omzuna tutunmasını teklif etti ama adam kabul etmedi.

"Orada mı?" diye sordu Altan. "Onu gördün mü?"

Adam, göğsü inip kalkarken başıyla onayladı.

"Planlar sende mi?" diye sordu Altan.

Adam tekrar başını salladı.

Neden bahsediyorlardı? Rin, Unegen'e sorgulayan bir bakış attı ama Unegen de onun kadar şaşkın görünüyordu.

"Tamam," dedi Altan. "Tamam. Şimdi. Aptalın tekisin."

Sonra Qara ile ikisi adama bağırmaya başladılar.

"*Deli* misin—"

"—öldürülebilirdin—"

"—büsbütün pervasız—"

"—ne kadar güçlü olduğunu düşündüğün umurumda değil, ne cüretle—"

"Bakın," dedi adam, yanakları bembeyazdı. Titremeye başlamıştı. "Bunu tartışmaktan zevk duyarım. Ama üç yerimden kan kaybediyorum ve sanırım bayılmak üzereyim. Bir dakika izin verir misiniz?"

Altan, Qara ve yeni gelen adam o öğleden sonra boyunca Altan'ın ofisinden çıkmadılar. Rin tıbbi müdahale için Enki'yi çağırmaya gönderildi ama sonra Altan gözden kaybolmasını söyledi. Diğerlerinden birine ne olduğunu sormak istiyordu ama Unegen'le Baji bir keşif görevine çıkmıştı ve akşam yemeğine kadar dönmediler.

"O kimdi?" diye sordu Rin, yemekhaneye girdikleri anda.

"Dramatik giriş yapan mı? Altan'ın yüzbaşısı," dedi Unegen. Rin'in karşısına oturdu. Yapmacık bir gurur ifadesi takındı. "Biricik, Tepediyarlı Chaghan Suren."

"Sonunda döndü," diye homurdandı Baji. "Neredeydi, tatilde falan mı?"

"Qara'nın kardeşi miydi? O yüzden mi..." Rin, Qara'nın nöbetiyle ilgili soruyu nasıl soracağını bilemedi ama Baji yüz ifadesinden anladı.

"Onlar çapa ikizleri. Bir tür... ee, bir tür ruhsal bağları var," dedi Baji. "Qara bir keresinde açıklamıştı ama detaylarını unuttum. Uzun lafın kısası, birbirlerine bağlılar. Chaghan'ı kesersen Qara'nın kanı akar. Qara'yı öldürürsen Chaghan ölür. Öyle bir şeyler."

Bu konsept Rin'in ilk kez duyduğu bir şey değildi. Jiang'ın

buna benzer bir bağlılıktan bahsettiğini hatırlıyordu. Tepediyarlı şamanlar bazen güçlerini artırmak için birbirlerine çapalanırdı. Ama Qara'yı yerde o hâlde gördükten sonra Rin bunun bir avantaj değil, berbat bir zafiyet olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Neredeydi?"

"Her yerde." Baji omuz silkti. "Altan onu aylar önce bir yere gönderdi. Sinegard'ın işgal haberi geldiğinde."

"Ama *neden*? Ne yapıyordu?"

"Bize söylemedi. Neden kendisine sormuyorsun?" Baji, Rin'in omzunun arkasında bir yere bakarak başını salladı.

Rin dönünce olduğu yerde sıçradı. Chaghan hemen arkasında duruyordu ve Rin yaklaştığını bile duymamıştı.

Daha o sabah onca kan kaybeden birine göre Chaghan çok iyi görünüyordu. Sol kolu askıya alınmıştı ama onun dışında sağlam görünüyordu. Rin, Enki'nin onu bu kadar hızlı iyileştirmek için ne yaptığını merak etti.

Yakından bakınca Chaghan'ın, Qara'ya benzerliği ortadaydı. İkizinden daha uzundu ama ikisi de aynı sıska, kuşumsu siluete sahipti. Yanakları yüksek ve belirgin; gözleri bakışına gölge katacak biçimde çöküktü.

"Size katılabilir miyim?" diye sordu. Konuşma biçimi bunu bir soru değil, emir gibi gösteriyordu.

Unegen anında kayarak yer açtı. Chaghan masanın etrafından dolanıp Rin'in tam karşısına oturdu. Dirseklerini nazikçe masaya koydu, parmaklarını kavuşturdu ve çenesini ellerine yasladı.

"Yeni Speerlımız senmişsin," dedi.

Rin'e Jiang'ı anımsatıyordu. Yalnızca beyaz saçı veya ince hatlarından dolayı değil, içini görüyormuş gibi ona değil de arkasındaki bir yere bakması yüzünden de. Onun bakışı altında Rin, üzeri aranıyormuş gibi huzursuz oluyordu, sanki Chaghan kıyafetlerinin içini görebiliyordu.

Rin, hiç onunki gibi gözler görmemişti. İnce suratında kocamanlardı. Gözbebekleri ve irisleri de yoktu.

Rin sakin görünmeye çalışarak kaşığını eline aldı. "Ta kendisi."

Chaghan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Altan performans sorunları yaşadığını söyledi."

Yemeğini boğazına takılan Baji öksürmeye başladı.

Rin yanaklarının kızardığını hissetti. "*Pardon*?"

Altan'la Chaghan bütün öğleden sonrayı bunu tartışarak mı geçirmişlerdi? Altan'ın bu yeni gelen adama Rin'in eksikliklerinden bahsetmesi çok aşağılayıcıydı.

Şimdi seni ateşe verebilirim, seni budala. Parmakları kaşığı sıktı. "Üstünde çalışıyorum."

"Altan çakılıp kaldığını düşünüyor."

Unegen oradan başka herhangi bir yerde olmayı diliyormuş gibiydi.

Rin dişlerini sıktı. "Yanlış düşünüyor."

Chaghan küçümseyici bir tavırla gülümsedi. "Sana yardımcı olabilirim. Onun Kâhin'iyim. Bu konuda iyiyim. Ruhlar dünyasında gezerim. Tanrılarla konuşurum. Tanrıları çağıramam ama Panteon'u herkesten iyi bilirim. Ve sorun yaşıyorsan tanrını yeniden bulmana yardımcı olabilirim."

"*Sorun yaşamıyorum*," diye çıkıştı Rin. "Bataklıkta korkmuştum. Artık korkmuyorum."

Gerçek de buydu. Altan isteseydi, Anka'yı şu an yemekhanede bile çağırabileceğini düşünüyordu. Altan onunla emir vermek dışında konuşmaya lütfetseydi. Altan ona yalnızca şehrin olaysız kesimlerinde devriye görevi vermekten daha çok güvenseydi.

Chaghan kaşını kaldırdı. "Altan pek emin değil."

"Belki de Altan kafasını kıçından çıkarmalı," diye çıkıştı Rin ve anında pişman oldu. Altan'ı hayal kırıklığına uğratmak bir şeydi, onu yüzbaşısına şikâyet etmek bambaşka.

Artık masadaki kimse rol yapmakla bile uğraşmıyordu, Unegen'le Baji bir an önce kalkıp gitmek istiyor, Chaghan ve Rin dışındaki her yöne bakıyorlardı.

Ama Chaghan eğlenmiş gibiydi. "Götlük yaptığını mı düşünüyorsun?"

Rin'in içinde öfke kabardı. Temkinli davranmak buraya kadardı. "Sabırsız, fazla talepkâr, paranoyak ve—"

"Bak, herkes gergin," diye araya girdi Baji. "Şikâyet etmemeliyiz. Chaghan, söylememe gerek yok – yani, bak..."

Chaghan parmaklarını masaya pıt pıt vurdu. "Baji. Unegen. Rin'le baş başa konuşmak istiyorum."

Öyle amirane, öyle kendini beğenmişçesine konuşuyordu ki Rin, Baji'nin ona siktiri çekeceğinden emindi ama Unegen'le ikisi sessizce tabaklarını alıp masadan kalktılar. Rin, tek kelime etmeden gitmelerini şaşkınlıkla izledi. Altan'a bile böyle sorgusuz sualsiz itaat etmiyorlardı.

Diğerleri uzaklaşınca Chaghan öne eğildi. "Bir daha Altan'dan o şekilde bahsedersen," dedi tatlı bir şekilde, "seni öldürtürüm."

Chaghan, Baji ile Unegen'i korkutabilirdi ama Rin ondan korkmayacak kadar öfkeliydi. "Hadi dene," dedi. "Sanki boşa harcayacak çok askerimiz var da."

Chaghan sırıttı. "Altan inatçı olduğundan bahsetmişti."

Rin dikkatle ona baktı. "Haksız sayılmaz."

"Ona saygı duymuyorsun yani."

"Saygı duyuyorum," dedi Rin. "Yalnızca... o..." *Farklı. Paranoyak. Tanıdığımı sandığım komutan değil.*

Altan'ın onu korkuttuğunu itiraf etmek istemiyordu.

Ama tuhaftır, Chaghan onu anlamış gibiydi. "Anlayışlı olman gerek. Altan daha yeni komutan oldu. O da senin gibi ne yapacağını çözmeye çalışıyor. Korkuyor."

O mu korkuyordu? Rin neredeyse gülecekti. Altan'ın geçtiğimiz haftalarda kalkıştığı operasyonları boyutu gittikçe öyle büyümüştü ki Federasyon'u kendi başına alt etmeye çalışıyor gibiydi. "Altan *korkunun* ne demek olduğunu bile bilmiyor."

"Altan belki de şu anda Nikan'daki en güçlü dövüş sanatçısı. Hatta belki dünyadaki," dedi Chaghan. "Ama buna rağmen, hayatının büyük kısmı boyunca yalnızca emirlere uymakta iyiydi. Tyr'in ölümü bizim için bir şoktu. Altan başa geçmeye hazır değildi. Komutada olmak onun için zor. Savaş Lordları'yla nasıl anlaşacağını bilemiyor. Fazla yayıldı. Koca savaşı on kişiyle savaşmaya çalışıyor. Ve kaybedecek."

"Khurdalain'in tutabileceğimizi düşünmüyor musun?"

"Bence Khurdalain'i tutmamız hiçbir zaman beklenmiyordu," dedi Chaghan. "Khurdalain, zamanın bedelini kanla ödediğimiz bir kurbandı. Altan, Khurdalain'i kaybedecek çünkü kazanmak mümkün değil, kaybettiğinde ise bu onu mahvedecek."

"Altan mahvolmaz," dedi Rin. Altan gördüğü en güçlü savaşçıydı. Altan *mahvolamazdı*.

"Altan senin zannettiğinden daha kırılgan," dedi Chaghan. "Komuta sorumluluğunun altında eziliyor, görmüyor musun? Bu onun için yeni bir alan ve zorlanıyor çünkü kazanmaya muhtaç."

Rin gözlerini devirdi. "Bütün ülke kazanmamıza muhtaç."

Chaghan başını salladı. "Ondan bahsetmiyorum. Altan *kazanmaya* alışkın. Hayatı boyunca el üstünde tutuldu. Son Speerlıydı, bulunmaz biri. Akademi'deki en iyi öğrenciydi. Cike'ta Tyr'in favorisiydi. Hayatı boyunca bir şeyleri yok etmekte ne kadar iyi olduğuyla ilgili övgüler aldı ama burada övgü alamaz, hele de kendi askerleri açık açık ona kafa tutarken."

"Ben ona kafa—"

"Ah, hadi ama, Rin. Altan başını okşayıp aferin demediği için cadalozluk yapıyorsun."

Rin ayağa kalkıp ellerini masaya vurdu. "Bak, göt herif, bana ne yapacağımı söylemene ihtiyacım yok."

"Ama yüzbaşın olarak ne yapacağını söylemek benim işim." Chaghan tembelce ona baktı ve ifadesi öyle kendini beğenmişti ki Rin kafasını yakalayıp masaya gömmemek için kendini zor tuttu. "Senin görevin itaat etmek. Benim görevim ise işleri boka batırmanı engellemek. O yüzden kendini toparlamanı, ateşi çağırmayı öğrenmeni ve Altan'ı daha fazla yormamanı öneririm. Anlaştık mı?"

BÖLÜM 19

"Yeni gelen kim?" diye sordu Nezha.

Rin, bir şeyleri tekmelemeden Chaghan'dan bahsedebileceğinden emin değildi, saklanmaları gerekirken bir şeyleri tekmelemesi de hiç iyi olmazdı. Ama saatlerdir barikattalardı ve sıkılmaya başlamıştı.

"Altan'ın yüzbaşısı."

"Nasıl oldu da onu daha önce görmedim?"

"Burada değildi," dedi Rin.

Üstlerinden oklar uçuştu. Nezha barikatın arkasına eğildi.

Yedinci Bölük ve Cike'la, Federasyon kampını ikiye bölmek için rıhtımdaki elçiliklere ortak saldırı düzenlemişti. Teoride, eski Hesperya bölgesini ele geçirirlerse düşman kuvvetlerini bölüp limana erişimlerini engelleyebilirlerdi. İki alay göndermişlerdi: Biri nehre dik olarak saldırıyor, diğeri kanallardan rıhtıma yaklaşıyordu.

Ama rıhtıma ulaşmak için ağır silahlandırılmış beş kavşaktan geçmeleri gerekiyordu ve kavşakların her biri kan gölüne dönmüştü. Federasyon onlarla açık alanda karşılaşmamıştı çünkü buna ihtiyaçları yoktu; rıhtımda hâkim oldukları binalarda güven içinde saklanıp Nikara saldırısına elçilik binalarının üst katlarındaki pencereler veya çatılardan attıkları oklarla cevap vermişlerdi.

Yedinci Bölük'ün tek seçeneği çok sayıda piyade askerini Federasyon'un korunaklı pozisyonuna göndermekti. Nikara kalabalığının Federasyon'u yerinden ayrılmaya zorlayacağını umuyorlardı. Etle çeliğin mücadelesiydi ve Milis, Federasyon'u bedenlerini kullanarak durdurmaya niyetliydi.

"Yani hiçbir fikrin yok," dedi Nezha, kafasının üstünde bir ateş roketi patlarken.

"Yani seni ilgilendirmez."

Nezha'nın babası adına bilgi mi topladığını, yoksa yalnızca onunla muhabbet etmeye mi çalıştığını bilmiyordu. Ama fark etmezdi. Chaghan'ın varlığı, özellikle de Altan'ın doğu kapısındaki dramatik kurtarışından sonra sır değildi. Belki de bu yüzden tüm Milisler ondan, Cike'ın tamamından korktuğundan daha çok korkuyordu.

Biraz ötede Suni, Ramsa'nın özel bombalarından birini yakıp barikatın üstünden fırlattı.

Eğilip artık aşina oldukları buruk, kükürtsü koku burunlarına gelene kadar kulaklarını tıkadılar.

Ok yağmuru durdu.

"*Bok* mu o?" diye sordu Nezha.

"Hiç sorma," dedi Rin. Ramsa'nın bok bombasının sağladığı anlık sakinlikte barikattan çıkıp sıradaki beş kavşaktan birine ilerlediler.

"Tuhaf biri olduğunu duydum," diye devam etti Nezha. "Tepediyarlıymış."

"Qara da Tepediyarlı, ne olmuş?"

"Doğal olmadığını duydum," dedi Nezha.

Rin alayla güldü. "Bu Cike. *Hiçbirimiz* doğal değiliz."

Büyük bir patlamanın yarattığı hava akıntısının ardından önlerinde bir dizi alev yükseldi.

Altan.

Saldırıya o öncülük ediyordu. Onun alevleriyle Ramsa'nın barut numaralarının birleşimi, gece görüşlerini epey geliştiren büyük alevler yaratıyordu.

Altan sıradaki kavşağa geçmişti. Nikara ilerlemeye devam etti.

"Ama o, Speerlıların yapamadığı şeyler yapabiliyormuş," dedi Nezha ilerlerlerken. "Geleceği görebilirmiş. Zihinleri parçalayabilirmiş. Babam, Savaş Lordları'nın bile ondan haberdar olduğunu söylüyor, bunu biliyor muydun? İnsan merak ediyor. Altan'ın bu kadar güçlü bir yüzbaşısı varsa, neden Khurdalain'den uzaklara gönderiyor? Ne planlıyorlar?

"Senin için kendi birliğime casusluk yapmayacağım," dedi Rin.

"Öyle bir şey istemedim zaten," dedi Nezha kibarca. "Zihnini açık tut diyorum sadece."

"Sen de burnunu benim birliğimin işlerinden uzak tut."

Ama Nezha dinlemeyi bırakmıştı; Rin'in omzunun üzerinden rıhtıma, ilk Nikara saldırı hattının oralarda bir yere bakıyordu. "O da *ne*?"

Rin onun neye baktığını görmek için başını çevirdi.

Yeşilimsi sarı tuhaf bir sis, önlerindeki iki birliğe doğru ilerlemeye başlamıştı.

Bir rüyada gibi, mücadele birden durdu. En öndeki bölük hareketsiz kaldı, sis bulutu duvara ulaşıp, dalga gibi kendi etrafında dönüp siperlere dolarken silahlarını indirip büyülenmişçesine onu izlediler.

Sonra çığlıklar başladı.

"Geri çekilin," diye bağırdı bölük lideri. "*Geri çekilin!*"

Milisler anında ters yönde hareket etmeye başladı, askerler safları bozup koşarak sisten uzaklaşıyordu. Sisten uzaklaşmak için çıldırmış gibi koşarken rıhtımdaki zor kazanılmış konumlarını bıraktılar.

Rin öksürerek koşarken arkasına baktı. Gazdan kaçamayan askerler yerde nefes almaya çalışarak kıvranıyor, kendi boğazları onlara saldırıyor gibi yüzlerini tırmalıyorlardı. Diğerleri hareketsizdi.

Bir ok Rin'in yanağını yararak önünde yere saplandı. Ağzının yanı acıyla patladı, Rin yanağını tutarak koşmaya devam etti. Federasyon askerleri zehirli sisin içinden ateş ediyordu ve onları birer birer avlayacaklardı...

Ormanın kıyısı önünde belirdi. Ağaçların arkasına saklanabildiğinde güvende olacaktı. Rin başını eğip ağaçlara doğru depar attı. Yüz metre... elli... yirmi...

Arkasında boğuk bir çığlık duydu. Bakmak için başını çevirince ayağı bir taşa takıldı ve tam düşerken başının üstünden bir başka ok uçtu. Kan, yanağından gözüne sızdı. Rin öfkeyle kanı silip yere yattı.

Çığlık atan Nezha'ydı. Sürünerek ilerlemeye çalışıyordu ama gaz ona yetişmişti. Sisin içinde göz göze geldiler. Nezha bir elini ona doğru kaldırmış olabilirdi.

Gaz Nezha'yı sararken Rin ağzı açık, korkuyla izledi.

Gazda ilerleyen siluetler gördü. Federasyon askerleri. Kafa-

larında kocaman bir şeyler vardı, yüzlerini ve boyunlarını örten maskeler. Gazdan etkilenmiyor gibilerdi.

Biri eldivenli elini kaldırıp Nezha'nın yattığı yeri işaret etti.

Rin düşünmeden derin bir nefes alıp sisin içine daldı.

Sise dokunduğu an cildi yanmaya başladı.

Dişini sıkıp acıyı görmezden gelerek ilerlemeye devam etti ama ancak on adım atmıştı ki biri omzunu yakalayıp onu sisin içinden çıkardı. Onu tutandan kaçabilmek için çırpındı.

Altan bırakmadı.

"Bıraksana!" Altan'ın suratına dirsek attı. Altan tökezleyip burnunu tuttu ve Rin eğilip onun yanından geçmeye çalışsa da Altan bileğini yakalayıp geriye doğru büktü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Nezha'yı yakaladılar!" diye bağırdı Rin.

"Umurumda değil." Kızı ağaçlara doğru itti. "Geri çekil."

"Adamlarımızdan birini ölüme terk ediyorsun!"

"Bizim adamımız değil, Yedinci'nin. *Git.*"

"Arkadaşımı geride bırakmayacağım!"

"Dediğimi yapacaksın."

"Ama *Nezha*—"

"Bunun için üzgün değilim," dedi Altan ve Rin'in karın boşluğuna bir yumruk indirdi.

Rin afallamış ve felç olmuş bir hâlde dizlerinin üstüne çöktü.

Altan'ın bağırarak emir verdiğini duydu ve biri Rin'i çocukmuşçasına kucaklayıp omzunun üstüne attı. Asker barikatlara doğru ilerlerken Rin çırpınıp bağırdı. Askerin sırtının üstünden, maskeli Federasyon askerlerinin Nezha'yı sürükleyerek götürüşünü gördüğünü sandı.

Gaz saldırısı tam da Federasyon'un istediği etkiyi yaratmıştı. Şeker bombası yıkıcıydı – gaz saldırısı caniceydi. Khurdalain korkuya boğuldu. Gaz bir saatte dağıldı ancak hakkındaki dedikodular çabuk yayıldı. Sis, görünmez ve ayırt etmeyen bir düşmandı. Dumandan kaçmak mümkün değildi. Siviller, Milis'in onları koruyabileceğine güvenmeyerek gruplar hâlinde şehirden kaçmaya başladı. Sokaklara panik hâkimdi.

Jun'un askerleri sokaklarda bağırarak sivilleri şehir duvarları

içinde daha güvende olduklarına ikna etmeye çalışıyordu. Ama insanlar dinlemiyordu. Kapana kısılmış hissediyorlardı. Bir daha gaz saldırısı olursa Khurdalain'in dar, dönemeçli sokakları kesin ölüm demekti.

Şehirde kaos yaşanırken komutanlar en yakındaki karargâhta acil bir toplantı düzenledi. Cike, Savaş Lordları ve subaylarıyla birlikte Keçi Savaş Lordu'nun ofisine sığıştı. Rin odanın köşesinde duvara yaslanmış, komutanların strateji üzerine tartışmasını dinliyordu.

Jun'un sahildeki askerlerinden yalnızca biri saldırıdan kurtulmuştu. Pozisyonu gerideydi ve arkadaşlarının boğulduğunu görünce silahını bırakıp kaçmıştı.

"Ateş solumak gibiydi," dedi. "Kızgın iğneler ciğerlerimi deliyordu sandım. Görünmez bir iblisin beni boğduğunu sandım... boğazım kapandı, nefes alamadım..." Ürperdi.

Rin dinledi ve onun yerine Nezha kurtulmadığı için adamdan nefret etti.

Elli metre ötedeydim. Onu kurtarabilirdim. İkimizi de sisten çıkarabilirdim.

"Şehir merkezini acilen boşaltmamız gerek," dedi Jun. Zehirli bir siste yüz adamını kaybetmiş birine göre fazla sakindi. "Adamlarım—"

"Adamların halkı kontrol edecek. Siviller şehirden kaçmaya çalışırken birbirlerini ezecek ve kontrollü bir şekilde yönlendirilmezlerse, Federasyon için kolay hedef olacaklar," dedi Altan.

Jun'un itiraz etmemesi inanılmazdı.

"Biz karargâhı toplayıp gerideki Sihang deposuna taşıyacağız," diye devam etti Altan. "Tutsağı bodruma atabiliriz."

Rin anında kafasını kaldırdı. "Ne tutsağı?"

Konuşmaması gerektiğini, rütbesiz bir Cike üyesi olarak aslında bu toplantının bir parçası olmadığını ve haddini aştığını biliyordu. Ama umursamayacak kadar kederli ve bitkindi.

Unegen eğilip kulağına fısıldadı. "Federasyon askerlerinden biri gaza yakalandı. Altan maskesini alıp onu dışarı çekti."

Rin inanmayarak gözlerini kırpıştırdı.

"Geri mi döndün?" diye sordu. Sesi kulaklarına fazla yüksek geliyordu. "Masken mi vardı?"

Altan ona sinirli bir bakış attı. "Şimdi sırası değil," dedi.

Rin ayağa kalktı. "Adamlarımızdan birini ölüme mi terk ettin?"

"Bunu seninle sonra tartışabiliriz."

Rin bir Federasyon askerini yakalamanın stratejik değerinin farkındaydı, casusluk yaparken yakaladıkları son asker, öfkeli halk tarafından şehir meydanında parçalanmıştı. Ama yine de...

"*İnanılmazsın*," dedi Rin.

"Karargâhı boşaltacağız," dedi Altan onun sesini bastırarak. "Depoda buluşacağız."

Jun başıyla onayladı ve subaylarına bir şeyler mırıldandı. Subaylar selam verip koşarak karargâhtan çıktılar.

O sırada Altan, Cike'a emirler veriyordu.

"Qara, Unegen, Ramsa: Depoya giden güvenli bir yol bulun ve Jun'un adamlarını oraya yönlendirin. Baji ve Suni, Enki'nin toplanmasına yardım edin. Kalanınız da yeni bir gaz saldırısına karşı pozisyonlarınızdan ayrılmayın." Kapıda durdu. "Rin. Sen kal."

Diğerleri ofisten çıkarken Rin bekledi. Unegen çıkarken ona tedirgin bir bakış fırlattı.

Altan baş başa kalana dek bekleyip kapıyı kapattı. Odayı geçerek yanına geldi ve Rin'in çok yakınında durdu.

"Bana karşı çıkmayacaksın," dedi sessizce.

Rin kollarını kavuşturdu. "Hiç mi, yoksa Jun'un önünde mi?"

Altan oltaya gelmedi. "Komutanıyla konuşan bir asker gibi cevap ver."

"Yoksa? Suni'ye beni ofisinden attıracak mısın?"

"Haddini aşıyorsun." Altan'ın sesi tehlikeli bir hâl almıştı.

"Sen de arkadaşımı ölüme terk ettin," diye yanıtladı Rin. "Oracıktaydı ve *onu terk ettin*."

"Onu kurtaramazdın."

"Kurtarabilirdim," dedi Rin, kuduruyordu. "Kurtaramasam bile sen orada ölmeyi hak eden bir Federasyon askeri yerine *arkadaşımı* kurtara—"

"Savaş tutsaklarının değeri bireysel askerlerden büyüktür," dedi Altan sakince.

"Tam bir saçmalık," diye hırladı Rin.

Altan cevap vermedi. İki adım ilerleyip ona tokat attı.

Rin böyle bir şey için kesinlikle tetikte değildi. Darbenin tüm etkisini hazırlıksız hissetti. Altan öyle güçlü vurmuştu ki kafası yana döndü. Ani darbe dizlerinin boşalmasına sebep oldu, yere çöktü. Afallamış bir hâlde elini yanağına götürdü. Parmaklarına kan bulaştı, Altan ok yarasının açılmasına neden olmuştu.

Yavaşça kafasını kaldırdı. Kulakları çınlıyordu.

Altan'ın kıpkırmızı gözleri onunkilerle buluştu, bakışlarındaki öfke Rin'i afallattı.

"Bu ne *cüret*," dedi Altan. Sesi fazla yüksekti, Rin'in çınlayan kulaklarından geçerken bozuluyordu. "Aramızdaki ilişkiyi yanlış anlıyorsun. Arkadaşın değilim. Abin değilim, gerçi akraba olabiliriz. Ben senin komutanınım. Emirlerime karşı çıkmayacaksın. Sorgusuz sualsiz itaat edeceksin. Emirlerime uyacaksın veya Milis Kuvvetleri'nden ayrılacaksın."

Sesi, Jiang'ın Sinegard'daki o boşluğu açarken olduğu gibi çift tonluydu. Altan'ın gözleri kıpkırmızıydı – hayır, kırmızı değil, alev rengiydi. Adamın arkasında alevler parladı, Rin'in daha önce çağırmayı becerebildiği tüm alevlerden daha sıcak ve beyazdı. Rin kendi alevine alışıktı ama bu ateş yüzünü yakıyor, onu boğuyor ve geri çekilmesine sebep oluyordu.

Kulaklarındaki çınlama doruğa ulaştı.

Sana bunu yapmaya hakkı yok, dedi kafasındaki bir ses. *Seni korkutmaya hakkı yok.* Bu noktaya kadar gelmişti, korkuyla diz çökmeyecekti. Altan'a veya bir başkasına.

Ayağa kalktı, kendi içine –öfkeli, korkunç ve nefret dolu bir şeye– uzanırken onu neyin beklediğini biliyordu. Kızıl bir prizmadan bakıyormuş gibi, içinde bulunduğu oda ileri uzandı. O tanıdık yanma, kan ve kül talep eden alevler damarlarında akıyordu.

Kızıl sisin ardında Altan'ın gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördü. Omuzlarını dikleştirdi. Altan'ınkinin aynısı alevler omuzlarından döküldü.

Ona doğru bir adım attı.

Havanın çıtırtısı odayı doldurdu. Korkunç bir baskı hissediyordu. Baskının etkisiyle titredi. Bir kuşun kahkahasını duydu. Bir tanrının neşeli iç çekişini duydu.

Siz çocuklar, diye mırıldandı Anka. *Aptal, komik çocuklar. Benim çocuklarım.*

Altan afallamıştı.

Altan'ın alevlerine kendi alevleriyle direnirken yine sıcaklamaya başladı. Altan'ın ateşi onu yakıyordu. Rin'in alevleri anlık bir parlama, bir öfke parıltısıydı. Altan'ın ateşi ise gücünü bitmek bilmeyen nefretten alıyordu. Derin ve yavaş bir ateşti bu. Rin nefret dolu niyetini, kadim sefaletini hissedebiliyordu.

Bir insan nasıl bu kadar nefret dolu olabilirdi?

Ona *ne olmuştu*?

Alevlerini daha fazla tutamadı. Altan'ın ateşi onunkinden çok daha sıcaktı. Bu bir irade savaşıydı ve Rin kaybetmişti.

Bir an daha denedi ve sonra alevleri belirdiği gibi aniden yok oldu. Altan'ın ateşi de onunkinden bir an sonra söndü.

İşte bu, diye düşündü Rin. *Şimdi çizgiyi aştım. Bu işin sonu bu.*

Ama Altan öfkeli değildi. Onu öldürecek gibi bakmıyordu.

Hayır – *memnun* görünüyordu.

"Demek bu gerekiyordu," dedi.

Rin alevler içinde bir şeyleri yakıp bitirmiş gibi tükenmiş hissediyordu. Öfkesini bile hissedemiyordu. Ayakta zor duruyordu.

"Siktir," dedi. "*Siktir git.*"

"Nöbet yerine dön, asker," dedi Altan.

Rin, Altan'ın ofisinden çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

Siktir.

BÖLÜM 20

"İşte buradasın."

Chaghan'ı kuzey duvarının üstünde buldu. Kollarını kavuşturmuş, çöken bir karınca yuvasından kaçan karıncalar gibi Khurdalain'in kalabalık sokaklarına dökülen sivilleri izliyordu. Kapılardan düzensizce geçerlerken eşyalarını arabalara yüklemiş, öküzlerin veya atların sırtlarına bağlamış, su taşımak için kullanılan borularla sırtlarına asmış ya da yanlarında sürüklüyorlardı.

Milis, Khurdalain'de kalacaktı –Khurdalain tutulması gereken stratejik bir üstü– ama bu noktadan itibaren boş binaları koruyacaklardı.

"Khurdalain'in işi bitti," dedi Chaghan duvara yaslanarak. "Milis dahil. Bundan sonra ek malzeme yok. Hastane yok. Yiyecek yok. Savaşı askerler savaşır ama orduyu yaşatan sivillerdir. Kaynağın yoksa savaşı kaybetmişsin demektir."

"Seninle konuşmam gerek," dedi Rin.

Chaghan ona döndü, Rin gözbebeksiz gözlerini görünce titrememek için kendini zor tuttu. Chaghan'ın bakışları yanağındaki kırmızı el izine kaydı. İzin nasıl oluştuğunu anlamış gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Âşık kavgası mı?" dedi ağır ağır.

"Fikir ayrılığı."

"O çocuktan bahsedip durmamalıydın," dedi Chaghan. "Altan öyle şeyleri hoş görmez. Çok sabırlı sayılmaz."

"O *insan* değil," dedi Rin, Altan'ın gücünün ardında yatan korkunç öfkeyi hatırlayarak. Altan'ı anladığını sanmıştı. Komutan unvanının altındaki adama ulaştığını düşünmüştü. Ama şimdi onu hiç tanımadığını anlıyordu. Onun tanıdığı Altan –ya da zihnindeki Altan– birliği için ne gerekiyorsa yapardı. Birini zehirli gazın içinde ölüme terk etmezdi. "Onun... *ne* olduğunu bilmiyorum."

"Ama Altan'ın insan olmasına hiç izin verilmedi ki," dedi Chaghan, sesi alışılmadık derecede nazikti. "Çocukluğundan beri Milis'e ait sayıldı. Akademi'deki üstatlarınız sınıf arkadaşlarına saldırması için haşhaş verip onu bir dövüş köpeği gibi eğitti. Şimdi de Milis Kuvvetleri'ndeki en zor komutanlık pozisyonunun yükünü taşıyor ve sen de neden sevdiceğini kurtarmakla uğraşmadığını sorguluyorsun."

Rin neredeyse Chaghan'a vuracaktı ama kendini kontrol edip çenesini sıktı. "Altan hakkında konuşmaya gelmedim."

"O zaman söyle bakalım, neden geldin?"

"Ne yapabildiğini bana göstermeni istiyorum," dedi Rin.

"Çok şey yapabilirim, tatlım."

Rin sırtını dikleştirdi. "Beni tanrılara götür."

Chaghan kendini beğenmiş görünüyordu. "Tanrılara ulaşmakla ilgili sorunun yok sanıyordum."

"Altan kadar kolay ulaşamıyorum."

"Ama *yapabiliyorsun*."

Rin ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Altan'ın yapabildiğini yapmak istiyorum."

Chaghan bir kaşını kaldırdı.

Rin derin bir nefes aldı. Chaghan'ın ofiste ne olduğunu bilmesi gerekmiyordu. "Aylardır deniyorum. Sanırım sonunda hallettim ama emin değilim, beni engelleyen bir şey... birisi var."

Chaghan meraklı bir ifade takındı, başını öyle yana eğişi Jiang'a çok benziyordu. "Sana biri mi musallat oldu?"

"Bir kadın."

"Gerçekten mi?"

"Gel," dedi Rin. "Sana göstereyim."

"Neden şimdi?" Chaghan kollarını kavuşturdu. "Ne oldu?"

Rin soruyu yanıtsız bıraktı. "Onun yapabildiğini yapmam gerek," dedi sadece. "Onun ulaşabildiği güce ulaşmam lazım."

"Daha önce bana gelmedin çünkü..."

"Burada değildin ki!"

"Döndüğümde?"

"Üstadımın uyarılarına kulak veriyordum."

Chaghan böbürleniyor gibiydi. "O uyarılar artık geçerli değil mi?"

Rin çenesini sıktı. "Üstatların eninde sonunda insanı hayal kırıklığına uğrattığını fark ettim."

Chaghan yavaşça başını salladı, yüz ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu. "Ve bu... hayaletten kurtulamazsam?"

"En azından beni anlarsın." Rin elini uzattı. "*Lütfen.*"

Yalvarışı yeterliydi. Chaghan hafifçe başını sallayıp yanına oturmasını işaret etti. Rin onu izlerken çantasını açtı ve içindekileri taş zemine yaydı. Çantada etkileyici bir halüsinojen deposu vardı, özenle paketlenmiş yirmiden fazla minik poşet.

"Bu madde haşhaş bitkisinden elde edilmiyor," dedi, tozları bir cam tüpte karıştırırken. "Bu çok daha güçlü. Hafif bir doz aşımı insanı kör eder, ondan fazlası da seni birkaç dakikada öldürür. Bana güveniyor musun?"

"Hayır. Ama bunun konuyla alakası yok."

Chaghan hafifçe kıkırdayarak tüpü salladı. Karışımı avucuna boşaltıp işaret parmağını yaladı ve parmağının ucu açık mavi tozla kaplanacak şekilde, karışıma hafifçe dokundu.

"Ağzını aç," dedi.

Rin tereddüdünü bastırıp ağzını açtı.

Chaghan parmağını Rin'in diline bastırdı.

Rin gözlerini kapattı. Halüsinojenlerin tükürüğüne işlediğini hissetti.

Etkisi hızlı ve boğucuydu, okyanusta bir dalga onu alaşağı etmiş gibiydi. Sinir sistemi tamamen durdu, oturma becerisini kaybedip Chaghan'ın ayakucuna yığıldı.

Artık tamamen onun insafına kalmıştı, tamamen savunmasızdı. *Beni şu an öldürebilir,* diye düşündü. Neden aklına gelen ilk düşüncenin bu olduğunu bilmiyordu. *İstese şu an benden kurtulabilir.*

Ama Chaghan yanına diz çöktü, yanaklarını tuttu ve alnını Rin'in alnına bastırdı. Gözleri fal taşı gibi açıktı. Rin büyülenmiş bir şekilde gözlerine baktı; soluk bir enginlikti, karlı bir güne açılan pencereydi ve Rin onların içinden geçiyordu...

Sonra yukarıya ilerlemeye başladılar.

Rin ne beklediğini bilmiyordu. İki yıllık eğitiminde Jiang ona hiç rehberlik etmemişti. Tanrılara ulaşan yolda zihni hep yalnızdı, ruhu boşlukta tek başınaydı.

Chaghan'layken bir parçası kopmuş da onun elindeymiş, onun istediği bir yere gidiyormuş gibiydi. Rin maddesel değildi, vücudu veya formu yoktu ama Chaghan önceki kadar –hatta belki de daha fazla– gerçek ve somuttu.

Şimdi neden Chaghan ve Qara'nın bir bütünün iki yarısı olduğunu anlıyordu. Qara'nın ayakları yere basıyordu, maddeseldi, dünyaya aitti. Onlara çapa ikizi demek yanlıştı, etten ve kemikten gerçek dünya yerine ruhlar âlemine ait olan uhrevi kardeşine çapa olan *yalnızca* Qara'ydı.

Panteon yolu artık tanıdıktı, kapı da öyle. Bir kez daha o kadın önünde belirdi. Ama bu sefer bir şeyler farklıydı; bu sefer kadın hayalet gibi değil de ceset gibiydi, yüzünün yarısı parçalanmış, altındaki kemiği açığa çıkarmıştı ve asker kıyafetleri yanmıştı.

Kadın yalvararak Rin'e elini uzattı.

"Seni canlı canlı yer," dedi. "Ateş seni tüketir. Tanrını bulmak dünya üzerindeki cehennemdir, minik savaşçı. Yanar durursun ve asla huzur bulamazsın."

"Ne ilginç," dedi Chaghan. "Sen kimsin?"

Kadın ona döndü.

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi. "Bekçiyim. Ben Hain ve Lanetli'yim. Bu kızın selameti için son şansıyım."

"Anlıyorum," dedi Chaghan. "Demek burada saklanıyordun."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Rin. "O kim?"

Ama Chaghan onunla değil kadınla konuştu. "Chuluu Korikh'te hapsedilmiş olmalıydın."

"Chuluu Korikh beni tutamaz," dedi kadın. "Ben Speerlıyım. Küllerim özgür." Uzandı ve Rin'in yaralı yanağını çocuğunu okşayan bir anne gibi okşadı. "Gitmemi istemiyorsun. Bana ihtiyacın var."

Rin onun dokunuşuyla titredi. "Tanrıma ihtiyacım var. Güce ve ateşe ihtiyacım var."

"Şimdi ateşi çağırırsan dünyayı cehenneme çevirirsin," diye uyardı kadın.

"Khurdalain zaten cehennem," dedi Rin. Nezha'nın sisin içindeki çığlığı gözünün önüne geldi ve sesi kısıldı.

"Asıl ıstırabın ne olduğunu bilmiyorsun," diye ısrar etti kadın öfkeyle.

Rin ellerini yumruk yaptı, sinirlenmişti. Asıl ıstırap mı? Arkadaşlarının kargılarla parçalandığını, oklarla delik deşik edildiğini ve zehirli bir siste yanarak öldüğünü görmüştü. Sinegard'ın yanışına tanık olmuştu. Khurdalain bir gecede Federasyon işgaline uğradığında oradaydı.

"Yeterince ıstıraba şahit oldum," diye tısladı.

"Seni kurtarmaya çalışıyorum, ufak kız. Neden bunu görmüyorsun?"

"Peki ya Altan?" diye kafa tuttu Rin. "Onu durdurmayı niye hiç denemedin?"

Kadın başını yana eğdi. "Olay bu mu? Onun yapabildiklerini mi kıskanıyorsun?"

Rin ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Hayır. Evet. Önemi var mıydı? Altan kadar güçlü olsaydı, Altan onu engelleyemezdi.

Altan kadar güçlü olsaydı, Nezha'yı kurtarabilirdi.

"O çocuk kurtarılamaz," dedi kadın hüzünle. "O da diğerleri gibi yaralı. Ama sen, *sen* hâlâ safsın. Sen kurtarılabilirsin."

"Kurtarılmak istemiyorum!" diye cırladı Rin. "Güç istiyorum! Altan'ın gücünü istiyorum! Gelmiş geçmiş en güçlü şaman olmak istiyorum ki kurtaramadığım kimse olmasın!"

"Öyle bir güç dünyayı yakabilir," dedi kadın hüzünle. "Öyle bir güç sevdiğin her şeyi yok eder. Düşmanını yenersin ama zafer ağzında küle dönüşür."

Chaghan sonunda kontrolü ele aldı.

"Burada kalmaya hakkın yok," dedi. Konuşurken sesi hafifçe titriyordu ama elini kadına doğru kaldırdı. "Sen ölüler diyarına aitsin. Ölülerin arasına dön."

"Hiç deneme," dedi kadın alayla. "Beni defedemezsin. Kendi zamanımda senden çok daha güçlü şamanların üstesinden geldim."

"Benden daha güçlü şaman yok," dedi Chaghan ve kendi dilinde, bir keresinde Jiang'ın da kullandığı sert, gırtlaktan gelen ve Rin'in artık Tepediyarca olduğunu anladığı dilde bir şeyler mırıldandı.

Gözleri altın gibi parladı.

Kadın deprem oluyormuşçasına titredi ve aniden alev aldı. İçinde ateş yanıyor, kor gibi, patlamak üzere bir köz gibi parlıyordu.

Paramparça oldu.

***

Chaghan, Rin'in bileğini tutup *çekti*. Rin, yeniden maddeselliğini kaybetti ve hiçbir şeyin gerçek olmadığı bir yere yöneldi. Nereye gittiklerini Rin kontrol etmiyordu, yalnızca Chaghan durana kadar tek parça hâlinde kalmaya, *kendi* kalmaya ve kendini tamamen kaybetmeden toparlanabilmeye odaklanabiliyordu.

Burası Panteon değildi.

Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Altan'ın ofisi boyutlarında, kıvrımlı tavanı onları eğilmeye zorlayacak kadar alçak olan loş bir odadaydı. Baktığı her yerde tanımadığı ve anlamadığı sahneleri betimleyen mozaikler vardı. Silahlı savaşçılarla dolu bir ağ taşıyan balıkçı. Genç bir çocuğun etrafını sarmış ejderha. İki ceset ve kırık bir kılıcın başında ağlayan uzun saçlı kadın. Odanın merkezinde altıgen bir sunak vardı, üzerine Eski Nikara kaligrafisiyle altmış dört sembol işlenmişti.

"Neredeyiz?" diye sordu Rin.

"Seçtiğim güvenli bir yerde," dedi Chaghan. Sarsılmış görünüyordu. "Beklediğimden çok daha güçlüydü. Aklıma gelen ilk yere getirdim bizi. Burası Kehanethane. Burada o kadınla ilgili sorular sorabiliriz. Sunağa gel."

Rin onu takip ederken etrafını merakla inceledi ve özenle dizilmiş mozaiklerde parmaklarını gezdirdi. "Burası Panteon'un bir parçası mı?"

"Hayır."

"Öyleyse burası gerçek mi?"

"Zihninde gerçek," dedi Chaghan. "Bu da kalan her şey kadar gerçek demek."

"Jiang bana hiç bundan bahsetmedi."

"Çünkü siz Nikara halkı çok *ilkelsiniz*," dedi Chaghan. "Hâlâ Panteon'la maddesel dünya arasında keskin bir ayrım olduğunu düşünüyorsunuz. Tanrıları çağırmanın, bir köpeği bahçeden eve çağırmak gibi olduğunu sanıyorsunuz. Ama hayal dünyasını fiziksel bir yer olarak hayal edemiyorsunuz. Tanrılar ressamdır. Senin maddesel dünyan ise bir tuval. Kehanethane de paletteki renkleri görebildiğimiz açıdır. Burası bir *yer* değil, bir *açı*. Ama burayı bir oda olarak görüyorsun çünkü insan zihni başka bir şeyi işleyemiyor."

"Peki ya bu sunak? Mozaikler? Onları kim inşa etti?"

"Kimse. Anlamıyorsun. Bunlar var olan konseptleri anlayabilmen için oluşturulmuş hayalî yapılar. Talwu'ya bu oda çok farklı görünüyor."

"Talwu mu?"

Chaghan önlerindeki bir yeri çenesiyle işaret etti.

"Çabuk döndün," dedi sakin, yabancı bir ses.

Loş ışıkta Rin, altıgen sunağın ardında duran yaratığı fark etmemişti. Yaratık sunağın etrafından dolanıp Chaghan'ın önünde eğilerek selam verdi. Rin'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu; kaplanı andırıyordu ama saçı neredeyse bir metreydi. Yüzü bir kadının yüzüydü; aslan pençeleri, domuz dişleri ve bir maymun kuyruğu olabilecek uzun bir kuyruğu vardı.

"Bir tanrıça. Heksagramların Koruyucusu," dedi Chaghan eğilerek selam verirken. Rin'i de kendisiyle birlikte aşağı çekiştirdi.

Talwu başını Chaghan'a çevirdi. "Senin soru vaktin doldu. Ama *sen*..." Rin'e baktı. "Sen bana hiç soru sormadın. Sorabilirsin."

"Burası neresi?" diye sordu Rin, Chaghan'a. "*O* bana ne söyleyebilir?"

"Heksagramlar Kehanethane'de saklıdır," dedi Chaghan. "Heksagramlar kesik veya bütün çizgilerin altmış dört farklı kombinasyonunu barındırır." Sunağın yanındaki harfleri gösterdi ve Rin, her birinin altı çizgiden oluştuğunu gördü. "Talwu'ya sorunu sor ve bir Heksagram at, o da çizgilerini okusun."

"Bana geleceği mi söyleyecek?"

"Kimse geleceği tahmin edemez," dedi Chaghan. "Gelecek sürekli değişir, bireysel seçimlerden etkilenir. Ama Talwu sana onu etkileyen güçleri söyleyebilir. Bir şeylerin altında yatanları. Gerçekleşen olayların temellerini. Gelecek, şimdinin hareketlerine bağlıdır ama Talwu, deneyimli bir denizcinin okyanusu okuması gibi akıntıları okuyabilir. Bir soru sorman yeterli."

Rin, neden Chaghan'ın insanları korkuttuğunu anlıyordu. Jiang gibiydi – kırılgan görünüşünün altında yatan gücü görene dek tehditkâr değildi ve tuhaftı.

Jiang olsa ne sorardı? Sorusunu nasıl soracağını düşündü. Sonra Talwu'ya yaklaştı.

"Anka neyi bilmemi istiyor?"

Talwu neredeyse gülümsedi.

"Sikkeleri altı kez at."

Birden sunağın üstünde üst üste dizilmiş üç sikke belirdi. Nikara İmparatorluğu'na ait değillerdi; fazla büyüklerdi ve Rin'in bildiği tael ve ingotların aksine yuvarlak değil, altıgenlerdi. Sikkeleri avucuna alıp tarttı. Göründüklerinden ağırlardı. Hepsinin önünde Kızıl İmparator'un yüzü vardı, arkalarında Rin'in anlayamadığı Eski Nikaraca yazı karakterleri vardı.

"Sikkeleri her atışın Heksagram'ın bir çizgisini belirleyecek," dedi Chaghan. "Bu örüntüler evrene işlenmiş. Biz doğmadan çok önce var olan antik kombinasyonlar ve şekil betimlemeleri. Sana anlamlı gelmeyecek. Ama Talwu onları okuyacak ve ben yorumlayacağım."

"Neden *sen* yorumluyorsun?"

"Çünkü ben bir Kâhin'im. Bunun için eğitildim," dedi Chaghan. "Biz Tepediyarlılar sizin gibi tanrıları çağırmıyoruz. Biz *onlara* gidiyoruz. Şamanlarımız saatlerce transta kalır, evrenin sırlarını öğrenir. Ben, Panteon'da senin dünyanda geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim. Dünyamızın şeklini nasıl temsil ettiklerini anlayacak kadar çok Heksagram yorumladım. Kendin yorumlamaya çalışırsan yalnızca kafan karışır. Bırak yardım edeyim."

"Peki." Rin, üç sikkeyi altıgen sunağa attı.

Üçü de yazı geldi.

"*İlk çizgi bütün*," diye okudu Talwu. "*Biri harekete hazır ama ayak izleri çarpık.*"

"Bu ne demek?" diye sordu Rin.

Chaghan başını iki yana salladı. "Birçok şey olabilir. Çizgilerinin her birinin anlamı diğerlerine göre değişir. Heksagram'ı bitir."

Rin, sikkeleri yeniden attı. Hepsi tura.

"*İkinci çizgi kesik,*" dedi Talwu. "*Özne güneşteki yerini alıyor. Şansı yaver gidecek.*"

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordu Rin.

"Kimin şansı olduğuna bağlı," dedi Chaghan. "Özne sen olmak zorunda değilsin."

Üçüncü atışında biri tura ikisi yazı geldi.

"*Üçüncü çizgi kesik. Gün sona eriyor. Ağ, batan güneşi örtüyor. Bu, şanssızlık.*"

Rin birden ürperdi. Bir çağın sonu, kırsalda güneşin batışı. Bunu Chaghan'ın yorumlamasına gerek bile yoktu.

"Bu savaşı kazanamayacağız, değil mi?" diye sordu Talwu'ya.

"Ben yalnızca Heksagramları okurum," dedi Talwu. "Hiçbir şeyi onaylayamam ya da reddedemem."

"Beni asıl endişelendiren şey ağ. Bu bir tuzak," dedi Chaghan. "Gözümüzden kaçan bir şeyler var. Bir şey burnumuzun dibinde ama göremiyoruz."

Chaghan'ın sözleri Rin'in kafasını neredeyse çizginin kendisi kadar karıştırdı ama Chaghan sikkeleri yeniden atmasını işaret etti. İki yazı, bir tura.

"*Dördüncü çizgi bütün,*" diye okudu Talwu. "*Özne aniden ateşle, ölümle geliyor ve reddediliyor. Bir çıkış gibi, bir giriş gibi. Yanıyor gibi, ölüyor gibi, vazgeçilmiş gibi.*"

"Bu oldukça bariz," dedi Chaghan halbuki bu, Rin'in kafasını diğerlerinden çok karıştırmıştı. Ağzını açtı ama Chaghan başını hayır der gibi salladı. "Tekrar at."

Talwu sikkelere baktı. "*Beşinci çizgi kesik. Öznenin gözyaşları sel olacak, yasa boğulacak.*"

Chaghan afalladı. "Gerçekten mi?

"Heksagramlar yalan söylemez," dedi Talwu. Sesi duygusuzdu. "Yalanlar yalnızca yorumdadır."

Chaghan'ın eli aniden titredi. Bilekliğindeki ahşap boncukların sıngırtısı sessiz odada yankılandı. Rin endişeyle ona baktı ama Chaghan yalnızca başını sallayıp bitirmesini işaret etti. Rin hiç istemeyerek son defa sikkeleri attı.

"*Bir lider halkını terk ediyor,*" dedi Talwu. "*Bir yönetici bir mücadele başlatıyor. Biri düşmanlarının kafalarını uçurmaktan zevk alıyor. Bu, kötülük demek.*"

Chaghan'ın solgun gözleri kocaman açılmıştı.

"Yirmi Altıncı Heksagram'ı attın. Ağ," diye ilan etti Talwu. "Bir bağlılık, bir anlaşmazlık var. Yalnızca yan yana var olan şeyler geçip gidecek. Şans ve zafer. Özgürlük ve ölüm."

"Ama Anka... Kadın..." Rin, istediği cevapların hiçbirini

alamamıştı. Talwu ona yardımcı olmamıştı, yalnızca daha kötü şeylerin yolda olduğunu ve yapabileceği bir şey olmadığını söylemişti.

Talwu pençeli elini kaldırdı. "Soru vaktin doldu. Bir kamer ayı sonra gelip bir Heksagram daha atabilirsin."

Rin konuşamadan Chaghan, Rin'i de çekiştirerek telaşla eğildi.

"Teşekkürler, Arif Olan," dedi ve Rin'e mırıldandı, "Ağzını açma."

Rin, buzlu suya daldırılmış gibi bir irkilmeyle dizlerinin üstüne çökerken oda çözündü. Maddesel bedenine geri dönmüştü.

Derin bir nefes alıp gözlerini açtı.

Chaghan yanında doğrulup oturdu. Solgun gözleri kocaman, gölgeli girintiler gibiydi. Bakışları hâlâ bu dünyada olmayan, çok uzaktaki bir şeye odaklanmıştı sanki. Yavaşça kendine geldi ve Rin'in varlığını algıladığında yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

"Altan'ı bulmamız lazım," dedi.

Chaghan peşinde Rin'le Sihang deposuna daldığında Altan şaşırdıysa da belli etmedi. Hiçbir şeye şaşıramayacak kadar bitkin görünüyordu.

"Cike'ı çağır," dedi Chaghan. "Şehri terk etmemiz lazım."

"Ne sebeple?" diye sordu Altan.

"Yeni bir Heksagram."

"Bir ay başka soru soramıyorsun sanıyordum."

"Benim sorum değildi," dedi Chaghan. "Onundu."

Altan, Rin'e bakmadı bile. "Khurdalain'i bırakamayız. Bize her zamankinden çok ihtiyaçları var. Şehri kaybetmek üzereyiz. Federasyon bizi geçerse anakaraya ulaşacak. Son cephe biziz."

"Federasyon'un kazanması gerekmeyen bir savaştasın," dedi Chaghan. "Heksagram büyük bir zafer ve büyük bir yıkımdan bahsetti. Khurdalain şimdiye dek iki taraf için de baş ağrısıydı. Mugen'in istediği tek bir şehir daha var."

"Mümkün değil," dedi Altan. "Kıyıdan bu kadar sürede Golyn Niis'e yürüyemezler. Golyn Nehri bölükler için fazla dar. Dağ geçidini bulmaları gerekir."

Chaghan kaşlarını kaldırdı. "Bulduklarına iddiaya girerim."

"Peki. Tamam." Altan ayağa kalktı. "Sana inanıyorum. Hadi gidelim."

"Bu kadar mı?" diye sordu Rin. "Hiç kanıt olmadan mı?"

Altan odadan çıkıp koridora geçti. Ona yetişmek için koşturmaları gerekti. Federasyon tutsağının bulunduğu mahzene giden merdivenleri indi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Rin.

"Kanıt buluyorum," dedi Altan ve kapıyı açtı.

Mahzen dışkı kokuyordu.

Tutsak odanın köşesine zincirlenmiş; elleri, ayakları ve ağzı bağlanmıştı. Odaya girdiklerinde bilinci kapalıydı, Altan kapıyı çarptığında veya başucunda eğildiğinde kıpırdamadı.

Dayak yemişti; gözlerinin biri mosmordu ve kırık burnunun etrafında kan kurumuştu. Ama en kötü yaraları gaz yüzündendi, cildinin mor olmayan kısımları kıpkırmızı bir döküntüyle kaplıydı, bu yüzden insan değil de ürkütücü bir renk karışımı gibiydi. Rin, tutsağın bu kadar yaralı ve yanmış olduğunu görmekten vahşi bir zevk duydu.

Altan iki parmağını tutsağın yanağındaki açık bir yaraya dokundurdu ve bastırdı.

"Uyan," dedi, Mugenceyi gayet akıcı konuşarak. "Nasılsın?"

Tutsak inleyerek şişmiş gözlerini yavaşça açtı. Altan'ı görünce boğazını temizledi ve ayaklarının dibine tükürdü.

"Yanlış cevap," dedi Altan ve tırnağını yaraya geçirdi.

Tutsak çığlık attı. Altan bıraktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu tutsak. Konuştuğu Mugence lehçesi sertti ve Rin'in Sinegard'da öğrendiğinden çok farklıydı. Rin'in onu anlaması bir ânını aldı.

"Khurdalain'in asıl hedef olmadığını düşünüyorum," dedi Altan geriye yaslanarak. "Belki bize asıl hedefi söylemek istersin."

Tutsak, yanık yaralarını yamultan korkunç, kanlı bir ifadeyle gülümsedi. "*Khurdalain*," diye tekrarladı sanki Nikaraca kelime bir topak balgammış gibi. "Kim bu bok çukurunu ele geçirmek ister ki?"

"Boş ver sen," dedi Altan. "Asıl saldırı nerede?"

Tutsak ona bakıp güldü.

Altan elini kaldırıp tutsağın yaralı yanağına tokat attı. Rin irkildi. Tutsağın açık, ağrıyan yaralarını hedef alan Altan, böylece darbelerinin acısını artırıyordu.

"Diğer saldırı nerede?" diye tekrarladı.

Tutsak, Altan'ın ayağının dibine kan tükürdü.

"*Cevap ver!*" diye bağırdı Altan.

Rin sıçradı.

Tutsak başını kaldırdı. "Nikara domuzları," dedi.

Altan tutsağın saçını avuçladı. Diğer yumruğunu morarmış olan gözüne indirdi. Tekrar. Ve tekrar. Odaya kan saçılıp toprak zemini ıslattı.

"Dur," diye cıyakladı Rin.

Altan ona döndü.

"Ya sus ya da çık," dedi.

"Böyle devam edersen bayılacak," dedi Rin kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken. "Ve onu ayıltacak zamanımız yok."

Altan bir an ona baktı. Sonra başını sertçe sallayıp tutsağa geri döndü.

"Kalk."

Tutsak hiçbirinin anlayamadığı bir şey mırıldandı.

Altan kaburgalarına bir tekme attı. "*Kalk!*"

Tutsak, Altan'ın botlarına yine kan tükürdü. Başı bir yana salındı. Altan yavaşça botlarının ucunu toprağa sildi ve tutsağın yanına diz çöktü. İki parmağını adamın çenesinin altına koyup neredeyse samimi bir biçimde kafasını kaldırdı.

"Hey, seninle konuşuyorum," dedi. "Hey. Uyan."

Tutsak gözlerini yeniden açana dek onu tokatladı.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," dedi tutsak.

"Olacak," dedi Altan. Önceki bağrışlarının aksine şimdi sesi kısıktı. "Speerlının ne demek olduğunu biliyor musun?"

Tutsak şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne?"

"Biliyorsundur," dedi Altan usulca. Sesi sakin ve kadifemsiydi. "Mutlaka hikâyelerimizi duymuşsundur. Unutmamışsınızdır. Halkın Speer'ı yok ettiğinde henüz bir çocuktun muhtemelen. Bir gecede yok ettiklerini biliyor muydun? Her bir erkek, kadın ve çocuğu öldürdüler."

Tutsağın şakaklarında ter damlacıkları belirip kan damlaları-

na karıştı. Altan parmaklarını şaklattı. "Bunu *görüyor musun?* Parmaklarımı görüyor musun? Evet veya hayır."

"Evet," dedi tutsak boğuk bir sesle.

Altan başını yana eğdi. "Halkının Speerlılardan *ödünün koptuğu* söylenir. Generallerin, neye dönüşebileceklerinden *korktuğu* için tek bir çocuğu bile hayatta bırakmama *emri verdiği* söylenir. Neden, biliyor musun?"

Tutsak boş boş karşısına baktı.

Altan yeniden parmaklarını şaklattı. Parmakları alev aldı.

"Bu yüzden," dedi.

Tutsağın gözleri korkuyla açıldı.

Altan elini tutsağın yüzüne yaklaştırdı. Alevler tehditkâr bir şekilde gaz yanıklarını yalıyordu.

"Seni parça parça yakarım," dedi Altan. Sesi öyle yumuşaktı ki sevgilisiyle konuşuyor olabilirdi. "Ayak tabanlarından başlarım. Parça parça yakarım ki bilincini kaybetme. Yaraların oluştuğu gibi dağlanır ve kan kaybından ölmezsin. Ayakların simsiyah olup kora dönünce parmaklarına geçerim. Parmakların teker teker kopana dek yakarım. Kor olmuş parçacıkları ipe dizer boynuna asarım. Uzuvlarınla işim bitince testislerine geçerim. Onları yavaş yavaş tütsülerim ki acıdan deliye dön. *O zaman* ötersin işte."

Tutsağın gözleri delicesine seğiriyordu ama yine de başını iki yana salladı.

Altan'ın sesi daha da yumuşadı. "Böyle olmak zorunda değil. Birliğin seni bizim elimize terk etti. Onlara bir şey kanıtlamak zorunda değilsin." Sesi yatıştırıcı ve hipnotize edici, neredeyse nazikti. "Diğerleri seni öldürmek istedi. Sivillerin önünde infaz etmek. Seni paramparça ederlerdi. Göze göz." Altan'ın sesi çok sevecendi. İstediği zaman çok güzel, çok karizmatik olabiliyordu. "Ama ben diğerleri gibi değilim. Mantıklıyım. Sana zarar vermek istemiyorum. Yalnıza işbirliği yapmanı istiyorum."

Askerin boğazı kalkıp iniyordu. Gözleri Altan'ın yüzünde gezindi; kafası karışıktı, yüz ifadesini anlamak istiyor ama anlayamıyordu. Altan iki maske birden takınmıştı. Birbiriyle çelişen iki varlık gibiydi ve asker hangisine inanacağını bilemiyordu.

"Konuşursan seni salarım," dedi Altan usulca. "Konuşursan gitmene izin veririm."

Tutsak sessiz kaldı.

"Hayır mı?" Altan tutsağın yüzünü inceledi. "Peki." Alevleri iki katına çıkıp kıvılcımlar saçtı.

Tutsak cıyakladı. "Golyn Niis!"

Altan tehditkâr alevlerini tutsağın gözüne yakın tutmaya devam etti. "Açıkla."

"Khurdalain'i ele geçirmek istemiyorduk," dedi tutsak. "Hedef hep Golyn Niis'ti. Savaş başlar başlamaz en iyi birlikleriniz kıyıya üşüştü. Aptallar. Bu kıyı şehrini hiç istemedik."

"Ama filo," dedi Altan. "Her saldırınızın giriş noktası Khurdalain'di. Khurdalain'i geçmeden Golyn Niis'e ulaşamazsınız."

"Başka bir filo daha vardı," diye tısladı tutsak. "Bu acınası şehrin güneyinde gezen birçok filo vardı. Dağ geçidini buldular. Sizi zavallı aptallar. Onu gizli tutabileceğinizi mi sandınız? Doğrudan Golyn Niis'e gidiyorlar. Savaş başkentiniz yanacak, Silahlı Kuvvetlerimiz anakaranızda ilerliyor ve siz hâlâ bu acınası şehirde tıkılısınız."

Altan elini kaldırdı.

Rin onun yine saldırmasını bekleyerek istemsizce irkildi.

Ama Altan alevlerini söndürüp küçümsercesine askerin kafasını okşadı. "Aferin," dedi fısıldayarak. "Teşekkürler."

Rin ve Chaghan'a gitmeye hazırlanmalarını işaret etti.

"Bekle," dedi asker aceleyle. "Beni salacağını söyledin."

Altan başını tavana kaldırıp iç çekti. Bir damla ter kulağından boynuna aktı.

"Tabii," dedi. "Salacağım."

Elini askerin boynuna savurdu. Kan fışkırdı.

Asker şaşkına döndü. Boğulurken son bir ses çıkardı. Sonra gözleri kapandı ve başı öne sarktı. Havayı pişmiş et ve kan kokusu kapladı.

Rin boğazının gerisinde safra tadı aldı. Nasıl nefes alacağını hatırlaması uzun sürdü.

Altan ayağa kalktı. Loş ışıkta boğazındaki damarlar belirgin-

leşmişti. Ciğerlerini uyuşturucuyla dolduran bir haşhaş bağımlısı gibi derin derin nefes aldı. Onlara döndü. Gözlerin karanlıkta kıpkırmızı parlıyordu. İnsan gözleri değildi.

"Peki," dedi yüzbaşısına. "Haklıymışsın."

Chaghan sorgu boyunca kılını kıpırdatmamıştı.

"Genellikle haklıyımdır," dedi.

KISIM III

BÖLÜM 21

Baji yüksek sesle esnedi, yüzünü buruşturdu ve boynunu gerdi. Durgun sabah havasını eklem çatırtıları doldurdu. Kayıkta uzanacak yer yoktu, o yüzden yamuk yumuk pozisyonlarda kısa ve huzursuz kestirmeler şeklinde uyumaları gerekiyordu. Baji bir an gözlerini kırpıştırıp sonra dar kayıkta uzanıp ayağıyla Rin'i dürttü.

"Nöbeti devralabilirim."

"İyiyim," dedi Rin. Ellerini koltuk altlarına yerleştirmiş, eğilip başını dizlerine yaslamıştı. Boş bakışlarla akan suyu izliyordu.

"Uyuman lazım."

"Uyuyamıyorum."

"Denemelisin."

"Denedim," dedi Rin.

Rin, Talwu'nun zihnindeki sesini bastıramıyordu. Heksagram'ı yalnızca bir kez duymuştu ama tek bir kelimesini bile unutması mümkün değildi. Zihnine işlenmişti ve ne kadar düşünürse düşünsün, korkuyla midesini bulandırmayan bir anlam çıkaramıyordu.

Aniden ateşle, ölümle geliyor... yanıyor gibi, ölüyor gibi... öznenin gözyaşları sel olacak... düşmanlarının kafalarını uçurmaktan zevk alıyor...

Eskiden kehanetin belirsiz bir bilim olduğunu, bir kıymeti varsa da belirsiz tahminlerden ibaret olduğunu düşünürdü. Ama Talwu'nun sözleri belirsiz değildi. Golyn Niis'in tek bir muhtemel kaderi vardı.

Yirmi Altıncı Heksagram'ı attın. Ağ. Chaghan ağın tuzak anlamına geldiğini söylemişti. Ama tuzak Golyn Niis'te miydi? Tuzak çoktan kapanmış mıydı, yoksa ölümlerine mi gidiyorlardı?

"Yalnızca kendini yoruyorsun. Endişelenmen kayıkları hızlandırmayacak." Baji tekrar çıtlayana dek boynunu diğer yana eğdi. "Ölüleri de canlandırmayacak."

Golyn Nehri'nde hızla ilerlediler, at üstünde bir ay sürecek yolu neredeyse saçma bir hızla katediyorlardı. Aratsha onları nehirde hızla sürüklüyordu. Yine de Golyn Nehri'ni takip edip Golyn Niis'in bulunduğu verimli deltaya ulaşmaları bir hafta sürdü.

Rin kayığın önüne, Altan'ın oturduğu yere baktı. Chaghan da yanındaydı, her zamanki gibi kafa kafaya vermiş, kısık sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Khurdalain'den ayrıldıklarından beri böylelerdi. Chaghan ve Qara çapa ikizi olabilirdi ama Chaghan'ın asıl bağlı olduğu kişi Altan gibiydi.

"Neden Chaghan komutan değil?" diye sordu Rin.

Baji şaşırmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden Chaghan'ın Altan'ın emirlerine uyduğunu anlamıyorum," dedi. O kadınla konuşurken kendini var olan en güçlü şaman ilan etmişti. Rin ona inanıyordu. Ruhlar âleminde Chaghan oraya aitmişçesine rahattı, kendisi de bir tanrıymış gibi. Cike üyeleri Altan'a karşı çıkmaktan çekinmiyordu ama Chaghan'a karşı çıktıklarını hiç görmemişti. Altan sadakatlerini kazanmıştı ama Chaghan korku uyandırmaktan keyif alıyordu.

"Tyr'den sonra o komutan olacaktı," dedi Baji. "Ama Altan gelince kenara atıldı."

"O da bunu öylece kabul etti, öyle mi?" Rin, Chaghan gibi birinin güçten sessizce çekileceğini düşünmüyordu.

"Tabii ki hayır. Tyr, Sinegardlı altın çocuğu ondan üstün tutmaya başladığında neredeyse ateş püskürecekti."

"O zaman neden—"

"Neden memnuniyetle Altan'a hizmet mi ediyor? Başta öyle değildi. Altan bıkana kadar bir hafta boyunca söylenip durdu. Altan, Tyr'den düello izni istedi ve Chaghan ile birlikte vadiye gidip üç gün geri dönmediler."

"Ne oldu?"

Baji alaycı bir şekilde güldü. "Trengsin'le dövüşenlere ne oluyor? Döndüklerinde beyaz saçları isle simsiyahtı ve köpek gibi Altan'a itaat ediyordu. Tepediyarlı arkadaşımız zihinleri parçalıyor olabilir ama Altan'a dokunamıyor. Kimse dokunamaz."

***

Rin başını yeniden dizlerine yaslayıp doğan güneşini ışıklarını engellemek için gözlerini kapattı. Khurdalain'den ayrıldıklarından beri uyumamış, hatta doğru düzgün dinlenmemişti. Ama vücudu daha fazla dayanamıyordu. Çok yorgundu...

Kayıkları sarsılınca Rin hemen doğruldu. Önlerindeki kayığa çarpmışlardı.

"Suda bir şey var," diye bağırdı Ramsa ön taraftan.

Rin kayığın kenarından bakıp gözlerini kıstı. Su her zamanki çamur rengindeydi, ta ki ileri bakana dek.

Önce bunun bir ışık oyunu, güneş ışınlarının illüzyonu olduğunu düşündü. Sonra kayıkları suyun tuhaf renkli kısmına ulaştı ve Rin parmaklarını aşağı sarkıttı. Elini dehşetle geri çekti.

Kan içinde süzülüyorlardı.

Altan'la Chaghan bir şeyler bağırarak ayağa fırladılar. Arkalarında Unegen insanlık dışı, tiz, uzun bir çığlık attı.

"Tanrılarım," dedi Baji tekrar tekrar. "Ah, tanrılar, tanrılar, tanrılar."

Sonra bedenler onlara doğru yüzmeye başladı.

Rin, yüzenlerin düşman bedenleri olduğunu ve sudan çıkıp onlara saldıracaklarını düşünerek korkuyla donakaldı.

Kayıkları tamamen durmuştu. Etrafları cesetlerle sarılıydı. Askerler. Siviller. Erkekler. Kadınlar. Çocuklar. Kiminin yüzleri paramparça olmuştu. Diğerleri sanki hiç yaşamamış gibi boş ifadelerle kızıl suda sürükleniyordu.

Chaghan genç bir kızın mavi dudaklarını incelemek için uzandı. Sanki bir cesede dokunuyor değil de bir ayak izini takip ediyormuş gibi dudaklarını büzmüştü. "Cesetler günlerdir suda. Neden denize sürüklenmemişler?"

"Golyn Niis Barajı," dedi Unegen. "Onları engelliyor."

"Ama şehirden kilometrelerce uzaktayız..." Rin'in sesi alçaldı.

Sustular.

Altan, kayığında ayağa kalktı. "İnin. Koşmaya başlayın."

Golyn Niis'e giden yol boştu. Qara ve Unegen önden gidiyordu ama hiç düşman görmemişlerdi. Yine de baktıkları her yerde

Federasyon'un varlığı görülüyordu – ezilmiş çimler, terk edilmiş kamp ateşleri, çadırların kurulduğu yerlerdeki dikdörtgen izler. Rin, Federasyon askerlerinin bir yerde saklanıp onları pusuya düşürmek için hazırda beklediğine emindi ama bu mantıklı değildi. Federasyon'un geleceklerinden haberi yoktu ve bu kadar küçük bir bölük için böyle karmaşık bir tuzak kurmazlardı.

Pusuyu tercih ederdi. Sessizlik çok daha kötüydü.

Golyn Niis hâlâ kuşatma altında olsa Federasyon tetikte olurdu. Mücadeleye hazır olurlardı, destek kuvvetlerin içerideki direnişe ulaşamayacağından emin olmak için gözcüler dikerlerdi.

Herhangi bir direniş *olurdu*.

Ama Federasyon toplanıp gitmiş gibiydi. Devriye bırakma gereği bile duymamışlardı. Bu da Federasyon'un Golyn Niis'e kimin geldiğini umursamadığı anlamına geliyordu.

Bu da şehir duvarlarının ardında ne kaldıysa korumaya değer olmadığı anlamına geliyordu.

Cike ağır kapıları zorlayarak açmayı sonunda başardığında korkunç bir koku suratlarına tokat gibi çarptı. Rin, kokuyu tanıdı. Sinegard'da ve Khurdalain'de de aldığı bir kokuydu. Ne beklemesi gerektiğini artık biliyordu. Başka bir şey beklemek aptalca bir umuttu ama yine de kapılardan geçince onları bekleyen tabloyu algılaması zordu.

Hâlâ kapıda duruyor, içeri adım atmak istemiyorlardı.

Uzun bir süre boyunca hiçbiri konuşmadı.

Sonra Ramsa dizlerinin üstüne çöküp katılarak gülmeye başladı.

"Khurdalain," dedi. "*Khurdalain*'i tutmakla bozmuştuk kafayı."

Kahkahalarla sarsılarak yere yattı, yumruklarıyla toprağı dövüyordu.

Rin ona imrendi.

Golyn Niis cesetler şehriydi.

Federasyon şehre girecek bir sonraki gruba mesaj bırakmak istemiş gibi cesetler özenle dizilmişti. Yıkımın tuhaf bir sanatsallığı, sadist bir simetrisi vardı. Cesetler düzenli sıralar hâlinde di-

zilmişti; piramitler hâlinde sıralanmıştı, önce onlu, sonra dokuz, sonra sekiz. Cesetler duvarlara yaslanmıştı. Cesetler sokaklara tek sıra hâlinde dizilmişti. Cesetler her yerdeydi.

İnsan olan hiçbir şey kıpırdamıyordu. Şehirdeki tek ses enkazın arasında esen rüzgâr, sineklerin vızıltısı ve leş kargalarının çığlıklarıydı.

Rin'in gözleri sulandı. Koku korkunçtu. Altan'a baktı ama adamın yüzü maske gibiydi. Sakin bir şekilde onları ana caddeden şehir merkezine götürdü, sanki yıkımın tamamını görmek istiyordu.

Sessizce yürüdüler.

Federasyon'un işçiliği şehir merkezine yaklaştıkça daha özenli hâle geldi. Merkezin yakınlarında cesetleri insanın hayal gücünü aşan grotesk şekillerde dizmiş, ölülere hiç saygı göstermemişlerdi. Tahtalara çivilenmiş cesetler. Dillerinden kancalara asılmış cesetler. Akla gelen her şekilde parçalanmış cesetler; kafasız, uzuvsuz cesetler, kurban hâlâ hayattayken parçalananlar. Parmaksız ellerin yanına dizilmiş kesik parmaklar. Hadım edilmiş ve kesilen penisleri açık ağızlarına tıkılmış erkekler.

Biri düşmanlarının kafalarını uçurmaktan zevk alıyor.

Çok fazla kafasız ceset vardı. Kafalar bir araya dizilmişti, henüz kafatası olacak kadar çürümemişleri ama artık insan kafasına da benzemiyorlardı. Üstünde yüz ifadesi olabilecek kadar et kalmış kafaların hepsinde sanki hiç canlı olmamışlar gibi aynı boş ifade vardı.

Yanıyor gibi, ölüyor gibi.

Belki başlangıçta temizlik için, belki de meraktan Federasyon ceset yığınlarından birkaçını ateşe vermeyi denemişti. Ama işleri bitmeden pes etmişlerdi. Belki gazyağı harcamak istememişlerdi. Belki de koku dayanılmaz hâle gelmişi. Cesetler yarı yanmış grotesk tablolardı; küle dönmüş saçlar ve kararmış deriler ama en kötüsü de küllerin altındaki şeyin insan olduğunun barizliğiydi.

Öznenin gözyaşları sel olacak, yasa boğulacak.

Şehir merkezinde tuhaf, kısa boylu iskeletler buldular – ceset değil, bembeyaz parıldayan iskeletler. Önce çocuk kemikleri olduğunu sandılar ama Enki iskeletleri inceleyince yetişkin göğüs kafesleri olduğunu söyledi. İskeletlerden birinin yere bağlandığı

noktaya dokundu. İskeletin üst kısmı tertemizken toprağın altındaki alt yarısına dokunulmamıştı.

"Gömülmüşler," dedi iğrenerek. "Bellerine kadar gömülmüşler ve üstlerine köpekler salınmış."

Rin, Federasyon'un acı çektirecek bu kadar yöntemi nasıl bulduğunu anlayamıyordu. Ama döndükleri her köşede yeni bir korkunç ve vahşi işkenceyle karşılaşıyorlardı. Birbirine sarılmış bir aile aynı mızrakla vurulmuştu. Kaynayarak öldükleri varillerin dibinde kıpkırmızı olmuş bebekler vardı.

Saatler boyunca gördükleri tek canlılar, cesetlerden beslenerek şişmanlamış köpeklerdi. Köpekler ve akbabalar.

"Emirler?" diye sordu Unegen sonunda Altan'a.

Komutanlarına baktılar.

Şehir kapılarından geçtiklerinden beri Altan tek kelime etmemişti. Rengi atmış, teni griye çalıyordu. Midesi bulanıyor olabilirdi. Deli gibi terliyor, sol kolu titriyordu. Yanmış bir başka ceset yığınına vardıklarında kasıldı, dizlerinin üstüne çöktü, daha fazla yürüyemiyordu.

Bu, Altan'ın ilk gördüğü soykırım değildi.

Yine Speer gibi, diye düşündü Rin. Altan Speer katliamını, tüm halkının tek gecede katledilmesini düşünüyor olmalıydı.

Uzun bir süre sonra Chaghan elini Altan'a uzattı.

Altan elini tutup ayağa kalktı. Yutkundu, gözlerini kapadı. Yüzüne duygusuz bir ifade yayıldı; yüzü, tüm zayıflıklarını gizleyen bir maske gibiydi.

"Dağılın," dedi Altan. Sesi çok kontrollüydü. "Hayatta kalanları bulun."

Ölümle çevrelenmişken yapmak istedikleri en son şey dağılmaktı.

Suni itiraz etmek için ağzını açtı. "Ama Federasyon—"

"Federasyon burada değil. Bir haftadır iç kesimlere ilerliyorlar. Adamlarımız ölü. Hayatta kalanları bulun."

Güney kapısında umarsız bir son mücadelenin izlerini buldular. Mücadeleyi kimin kazandığı belliydi. Milis askerlerinin cesetleri de sivillerinki gibi itinayla düzenlenmişti. Cesetler meydanın ortasında düzgünce üst üste dizilmişti.

Rin yanmış, kana bulanmış ve kırık bir Milis bayrağı gördü. Bayrağı tutan el bilekten kesilmişti; vücudun kalanı birkaç metre ötedeydi, bakışları boştu.

Bayrakta Nikara'nın simgesi olan Kızıl İmparator'un ejderha sembolü vardı. Sol alt köşesine eski Nikara alfabesiyle iki işlenmişti. İkinci Bölük'ün işaretiydi.

Rin'in kalbi tekledi.

Kitay'ın birliği.

Rin dizlerinin üstüne çöküp bayrağa dokundu. Ceset yığınının ardından bir havlama sesi geldi. Koyu renkli, pire kaplı bir yaratık ona doğru koşarken kafasını kaldırdı. Küçük bir kurt boyundaydı. Karnı, günlerdir tıkınıyormuş gibi kocamandı.

Rin'in yanından geçerek bayrağı tutan cesede koştu ve ümitle kokladı.

Rin, cesedin etrafında dolanıp salyalarını akıtmasını izledi ve içinde bir şeyler koptu.

"*Git buradan!*" diye zırladı köpeği tekmeleyerek.

Sinegardlı bir hayvan korkuyla sinerdi. Ama bu köpek artık insanlardan korkmuyordu. Çok uzun süredir katliamın yarattığı ziyafette yaşıyordu. Belki Rin'in de ölümünün yakın olduğunu düşünmüştü. Belki de taze etin çürü etten daha lezzetli olacağını düşünmüştü.

Hırlayarak ona doğru atıldı.

Rin köpeğin bu kadar ağır olmasını beklemiyordu, ağırlığıyla yere devrildi. Köpek, koca ağzını açarak atardamarına doğru saldırdı ama Rin kendini korumak için kolunu kaldırınca hayvan dişlerini ön koluna geçirdi. Rin çığlık attı ama köpek onu bırakmadı ve sağ koluyla kılıcına uzanan Rin silahı yukarı doğru sapladı.

Kılıcı köpeğin kaburgalarını deşti. Hayvanın çenesi gevşedi.

Kılıcı tekrar sapladı. Köpek üzerinden düştü.

Rin ayağa fırlayıp kılıcını köpeğin karnına sapladı. Hayvan ölmek üzereydi. Rin kılıcını bu sefer boynuna geçirdi. Köpeğin sıcak kanı yüzüne fışkırdı. Rin kılıcını bir hançer gibi kullanıyor, kolunu indirip kaldırıyor, yalnızca metalin eti ve kemiği kesmesini hissetmek istiyor, yalnızca bir şeye *zarar vermek* istiyordu...

"Rin!"

Biri kılıç tutan kolunu kavradı. Rin ona saldıracak oldu ama Suni iki kolunu da arkasında tutup Rin'in hıçkırıkları dinene dek kıpırdayamayacağı şekilde ona sarıldı.

"Kılıç tutan koluna saldırmadığı için şanslısın," dedi Enki. "Bunu bir hafta çıkarma. Kokmaya başlarsa bana gel."

Rin kolunu esnetti. Enki, köpek ısırığının üstüne elini eşekarısı kovanına sokmuş gibi sızlatan bir merhem sürmüştü.

"İyi gelecek," dedi, Rin yüzünü buruşturunca. "Enfeksiyonu engeller. Kudurmanı istemeyiz."

"Ben kudurmak isterim," dedi Rin. "Kafayı yemek. Daha mutlu olurdum."

"Öyle konuşma," diye azarladı Enki. "Yapacak işlerin var."

Ama yaptıkları şey iş sayılır mıydı? Yoksa hayatta kalanları bulurlarsa, geç kalmış oldukları gerçeğini telafi edebileceklerine mi inanıyorlardı?

Boş sokakları, bitmek bilmez çöp yığınlarını ve kapıları kırılmış evleri aramaya devam etti. Saatlerce aradıktan sonra Kitay'ı canlı bulma umudu kalmamıştı ve devriye gezileri esnasında cesedini bulmayacağını ummaya başlamıştı çünkü yüzülmüş, parçalanmış, diğer cesetlerle bir el arabasına tıkılmış, yarı yanmış bedenini görmek onu hiç bulamamaktan daha kötüydü.

Golyn Niis'te sersem gibi geziniyor, hem görmeye hem de görmemeye çalışıyordu. Zamanla kokuya alıştı, cesetler onu şaşırtmamaya başladı, yalnızca tanıdık biri var mı diye bakıyordu.

Bu süre boyunca hep Kitay'a sesleniyordu. Gördüğü her harekette, canlı olabilecek her şeyde Kitay'ın ismini bağırıyordu: bir sokakta gözden kaybolan bir kedide, ölü veya ölmek üzere olmayan insanların gelişinden rahatsız olup birden havalanan kargalarda. Günlerce seslendi.

Ve sonra yıkıntıların arasında, neredeyse yankı sanacağı kadar kısık bir sesle kendi ismini duydu.

"Sınavlar'ın Speer kadar kötü olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu Kitay. "Yanılmışım. İşte bu Speer kadar kötü. Bu, Speer'dan daha kötü."

Komik değildi ve ikisi de gülmediler.

Rin'in gözleri ve boğazı ağlamaktan ağrıyordu. Saatlerdir Kitay'ın elini tutuyor, parmaklarını onunkilerden ayırmıyordu ve onu hiç bırakmak istemiyordu. Şehrin yaklaşık bir kilometre uzağında, Golyn Niis'in her yerine yayılmış çürüyen ceset kokusundan kaçabilecekleri tek yerde aceleyle inşa edilmiş sığınakta yan yana oturuyorlardı. Kitay'ın hayatta kalması mucizeydi. O ve küçük bir grup asker, Federasyon dönüp de devriye gezerse diye günlerce ölü asker yığınlarının altında saklanmıştı.

Katliam alanından kaçabileceklerini düşündüklerinde şehrin doğu kısmında yıkılmış binaların arasında saklanmışlardı. Bir mahzenin kapısını kırıp yerini tuğlalarla doldurmuşlardı, böylece dışarıdan sıradan bir duvar gibi görünüyordu. Bu yüzden Cike, şehirdeki ilk turlarında onları görmemişti.

Kitay'ın birliğinin çok ufak bir kısmı hayattaydı. Şehirde başka hayatta kalan olup olmadığını bilmiyorlardı.

"Nezha'yı gördün mü?" diye sordu Kitay sonunda. "Onu Khurdalain'e yolladıklarını duydum."

Rin, cevap vermek için ağzını açtı ama burnundan gözlerine doğru yayılan bir yanma hissetti, şiddetli hıçkırıklara boğuldu ve tek kelime edemedi.

Kitay hiçbir şey söylemedi, yalnızca ona kollarını uzattı. Rin kendini onun kollarına bıraktı. Rin'i teselli edenin o olması tuhaftı, Kitay'ın yaşadığı onca şeyden sonra ağlayanın Rin olması da. Ama Kitay hissizleşmişti, acıya alışmıştı ve daha fazla yas tutamazdı. Qara eğilerek çadıra girdiğinde Rin hâlâ Kitay'ın kollarındaydı.

"Chen Kitay sen misin?" Gerçekten sormuyordu, yalnızca sessizliği bozacak bir şeyler söylemek istemişti.

"Evet."

"İkinci Bölük'teydin değil mi, tüm bunlar..." Qara cümlesini bitirmedi.

Kitay başıyla onayladı.

"Bizi bilgilendirmen gerekiyor. Yürüyebiliyor musun?"

Açık göğün altında, Altan ve ikizler sessizce dinlerken Kitay ağır ağır Golyn Niis'teki katliamı anlattı.

"Şehrin koruması baştan güçsüzdü," dedi Kitay. "Daha hafta-

larca vaktimiz olduğunu sanıyorduk. Ama aylarımız olsa da aynı şey yaşanırdı."

Golyn Niis, İkinci, Dokuzuncu ve On Birinci Bölükler tarafından korunuyordu. Ama bu olayda, çok sayıda adam daha fazla güç demek değildi. Farklı vilayetlerden gelen askerlerin uyumsuzluk ve amaçsızlığı belki de Khurdalain'dekinden bile kötüydü. Komutanları birbirinin rakibiydi, güvensizlikle deliye dönmüşlerdi ve istihbarat paylaşmak istemiyorlardı.

"Irjah ayrılıklarını bir kenara bırakmaları için Savaş Lordları'na yalvarıp durdu. Onlara bir türlü laf anlatamadı." Kitay yutkundu. "İlk iki çatışma kötü geçti. Bizi hazırlıksız yakaladılar. Şehri güneydoğudan sardılar. Onları bu kadar erken beklemiyorduk. Dağ geçidini bulduklarını düşünmüyorduk. Ama gece saldırdılar ve... Irjah'yı yakaladılar. Herkes görsün diye şehir duvarının üstünde canlı canlı derisini yüzdüler. Bu, direnişimizi kırdı. O olaydan sonra askerlerin çoğu kaçmak istedi.

"Irjah ölünce Dokuzuncu'yla On Birinci teslim oldu. Onları suçlamıyorum. Düşman çok daha kalabalıktı ve direnmezlerse işlerinin daha kolay olacağını düşündüler. Tutsak olmanın ölmekten iyi olduğunu düşündüler." Kitay titredi. "Çok yanılıyorlardı. Federasyon generali teslimiyetlerini nezaketle kabul etti. Silahlarını aldı, askerlerini tutsak kamplarına yolladı. Ertesi sabah askerleri dağa çıkarıp kafalarını kestirdi. Ondan sonra İkinci'yi de terk eden çok oldu. Birkaçımız geride kalıp savaştık. Anlamsızdı ama... teslim olmaktan iyiydi. Irjah'nın anısına öyle saygısızlık edemezdik."

"Dur," diye araya girdi Chaghan. "İmparatoriçe'yi yakaladılar mı?"

"İmparatoriçe kaçtı," dedi Kitay. "Irjah'nın öldüğü gece yanına yirmi askerini alıp şehirden sıvıştı."

Qara ile Chaghan aynı anda inanmazlık dolu bir tepki verdiler ama Kitay bezgince başını salladı. "Kim onu suçlayabilir ki? Ya kaçacaktı ya da o canavarların eline düşecekti, kimbilir ona neler yaparlardı..."

Chaghan ikna olmamıştı.

"Acınası," dedi tükürürcesine, Rin de ona katıldı. İmparatoriçe'nin halkı yakılır, öldürülür ve tecavüze uğrarken

şehirden kaçması savaşla ilgili öğrendiği her şeye aykırıydı. Bir general askerlerini terk etmezdi. Bir İmparatoriçe halkını terk etmezdi.

Yine Talwu haklı çıkmıştı.

Bir lider halkını terk ediyor. Bir yönetici bir mücadele başlatıyor... Biri düşmanlarının kafalarını uçurmaktan zevk alıyor... Bu, kötülük demek.

Önünde bu yıkım varken Heksagram'ı başka şekilde yorumlamak mümkün müydü? Rin, Talwu'nun sözleriyle kendine işkence ediyor, onların Golyn Niis'teki katliama işaret etmediğine inanmaya çalışıyordu ama kendini kandırıyordu. Talwu onlara tam olarak ne beklemeleri gerektiğini söylemişti.

İmparatoriçe, Nikara'yı terk ettiğinde her şeyi kaybettiklerini anlamalıydı.

Ama Golyn Niis'i terk eden tek kişi İmparatoriçe değildi. Koskoca bir ordu şehri düşmana teslim etmişti. Bir hafta içinde Golyn Niis, Federasyon'a altın tepside sunulmuş ve yarım milyon sakininin kaderi işgalci güçlerin anlık dürtülerine emanet edilmişti.

O dürtülerin şehirle hiç ilgili olmadığı ortaya çıkmıştı. Federasyon yalnızca daha içeri ilerlemek için Golyn Niis'teki bütün kaynakları kullanmayı planlamıştı. Pazaryerini yağmalamış, hayvanları toplamış ve halktan tüm pirinç ve tahıllarını teslim etmelerini istemişti. Yanlarında götüremedikleri ne varsa yakmış veya bozulmaya bırakmışlardı.

Sonra da insanlardan kurtulmuşlardı.

"Kafa kesmenin çok uzun sürdüğüne karar verdiler, bu yüzden daha verimli çalışmaya başladılar," dedi Kitay. "İşe gazla başladılar. Aslında bunu bilmeniz önemli; bir silahları var, sarı yeşil bir duman çıkarıyor—"

"Biliyorum," dedi Altan. "Khurdalain'de de aynısını kullandılar."

"İkinci Bölük'ün neredeyse tamamını bir gecede hallettiler," dedi Kitay. "Kimimiz güney kapısında direnmeye devam etti. Gaz dağıldığında canlı hiçbir şey kalmamıştı. Hayatta kalanları bulmak için oraya döndüm. Önce neye baktığımı bile anlamadım. Zemin hayvanlarla kaplıydı. Fareler, sıçanlar, her tür kemirgen.

Ölmek için deliklerinden çıkmışlardı. Milis gidince halkla Federasyon arasında hiçbir şey kalmamıştı. Bir saatte kaç sivil toplayıp kafalarını keseceklerine dair yarışmalar yaptılar. Kim daha hızlı ceset dizebilir diye yarıştılar." Kitay'ın sesi çatladı. "Biraz su alabilir miyim?"

Qara hiçbir şey söylemeden matarasını uzattı.

"Mugen nasıl bu hâle geldi?" diye sordu Chaghan. "Sizden bu kadar nefret etmelerine sebep olacak ne yaptınız?"

"Bizim yaptığımız bir şeyle alakası yok," dedi Altan. Rin, Altan'ın sol elinin yeniden titremeye başladığını fark etti. "Federasyon askerleri böyle eğitiliyor. Hayatının İmparator'unun işine yaramaktan başka bir anlamı olmadığını düşünüyorsan düşmanlarının hayatları daha bile değersiz oluyor."

"Federasyon askerleri hiçbir şey hissetmiyor." Kitay başıyla onayladı. "Kendilerini insan olarak görmüyorlar. Bir makinenin parçasılar yalnızca. Emirlerini uyguluyorlar ve zevk aldıkları tek şey başkasına acı çektirmek. Onlarla anlaşmak mümkün değil. Onları anlamak mümkün değil. Öyle korkunç kötülükler yapmaya alışmışlar ki onlara insan bile denmez." Kitay'ın sesi titredi.

"Birliğimi kesip biçerlerken birinin gözlerine baktım. Benim de insan olduğumu görmesini sağlarım sandım. Yalnızca bir rakip değil, bir birey. Ama bana baktığında onunla iletişim kurmamın mümkün olmadığını anladım. Gözlerinde insanlığa dair hiçbir şey yoktu."

Hayatta kalanlar, Milis'in geldiğini anlayınca sefil ve düzensiz gruplar hâlinde ortaya çıkmaya başladılar.

Golyn Niis'te hayatta kalan az sayıda kişi şehrin derinliklerine gizlenmiş, Kitay gibi sığınaklarda saklanmıştı veya Federasyon iç kısımlara ilerlerken geçici hapishanelerde unutulmuşlardı. Böyle üç hapishane bulunca Altan onlara –hem Cike'a hem de sivillere– şehri arama emri vermişti.

Kimse emre karşı çıkmadı. Rin, hepsinin onları tutsak eden kimseler çekip gitmişken yalnız ve duvarlara bağlı bir hâlde ölmenin ne kadar korkunç bir şey olacağını bildiğini düşündü.

"İlk defa birilerini kurtarıyoruz galiba," dedi Baji. "Güzel bir his."

Altan, küçük bir bölükle imkânsız bir ceset kaldırma operasyonuna başladı. Bunun hastalık ve çürümeye karşı önlem olduğunu söyledi ama Rin bunu onlara düzgün bir cenaze verebilmek için yaptığını düşünüyordu – çünkü şehir için yapabileceği başka bir şey yoktu.

Çürüyen cesetlerin kokusu dayanılmaz hâle gelmeden önce toplu mezar kazabilmeleri mümkün değildi. Bu yüzden cesetleri üst üste dizip yaktılar. Ateşin sonu gelmiyordu. Golyn Niis, cesetler şehrinden küller şehrine dönüştü.

Ama ölülerin sayısı akıl almazdı. Altan'ın yaktığı cesetler şehrin içindeki ceset yığınlarını azaltmıyordu bile. Rin, şehri baştan aşağı yakmadıkları sürece Golyn Niis'i temizleyemeyeceklerini düşündü.

Eninde sonunda yakmaları gerekebilirdi. Ama hayatta kalanları kurtarmadan değil.

Kitay onu kenara çekip Venka'yı bulduklarını söylediğinde Rin şehir duvarlarının dışında, içine kan karışmamış bir su kaynağı arıyordu. Kitay, onun bir "rahatlama evi"nde tutsaktı, muhtemelen Federasyon'un bir askeri hayatta tutmuş olmasının tek sebebi buydu. Kitay "rahatlama evi"nin ne olduğunu açıklamadı ama açıklamasına gerek de yoktu.

O gece Venka'yı görmeye gittiğinde Rin onu zar zor tanıdı. Güzel saçları bıçakla gelişigüzel kesilmiş gibi kısacıktı. Canlı ve neşeli gözleri boş ve durgundu. İki el bileği de kırılmıştı ve askıdaydı. Rin, Venka'nın kollarının büküldüğü açıyı gördü, bunun olmasının tek bir yolu vardı.

Rin odaya girdiğinde Venka neredeyse kıpırdamadı bile. Ancak Rin kapıyı kapattığında irkildi.

"Merhaba," dedi Rin sessizce.

Venka boş boş ona baktı ama hiçbir şey demedi.

"Biriyle konuşmak isteyebileceğini düşündüm," dedi Rin ama söyledikleri ağzından çıkar çıkmaz boş ve yetersiz geliyordu.

Venka ona dik dik baktı.

Rin söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyordu. Anlamsız olmayan bir soru bulmaya çalışıyordu. *İyi misin?* Tabii ki iyi değildi. *Nasıl hayatta kaldın?* Bir kadın bedenine sahip olarak. *Sana ne oldu?* Ama zaten biliyordu.

"Bize umumi tuvalet dediklerini biliyor muydun?" diye sordu Venka aniden.

Rin kapının girişinde durdu. Anladığı an kanı dondu. "*Ne?*"

"Mugence bilmediğimi sanıyorlardı," dedi Venka, ürkütücü bir şekilde kıkırdamaya çalışarak. "İçimdeyken bana öyle diyorlardı."

"Venka..."

"Ne kadar canımın yandığını biliyor musun? İçimdelerdi. Saatlerde içimdelerdi ve durmak bilmediler. Tekrar tekrar bayıldım ama her ayıldığımda devam ettiklerini görüyordum, üstümde farklı bir adam vardı, belki de aynı adamdı... bir süre sonra hepsi aynı gelmeye başladı. Uyanamadığım bir kâbustu sanki."

Rin'in ağzına safra tadı geldi. "Çok üzgünüm—" demeyi denedi ama Venka onu duymuyor gibiydi.

"En kötüsü ben değildim," dedi Venka. "Ben direndim. Sorun çıkardım. O yüzden beni sona sakladılar. Önce zihnime zarar vermek istediler. İzlettiler. Kadınların karınlarının deşilmesini izledim. Askerlerin memelerini dilimlemesini gördüm. Kadınları canlı canlı duvara çiviledıklerini gördüm. Annelerinden sıkılınca küçük kızları becerdiklerini gördüm. Vajinaları fazla küçükse tecavüzü kolaylaştırmak için keserek büyütüyorlardı." Venka'nın sesi tizleşti. "Evde bizimle birlikte hamile bir kadın vardı. Yedi aylıktı. Sekiz. Askerler önce bize baksın diye onu hayatta tuttular. Bizi yıkasın, beslesin diye. Evdeki tek nazik yüz onunkiydi. Başta, hamile olduğu için ona dokunmadılar. Sonra bir gün general diğer kızlardan sıkıldığına karar verdi. Onu istedi. O zamana kadar askerlerin bize yaptıklarını izlerken öğrenmiş olması gerekirdi. Direnmenin anlamı olmadığını öğrenmiş olmalıydı."

Rin daha fazla dinlemek istemiyordu. Başını kollarının altına gömüp her şeyi dışarıda bırakmak istiyordu. Ama Venka devam etti, hikâyesini anlatmaya başlamıştı ve duramıyor gibiydi. "Tekmeledi ve direndi. Sonra generali tokatladı. General uluyup kadının karnını yakaladı. Bıçağıyla değil. Elleriyle. Tırnaklarıyla. Onu yere yığıp karnını parçaladı." Venka başını çevirdi. "Sonra midesini, bağırsaklarını, en son da bebeği çıkardı... bebek hâlâ hareket ediyordu. Koridordan hepsini izledik."

Rin nefes almayı bıraktı.

"Sevindim," dedi Venka. "General bebeğini bir portakalı ikiye böler gibi parçalamadan önce öldüğüne sevindim." Askılarının içinde Venka'nın parmakları kasıldı. "Yerleri bana temizletti."

"Tanrılar, Venka." Rin kızın gözlerine bakamıyordu. "Çok üzgünüm."

"*Bana acıma!*" diye cırladı Venka aniden. Kollarının kırık olduğunu unutmuş gibi Rin'e doğru atıldı. Ayağa kalkıp Rin'in yanına yürüdü. Yüz yüze, göz gözeydiler.

Yüz ifadesi ringde dövüştükleri o günkü gibi dengesizdi.

"Acımana ihtiyacım yok. Onları öldürmene ihtiyacım var. Onları öldürmek *zorundasın*," diye tısladı Venka. "Yemin et. Onları *yakacağına* dair hayatın üzerine yemin et."

"Venka, yapamam..."

"Yapabileceğini biliyorum." Venka'nın sesi tizleşti. "Senin hakkında söylediklerini duydum. Onları yakman gerek. Ne olursa olsun. Hayatın üstüne yemin et. Yemin et. Benim için yemin et."

Gözleri parçalanmış camlar gibiydi.

Rin'in onunla göz göze gelebilmek için tüm cesaretini toplaması gerekti.

"Yemin ederim."

Rin, Venka'nın odasından çıkar çıkmaz koşmaya başladı.

Nefes alamıyordu. Konuşamıyordu.

Altan'ı bulması gerekiyordu.

Neden Altan'ın onu rahatlatacağını düşündüğünü bilmiyordu ama aralarında yalnızca Altan daha önce böyle bir şey yaşamıştı. Altan, Speer yanarken adadaydı, halkının yanışını izlemişti... Altan ona Dünya'nın dönmeye devam edeceğini, güneşin yine doğup batacağını, böyle bir kötülüğün ve insan hayatına saygısızlığın tüm dünyanın karardığı anlamına gelmediğini söyleyebilirdi. Altan, ona uğruna savaşacak bir şeyler olduğunu söyleyebilirdi.

"Kütüphanede," dedi Suni, şehir kapılarının girişindeki antik görünüşlü iki kuleye işaret ederek.

Kütüphanenin kapısı kapalıydı ve kapıyı çaldığında kimse cevap vermedi.

Rin kulpu yavaşça döndürüp içeri göz attı.

Oda lambalarla doluydu ama hiçbiri yanmıyordu. İçerideki tek ışık, uzun pencerelerden içeri dolan ay ışığıydı. Odaya mide bulandırıcı, tatlı, tanıdık bir koku hâkimdi; duman öylesine yoğun ve boğucuydu ki Rin nefes alamadı.

Odanın köşesinde, kitap yığınlarının arasında Altan yayılıp oturmuştu. Bacakları açık, başı öne eğikti. Üstü çıplaktı.

Rin'in nefesi kesildi.

Altan'ın göğsü yara izleriyle doluydu. Kimisi savaş yaralarıydı, diğerleri tenine özenle kazınmış gibi fazla düzenli ve simetrikti.

Elinde bir pipo vardı. Rin izlerken Altan pipoyu ağzına götürüp derin bir nefes aldı, kırmızı gözleri yukarı döndü. Dumanı ciğerlerine doldurup memnuniyetle uzun uzun, yavaşça geri bıraktı.

"Altan?" dedi Rin sessizce.

Altan önce onu duymamış gibiydi. Rin odaya girip yanına çöktü. Koku mide bulandırıcı derecede tanıdıktı: çürümüş meyve gibi tatlı kokulu haşhaş paketleri. Ona Tikany'yi, hayatlarını uyuşturucu bataklarında harcayan yaşayan cesetleri anımsatıyordu.

Sonunda Altan ona baktı. Garip, ilgisiz bir şekilde gülümsedi ve Golyn Niis'in yıkıntılarında, bu cesetler şehrinde bile, Rin gördüğü en korkunç şeyin Altan olduğunu düşündü.

BÖLÜM 22

"Biliyor muydun?" diye sordu Rin.

"Hepimiz biliyorduk," diye mırıldandı Ramsa. Onu rahatlatmak için usulca omzuna dokundu ama faydası olmuyordu. "Gizlemeye çalışıyor ama çok başarılı olduğu söylenemez."

Rin inleyerek başını dizlerine yasladı. Gözyaşlarından önünü zor görüyordu. Nefes almak canını yakıyordu, göğüs kafesi parçalanıyor gibiydi, sanki ümitsizlik göğsüne baskı yapıyor, nefes almasını engelliyordu.

Son buydu. Savaş başkentleri düşmüştü, arkadaşları ölmüş veya incinmişti ve Altan...

"*Neden*?" diye inledi. "İnsana *ne yaptığını* bilmiyor mu?"

"Biliyor." Ramsa elini indirdi. Parmaklarını kucağında kavuşturdu. "Elinde olduğunu sanmıyorum."

Rin bunun doğru olduğunu biliyordu ama kabul edemiyordu.

Haşhaş bağımlılığının ne kadar korkunç olduğunu biliyordu. Fanglerin müşterilerini görmüştü –gelecek vadeden genç öğrenciler, başarılı tüccarlar, yetenekli adamlar– ve hayatlarını mahvedişlerini izlemişti. Mağrur devlet adamlarının aylar içinde biraz daha haşhaş alabilmek için sokakta yalvaran dilencilere döndüklerini görmüştü.

Ama bu imgeleri komutanıyla bağdaştıramıyordu.

Altan yenilmezdi, Altan ülkedeki en iyi dövüş sanatçısıydı. Altan öyle... Altan *olamazdı*...

"Güya bizim komutanımız," dedi sertçe. "O hâldeyken nasıl savaşabilir ki?"

"Onu idare ediyoruz," dedi Ramsa sessizce. "Ayda bir seferden fazla yapmazdı."

Duman kokusu aldığı onca zaman. Altan'ı arayıp da bulamadığı onca zaman.

Ofisinde oturmuş, dumanı içine çekip bırakıyordu, gözleri ve içi *boştu*.

"İğrenç bu," dedi Rin. "Bu – bu *zavallıca*."

"Öyle deme," dedi Ramsa sertçe. Ellerini yumruk yapmıştı. "Geri al söylediklerini."

"O bizim komutanımız! Bize karşı sorumlulukları var. O nasıl—"

Ama Ramsa lafını kesti. "Altan'ın o adadan nasıl sağ çıktığını bilmiyorum. Ama başına gelenlerin akıl almaz olduğunu biliyorum. Sen birkaç ay öncesine kadar Speerlı olduğunu bile bilmiyordun. Ama Altan hayatındaki herkesi bir gecede kaybetti. Öyle bir acının üstesinden gelmek mümkün değil. Bu yüzden ihtiyacı olan bu. Ne olmuş yani bir zayıflığı varsa? Onu yargılamayacağım. Onu yargılamaya cüret bile etmem çünkü hakkım yok. Senin de öyle."

İki hafta çaresizlik içinde etrafı arayıp, kilitli mahzenlere girip cesetleri taşıdıktan sonra Cike bölüğü eskiden yarım milyon kişinin yaşadığı şehirde en fazla bin kişiyi canlı buldu.

Savaş başladığından beri ilk kez Cike'ın bir operasyon planı yoktu.

"Neyi bekliyoruz?" diye soruyordu Baji günde birkaç kez.

"Emir," diyordu Qara her seferinde.

Ama emir gelmiyordu. Altan genellikle ortalıkta görünmüyordu, bazen günlerce kayboluyordu. Ortaya çıktığında da emir verecek hâlde olmuyordu. Chaghan onun yerini almış, Cike üyelerini geçici görevlere atamıştı. Çoğuna nöbet tutma görevi düşmüştü. Federasyon'un başladığı işi bitirmek için iç kesimlere ilerlediğini ve Golyn Niis'te yıkıntılar dışında koruyacak bir şey kalmadığını bilseler de emirlere uyuyorlardı.

Rin kapının üstüne oturmuş, şehre gelen yolu izlerken dik durabilmek için bir mızrağa sarılmıştı. Alacakaranlık nöbeti ondaydı ve zaten istese de uyuyamadığından bu iyi olmuştu. Gözlerini her kapatışında kan görüyordu. Sokaklarda kurumuş kan. Golyn Nehri'nde kan. Kancalara asılmış cesetler. Fıçılardaki bebekler.

Yemek de yiyemiyordu. En tatsız yiyeceklerin bile tadı ceset gibiydi. Yalnızca bir keresinde yiyecek etleri olmuştu, Baji ormanda iki tavşan yakalayıp yüzmüş ve kazığa geçirip ateşte pi-

sirmişti. Rin, yalnızca kokularını aldığında bile dakikalarca kuru kuru öğürmüştü. Onların etini, meydandaki yanmış insan etinden ayırt edemiyordu. Cesetlerin ölüm anlarını hayal etmeden Golyn Niis'te yürüyemiyordu. Diz çökmüş tutsakların önünde yürüyüp mısır biçer gibi teker teker kafalarını uçuran askerleri görmeden kazığa geçirilmiş kafalara bakamıyordu. Çığlıklarını duymadan bebeklerin mezarı olmuş fıçıların yanından geçemiyordu.

Tüm bu süre boyunca aklından çıkmayan cevapsız bir soru vardı: *Neden?*

Bu zalimliği anlayamıyordu. Kana susamışlığı anlıyordu. Kendisi de kana susamıştı. O da savaşta kendini kaybetmiş, gitmesi gerekenden öteye gitmiş, durması gerekirken başkalarını incitmişti.

Ama bu... Böyle bir canilik, kendini korumak için parmağını bile kıpırdatmamış masum insanların böylesine katledilmesi, *bunu* yapmayı hayal bile edemezdi.

Teslim olmuşlardı, diye bağırmak istiyordu çoktan uzaklaşmış düşmana. *Silahlarını bırakmışlardı. Size hiçbir tehlike teşkil etmiyorlardı. Neden bunu yaptınız?*

Mantıklı bir açıklama bulamıyordu.

Çünkü bunun mantıklı bir açıklaması olamazdı. Askerî stratejide yeri yoktu. Kıtlık, direniş veya isyan korkusundan da değildi. Yalnızca bir taraf, diğerinin önemli olmadığına karar vermişti.

Federasyon, Golyn Niis'i yalnızca Nikaraları *insan* olarak görmedikleri için katletmişti. Ve düşmanın insan değilse, bir hamam böceğiyse, kaç tanesini öldürdüğünün önemi var mıydı? Bir karıncayı ezmekle bir karınca yuvasını ateşe vermek arasında ne fark vardı? Eğlenmek için neden böceklerin kanatlarını koparmayasın? Böceğin canı yanabilir ama bundan sana ne?

Eğer sen kurbansan, düşmanının seni insan olarak görmesini sağlamak için ne yapabilirsin? Düşmanının seni yalnızca görmesini nasıl sağlarsın?

Ve baskıcı bir gücün umurunda olur mu?

Savaş sanatı mutlaklardan ibarettir. Biz veya öteki. Zafer veya yenilgi. Ara yol yoktur. Merhamet yoktur. Teslimiyet yoktur.

Speer'ın yok edilişini meşru kılan da bu mantıktı, diye fark etti Rin. Federasyon için tüm bir ırkı bir gecede yok etmek kara darlık değildi. Yalnızca bir gereklilikti.

"Delirmişsin."

Rin kafasını kaldırdı. Yine bitkinlikten sızıp kalmıştı. İki kere göz kırpıp karanlıkta tanıdık iki siluet görene dek etrafına bakındı.

Altan'la Chaghan kapının altında duruyordu; Changhan kollarını kavuşturmuş, Altan duvara yaslanmıştı. Rin, kalbi deli gibi çarparak çömeldi ki yukarı baksalar bile onu göremesinler.

"Ya sadece biz değilsek?" diye sordu Altan kısık ama heyecanlı bir sesle. Rin şaşkına döndü, Altan'ın sesi günlerdir olduğunun aksine canlı ve uyanıktı. "Bizim gibi başkaları da varsa?"

"Yine mi bu?" dedi Chaghan.

"Cike gibi *binlerce* asker olsa; senin ve benim kadar güçlü tanrıları çağırabilen askerler?"

"Altan..."

"Bir ordu dolusu şamanım olsa?"

Rin'in gözleri büyüdü. Bir *ordu* mu?

Chaghan boğulur gibi bir ses çıkardı, gülmüş olabilirdi. "Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun," dedi Altan. "Seni neden dağa gönderdiğimi biliyorsun."

"Bekçi'yi istediğini söyledin." Chaghan'ın sabrı tükeniyordu. "Oradaki her deliyi salmak istediğini söylemedin."

"Onlar deli değil—"

"Onlar insan bile değil! Artık yarı tanrılar! Yıldırım gibiler, spiritüal güç fırtınaları gibiler. Ne planladığını bilseydim oraya—"

"Uydurma, Chaghan. Ne planladığımı *çok* iyi biliyordun."

"Bekçi'yi *beraber* salacaktık." Chaghan incinmiş gibiydi.

"Öyle de yapacağız. Kalanları salacağımız gibi. Feylen. Hulein. Hepsi."

"*Feylen* mi? Yapmaya çalıştığı şeyden sonra mı? Ne dediğini bilmiyorsun sen. Zalimce davranıyorsun."

"Zalimce mi?" diye sordu Altan soğuk bir tavırla. "Buradaki cesetleri gördün ve *bana* mı zalim diyorsun?"

Chaghan'ın sesi tizleşti. "Mugen'in yaptığı *insani* zulüm. Ama insanların sebep olabileceği yıkımın boyutları belli. Chuluu Korikh'te hapsolan varlıkların yıkım kabiliyeti bambaşka bir boyutta."

Altan havlarcasına güldü. "*Gözün görüyor mu senin?* Golyn Niis'e ne yaptıklarını görmüyor musun? Bir yönetici, halkını korumak için ne gerekirse yapar. Tearza olmayacağım, Chaghan. *Bizi köpek gibi öldürmelerine izin vermeyeceğim.*"

Rin bir hışırtı duydu. Ayaklar kuru yapraklarda hareket ediyordu. Uzuvlar birbirine sürtüyordu. *Kavga* mı ediyorlardı? Rin nefesini tutup duvarın üstünden aşağı göz attı.

Chaghan, Altan'ın yakasına yapışmış, yüz yüze gelebilmek için onu aşağı çekmişti. Altan, Chaghan'dan bir karış uzundu ve istese onu ortadan ikiye ayırabilirdi ama kendini korumak için parmağını bile kıpırdatmadı.

Rin gördüklerine inanamadı. Kimse Altan'a öyle dokunamazdı.

"Bu *Speer* gibi değil," diye tısladı Chaghan. Yüzü Altan'ınkine o kadar yakındı ki burunları neredeyse birbirine değecekti. "Tearza bile bir adayı kurtarmak için tanrısını serbest bırakmadı. Sen ise binlerce insanı ölüme mahkûm etmekten bahsediyorsun."

"Bu savaşı *kazanmaya* çalışıyoru—"

"Ne için? Etrafına bak, Trengsin! Kimse sırtını sıvazlayıp iyi iş çıkardığını söylemeyecek. Kimse *kalmadı*. Ülke boka sardı ve kimsenin umurunda—"

"İmparatoriçe'nin umurunda," dedi Altan. "Ona bir şahin yolladım ve planımı onayladı—"

"Senin İmparatoriçenin ne dediği kimin umurunda?" diye bağırdı Chaghan. Elleri delicesine titriyordu. "İmparatoriçeni *siktir et*! İmparatoriçen kaçtı!"

"O da bizden biri," dedi Altan. "Öyle olduğunu biliyorsun. O yanımızdaysa, Bekçi'yi de yanımıza alırsak bu orduyu—"

"O orduyu kimse yönetemez." Chaghan, Altan'ın yakasını bıraktı. "O dağdaki insanlar senin gibi değil. Suni gibi değil. Onları kontrol edemezsin ve denemeyeceksin de. İzin vermeyeceğim."

Chaghan, Altan'ı yine itmek için ellerini kaldırdı ama Altan bu sefer bileklerini yakalayıp indirdi. Bırakmadı. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sen bu değilsin," dedi Chaghan. "Bu, Speer'la ilgili. İntikamınla ilgili. Siz Speerlıların tek yaptığı bu, nefret dolusunuz ve sonuçlarını düşünmeden yakıp yıkıyorsunuz. Aranızda öngörüsü olan tek kişi Tearza'ydı. Belki de Federasyon sizin hakkınızda haklıydı, belki de adanızı yakmaları en iyisi—"

"Bu ne cüret," dedi Altan, sesi o kadar kısıktı ki Rin daha iyi duyabilmek için kendini duvara iyice bastırarak yaklaşmaya çalıştı. Altan, Chaghan'ın bileklerini iyice sıktı. "Çizgiyi aştın."

"Senin Kâhin'inim," dedi Altan. "Sana danışmanlık yaparım, dinleyip dinlememek sana kalmış."

"Kâhin emir vermez," dedi Altan. "Kâhin *karşı çıkmaz*. Sadakati olmayan bir yüzbaşıya ihtiyacım yok. Bana yardım etmeyeceksen seni gönderirim. Kuzeye git. Baraja. Kardeşini al ve planladığımız gibi yap."

"Altan, mantıklı davran," diye yalvardı Chaghan. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Dediğimi yap," dedi Altan sertçe. "Git veya Cike'ı terk et."

Rin kalbi deli gibi atarak duvara geri yaslandı.

Altan'ın ayak seslerinin uzaklaştığını duyar duymaz Rin nöbet yerini terk etti. Onu kapıda göremez olduğunda merdivenlerden aşağı koşarak inip ana yola çıktı. Kendini toparlamış bir beygiri eyerlerlerken Chaghan ile Qara'ya yetişti.

"Hadi gidelim," dedi Chaghan, Rin'in yaklaştığını görünce ama Rin, Qara atı dehleyemeden dizginleri yakaladı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Uzağa," dedi Chaghan. "Lütfen bırak."

"Seninle konuşmam lazım."

"Gitmemiz lazım, emir aldık."

"Altan'la konuşmanızı duydum."

Qara kendi dilinde bir şeyler mırıldandı.

Chaghan çıkıştı. "Kendi işine bakamıyor musun sen?"

Rin dizginleri daha sıkı tuttu. "Ne ordusundan bahsediyor? Neden ona yardım etmiyorsun?"

Chaghan'ın gözleri kısıldı. "Neye bulaştığına dair hiçbir fikrin yok."

"O zaman anlat. Feylen kim?" diye devam etti Rin yüksek

sesle. "Huleinin kim? Bekçi'yi salacağım derken ne demek istiyordu?"

"Altan, Nikan'ı yakacak. Ben bundan sorumlu olmayacağım."

"*Nikan'ı mı yakacak?*" diye tekrar etti Rin. "Nasıl—"

"Komutanın delirdi," dedi Chaghan açık açık. "Bilmen gereken tek şey bu. En kötüsü de ne, biliyor musun? Sanırım baştan beri amacı buydu. Bense kördüm. Federasyon, Sinegard'a girdiğinden beri istediği buydu."

"Sen de ona izin mi vereceksin?"

Chaghan tokat yemiş gibi hızla geri çekildi. Rin, dizginleri elinden çekip uzaklaşacağından korktu ama Chaghan orada ağzı açık bir şekilde oturup kaldı.

Chaghan'ın söyleyecek bir şey bulamadığını görmemişti hiç. Bu, Rin'i korkuttu.

Chaghan'ın zalimlikten kaçınacağını beklemezdi. Cike üyeleri arasında bir tek Chaghan gücünden, kontrolünü kaybetmekten korkmuyordu. Chaghan yeteneklerini seviyordu. Onlardan memnundu.

Chaghan'ı bile korkutan bu şey ne olabilirdi?

Chaghan gözlerini Rin'den ayırmadan eğildi, dizginleri aldı ve attan indi. Chaghan ona yaklaşırken Rin geri çekildi. Ona fazla yaklaşmıştı. Chaghan bir an sessizce onu izledi.

"Altan'ın gücünün kaynağını anlıyor musun?" diye sordu sonunda.

Rin kaşlarını çattı. "O bir Speerlı. Kaynağı belli."

"Ortalama bir Speerlı bile Altan'ın yarısı kadar güçlü değildir," dedi Chaghan. "Speerlılar içinde neden yalnızca Altan'ın kurtulduğunu düşündün mü hiç? Neden ırkının kalanı yakılıp parçalanırken onun yaşamasına izin verildiğini?"

Rin başını iki yana salladı.

"İlk Haşhaş Savaşı'ndan sonra Federasyon sizinle kafayı bozmuştu," dedi Chaghan. "Silahlı Kuvvetler'inin minik bir ada ulusu tarafından yok edildiğine inanamıyorlardı. Bu da şamanizme ilgilerini uyandırdı. Federasyon'da hiç şaman olmamıştı. Speerlıların güçlerini nasıl edindiğini öğrenmeleri gerekiyordu. Yılan Vilayeti'ni işgal ettiklerinde adanın karşısında bir araştırma merkezi inşa ettiler ve iki Haşhaş Savaşı arasındaki süre boyun-

ca Speerlıları kaçırıp üstlerinde deney yaparak onları neyin özel kıldığını anlamaya çalıştılar. Altan bu deneylerden biriydi."

Rin'in göğsü sıkıştı. Chaghan'ın bir sonraki sözlerini duymak istemiyordu ama o, tarih dersi verir gibi duygusuz ve monoton bir sesle devam etti. "Hesperyalılar araştırma merkezindekileri özgür bıraktığında Altan hayatının yarısını laboratuvarda geçirmişti. Federasyon biliminsanları onu uyuşuk tutmak için her gün haşhaş veriyordu. Onu aç bıraktılar. Komutlarına uyması için işkence ettiler. Kaçırdıkları tek Speerlı Altan değildi ama hayatta kalan bir tek o oldu. Nasıl hayatta kaldığını biliyor musun?"

Rin başını salladı. "Ben..."

Chaghan acımasızca devam etti. "Speerlıların nasıl işlediğini bulmak için diğerlerini parçalarlarken onu bağlayıp izlettiklerini biliyor musun? Güçlerinin nasıl işlediğini anlamak için. Federasyon öğrenmeye kararlıydı. Göğüs kafeslerinin derisini yüzerlerken bile onları olabildiğince hayatta tuttuklarını biliyor muydun? Tavşan gibi yüzülmüşken kaslarının nasıl işlediğini görmek için."

"Bana hiç anlatmadı," diye fısıldadı Rin.

"Anlatmazdı da," dedi Chaghan. "Altan sessizce acı çekmeyi seviyor. Altan nefretini gizleyip elinden geldiğince besliyor. Şimdi gücünün kaynağını anlıyor musun? Speerlı olduğu için değil. Genetikle alakası yok. Altan bu kadar derinden nefret ettiği için ve bu nefret benliğinin her parçasına yayıldığı için bu kadar güçlü. Anka ateş tanrısı, evet ama aynı zamanda da öfke tanrısı. İntikam tanrısı. Altan, Anka'yı çağırmak için haşhaşa ihtiyaç duymuyor çünkü Anka içinde her an canlı. Neden onu durdurmadığımı sordun. Şimdi anlıyorsun. İntikam yolundaki bir askeri durduramazsın. Bir deliyle münakaşa edemezsin. Kaçtığımı düşünüyorsun, korktuğumu itiraf ediyorum. İntikam yolunda yapabileceklerinden korkuyorum. Ve haklı olmasından korkuyorum."

Altan'ı kütüphanenin aynı köşesinde yatarken bulduğunda Rin hiçbir şey demedi. Ay ışığıyla aydınlanan odada ilerleyip pipoyu elinden aldı. Yere bağdaş kurup oturdu ve eski yazıtlara yaslandı. Sonra derin bir nefes aldı. Etki etmesi uzun sürdü ama sonunda

etkisini gösterdiğinde Rin, neden meditasyonla uğraştım ki, diye düşündü.

Altan'ın niye haşhaşa ihtiyaç duyduğunu şimdi anlıyordu.

Bağımlı olmasına şaşmamalıydı. Haşhaş içtiği zaman, sefaletinin ve iyileşmeyen yaralarının peşini bıraktığı tek andı. Zihninin dumanla bulanması, hiçbir şey hissetmediği ve unutabildiği tek zamandı.

"Nasılsın?" diye mırıldandı Altan.

"Onlardan nefret ediyorum," dedi Rin. "Onlardan nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki canım yanıyor. Bedenimdeki her bir kemikle nefret ediyorum."

Altan uzun bir nefes verdi. İnsan değil de piponun cansız bir uzantısı, dumanların aracısı gibi görünüyordu.

"O acı hiç geçmiyor," dedi.

Rin tatlı dumandan derin bir nefes daha aldı.

"Şimdi anlıyorum," dedi.

"Anlıyor musun?"

"Öncesi için özür dilerim."

Sözleri belirsizdi ama Altan ne demeye çalıştığını anlamış gibiydi. Pipoyu ondan geri alıp bir nefes daha çekti ve Rin'in ihtiyacı olan tek cevap buydu.

Yeniden konuşması uzun sürdü.

"Korkunç bir şey yapacağım," dedi Altan. "Ve bir seçimin olacak. Taşın altındaki hapishaneye benimle gelebilirsin. Orada ne yapmayı planladığımı bildiğini düşünüyorum."

"Evet." Rin, sormasına gerek kalmadan Chuluu Korikh'te kimlerin hapsedildiğini biliyordu.

Doğal olmayan suçlar işlemiş, doğal olmayan suçlular.

Onunla giderse kalpsiz canavarları özgürlüğe kavuşturmasına yardım etmiş olacaktı. Çimeiden çok daha kötü canavarları. İmparator'un hayvanlarının hepsinden kötü canavarları – çünkü bunlar tasma bağlanıp kontrol edilebilecek yaratıklar değil, savaşçılardı. Şamanlar. Ölümlülerin dünyasına saygısı olmayan, insan bedeninde yürüyen tanrılar.

"Ya da Golyn Niis'te kalabilirsin. Nikara ordusundan geriye kalanlarla birlikte savaşıp bu savaşı tanrılar olmadan kazanmaya çalışabilirsin. Jiang'ın uslu öğrencisi olarak kalıp uyarılarını

dinleyebilir ve sahip olduğunu bildiğin güçten kaçınabilirsin." Elini uzattı. "Ama yardımına ihtiyacım var. Bir başka Speerlıya ihtiyacım var."

Rin, Altan'ın zarif, kahverengi parmaklarına baktı.

Bu orduyu serbest bırakmasına yardım ederse, o da mı bir canavar olurdu? Chaghan'ın onları suçladığı her şeyi haklı mı çıkarırdı?

Belki. Ama kaybedecek başka neleri kalmıştı ki? Ülkesini haşhaşa boğup giden işgalciler başladıkları işi bitirmek için dönmüştü.

Altan'ın eline uzanıp parmaklarını onunkilere doladı. Elinin hissi hayal ettiği her şeyden farklıydı. Kütüphanede yalnızken, Eski Nikara metinlerinin şahitliğinde ona bağlılık yemini etti.

"Seninle geliyorum," dedi.

BÖLÜM 23

Chuluu Korikh
Scijin Tanrı Sınıflandırması'ndan, Kızıl İmparator'un Yıllıklar'ından,
kaydeden Sinegard Yüksek Tarihçisi Vachir Mogoi

Kızıl İmparator'un zamanından çok önce bu ülke henüz ihtişamlı bir imparatorluk değil, küçük kabilelerin yaşadığı geniş bir araziydi. Bu kabileliler kuzeyden gelen, han tarafından Tepediyar'dan sürülmüş olan atlı göçebelerdi. Bu yabancı, sıcak memlekette yaşamakta zorlanıyorlardı.

Birçok konuda cahillerdi: yağmur döngüleri, Murui Nehri'nin gelgitleri, topraktaki farklılıklar. Avlanmak yerine yiyeceklerini yetiştirmek için toprağı sürmeyi veya tohum ekmeyi bilmiyorlardı. Rehberliğe ihtiyaçları vardı. Tanrılara ihtiyaçları vardı.

Ama Panteon tanrıları insanlığa yardım etmeye hevesli değildi.

"İnsanlar bencil ve kötücül," dedi Semavi Kuvvetler Tümgenerali Erlang Shen. "Hayatları o kadar kısa ki topraklarının geleceğini düşünmüyorlar. Onlara yardım edersek kendi aralarında atışırken dünyanın kökünü kurutacaklar."

"Ama acı çekiyorlar." Erlang Shen'in ikiz kardeşi, güzeller güzeli Sanshengmu karşıt görüşü temsil ediyordu. "Onlara yardım edecek gücümüz var. Neden bunu esirgeyelim?"

"Gözün görmüyor, kardeşim," dedi Erlang Shen. "Ölümlüleri fazla büyütüyorsun. Onlar evrene hiçbir şey vermiyor, evrenin de onlara bir şey verme zorunluluğu yok. Hayatta kalamıyorlarsa bırak ölsünler."

Panteon'daki varlıkların ölümlülerin işlerine karışmasını yasaklayan bir emir çıkardı. Ama ikilinin yumuşak başlı yanı olan Sanshengmu, kardeşinin insanları hızlı yargıladığından emindi. Gizlice Dünya'ya inip insanlığın Panteon'un yardımını hak

ettiğini kanıtlamak üzere bir plan yaptı. Ancak, Erlang Shen'in plandan son anda haberi oldu ve kardeşinin peşine takıldı. Sanshengmu, kardeşinden kaçmaya çalışırken Dünya'ya kötü düştü.

Üç gün boyunca yolda yattı. Ölümlü kılığı alışılmadık güzellikte bir kadındı. O dönemde, güzel bir kadın olmak tehlikeliydi.

Onu ilk bulan adam bir askerdi ve ona tecavüz edip ölüme terk etti.

İkinci bulan adam bir tüccardı ve kıyafetlerini alıp kendisini geride bıraktı, fazla ağırdı.

Üçüncü adam bir avcıydı. Sanshengmu'yu görünce pelerinini çıkarıp üstünü örttü. Sonra onu çadırına taşıdı.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordu Sanshengmu. "İnsansın. Birbirinize saldırıyorsunuz. Merhametiniz yok. Tek yaptığınız kendi açgözlülüğünüzü beslemek."

"Tüm insanlar öyle değil," dedi avcı. "Ben öyle değilim."

Çadırına ulaştıklarında, Sanshengmu sırılsıklam âşık olmuştu.

Avcıyla evlendi. Avcının kabilesine çok şey öğretti: yağmur şarkısı söylemeyi, kırık bir tosbağa kabuğundan hava durumunu tahmin etmeyi, tarım tanrılarını memnun edip büyük bir hasat almak için tütsü yakmayı.

Avcının kabilesi gelişti ve Nikan'ın verimli topraklarına yayıldı. Bir tanrıçanın Dünya'ya indiği söylentisi yayıldı. Sanshengmu'ya tapanların sayısı gittikçe arttı. Nikan'dakiler bildikleri ilk tanrı olan Sanshengmu'nun şerefine tütsüler yakıp heykeller dikti.

Ve bir süre sonra Sanshengmu, avcının çocuğunu doğurdu.

Erlang Shen ise olanları gökteki tahtından izleyip kudurdu.

Sanshengmu'nun oğlu bir yaşına girdiğinde Erlang Shen ölümlü dünyasına indi. Kutlama çadırını aleve vererek davetlileri korkutup kaçırdı. Avcıyı üç başlı mızrağıyla öldürdü. Sanshengmu'nun oğlunu alıp dağdan attı. Sonra dehşete düşmüş kardeşini boğazından yakalayıp havaya kaldırdı.

"Beni öldüremezsin," dedi Sanshengmu boğularak. "Bana bağlısın. Biz bir bütünün iki yarısıyız. Ben ölürsem sen yaşayamazsın."

"Haklısın," dedi Erlang Shen. "Ama seni hapsedebilirim. Ir-

sanların dünyasını bu kadar sevdiğine göre sana sonsuzluğu geçireceğin bir dünyevi hapishane yapacağım. Bir ölümlüyü sevdiğin için cezan bu olacak."

Konuşurken havada bir dağ belirdi. Erlang Shen kardeşini kendinden uzağa itti ve taştan işlenmiş, aşılamaz hapishane tanrıçanın üstüne çöktü. Sanshengmu kaçmayı çok kez denedi ama bu hapishanenin içinde büyüsüne erişemiyordu.

O taştan hapishanede yıllarca acı çekti. Bir zamanlar göklerde uçan tanrıça için o dağdaki her an işkenceydi.

Sanshengmu'yla ilgili birçok hikâye vardır. Oğlunun, Lotus Savaşçı'nın tanrılarla insanlar arasındaki bağlantı, Nikan'daki ilk şaman oluşu ile ilgili hikâyeler. Annesini kurtarmak için dayısı Erlang Shen'le savaşlarına dair hikâyeler.

Chuluu Korikh'le ilgili birçok hikâye de var. Arsızlığı yüzünden Zümrüt İmparator'un beş bin yıl dağa hapsettiği şaman maymun kralla ilgili hikâyeler. Bunun, hikâyeler çağının başlangıcı olduğu söylenebilir çünkü şamanlar çağının başlangıcıydı.

Çoğu doğru. Daha fazlası yanlış.

Gerçek olduğu kesin olan tek bir şey var. Dünya üzerindeki onca yer arasında bir tanrıyı tutsak edebilecek ter yer Chuluu Korikh'tir.

"Nereye gittiğini bana söyleyecek misin artık?" diye sordu Kitay. "Yoksa sadece vedalaşmak için mi çağırdın beni?"

Rin eşyalarını seyahat çantalarına dolduruyor, Kitay'ın gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. Altan'la birlikte yolculuklarını planlarlarken ondan özellikle kaçınmıştı.

Altan, bundan Cike dışında herhangi birine bahsetmesini yasaklamıştı. Altan'la ikisi Chuluu Korikh'e yalnız gidecekti. Ama başarılı olurlarsa Rin, Kitay'ın onları neyin beklediğini bilmesini istiyordu. Ne zaman kaçması gerektiğini bilmesini istiyordu.

"Atlar hazır olur olmaz yola çıkacağız," dedi. Chaghan ve Qara, Federasyon'un yanlarında götürmediği adamakıllı denebilecek tek atla Golyn Niis'ten ayrılmıştı. Hasta veya ölmek üzere olmayan başka bir at bulmak günler sürmüştü, onu besleyip yolculuk yapabilecek hâle getirmek de bir o kadar daha.

"Nereye gittiğinizi sorabilir miyim?" dedi Kitay. Sinir oldu-

ğunu belli etmemeye çalışıyordu ama Rin ona her bakışında hislerini yüzünden okuyabiliyordu. Kitay bir şeyleri bilmemeye alışkın değildi ve Rin de bu yüzden kendisinden nefret ettiğini biliyordu.

Tereddüt etti, sonra, "Kukhonin civarına," dedi.

"*Kukhonin mi?*" diye tekrarladı Kitay.

"Buradan at sırtında iki gün kadar güneyde." Ona bakmamak için çantasını kurcaladı. Yanında kocaman bir paket haşhaş tohumu vardı, Enki'nin deposunda yanına alabileceği ne varsa almıştı. Tabii ki hiçbiri Chuluu Korikh'te işe yaramayacaktı ama dağdan çıktıklarında, içerideki her şamanı serbest bıraktıktan sonra...

"Kukhonin'in nerede olduğunu biliyorum," dedi Kitay sabırsızca. "Neden Mugen'in ana birliğinin tam tersi yönünde ilerlediğinizi bilmek istiyorum."

Ona söylemek zorundasın. Rin, Altan'ın planını belli etmeden Kitay'ı uyarmanın bir yolunu bulamadı. Yoksa Kitay planı kendisi çözmeye uğraşırdı ve merakı sonunu getirirdi. Çantasını bırakıp doğrulan Rin, Kitay'ın gözlerine baktı.

"Altan bir ordu toplamak istiyor."

Kitay inanamadı. "Nasıl yani?"

"O... Onlar... Söylesem de anlamazsın." Bunu ona nasıl açıklayacaktı ki? Kitay İrfan okumamıştı. Kitay tanrılara hiç tam olarak inanmamıştı, Sinegard'daki savaştan sonra bile. Kitay, şamanizmin dövüş sanatları için bir metafor olduğunu ve Rin'le Altan'ın yeteneklerinin el çabukluğundan ibaret olduğunu düşünüyordu. Kitay, Panteon'da ne olduğunu bilmiyordu. Salıvermek üzere oldukları şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyordu.

"Bak, ben... yalnızca seni uyarmaya çalışıyorum."

"Hayır, beni kandırmaya çalışıyorsun. Beni kandırmaya hakkın yok," dedi Kitay yüksek sesle. "Şehirlerin yandığını gördüm. Senin ölümlülerin yapması mümkün olmayan şeyler yaptığını gördüm. Ateş çağırmanı gördüm. Bilmeye hakkım var. Dene."

"Peki."

Ona anlattı.

İnanılmaz bir şekilde, Kitay ona inandı.

"Çok şeyin ters gidebileceği bir plan gibi geliyor kulağa," dedi

Kitay, Rin sözünü bitirince. "Altan bu ordunun onun adına savaşacağını nereden biliyor ki?"

"Nikaralar," dedi Rin. "Savaşmak zorundalar. Daha önce de İmparatorluk için savaştılar."

"Onları oraya canlı canlı gömen İmparatorluk için mi?"

"Canlı canlı gömülmediler," dedi. "Hapisler."

"Ah, pardon," diye düzeltti Kitay, "*hapisler*. Büyülü bir dağda hapisler çünkü o kadar güçlülerdi ki onları koca kasabaları yakıp yıkmaktan alıkoyabilecek tek şey siktiğimin *dağıydı*. Ülkeye salmayı planladığımız ordu *bu*. Nikan'ı kurtaracağını düşündüğünüz şey *bu*. Kimin planıydı bu, haşhaş kafalı komutanının mı? Çünkü bu ayık hâldeyken insanın kuracağı bir plan değil, orası kesin."

Rin kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu. Kitay, onun zaten düşünmediği bir şey söylemiyordu. Yıllarca kapalı kalmış ve delirmiş ruhlardan ne beklenebilirdi ki? Chuluu Korikh'teki şamanlar hiçbir şey yapmayabilirdi. Ülkenin yarısını nispet olsun diye yok edebilirlerdi.

Ama Altan onun yanında savaşacaklarına emindi.

İmparatoriçe'ye kin beslemeye hakları yok, demişti Altan. *Her şaman, tanrılarla yolculuğa çıktığında doğan riskleri bilir. Cike'taki herkes yolun sonunda onları Taş Dağ'ın beklediğini bilir.*

Alternatifi her Nikara'nın yok oluşuydu. Golyn Niis katliamı, Federasyon'un kimseyi tutsak almak istemediğinin kanıtıydı. Nikara İmparatorluğu'na ait olan koca toprak parçasını istiyorlardı. Eski sakinleriyle birlikte yaşama niyetleri yoktu. Riskleri biliyordu, değerlendirmişti ve umurunda olmadığına karar vermişti. Altan'a güvenmişti, sonucu ne olursa olsun.

"Fikrimi değiştiremezsin," dedi Rin. "Sana bunu iyilik olsun diye söylüyorum. O dağdan çıktığımızda ne kadar kontrolümüz olacak bilmiyorum, yalnızca güçlü olacağımızı biliyorum. Bizi durdurmaya çalışmayın. Bize katılmaya çalışmayın. Biz gelince yalnızca kaçın."

"Buluşma noktamız Kukhonin Dağları'nın eteği olacak," dedi Altan, Cike'a. "Yedi gün içinde oraya dönmezsek öldüğümüzü varsayın. İçeri kendi başınıza girmeye çalışmayın. Qara'nın kuş-

larını bekleyin ve mesajda söyleneni yapın. Benden sonra komutan Chaghan."

"Chaghan *nerede*?" diye sordu Unegen.

"Qara ile." Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Onları kuzeye yolladım. Döndüklerinde haberiniz olur."

"Ne zaman dönecekler?"

"İşleri bitince."

Rin, atın yanında bekleyip Altan'ın Sinegard'dan beri görmediği bir kendine güvenle konuşmasını izledi. Şimdi gördüğü Altan, haşhaş piposunun başındaki kırgın çocuk değildi. Halkının soykırımını tekrar yaşayan bir Speerlı değildi. Kurban değildi. Altan şimdi Khurdalain'de olduğundan farklıydı. Artık sinirli değildi, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi ofisinde volta atıp durmuyordu, Jun'un baskısından uzaktı. Altan'ın artık emirleri vardı, bir görevi, tek bir amacı. Artık kendini tutmasına gerek yoktu. Tasması yoktu. Altan öfkesiyle son bir korkunç hamle yapacaktı.

Rin'in başaracaklarına dair şüphesi yoktu. Ama ülkenin ayakta kalıp kalmayacağından emin değildi.

"İyi şanslar," dedi Enki. "Feylen'e bizden selam söyle."

"İyi adamdı," dedi Unegen özlemle. "Tabii otuz kilometre çapındaki he şeyi dümdüz etmeye kalkışmadan önce."

"Abartma," dedi Ramsa. "Olsa olsa on beş kilometreydi."

Atlarının gidebildiğince hızlı yol aldılar. Gün ortasında, üstüne iki çizik oyulmuş bir kayanın yanından geçtiler. Altan göstermese, kaya Rin'in dikkatini çekmezdi.

"Chaghan'ın işi," dedi Altan. "Bu yolun güvenli olduğunun kanıtı."

"Chaghan'ı buraya mı gönderdin?"

"Evet. Gece Kalesi'nden ayrılmadan önce."

"Neden?"

"Chaghan ve ben... Chaghan'ın bir teorisi vardı," dedi Altan. "Üçlü ile ilgili. Sinegard'dan önce, Tyr'in öldüğünü fark ettiğinde ruhsal ufukta bir şey gördü. Bekçi'yi gördüğünü sandı. Bir hafta sonra aynı şeyi hissetti, sonra kayboldu. Bekçi'nin kendini bilerek Chuluu Korikh'e kapattığından şüphelendi. Onu çıkarıp ne olduğunu öğrenebileceğimizi düşündük – Üçlü'nün sırrını,

Bekçi ve İmparator'a ne olduğunu, İmparatoriçe'nin onlara ne yaptığını keşfedebilirdik belki. Chaghan başka kimseyi çıkarmak istediğimi bilmiyordu."

"Ona yalan söyledin."

Altan omuz silkti. "Chaghan inanmak istediğine inanıyor."

"Chaghan ayrıca... Dedi ki..." Sorusunu nasıl dile getireceğini bilemedi.

"Ne?" diye sordu Altan.

"Seni köpek gibi eğittiklerini söyledi. Sinegard'da."

Altan kuru kuru güldü. "O şekilde mi ifade etti?"

"Sana haşhaş verdiklerini söyledi."

Altan katılaştı.

"Sinegard'da asker yetiştiriyorlardı," dedi. "Benimle de ne yapmaları gerekiyorsa onu yaptılar."

İşlerini fazla iyi yapmış olabilirler, diye düşündü Rin. Cike gibi, Sinegard'daki hocaların da eline kontrol edebileceklerinden büyük bir güç geçmişti. Bir Speerlı eğitmekten fazlasını yapmışlardı. Bir intikamcı yetiştirmişlerdi.

Altan, düşmanını yok etmek için dünyayı yakabilecek bir komutandı.

Bunun Rin'i rahatsız etmesi gerekirdi. Üç yıl önce, şimdi Altan'la ilgili bildiklerini bilse ardına bakmadan kaçardı.

Ama şimdi çok fazla şey görmüş ve çok acı çekmişti. İmparatoluk'un mantıklı birine ihtiyacı yoktu. Onu kurtarabilecek kadar deli biri gerekiyordu.

Gittikleri yolu göremeyecekleri kadar karanlık çökünce durdular. Çok az kullanılmış bir patikaya döndüler, yol demeye bin şahit isterdi ve atları toynaklarını sert taşlarda kesip hendeğe yuvarlanabilirdi. İndiklerinde at sendeledi. Altan ona su koydu ama hayvan ancak Rin onu dürtükleyince içmeye başladı.

"Biraz daha sürersek ölecek," dedi Rin. Atlardan pek anlamıyordu ama hayvanın bayılmak üzere olduğunu görebiliyordu. Belki Khurdalain'deki süvari atlarından biri için bu yol çok basitti ama bu zavallı at bir sürü hayvanıydı, yaşlıydı ve o kadar sıskaydı ki kaburgaları sayılıyordu.

"Bir gün daha yolumuz var," dedi Altan. "Sonra ölebilir."

Rin, beygire çantasından bir avuç yulaf verdi. Bu sırada Al-

tan ciddi ve metodik bir düzenle çalışarak kamplarını kurdu. Yerden gelen soğuğu engellemek için dökülmüş çam iğneleri ve kuru yapraklar topladı. Kırık ağaç dallarından bir iskelet yapıp gece yağan karın üstlerine düşmesini engellemek için yedek bir pelerini üstüne gerdi. Çantasından kuru fitille gazyağı çıkardı ve hemen bir kuyu kazıp yanıcı maddeleri içine doldurdu. Elini uzattı. Anında bir alev belirdi. Altan, yelpaze sallarmış gibi basitçe alevi artırarak kocaman bir ateş yaktı.

Rin ellerini uzatıp kemiklerini ısıttı. Gün boyu ne kadar üşüdüğünü anlamamıştı, şimdiye dek ayak parmaklarını hissetmediğini fark etti.

"Isındın mı?" diye sordu Altan.

Rin hemen başını salladı. "Teşekkürler."

Altan bir an sessizce onu izledi. Rin, bakışlarının sıcaklığını üstünde hissetti ve kızarmamaya çalıştı. Altan'ın tüm dikkatinin onda olmasına alışkın değildi, Khurdalain'de tartıştıklarından beri Altan, Chaghan'la meşguldü. Ama şimdi işler tersine dönmüştü. Chaghan, Altan'ı terk etmişti ve Rin yanındaydı. Rin bunu düşününce kindar bir zevk duydu. Birden suçlu hissederek duygularını bastırmaya çalıştı.

"Daha önce dağa gittin mi?"

"Yalnızca bir kez," dedi Altan. "Bir yıl önce. Tyr'in Feylen'i getirmesine yardım ettim."

"Deliren Feylen miydi?"

"Sonunda herkes delirir," dedi Altan. "Cike ya savaşta ölür ya da hapsedilir. Komutanların çoğu eski üstatlarından kurtularak başa geçer. Tyr ölmeseydi muhtemelen onu benim hapsetmem gerekecekti. Üzücü bir durum."

"Neden öldürmek yerine hapsediyorlar?" diye sordu Rin.

"Tamamen ele geçirilmiş bir şamanı öldüremezsin," dedi Altan. "Artık insan değildir. Ölümlü değillerdir. Ulu güçlerin birer aracıdırlar. Kafalarını kesebilir, bıçaklayabilir, asabilirsin ama vücutları hareket etmeye devam eder. Vücudu parçalasan da parçalar birbiriyle birleşmek için hareket etmeye devam eder. Yapabileceğin en iyi şey onları dağa getirene dek bağlamak, etkisiz hâle getirmek ve güçlerini bastırmak."

Rin kendini elleri ve gözleri bağlanmış, aynı dağ yolundan

taş hapishaneye zorla sürüklenirken hayal etti. Titredi. Böyle bir zulmü Federasyon'dan beklerdi ama kendi komutanından?

"Ve sen bundan memnun musun?"

"Tabii ki memnun değilim," diye çıkıştı Altan. "Ama yapılması gereken bu. *Yapmam* gereken bu. Hizmet edemez hâle geldiklerinde Cike'ı dağa getirmem gerekiyor. Cike kendi kendini kontrol ediyor. Cike, İmparatorluk'un başıboş şaman tehdidiyle başa çıkma yolu."

Altan parmaklarını birbirine kenetledi. "Her Cike komutanının iki görevi vardır: İmparatoriçe'nin isteklerine uymak ve zamanı geldiğinde güçten çekilmek. Jun haklıydı. Cike'ın modern savaş düzeninde yeri yok. Fazla küçüğüz. İyi eğitilmiş bir Milis birliğinin yapamadığı bir şeyi biz hiç yapamayız. Savaşları barut, toplar ve çelik kazanır, bir avuç şaman değil. Cike'ın onlardan tek farkı, başka hiçbir askeri yapının yapamadığını yapmamız. Kendimizi etkisiz hâle getirebiliyoruz, var olmamıza da bu yüzden izin veriliyor."

Rin, Suni'yi düşündü – zavallı, nazik, korkutucu derecede güçlü ve akli dengesi yerinde olmayan Suni'yi. Feylen'in kaderini paylaşmasına ne kadar vakit kalmıştı? Suni'nin deliliği ne zaman İmparatorluk'a olan yararından baskın gelecekti?

"Ama ben, benden önceki komutanlar gibi olmayacağım," dedi Altan. Ellerini yumruk yapmıştı. "Yapmaları gerekenden daha fazla güç çektikleri için kendi adamlarıma sırtımı dönmeyeceğim. Bunun neresi adil? Suni ve Baji, Jiang onlardan korktuğu için Baghra çölüne gönderilmişti. Jiang'ın yaptığı bu işte – hatalarını silip atıyor, onlardan kaçıyor. Ama Tyr onları eğitip bir nebze mantıklı davranmalarını sağladı. Yani tanrıları eğitmenin de bir yolu olmalı. Benim bildiğim Feylen kendi adamlarını öldürmezdi. Onu delilikten geri döndürmenin bir yolu olmalı. Bir yol *olmalı*."

Söylediklerine yürekten inanıyordu. Suni'yi yemekhanede sakinleştirdiği, yalnızca fısıltılar ve birkaç kelimeyle ölümlüler dünyasına geri döndürdüğü gibi, bu uyuyan orduyu da kontrol edebileceğinden çok emin görünüyordu.

Rin kendini ona inanmaya zorladı çünkü aksini düşünmesi bile korkunçtu.

***

İkinci gün öğleden sonra, planladıklarından saatler önce Chuluu Korikh'e ulaştılar. Altan buna sevinmişti; bugün her şeye sevi-niyordu, neşeli bir tavırla her şeye atlıyordu. Yıllardır bu anı bekliyor gibiydi. Rin'in bildiği kadarıyla gerçekten de yıllardır bekliyordu.

Arazi atla geçilemeyecek hâle geldiğinde attan inip hayvanı salmışlardı. Beygir umutsuz bir şekilde, huzurla ölebileceği bir yer bulmak için uzaklaştı.

Öğleden sonranın çoğunu yürüyerek geçirdiler. Yukarı tırmandıkça kar ve buz arttı. Rin, Sinegard'daki dik merdivenleri, yanlış atılan bir adımın kırık bir omurga anlamına gelmesini hatırladı. Ama burada merdivenleri güvenli hâle getirmek için tuzlayan birinci sınıflar yoktu. Ayakları kayarsa buzda ölecekleri kesindi.

Altan mızrağını baston gibi kullanıyor, adım atmadan önce mızrağı yere saplıyordu. Rin de onun güvenli olarak işaretlediği yerlerden yavaşça ilerliyordu. Speerlı ateşiyle buzu eritmeyi önerdi. Altan denedi ama çok uzun sürüyordu.

Altan bir duvarın önünde durduğunda gökyüzü yeni yeni kararmaya başlamıştı.

"Dur. Burası."

Rin, dişleri titreyerek olduğu yerde durdu. Etrafına bakındı. Bunun özel bir giriş olduğunu gösteren herhangi bir iz veya işaret yoktu. Ama Altan kendinden emin gibiydi.

Altan birkaç adım geriye gidip dağın yamacını silmeye, alttaki pürüzsüz zemine ulaşmak için karları dağıtmaya başladı. Öfkeyle homurdandı ve alevli elini kayaya bastırdı. Ateş, Altan'ın elini merkez alan bir çember hâlinde, buzu yavaş yavaş eritti.

Rin, şimdi taşa kazınmış bir yarık görebiliyordu. Kalın kar ve buz tabakasının altından görmek çok zordu. Bir gezgin buradan yirmi kez geçip hiç fark etmeyebilirdi.

"Tyr, kartal gagasına benzeyen kayalığa ulaşınca durmanı söylemişti," dedi Altan. Altında durdukları kayalığı işaret etti. Kayalar gerçekten de Qara'nın kuşlarından birinin siluetini andırıyordu. "Neredeyse unutuyordum."

Rin, çantasından iki parça kuru bez çıkarıp üstlerine gazyağı

damlattı ve bezleri tahta çubuklara sararak oyalandı. "Hiç içeri girmedin mi?"

"Tyr dışarıda beklememi söylemişti," dedi Altan. Geri çekilip girişe baktı. Dağın kıyısına oyulmuş yuvarlak bir kapının etrafındaki buzu güzelce eritmişti. "İçeri girip de hayatta olan tek kişi Chaghan. Kapısı nasıl açtığına dair fikrim yok. Hazır mısın?"

Rin son düğümünü dişiyle sıkarken başıyla onayladı.

Altan dönüp sırtını kapıya yasladı, dizlerini kırdı ve itti. Harcadığı çaba yüzünden okunuyordu.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra taş koca bir gıcırtıyla kayarak oluğuna oturdu.

Taş nihayet durduğunda Rin ve Altan'ın karşısında engin bir karanlık vardı. Tünelin içi öyle karaydı ki gün ışığını yutuyor gibiydi. Rin içeriye baktığında karanlıkla alakası olmayan bir korkuyla doldu. Dağın içindeyken Anka'yı çağıramazdı. Panteon'a ulaşamazlardı. Güce erişimleri olmayacaktı.

"Geri dönmek için son şans," dedi Altan.

Rin burnundan soluyup ona bir meşale uzattı ve ilerledi.

Rin üç metre kadar ilerlemişti ki fazla büyük bir adım attı. Karanlık geçidin çok dar olduğu ortaya çıktı. Ayağının altında bir şeylerin kaydığını hissedince hemen duvara yaslandı. Meşalesini kayalığın kıyısına uzattı ve anında başı dönmeye başladı. Dibi göremiyordu, kayalığın altı hiçliğe uzanıyordu.

"Aşağı kadar bomboş," dedi Altan ona yakın durarak. Elini omzuna koydu. "Benden ayrılma. Bastığın yere dikkat et. Chaghan yirmi adım kadar sonra daha geniş bir platforma ulaşacağımızı söyledi."

Rin duvara yaslanıp Altan'ın yanından geçmesine izin verdi ve merdivenden aşağı onu dikkatle takip etti.

"Chaghan başka ne söyledi?"

"Bunu bulacağımızı," Altan meşalesini uzattı.

Dağın ortasında makaralı bir asansör sistemi vardı. Rin meşalesini olabildiğince uzattı ve platformun yüzeyinde siyah bir şey parladı.

"O gazyağı. Bu bir lamba," diye fark etti Rin. Kolunu geri çekti.

"Dikkatli ol," diye tısladı Altan, Rin meşalesini asansöre doğru atarken.

Antik yağ anında alev aldı. Ateş, karanlığa sızarak büyüleyici bir örüntü oluşturdu ve farklı yüksekliklerde birkaç lambayı daha açığa çıkardı. Birkaç dakika sonra tüm dağ aydınlanmış, taştan hapishanenin incelikli mimarisini gözler önüne sermişti. Dağın girişinde, durdukları yerin altında sarmallar şeklinde, ışığın aydınlattığı kısım boyunca uzanan taşta kaideler gördü Rin. Dağın iç yüzeyi boyunca uzanan yol sayısız taş mezarla bezeliydi.

Örüntü tanıdıktı. Rin bunu daha önce görmüştü.

Panteon'un taştan, mini bir versiyonuydu ve dönen bir sarmal şeklinde uzanıyordu. Panteon'un tam aksiydi, buradaki tanrılar canlı değildi, donup kalmışlardı.

Rin aniden paniğe kapıldı. Derin bir nefes alıp paniğini bastırmaya çalışsa da boğuluyor gibiydi.

"Ben de hissediyorum," dedi Altan sessizce. "Dağdan dolayı. Bağlantımız kesildi."

Tikany'deyken Rin bir keresinde ağaçtan düşüp kafasını yere öyle sert vurmuştu ki bir süre duyma yetisini yitirmişti. Kesegi'nin ona bağırdığını, boğazının hareketini görebiliyor ama hiçbir şey duymuyordu. Burası da öyle hissettiriyordu. Bir şey eksikti. Bir şeye erişimi engellenmişti.

Yıllarca burada hapsolmanın, onlarca yıl boyunca ölememenin ama maddesel dünyaya bağlı kalmanın nasıl olduğunu hayal bile edemiyordu. Burada rüyalara yer yoktu. Bitmek bilmez kâbusların yuvasıydı.

Buraya kapatılmak ne kadar korkunç bir sondu.

Rin'in parmakları yuvarlak bir şeye dokundu. Dokunduğu şey hareket edip dönmeye başladı. Meşalesini ona doğrultup Altan'a seslendi.

"Bak."

Taştan bir silindirdi. Rin, Akademi'nin pagodasının önündeki dua tekerlerini anımsadı. Ama bu silindir çok daha büyüktü, omzuna kadar ulaşıyordu. Yanlarında derin oyuklar vardı. Rin iki elini oyuklara yerleştirdi, yere sağlam basıp taşı itti.

Teker çığlık gibi bir gıcırtıyla dönmeye başladı.

Oyuklar kelimelerdi. Hayır – isimler. Her birinin yanında ra-

kamlar yazılı olan, bitmek bilmeyen isimler dizisi. Bu bir kayıttı. Chuluu Korikh'e hapsedilmiş her ruhun bir listesi.

Tekerde belki yüz isim vardı.

Altan meşalesini sağa kaydırdı. "Tek teker o değil."

Rin başını kaldırınca alevlerin bir başka kayıt tekerini aydınlattığını gördü.

Ve bir başkası. Ve bir başkası.

Taş Dağ'ın ilk katı boyunca uzanıyorlardı.

Binlerce isim. Ejderha İmparator'un hükümdarlığından çok daha öncelere ait isimler. Kızıl İmparator'dan öncesine ait isimler.

Rin şaşkına döndü.

Burada, Nikara İmparatorluğu'nun doğuşundan beri bilinci kapalı olan şamanlar vardı.

"Tanrılar geçidi," dedi Altan. Titriyordu. "Bu dağdaki güç... kimse onları durduramaz, Federasyon bile..."

Ve biz bile, diye düşündü Rin.

Chuluu Korikh'i uyandırırlarsa delilerden oluşan bir ordulara, ruhsal enerji depoları olurdu. Bu, kontrol edemeyecekleri bir orduydu. Dünyayı ezip geçecek bir ordu.

Rin, parmaklarını girişe en yakın olan ilk kayıt tekerinde gezdirdi.

En tepede, dikkatle yazılmış en yeni isim vardı.

Rin el yazısını tanıdı.

"Onu buldum," dedi.

"Kimi, Bekçi'yi mi?" Altan'ın kafası karışmıştı.

"Bekçi o," dedi Rin. "*Tabii ki* o."

Parmaklarını oymalı taşta gezdirirken bir anda rahatladı.

Jiang Ziya.

Onu bulmuştu. Onu sonunda bulmuştu. Üstadı bu kaidelerden birinin içindeydi. Meşaleyi Altan'dan geri alıp merdivenlerden aşağı koşmaya başladı. O koşarken fısıltılar yankılanıyordu. Öbür taraftan uzanan, Jiang'ın Sinegard'da açtığı delikten fısıldayan şeyleri hissedebiliyordu.

Rin havadaki *isteği* hissedebiliyordu.

Şamanları aşağıdan başlayarak hapsetmiş olmalılardı. Jiang

çok uzakta olamazdı. Rin daha hızlı koştu, taşlar ayağının altını çiziyordu. Karşısında, kambur duran bir bekçi resmi oyulmuş bir taş kaide meşalenin ışığında aydınlandı. Rin aniden durdu.

Bu Jiang olmalıydı.

Altan ona yetişti. "Öyle çekip gitme."

"Burada," dedi Rin, meşalesini kaideye doğrultarak. "Bunun içinde."

"Çekil," dedi Altan.

Rin önünden çekilir çekilmez Altan mızrağının ucunu kaideye sapladı.

Yıkıntı sakinlediğinde Jiang'ın huzurlu silueti tozun içinde belirdi. Taşa yaslanmış, hareketsiz duruyordu, ağzının uçları keyifli bir şey düşünüyormuşçasına yukarı kıvrılmıştı. Uyuyor olabilirdi.

Gözlerini açtı, onları inceledi ve göz kırptı. "Önce kapıyı çalsaydınız."

Rin ona doğru bir adım attı. "Üstat?"

Jiang başını yana eğdi. "Boyun mu uzadı senin?"

"Seni kurtarmaya geldik," dedi Rin ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz salakça geldi. Kimse Jiang'ı buraya zorla sokamazdı. Burada olmayı kendi istemiş olmalıydı.

Ama neden buraya geldiği umurunda değildi, sonunda onu bulmuştu, serbest bırakmıştı, dikkatini çekmişti. "Yardımına ihtiyacımız var. *Lütfen.*"

Jiang ileri bir adım attı ve nasıl çalıştıklarını anlamak ister gibi uzuvlarını salladı. Cüppesindeki tozu silkeledi. Sonra mırıldandı. "Burada olmamanız gerekir. Zamanınız gelmedi."

"Anlamıyorsun—"

"Sen de dinlemiyorsun." Artık gülümsemiyordu. "Mühür kırılıyor. Hissedebiliyorum – kırılmak üzere. Bu dağdan çıkarsam korkunç şeyler dünyanıza gelecek."

"Doğru demek," dedi Altan. "Bekçi sensin."

Jiang sinir olmuştu. "Dinlememekle ilgili ne dedim ben şimdi?"

Ama Altan heyecan doluydu. "Nikara tarihindeki en güçlü şaman sensin! Bu dağın kilidini açabilirsin! Bu orduyu yönetebilirsin!"

"Planın *bu* mu?" Jiang kimsenin bu kadar aptal olabileceğine inanamıyor gibi ona baktı. "Delirdin mi sen?"

"Biz..." Altan'ın sesi kısıldı, sonra kendini topladı. "Ben..."

Jiang sabrı tükenmiş bir ilkokul öğretmeni gibi yüzünü ellerine gömdü. "Oğlan dağdaki herkesi serbest bırakmak istiyor. Oğlan Chuluu Korikh'tekileri dünyaya salmak istiyor."

"Aksi takdirde Nikan düşecek," diye çıkıştı Altan.

"O zaman bırakın düşsün."

"*Ne?*"

"Federasyon'un neler yapabildiğini bilmiyorsun," dedi Rin. "Golyn Niis'te ne yaptıklarını görmedin."

"Zannettiğinden fazlasını gördüm," dedi Jiang. "Ama çözüm bu değil. Bu yol yalnızca karanlığa çıkar."

"Nasıl daha karanlık olabilir ki?" diye bağırdı Rin çaresizce. Sesi mağaranın duvarlarında yankılandı. "İşler bundan kötüye nasıl gidebilir? Sen bile risk alıp boşluğu açtın..."

"O benim hatamdı," dedi Jiang pişmanlıkla, azarlanmış bir çocuk gibiydi. "Yapmamalıydım. Sinegard'ı almalarına izin vermeliydim."

"Sakın," diye tısladı Rin. "Boşluğu açtın, yaratıkları saldın ve buraya kaçıp sonuçlarıyla uğraşmayı bize bıraktın. Saklanmayı ne zaman bırakacaksın? Ne zaman böyle *ödlek* olmaktan vazgeçeceksin? Neden kaçıyorsun?"

Jiang incinmiş gibiydi. "Cesur olmak kolay. Ne zaman savaşmayacağını bilmek daha zor. Dersimi aldım."

"Üstat, *lütfen*..."

"Bunu Mugen'in üstüne salarsanız, savaşın nesiller boyunca devam edeceğini garantilersiniz," dedi Jiang. "Koca vilayetleri yerle bir edersiniz. Evrenin dokusunu parçalarsınız. Burada hapsolmuş olanlar insan değil, tanrılar. Maddesel dünyaya oyun gözüyle bakıyorlar. Doğayı istedikleri gibi şekillendirirler. Dağları yıkıp nehirleri yeniden çizerler. Ölümlü dünyayı Panteon'u oluşturan karmaşık, ilkel güçlerle donatırlar. Ama Panteon'da tanrılar dengededir. Tanrıları dünyanıza indirirseniz denge yok olur. Dünyanızı yakarsınız ve küllerinde yalnızca şeytanlar yaşayabilir."

Jiang konuşmayı bitirdiğinde sessizlik karanlıkta çınladı.

"Onları kontrol edebilirim," dedi Altan, Rin'e bile kendine uçabileceğini telkin eden ufak bir çocuk gibi kararsız gelmişti sesi. "O bedenlerde insanlar var. Tanrılar serbest değil. Daha önce yaptım. Suni yıllar önce buraya kapatılmalıydı ama onu sakinleştirdim, konuşarak deliliklerini—"

"*Cidden* delirmişsin." Jiang'ın sesi neredeyse bir fısıltıydı, korku ve inanmazlıkla doluydu. "İntikam peşinde gözün dönmüş. Neden bunu yapıyorsun?" Uzanıp Altan'ın omzuna dokundu. "İmparatorluk için mi? Memleket aşkıyla mı? Hangisi, Trengsin? Kendini hangi yalana inandırdın?"

"Nikan'ı kurtarmak istiyorum," diye ısrar etti Altan. Kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Nikan'ı kurtarmak istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun," dedi Jiang. "Mugen'i yok etmek istiyorsun."

"İkisi aynı şey!"

"İkisinin arasında dünya kadar fark var ve bunu görememen bunu yapamayacak olmanın en temel sebebi. Vatanperverliğin komik. Mücadeleni etik argümanlarla donatıyorsun ama aslında sözde adaletini sağlamak için milyonları öldürürsün. Chuluu Korikh'i açarsan olacak şey de bu," dedi Jiang. "İntikam isteğinin bedelini ödeyen yalnızca Mugen değil, şans eseri bu deliliğin yoluna çıkan herkes olacak. Kaos ayrım yapmaz, Trengsin ve bu yüzden bu hapishane hiç açılmayacak şekilde tasarlandı." İç çekti. "Ama tabii ki umurunda değil."

Altan, Jiang ona tokat atsa daha az şaşırırdı.

"Uzun zamandır hiçbir şeyi umursamadın," diye devam etti Jiang. Altan'a acımayla bakıyordu. "Artık kendin bile değilsin."

"Ülkemi kurtarmaya çalışıyorum," diye tekrarladı Altan duygusuzca. "Ve sen bir ödleksin."

"Korkuyorum," diye kabul etti Jiang. "Ama eskiden kim olduğumu ancak hatırladığım için. O yola girme. Ülken küle döndü. Kanla onu diriltemezsin."

Altan cevap veremeden boş boş ona baktı.

Jiang başını yana eğdi. "Irjah biliyordu, değil mi?"

Altan hızla göz kırptı. Korkmuştu. "Ne? Irjah bil— Irjah asla—"

"Ah, biliyordu." Jiang iç çekti. "Biliyor olmalı. Daji ona söyle-

mıştır. Daji benim göremediğimi gördü. Daji, Irjah'ya seni nasıl sakin tutacağını mutlaka söylemiştir."

Rin kafası karışmış bir hâlde bir ona, bir diğerine baktı. Altan'ın rengi kaçmıştı, yüzü öfke doluydu. "Sen ne cüretle... Sen nasıl Irjah'yı—"

"Benim hatam," dedi Jiang. "Sana yardım etmek için daha fazla uğraşmalıydım."

Altan'ın sesi çatladı. "*Yardıma* ihtiyacım yoktu benim."

"Her şeyden çok yardıma ihtiyacın vardı," dedi Jiang hüzünle. "Çok özür dilerim. Seni kurtarmak için daha fazla mücadele etmeliydim. Korkmuş küçük bir çocuktun ve seni bir silaha çevirdiler. Şimdiyse... kaybolmuşsun. Ama *o* öyle değil. O hâlâ kurtarılabilir. Onu da kendinle yakma."

İkisi de Rin'e baktı.

Rin onları inceledi. Seçimi bu olacaktı demek. Önündeki seçenekler belliydi. Altan ya da Jiang. Komutanı ya da üstadı. Zafer ve intikam ya da... ya da Jiang ona her ne vadediyorsa.

Ama ne vadediyordu? Yalnızca bilgelik. Anlayış. Aydınlanma. Ama bunlar yalnızca uyarılardı, erişebileceğini bildiği güce ulaşmasını engelleyen bahaneler...

"Seni bundan daha iyi eğittim." Jiang elini omzuna koydu. Yalvarıyor gibiydi. "Öyle değil mi? Rin?"

Onlara yardım edebilirdi. Golyn Niis katliamını durdurabilirdi. Nezha'yı kurtarabilirdi.

Ama Jiang saklanmıştı. Ülkesinin ona ihtiyacı vardı ve o, ardında kalanları hiç düşünmeden kaçıp kendini buraya hapsetmişti.

Onu terk etmişti.

Vedalaşmamıştı bile.

Ama Altan... Altan ondan vazgeçmemişti.

Altan ona hakaret etmiş, vurmuştu ama gücüne olan inancını hiç kaybetmemişti. Altan yalnızca onu daha güçlü yapmaya çalışmıştı.

"Özür dilerim, efendim," dedi. "Ama emirlerime uymam gerek."

Jiang derin bir nefes verdi ve eli omzundan düştü. Rin her zamanki gibi onun bakışlarıyla boğuluyordu, sanki Jiang içini

görebiliyordu. Onu soluk renkli gözleriyle tartıyordu ve Rin onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Rin seçimini yapmış olmasına rağmen buna katlanamıyordu. Bakışlarını kaçırdı.

"Hayır, ben özür dilerim," dedi Jiang. "Üzgünüm. Sizi uyarmaya çalıştım."

Geri adım atıp kaidesinin yıkıntılarına çekildi. Gözlerini kapadı.

"Üstat, lütfen—"

Jiang bir şeyler mırıldanmaya başladı. Ayakucundaki kırık taşlar sıvıymışçasına hareketlendi ve kırılmamış, pürüzsüz bir kaide oluşturdu.

Rin ileri atıldı. "*Üstat!*"

Ama Jiang sessiz ve hareketsizdi. Sonra yüzü tamamen taşın ardında kaldı.

"Yanılıyor."

Altan'ın sesi titriyordu ve Rin sebebinin korku mu öfke mi olduğunu bilmiyordu. "Bu öyle... ben hiç... Ona ihtiyacımız yok. Diğerlerini kendimiz uyandırırız. Benim için savaşırlar. Sen – sen de benim için savaşırsın, değil mi? Rin?"

"Tabii ki savaşırım," diye fısıldadı Rin ama Altan bir sonraki kaideyi mızrağıyla parçalıyor, taşa çaresizlikle vurup duruyordu.

"Uyan," diye bağırdı, sesi çatlamıştı. "Uyan, hadi..."

Kaidedeki şaman Feylen olmalıydı, deli ve katil olan. Bundan biraz çekinmeleri gerekirdi ama Altan mızrağını Feylen'in yüzünü kaplayan taş tabakasına tekrar tekrar geçirirken umursuyor gibi görünmüyordu.

Taşlar parçalanıp döküldü ve ikinci şaman uyandı.

Rin meşalesini tereddütle uzattı. İçindeki figürü görünce midesi bulandı.

Feylen neredeyse insan değildi. Jiang kendini daha yeni hapsetmişti, vücudu hâlâ insan vücuduydu, çürüme belirtisi yoktu. Ama Feylen... Feylen'in bedeni ölüydü, aylarca oksijensiz ve besinsiz kalmaktan rengi solup sertleşmişti. Çürümemiş ama taşlaşmıştı.

Gri teninde mavi damarları görünüyordu. Rin o damarlarda kan aktığını hiç sanmıyordu.

Feylen sıska ve kamburdu, yüzü bir zamanlar hoş olabilirmiş gibi görünüyordu. Ama şimdi derisi elmacıkkemiklerinin üzerinde gerilmiş, gözleri çökmüştü.

Sonra gözlerini açtı ve Rin'in nefesi kesildi.

Feylen'in gözleri karanlıkta parlıyordu, gökyüzünden bir parça gibi masmaviydi.

"Benim," dedi Altan. "Trengsin." Rin, Altan'ın sesini kontrollü tutmaya çalıştığının farkındaydı. "Beni hatırlıyor musun?"

"Sesler hatırlıyoruz," dedi Feylen yavaşça. Sesi aylarca kullanılmamaktan çatallıydı, taşa sürtülen bıçak gibi. Başını tuhaf bir açıyla eğdi, sanki kulağındaki solucanları dökmeye çalışıyordu. "Ateşi hatırlıyoruz. Ve seni hatırlıyoruz, Trengsin. Bir elini ağzımızda bir elini boğazımızda hatırlıyoruz."

Feylen'in konuşma biçimi Rin'in korkuyla kılıcının kabzasına uzanmasına sebep oldu. Altan'la omuz omuza savaşmış bir adam gibi konuşmuyordu.

Ve kendine *biz* diye hitap ediyordu.

Bunu Altan da fark etmiş olmalıydı. "Kim olduğunu hatırlıyor musun?"

Feylen unutmuş gibi kaşlarını çattı. Uzun bir süre düşündükten sonra yanıtladı, "Rüzgârın ruhuyuz. Ejderha bedenine de bürünebiliriz, insan bedenine de. Bu dünyanın göklerini yönetiriz. İçgüdülerimizin bizi götürdüğü yere uçar ve dört rüzgârı çantamızda taşırız."

"Sen Cike'tan Feylen'sin, İmparatoriçe'ye hizmet edersin ve Tyr'in komutasında görev yaptın. Yardımın gerekiyor," dedi Altan. "Benim için tekrar savaşman gerekiyor."

"Savaşmam?"

"Savaştayız," dedi Altan. "Ve tanrıların gücüne ihtiyacımız var."

"Tanrıların gücü," dedi Feylen yavaşça. Sonra güldü.

İnsansı bir gülüş değildi. Tiz, yarasa çığlıkları gibi taşta yankılanan bir gülüştü.

"İlk seferinde sizin için savaştık," dedi. "İmparatorluk için savaştık. Lanetli İmparatoriçen için. Karşılığında ne aldık? Sırtımıza bir şaplak ve bu dağa bir yolculuk."

"Gece Kalesi'ni uçurumdan aşağı yuvarlamaya çalıştın," diye belirtti Altan.

"Kafamız karışıktı. Nerede olduğumuzu bilmiyorduk." Sesi hüzünlüydü. "Ama kimse bize yardım etmedi... bizi sakinleştirmedi. Onun yerine bizi buraya tıktınız. Tyr bizi etkisiz hâle getirdiğinde sen ipi tuttun. Bizi hayvan güder gibi buraya sürükledin. Ve taşın yüzümüzü örtmesini izledi."

"Benim kararım değildi," dedi Altan. "Tyr düşündü ki—"

"Tyr *korkuyordu*. Gücümüzü istedi ama fazla gelince geri adım attı."

Altan yutkundu. "Bunu ben istemedim."

"Bize zarar vermeyeceğine yemin ettin. Bizi önemsediğini düşündüm. Korkmuştuk. Zayıftık. Ve bizi karanlıkta yakaladın, alevlerinle bastırdın... Acımızı hayal edebiliyor musun? Korkumuzu? Tek yaptığımız sizin için savaşmaktı ve borcunuzu bize işkence ederek ödediniz."

"Sizi uyuttuk," dedi Altan. "Dinlendirdik."

"Dinlenmek mi? Böyle dinleniliyor mu sanıyorsun?" diye tıslադı Feylen. "Dağın nasıl bir yer olduğuna dair fikrin var mı? Bu kaideye girmeyi dene ve bir saat dayanabiliyor musun bak bakalım. Tanrılar hapsedilmemeli, hele biz asla. Biz *rüzgârız*. Her yönde eseriz. Kimseye boyun eğmeyiz. Acının ne olduğunu biliyor musun? *Sıkıntıyı* hayal edebiliyor musun?"

İleri adım atıp elini Altan'a doğru açtı.

Rin gerildi ama hiçbir şey olmadı.

Belki Feylen'in çağırdığı tanrı aşırı güçlüydü. Belki normal koşullar altında kasabaları yerle bir edip Altan'ı parçalayabilirdi. Ama dağın içindelerdi. Feylen ne yapabiliyor olursa olsun, ne yapmak isterse istesin tanrıların burada gücü yoktu.

"Panteon'dan kopmanın ne kadar korkunç olabileceğini anlıyorum," dedi Altan. "Ama benimle savaşırsan ve kendine hâkim olmaya söz verirsen, bir daha bunu yaşamayacaksın."

"Biz, uluyuz," dedi Feylen. "Ölümlülere ne olduğu sence umurumuzda mı?"

"Ölümlüleri umursamanı istemiyorum," dedi Altan. "Beni hatırlamanı istiyorum. Tanrının gücüne ihtiyacım var ama esas içindeki insana ihtiyacım var. Kontrolü elinde tutan adama. Orada olduğunu biliyorum, Feylen."

"Kontrol mü? Bize *kontrolden* mi bahsediyorsun?" Feylen diş-

lerini sıkarak konuşuyordu, her sözcüğüyle lanet okuyor gibiydi. "Gücünü kullanabileceğin sürü hayvanları değiliz. Haddini aştın, ufak Speerlı. Anlamadığın güçleri acınası ölümlü dünyana getirdin ve birileri dünyanı *birazcık parçalarsa* daha ilginç bir yer olur."

Altan'ın rengi attı.

"Rin, geri çekil," dedi sessizce.

Jiang haklıydı. Chaghan haklıydı. Bu yaratıklardan ibaret bir ordu bütün dünyayı mahvederdi.

Hiç bu kadar *yanılmış* hissetmemişti.

Bu şeyin dağdan çıkmasına izin veremeyiz.

Aynı şey o anda Feylen'in aklına gelmiş olmalıydı. Onlara baktı ve iki kat yukarıdan içeri sızan ışıkla esen rüzgârı fark edip çarpık bir biçimde gülümsedi.

"Ah," dedi. "Kapıyı açık mı bıraktınız?"

Işıltılı gözleri kötücül bir bakışla canlandı ve boğulurken yüzeye çıkmaya çalışan birinin özlemiyle kapıya baktı.

"Feylen, lütfen." Altan elini uzattı, Feylen'le konuşurken sesi kısıktı, onu Suni gibi sakinleştirmeye çalışıyordu sanki.

"Bizi tehdit edemezsin. Seni parçalayabiliriz," dedi Feylen.

"Biliyorum," dedi Altan. "Ama parçalamayacağına güveniyorum. İçindeki insana güveniyorum."

"İnsan olduğumu düşünerek aptallık ediyorsun."

"Ben," dedi Altan. "*Ben* dedin."

Feylen'in yüzü çarpıldı. Gözlerindeki mavi parıltı söndü. Yüz hatları hafifçe değişti, alaycı gülümseme kayboldu, ağzı ne yapacağına karar vermeye çalışır gibiydi.

Altan mızrağını kenara çekip Feylen'den uzaklaştırdı. Sonra yavaş ve tedbirli bir tavırla mızrağı kendinden uzağa attı. Mızrak duvara çarpıp takırdadı, ses tüm dağda yankılandı.

Feylen gözleri şaşkınlıkla açılarak silaha baktı.

"Hayatım sana emanet," dedi Altan. "Orada olduğunu biliyorum, Feylen."

Yavaşça elini uzattı.

Feylen elini tuttu.

Temas, Feylen'in vücudunun titremesine sebep oldu. Başını kaldırdığında, Rin'in daha önce Suni'nin gözlerinde gördüğü

korku dolu ifade vardı adamın yüzünde. Gözleri kocaman, karanlık ve yakarış doluydu; onu koruyacak birini arayan bir çocuk gibiydi, ölümlüler dünyasına dönecek bir çapa arayan kayıp bir ruhtu.

"Altan?" diye fısıldadı.

"Buradayım." Altan ilerledi. Önceki gibi, ona neler yapabileceğini bilmesine karşın tanrıya doğru korkusuzca yürüdü.

"Ölemiyorum," diye fısıldadı Feylen. Sesi şimdi çatallı değildi, titrek ve kırılgandı, Feylen'in insan olduğuna şüphe yoktu. "Çok korkunç, Trengsin. Neden ölemiyorum? O tanrıyı hiç çağırmamalıydım... Zihinlerimiz bize ait, bu *şeylerle* paylaşmak için değil... Bu dağda yaşamıyorum... ama *ölemiyorum.*"

Rin'in midesi bulandı.

Jiang haklıydı. Tanrıların bu dünyada işi yoktu. Speerlıların delirmesine şaşmamalıydı. Jiang'ın tanrıları ölümlü dünyasına çağırmaktan bu kadar korkmasına şaşmamalıydı.

Tanrılar Panteon'a aitti, orada kalmalılardı. Bu güç, insanlığın hiç bulaşmaması gereken bir şeydi.

Ne düşünüyorlardı ki? Şimdi gitmeli, Feylen hâlâ kendini kontrol ederken dağdan çıkıp kaçamaması için taş kapıyı kapatmalılardı.

Ama Altan onun korkusunu paylaşmıyordu. Altan askerini bulmuştu.

"Ölmene henüz izin veremem," dedi Altan. "Benimle savaşman gerek, bunu yapabilir misin?"

Feylen, Altan'ın kolunu bırakmamış, hatta sarılacak gibi kendine çekmişti. Eğilip dudaklarını Altan'ın kulağına dayadı, Rin ne dediğini zar zor duyabildi. "İntihar et, Trengsin. Hâlâ ölebiliyorken öl."

Gözleri, Altan'ın omzunun üzerinden Rin'inkilerle buluştu. Mavi mavi parlıyorlardı.

"*Altan!*" diye bağırdı Rin.

Feylen kaidesinden komutanına uzandı ve onu boşluğa fırlattı.

Güçlü bir atış değildi. Feylen'in kasları aylardır kullanılmadıkları için zayıflamıştı; insan vücudunda dolanan tanrı, yeni doğmuş bir ceylan gibi beceriksizce hareket ediyordu.

Ama Altan dengesini korumak için kollarını savurarak kendini hızla yana atınca Feylen onu geçip gitti ve çıkışa ilerleyen merdivenlere doğru sendeledi. Kendinden geçmiş gibi gözüken yüzünde kötücül bir neşe vardı.

Rin taşa atladı; kollarını uzatıp yüz üstü düştü ve Altan'ın parmakları bileğini kavrarken korkunç bir acı hissetti.

Altan'ın ağırlığı kolunu aşağı büktü. Dirseği taşa çakılırken acıyla bağırdı.

Ama Altan'ın diğer kolu karanlıktan uzandı. Rin aşağı doğru eğildi, parmakları kavuştu.

Kayalığın kenarından taşlar yuvarlanıyor, boşluğa düşüyordu ama Altan ona tutunarak dengede kalmıştı. Aşağı kaydılar ve Rin, bir an için Altan'ın ağırlığının ikisini de aşağı çekeceğinden korktu ama ayağı bir oyuğa denk geldi ve durdular.

"Tuttum," dedi nefes nefese.

"Bırak," dedi Altan.

"Ne?"

"Kendimi yukarı savuracağım," dedi. "Sol kolumu bırak."

Rin söyleneni yaptı.

Altan hız almak için yana doğru tekme atıp kenara tutunmak için diğer elini savurdu. Altan kenara tutunurken Rin yerde yatmış, kaymamak için ayağını taşa geçirmişti. Altan kolunu uzatıp dirseğini yere gömdü. Homurdanarak, akışkan bir hareketle bacaklarını yukarı çekti.

Rin rahatlayarak hıçkırmaya başladı ve Altan'ın ayağa kalkmasına yardım etti ama Altan onu savuşturdu.

"Feylen," diye tısladı ve taş yola doğru depar atmaya başladı.

Rin de onu takip etti ama anlamı yoktu. Koşarlarken duyabildikleri tek ayak sesleri kendilerininkiydi çünkü Feylen çoktan Chuluu Korikh'ten çıkıp gözden kaybolmuştu.

Onu dünyaya salmışlardı.

Ama Altan ona bir kez ulaşmıştı. Tekrar yapabilirdi. Yapmak *zorundaydı*.

Taş kapıdan dışarı fırladıklarında bir çelik duvarıyla karşılaştılar.

Federasyon askerleri dağa toplanmıştı.

***

Generalleri bir emir bağırdı ve askerler kalkanlarını ileri iterek Rin'le Altan'ı taş duvara yapıştıran bir bariyer oluşturdular.

Rin, zırh ve kılıç yığınının altına gömülmeden önce bir anlığına Altan'ın acı dolu ifadesini gördü.

Federasyon askerlerinin neden orada olduklarını veya oraya gelmeleri gerektiğini nereden bildiklerini sorgulayamadı bile; dövüş gerekliliği tüm soruları zihninden silmişti. İçgüdüleri vücudunu ele geçirdi, dünyası saldırı ve savuşturmadan ibaret oldu, yalnızca bir başka dövüş.

Ama kılıcını çekerken bile hiç şansı olmadığını biliyordu.

Federasyon, bir Speerlıyı öldürmek için doğru yeri seçmişti.

Altan ve Rin'in burada avantajı yoktu. Taş duvarlardan Anka'ya ulaşamazlardı. Haşhaş tohumlarını yutmak anlamsızdı. Tanrılarına dua edebilirlerdi ama kimse cevap vermezdi.

Eldivenli bir çift el Rin'e uzanıp onu duvara yapıştırdı. Rin göz ucuyla Altan'ın da duvara yapışmış olduğunu, boğazına dayalı en az beş kılıç olduğunu gördü.

Nikan'daki en iyi dövüş sanatçısı olabilirdi ama alevleri ve mızrağı olmadan yalnızca tek bir askerdi.

Rin kendisini tutan adamın karnına dirseğini geçirip elinden kurtuldu ve kılıcını en yakındaki askere savurdu. Kılıçları buluştu, Rin'in şansı yaver gitti, vahşi kılıç savuruşu yerini buldu. Asker sendeleyip bağırarak boşluğa düştü, Rin'in kılıcı dizinde saplıydı. Rin kılıcını kurtarmaya çalışsa da çok geç kalmıştı.

Bir sonraki asker kılıcını kafasının üstünden savurdu. Rin adama yaklaşarak kemerindeki bıçağa uzandı.

Asker, kılıcının kabzasını Rin'in omzuna geçirip onu yere indirdi. Rin taşa düştü.

Biri kalkanıyla başının arkasına vurdu.

BÖLÜM 24

Karanlıkta uyandı. Düz, salınan bir yüzeyde yatıyordu – yük arabası mı? Gemi mi? Gözlerinin açık olduğundan emindi ama hiçbir şey görmüyordu. Bir şeyin içine mi kapatılmıştı, yoksa gece miydi? Ne kadar zaman geçtiğine dair bir fikri yoktu. Hareket etmeye çalışınca bağlı olduğunu fark etti: Elleri arkasında bağlanmış, bacakları birbirine sabitlenmişti. Doğrulup oturmaya çalışınca sol omzunun kasları acıyla itiraz etti. Rin inlememeyi başardı ve zonklama geçene dek geri yattı.

Sonra yatayda hareket etmeyi denedi. Bacakları kaskatıydı; üstüne yattığı bacağı kan gitmediği için uyuşmuştu ve bacağını tekrar hissedebilmek için ağırlığını değiştirdiğinde binlerce iğne bacağına yavaşça saplanıyor gibi hissetti. Bacaklarını ayrı ayrı hareket ettiremiyordu, o yüzden solucan gibi sürünerek ayakları bir şeye çarpana dek ilerledi. Onu iterek öbür yana döndü.

Artık bir yük arabasında olduğundan emindi.

Zorlanarak doğruldu. Kafasının tepesine hışırdayan bir şey süründü. Keten örtü. Ya da tente? Artık gözleri karanlığa alıştığından daha iyi görebiliyordu, hava karanlık değildi, yalnızca ışığı engellemek için vagonun üstü örtülmüştü.

İncecik bir ışık huzmesi içeri girene dek tenteye kafasıyla bastırdı. Gözünü ince açıklığa yapıştırdı.

Ne gördüğünü anlaması uzun sürdü.

Yol rüyalardan fırlama gibiydi. Rüzgâr ufak bir şehri yıkıp geçmiş, evleri yerle bir etmiş, içindekileri yola saçmış gibiydi. İşlemeli iki tane sandalye, bir çift yün çorabın yanında tepetaklak duruyordu. Bir yemek masasının yanında oymalı satranç seti vardı, yeşim taşından parçalar yere saçılmıştı. Resimler. Oyuncaklar. Yol kenarında açık duran giysi dolu sandıklar. Bir gelinlik gördü. İpek bir pijama takımı.

Kaçan köylülerin bıraktığı izler. Burada yaşayan Nikaralar

her kimse uzun süre önce gitmiş, fazla ağır gelen her şeyi yol kenarına fırlatmıştı. Hayatta kalma isteği eşyalarına olan bağlılıklarına üstün gelince eşyalarını birer birer geride bırakmışlardı.

Bu Feylen'in işi miydi, yoksa Federasyon'un mu? Bundan sorumlu olabileceğini düşününce Rin'in midesi alt üst oldu. Ama Rüzgâr Tanrısı bu yıkıma sebep olduysa bile burayı terk edeli çok olmuştu. Hava sakindi; onları parçalamaya hazır, beklenmedik esintiler falan yoktu.

Belki de Feylen dünyanın başka bir köşesini yakıp yıkmakla meşguldü. Belki de zaman kazanıp toparlanmak ve uzun zamandır beklediği özgürlüğüne alışmak için kuzeye kaçmıştı. Bir tanrının ne yapacağını kim bilebilirdi?

Federasyon, Tikany'yi yerle bir etmiş miydi? Fangler, yaklaşan ordu köylerini darmaduman etmeden önce söylentilerini duymuş muydu? Kesegi'ye ne olmuştu?

Rin, terk edilmiş sandıklar ve mobilyaların arasında bir adam gördü. Çiftçilerin su kovalarını taşımak için kullandığı bambu çubuklardan birine yaslanmıştı. Eski bir tablonun arkasına karmaşık bir el yazısıyla BEŞ INGOT yazmıştı.

"İki kız," dedi yavaş bir ritimle. "Satılık, sağlıklı, iki kız."

Ahşap kovalardan kafasını iki çocuk uzattı. Geçen askerlere merakla baktılar. Biri Rin'in tentenin altından baktığını fark edince gözleri merakla parladı. Onlara el sallamak için minicik parmaklarını havaya kaldırdığında askerlerin biri bağırdı.

Rin arabanın içine geri çekildi. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Nefes alamıyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı. O kızlara ne olacağını görmek istemiyordu.

"Rin?"

Rin, Altan'ın arabanın öbür köşesinde kıvrılıp yattığını o anda fark etti. Tentenin karanlığında onu zar zor görebiliyordu. Bir tırtıl gibi, beceriksizce ona doğru ilerledi.

"Neredeyiz?" diye sordu Altan.

"Anlayamadım," dedi Rin. "Ama Kukhonin yakınlarında değiliz. Düz bir yolda ilerliyoruz."

"Yük arabasında mıyız?"

"Sanırım. Kaç asker var bilmiyorum."

"Fark etmez. Bizi kurtaracağım. İpleri yakacağım," dedi Altan. "Geri çekil."

Altan kollarında ufak alevler oluştururken Rin geri çekildi. Altan'ı tutan ipler alev aldı ve kararmaya başladı.

Arabayı duman doldurdu. Rin'in gözleri yaşarıyor, öksürüklerini bastıramıyordu. Dakikalar geçti.

"Azıcık daha," dedi Altan.

İpten kalın dumanlar çıkıyordu. Rin panikle etrafına bakındı. Duman tentenin kenarlarından sızmazsa Altan iplerinden kurtulamadan önce boğulma ihtimalleri vardı. Ama sızarsa...

Üstünde bir bağrış duydu. Mugence konuşuyorlardı ama komutlar onun anlayamayacağı kadar kısa ve sertti.

Biri tenteyi açtı.

Altan'ın alevleri tam gücüne ulaşırken bir asker kafasından aşağı bir kova su döktü. Cızırtı sesi yükseldi.

Altan bağırdı.

Biri Rin'in ağzına ıslak bir bez tepti. Rin tekmeleyip karşı koydu ama morarmış omzuna bir şeyle vurdular ve Rin acıyla nefes almak zorunda kaldı. Burun deliklerine gaz kokusu doldu.

Işık. Gözlerine bıçak gibi batan parlak ışıklar. Rin, ışık kaynağından uzaklaşmaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı. Bir an için felç olduğundan korkarak boşu boşuna debelendi ama düz bir yatağa bağlı olduğunu fark etti. Rin gözucuyla ancak odanın üst yarısını görebiliyordu. Kendini zorlarsa yanında bağlı olan Altan'ın kafasını da görebiliyordu.

Rin'in gözleri korkuyla odada gezindi. Duvarlarda raflar vardı. Rafların her birine titizce etiketlenmiş eller, ayaklar, organlar ve parmaklarla dolu kavanozlar dizilmişti. Köşede devasa bir cam bölme bulunuyordu. İçindeyse bir adam. Rin adamın ölü olduğunu fark edene dek ona uzun uzun baktı; konserve sebzeler gibi kimyasallarda saklanan bir cesetti bu. Adamın gözleri korkuyla donup kalmıştı, ağzı suyun altında çığlık atar gibi açıktı. Bölmenin üstünde, özenli bir el yazısıyla yazılmış bir etiket vardı: *Nikara Adam, 32.*

Raflardaki kavanozların da benzer etiketleri vardı. *Karaciğer, Nikara Çocuk, 12. Akciğer, Nikara Kadın, 51.* Rin, kendisinin de

bu odada parçalanıp kavanozlara tıkılıp tıkılmayacağını merak etti. *Nikara Kadın, 19.*

"Buradayım." Altan yanında uyanmıştı. Sesi kuru bir fısıltıydı. "Buraya döneceğimi hiç düşünmemiştim."

Rin'in içi korku doldu. "Neredeyiz?"

"Lütfen," dedi Altan. "Lütfen bunu bana açıklattırma."

O anda Rin nerede olduklarını anladı.

Zihninde Chaghan'ın sözleri yankılandı.

İlk Haşhaş Savaşı'ndan sonra Federasyon sizinle kafayı bozmuşu... iki Haşhaş Savaşı arasındaki süre boyunca Speerlileri kaçırıp üstlerinde deney yaparak onları neyin özel kıldığını anlamaya çalıştılar.

Federasyon askerleri onları Altan'ın küçükken kaçırıldığı araştırma merkezine getirmişti. Altan'ın haşhaş bağımlılığını başlatan yere. Hesperyalıların özgür kıldığı yere. İkinci Haşhaş Savaşı'ndan sonra *yok edilmiş* olması gereken yere.

Yılan Vilayeti düşmüş olmalı, diye düşündü ümitsizce. Federasyon korktuğundan da fazla toprak işgal etmişti.

Hesperyalılar gideli çok olmuştu. Federasyon geri dönmüştü. Canavarlar yuvalarına dönmüştü.

"En kötüsü ne biliyor musun?" dedi Altan. "Eve çok yakınız. Speer'a. Kıyıdayız. Denizin yanı başında. Bizi buraya ilk getirdiklerinde bu kadar hücre yoktu... Penceresi suya bakan bir odadaydık. Takımyıldızları görebiliyordum. Her gece. Anka'nın yıldızını görebiliyordum ve sıvışmanın bir yolunu bulursam yüzerek eve dönebileceğimi düşünüyordum."

Rin, buraya hapsolmuş, arkadaşları lime lime edilirken geceleri pencereden dışarıyı izleyen dört yaşındaki Altan'ı düşündü. Ona uzanıp dokunmak istedi ama bağlarını ne kadar zorlarsa zorlasın hareket edemiyordu. "Altan..."

"Birinin gelip bizi kurtaracağını düşünürdüm," diye devam etti ve Rin, artık onunla konuşmadığını düşündü. Korkunç bir kâbusu havaya anlatır gibiydi. "Diğerlerini öldürdüklerinde bile belki... belki ailemin gelip beni bulacağını düşünürdüm. Ama Hesperyalı birlikler beni özgür bıraktığında asla geri dönemeyeceğimi, adada kül ve kemikten başka bir şeyin kalmadığını söylediler."

Sessizleşti.

Rin ne diyeceğini bilemiyordu. Bir şey söylemesi gerekiyor, onu uyandırıp dikkatini bir kaçış yolu aramaya çekmesi gerekiyor gibi hissediyordu ama aklına gelen her şey komik kalıyordu. Onu nasıl avutabilirdi ki?

"Güzel! Uyanmışsınız."

Yüksek, derin bir ses düşüncelerini böldü. Konuşan her kimse arkasında, görüş alanının dışında duruyordu. Rin onu görmek için kendini zorlarken gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ah, pardon – tabii, beni göremiyorsunuz."

Sesin sahibi ilerleyip tam üstünde durdu. Doktor üniforması giymiş, beyaz saçlı, zayıf bir adamdı. Çenesinin beş santim altına kadar uzanan sakalı keskin bir uçla bitiyordu. Kara gözleri zekâyla parlıyordu.

"Daha iyi mi?" Eski bir arkadaşını karşılar gibi gülümsüyordu. "Adım Eyimchi Shiro, bu kampın baş medikal sorumlusuyum. Bana Doktor Shiro diyebilirsiniz."

Mugence değil, Nikaraca konuşuyordu. Dili elli yıl önce öğrenmiş gibi düzgün bir Sinegard aksanı vardı. Ses tonu resmî, yapay bir şekilde neşeliydi.

Rin yanıt vermeyince doktor omuz silkip diğer tarafa döndü.

"Ah, Altan," dedi. "Dönmeni hiç beklemiyordum. Ne harika bir sürpriz! Bana söylediklerinde inanamadım. 'Doktor Shiro, bir Speerlı bulduk,' dediler. Ben de, 'Dalga geçiyor olmalısınız, hiç Speerlı kalmadı!' dedim." Shiro hafifçe kıkırdadı.

Rin, Altan'ın yüzünü görmek için kendini zorladı. Uyanıktı, gözleri açıktı ama Shiro'ya değil, doğrudan tavana bakıyordu.

"Senden çok korkuyorlar, biliyor musun," diye devam etti Shiro. "Sana ne diyorlardı? Nikan'ın canavarı? Anka'nın beden bulmuş hâli? Benim halkım abartmaya bayılır, Nikara şamanlarına ise daha çok bayılıyorlar. Bir mitsin, efsanesin! Çok özelsin! Neden böyle suratın asık?"

Altan hiçbir şey demedi.

Shiro'nun yüzü biraz düştü ama sonra sırıtıp Altan'ın yanağını okşadı. "Ah, tabii. Yorgun olmalısın. Merak etme. Hemen hallederiz. *Ne* gerektiğini biliyorum..."

Neşeyle mırıldanarak ameliyathanenin bir köşesine ilerledi.

Raflarda arandı, çeşitli şişeler ve aletler çıkardı. Rin bir tıpa sesi ve bir mumun yakıldığını duydu. Shiro arkasına dönüp Altan'ın tepesinde dikilene dek ne yaptığını göremedi.

"Beni özledin mi?" diye sordu Doktor Shiro.

Altan hiçbir şey demedi.

"Hımm." Shiro elindeki şırıngayı Altan'ın da görebilmesi için yüzünün önünde tutup parmağıyla hafifçe vurdu. "Bunu özledin mi?"

Altan'ın gözleri pörtledi.

Shiro, bir annenin çocuğunu okşaması gibi nazikçe Altan'ın bileğini tuttu. Becerikli parmakları bir damar buldu. Diğer eliyle iğneyi Altan'ın koluna yaklaştırıp itti.

Altan ancak o zaman çığlık attı.

"Dur!" diye cırladı Rin. Ağzından tükürükler saçıldı. "*Dur dedim!*"

"Tatlım!" Shiro boş şırıngayı bırakıp onun yanına geldi. "Sakin ol! Sakin ol! Bir şey olmayacak."

"*Onu öldürüyorsun!*" Rin atıldı ama onu bağlayan ipler sağlamdı.

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Shiro, parmaklarını Rin'in dişlerine yaklaştırmadan dikkatle gözyaşlarını sildi.

"Öldürmek mi? Abartma. En sevdiği ilaçtan verdim ona." Shiro şakaklarına dokunup ona göz kırptı. "Hoşuna gittiğini biliyorsun. Onunla yolculuğa çıktın, değil mi? Bu ilaç onun için yeni bir şey değil. Birkaç dakikaya iyi olacak."

İkisi de Altan'a baktılar. Nefesi düzelmişti ama iyi görünmüyordu.

"Neden yapıyorsun bunu?" dedi Rin tıkanarak. Federasyon'un zalimliğini şimdiye dek anladığını sanıyordu. Golyn Niis'i görmüştü. Mugenli biliminsanlarının işlerini görmüştü. Ama bu kötülükle göz göze gelmek, Altan'a böylesine acı çektirirken *gülümseyişini* görmek... Rin anlayamıyordu. "Bizden ne *istiyorsun*?"

Shiro iç çekti. "Belli değil mi?" Rin'in yanağını okşadı. "Bilgi istiyorum. Burada yaptıklarımız medikal teknolojiyi onlarca yıl ileri taşıyacak. Başka ne zaman böyle bir araştırma şansı elde edebilirim ki? Tükenmek bilmeyen bir kadavra deposu! Sınırsız deney imkânı! İnsan vücuduyla ilgili her soruyu yanıtlayabilirim! Ölümü engellemenin yollarını bulabilirim!"

Rin inanamayarak ona baktı. "*Halkımı kesip biçiyorsun.*"

"*Halkın* mı?" Shiro alayla güldü. "Kendini küçük düşürme. O sefil Nikaralarla alakan yok. Siz Speerlılar büyüleyicisiniz. Harika bir şeyden yapılmasınız." Shiro şefkatle Altan'ın terli alnını okşadı. "Harika bir ten. Muhteşem gözler. İmparatoriçe neye sahip olduğunun farkında bile değil."

Shiro, iki parmağını Rin'in boynuna dayayıp nabzını ölçtü. Rin, adamın dokunuşuyla ağzına gelen safrayı yuttu.

"Dediğimi yapar mısın acaba?" dedi usulca. "Bana ateşi gösterir misin? Yapabileceğini biliyorum."

"*Ne?*"

"Siz Speerlılar çok özelsiniz," dedi Shiro. Sesi kısılmıştı. Bir çocukla veya sevgilisiyle konuşur gibi konuşuyordu. "Çok güçlüsünüz. Çok farklısınız. Tanrıların favorisi olduğunuz söyleniyor. Sizi böyle yapan ne?"

Nefret, diye düşündü Rin. *Nefret ve senin gibi insanların bize yaşattığı acılar.*

"Benim ülkem hiç şaman yetiştiremedi, biliyor musun," dedi Shiro. "Sence neden?"

"Çünkü tanrılar sizin gibi pisliklerle uğraşmaz," dedi Rin tükürürcesine.

Shiro, hakareti uzaklaştırır gibi elini havada salladı. Nikaralardan o kadar çok hakaret duymuş olmalıydı ki artık hiçbirinin anlamı yoktu.

"Şöyle yapacağız," dedi. "Bana tanrılara giden yolu göstermeni isteyeceğim. Her reddedişinde ona bir doz daha uyuşturucu vereceğim. Nasıl hissedeceğini biliyorsun."

Altan'ın boğazından bir ses geldi. Tüm vücudu gerilip kasıldı.

Shiro onun kulağına bir şey fısıldayıp alnını okşadı, hasta çocuğunu rahatlatmaya çalışan bir anne gibiydi.

Saatler geçti. Shiro şamanizmle ilgili sorularını tekrar tekrar sordu ama Rin direndi. Panteon'un sırlarını açıklamayacaktı. Mugen'in ellerine bir silah daha vermeyecekti.

Onun yerine bağırdı, tükürdü, ona canavar dedi, aklına gelen tüm hakaretleri etti. Jima onlara Mugence küfürler öğretmemişti ama Shiro ne demek istediğini anlıyordu.

"Hadi ama," dedi Shiro. "Sanki bunu daha önce görmedin."

Rin duraksadı, ağzından tükürük damlıyordu. "Ne demek istediğini bilmiyorum."

Shiro Altan'ın nabzını ölçtü, gözkapaklarını kaldırdı ve bir şeyi onaylıyor gibi dudaklarını büzdü. "Dayanıklılığı inanılmaz. İnsanüstü. Yıllardır haşhaş içiyor."

"*Senin* ona yaptıkların yüzünden," diye bağırdı Rin.

"Peki ya sonrasında? Özgür kaldıktan sonra?" Shiro hayal kırıklığına uğramış bir öğretmen gibiydi. "Son Speerlı ellerindeydi ve onu uyuşturucudan kurtarmaya çalışmadılar mı? Birinin ona yıllardır uyuşturucu verdiği belli. Akıllıca. Ah, bana öyle bakma. Bir nüfusu kontrol etmek için haşhaş kullanan ilk ulus Federasyon değil. Tekniği Nikara icat etti."

"*Neden* bahsediyorsun sen?"

"Size öğretmediler mi?" Shiro eğlenmiş gibiydi. "Eh, tabii. Tabii ki öğretmezler. Nikan geçmişindeki utanılacak her şeyin üstünü örter."

Odada yürüyüp yanına geldi, ilerlerken raflara dokundu. "Kızıl İmparator'un Speerlıları nasıl kontrol altında tuttuğunu sanıyorsun? Aklını kullan, tatlım. Speer bağımsızlığını kaybedince Kızıl İmparator, Speerlılara hediye olarak kasalarca haşhaş gönderdi. Sömürgeci devletten haraçgüzârına bir armağan. Bilerek yaptı. Öncesinde Speerlılar ritüelleri için bir ağaç kabuğu kullanıyorlardı. Öyle hafif halüsinojenlere alışmışlardı ki haşhaş içmek onlar için odun ispirtosu içmek gibiydi. Anında bağımlı hâle geldiler. Daha fazlasını elde edebilmek için ne gerekiyorsa yaptılar. İmparator'un olduğu gibi haşhaşın da kölesiydiler."

Rin'in zihni durmuştu. Cevap veremiyordu.

Shiro'ya yalancı olduğunu söylemek istiyordu. Durması için bağırıp çağırmak istiyordu ama mantıklıydı.

Çok mantıklıydı.

"Yani, ülkelerimiz pek de farklı değil," dedi Shiro. "Tek farkımız bizim şamanlara saygı gösterip onlardan öğrenmeye çalışmamız. Senin İmparatorluk'un ise şamanların gücüne kafayı takmış durumda. İmparatorluk'unuz sizi topladı, sizden faydalandı ve birbirinizden kurtulmanızı sağladı. Ben, sizi özgür kılacağım.

Daha önce asla sahip olmadığınız bir özgürlükle istediğiniz tanrıyı istediğiniz gibi çağırabileceksiniz."

"Beni özgür kılarsan," diye hırladı Rin, "ilk yapacağım şey seni canlı canlı yakmak olacak."

Anka'yla olan bağı elindeki son avantajdı. Federasyon, ülkesine tecavüz etmiş, yakıp yıkmıştı. Federasyon, okulunu yakıp arkadaşlarını öldürmüştü. Şimdiye dek muhtemelen Tikany'yi de yerle bir etmişlerdi. Yalnızca Panteon'a dokunulmamıştı, Mugen'in erişemediği tek yer orasıydı.

Rin işkence görmüş, bağlanmış, dövülmüş ve aç bırakılmıştı ama zihni onundu. Zihnine ihanet etmektense ölmeyi yeğlerdi.

Sonunda Shiro ondan sıkıldı. Muhafızları çağırıp tutsakları hücreye götürmelerini söyledi. "Yarın görüşürüz," dedi neşeyle. "Bunu yeniden deneyeceğiz."

Muhafızlar onu sürüklerken Rin, Shiro'nun önlüğüne tükürdü. Peşlerinde bir asker Altan'ın hareketsiz bedenini bir hayvan kadavrası gibi omzuna atmıştı.

Bir muhafız Rin'in bacağını duvara zincirleyip hücrenin kapısını kapattı. Yanında Altan kıpırdanıp inliyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. Rin, Altan'ın başını kucağına alıp düşmüş komutanının yanında umutsuz bir nöbet tuttu.

Altan saatlerce kendine gelmedi. Çok kez Rin'in anlamadığı Speerli dilinde bir şeyler bağırdı.

Sonra inler gibi onun adını söyledi. "*Rin.*"

"Buradayım," dedi Rin alnını okşayarak.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu Altan.

Rin hıçkırığını bastırdı. "Hayır. Sorular sordu, ona Panteon'u anlatmamı istedi. Anlatmadım ama seni incitmeye devam edeceğini söyledi..."

"Canımı yakan uyuşturucu değil," dedi. "Etkisinin geçişi."

Rin, midesine yumruk yer gibi, o an anladı.

Altan haşhaş içerken uyuşturucuya tekrar bağlanmıyordu. Hayır – haşhaş içtiği zaman acı çekmediği tek andı. Hayatı boyunca bu acıyla, bir doz daha almanın isteğiyle yaşamıştı.

Altan Trengsin olmanın, zihninin gerisinde intikam çağrısın-

da bulunan bir tanrıyla ve uyuşturucunun kanındaki fısıltılarıyla yaşamanın ne kadar zor olduğunu hiç anlamamıştı.

Bu yüzden Speerlılar haşhaşa bu kadar kolay bağımlı hâle geldi, diye fark etti. Ateşleri için ona ihtiyaçları olduğundan değil. Bazıları için korkunç tanrılarından kaçmanın tek yolu bu olduğundan.

Ruhunun derinliklerinde bunu biliyordu, Altan'ın Cike'ın kalanı gibi uyuşturucuya ihtiyaç duymadığını öğrendiğinden ve haşhaş çiçekleri gibi kıpkırmızı gözlerini gördüğünden beri şüpheleniyordu.

Altan uzun zaman önce Chuluu Korikh'e kapatılmış olmalıydı.

Ama Rin buna inanmak istememişti çünkü komutanının aklı başında olduğuna güvenmesi gerekiyordu.

Çünkü Altan olmazsa, o kimdi?

Takip eden saatlerde, uyuşturucu kanından çekilirken Altan acı çekti. Terledi. Kıvrandı. O kadar şiddetli nöbetler geçirdi ki kendine zarar vermesin diye Rin'in onu sımsıkı tutması gerekti. Shiro'nun geri dönmesi için yalvardı. Onu öldürmesi için Rin'e yalvardı.

"Ölemezsin," dedi Rin panikle. "Buradan kaçmalıyız. Çıkmamız lazım."

Altan'ın gözleri boş ve yenilgi doluydu. "Burada karşı koymak, acı çekmek demek, Rin. Kaçış yok. Gelecek yok. Umabileceğin en iyi şey Shiro'nun sıkılıp sana acısız bir ölüm bahşetmesi."

O an neredeyse Altan'ı öldürecekti.

Sefaletine son vermek istiyordu. Onu böyle işkence çekerken izleyemezdi, gördüğü andan beri hayran olduğu adamın *buna* dönüşmesini izleyemiyordu.

Kendini Altan'ın hareketsiz göğsüne eğilmiş, parmaklarını boğazına dolamış hâlde buldu. Tek yapması gerek biraz güç uygulamaktı. Boğazındaki nefesi kesmek. Boğarak öldürmek.

Hissetmezdi bile. Artık hiçbir şey hissedecek hâlde değildi.

Bunu bir keresinde yapmıştı. Ona benzeyen çimeiyi boğmuştu.

Ama o zaman Altan mücadele ediyordu. O zaman Altan bir

tehdit oluşturuyordu. Şimdi öyle değildi, kahramanlarının onu yarı yolda bıraktığının acınası bir kanıtıydı.

Demek Altan Trengsin yenilmez değildi.

Emirlere uymakta üstüne yoktu. Zıpla dediklerinde uçuyordu. Savaş dediklerinde *yok ediyordu.*

Ama sonunda, amaçsız ve komutansız, Altan Trengsin yıkık döküktü.

Rin'in parmakları gerildi ama sonra titreyip Altan'ın hareketsiz bedenini kendinden uzağa itti.

"Canım Speerlılarım ne yapıyor bakalım? Bir tura daha hazır mıyız?"

Shiro neşeyle hücrelerine yaklaştı. Koridorun diğer ucundaki laboratuvardan geliyordu. Kollarında birkaç tane yuvarlak, metalik kap vardı.

Cevap vermediler.

"Bu kapların ne olduğunu bilmek ister misiniz?" diye sordu Shiro. Sesi yine yapay bir neşeyle doluydu. "Tahmin yok mu? Bir ipucu vereyim. Bu bir silah."

Rin doktora dik dik baktı. Altan gözlerini yere dikmişti.

Shiro etkilenmeden devam etti. "Veba, çocuklarım. Vebanın ne olduğunu biliyorsunuz herhalde? Önce burnun akmaya başlar, sonra kollarında, bacaklarında, bacaklarının arasında kabarcıklar çıkar... ya yaraların patlayınca şoktan ya da kendi kanının zehirlenmesinden ölürsün. Bir kere yayılınca kontrol altına alması çok uzun sürer. Ama belki de bu sizin zamanınızdan önceydi. Nikan'da epeydir veba yok, değil mi?"

Shiro metal parmaklıklara dokundu. "Nasıl yayıldığını bulmamız aşırı uzun zaman aldı. Pireler, inanabiliyor musunuz? Sıçanlara yapışan pireler dokundukları her şeye veba parçacıkları yayıyor. Tabii ki şimdi nasıl yayıldığını bildiğimiz için bunu bir silaha çevirmemiz an meselesi. Tabii kontrolsüz bir silah olmayacak –bir gün ülkenizde yaşama planlarımız var– ama doğru kritik kitleli, yoğun nüfuslu alanlara yayıldığında... Her şey beklediğimizden hızlı olup bitecek diyelim."

Shiro eğilip başını parmaklıklara yasladı. "Artık uğruna savaşacak bir şeyiniz kalmadı," dedi sessizce. "Ülkeyi kaybettiniz.

Neden sessizliğinizi bozmuyorsunuz? Buradan kolayca çıkabilirsiniz. Yalnızca benimle işbirliği yapın. Ateşi nasıl çağırdığınızı söyleyin."

"Ölürüm daha iyi," dedi Rin tükürürcesine.

"Neyi koruyorsunuz?" diye sordu Shiro. "Nikan'a hiçbir şey borçlu değilsiniz. Onlar için nesiniz ki? Speerlılar onlar için neydi? Ucubeler! Dışlanmışlar!"

Rin ayağa kalktı. "Biz İmparatoriçe için savaşırız," dedi. "Öleene dek Milis askeriyim."

"İmparatoriçe mi?" Shiro biraz şaşırmış gibiydi. "Cidden çözemediniz mi?"

"*Neyi* çözemedik mi?" diye çıkıştı Rin, Altan ses çıkarmadan ağzını *hayır* der gibi oynatırken.

Ama Rin yemi yutmuştu, doktorun provokasyonuna yenik düşmüştü ve Shiro'nun gözlerindeki parıltıdan bu anı beklediğini anladı.

"Chuluu Korikh'te olduğunuzu nereden bildiğimizi sorgulamadınız mı hiç?" diye sordu Shiro. "Bize bu bilgiyi kimin verdiğini? O harika dağdan haberdar olan *diğer tek kişinin* kim olduğunu?"

Rin, zihninde taşlar yerine otururken ağzı açık bakakaldı. Altan'ın da söylenenleri değerlendirdiğini görebiliyordu. Aynı sonuca vardığında Altan'ın da gözleri kocaman oldu.

"Hayır," dedi Altan. "Yalan söylüyorsun."

"Biricik İmparatoriçeniz size ihanet etti," dedi Shiro zevkle. "Sizi takas etti."

"Mümkün değil," dedi Altan. "Ona hizmet ettik. Onun için *adam öldürdük*."

"İmparatoriçeniz sizi ve sevgili şamanlarınızı ele verdi. Sizi *sattı*, biricik Speerlılarım, Speer'ı da sattığı gibi. İmparatorluğunuzu da sattığı gibi."

"*Yalan söylüyorsun!*"

Altan parmaklıklara doğru atıldı. Vücudunu saran alevler muhafızlara doğru duyargalar gibi uzandı. Altan bağırmaya devam etti ve alevler gittikçe büyüdü, metal erimese de Rin parmaklıkların yamulduğunu gördü.

Shiro, Mugence bir komut verdi.

Üç muhafız hücreye koştular. Biri kilidi açarken öbürü Altan'ın üstüne bir kova su attı. Alevleri sönünce üçüncü muhafız içeri dalıp Altan'ın kollarını arkasında birleştirdi ve boynuna bir iğne sapladı. Altan kasılarak yere yığıldı.

Muhafızlar Rin'e döndü.

Rin, kendisi de boynunda iğneyi hissetmeden önce Shiro'nun ağzının hareket ettiğini, "Hayır, ona değil," diye bağırdığını düşündü.

Hissettiği şey haşhaş tohumlarından çok farklıydı.

Haşhaş tohumlarını alsa da zihnini boşaltmaya uğraşması, Panteon'a ulaşmak için çabalaması gerekiyordu.

Eroin böyle değildi. Eroin ruhunu bedeninden kovuyordu, bu yüzden ruhlar âlemine gitmek dışında seçeneği yoktu.

Ve neşeyle, muhafızların onu bastırmaya çalışırken *özgürleştirdiğini* fark etti.

Öteki âlemde Altan'ı buldu. Onu *hissetti*. Onun örüntüsünü kendisininki kadar iyi biliyordu.

Onun şeklini ezelden beridir bilmiyordu. Kafasında oluşturduğu versiyonunu sevmişti. Ona hayrandı. Onu idolü olarak görüyordu. Onun fikrine, arketipine, yenilmez hâline hayran olmuştu.

Ama şimdi gerçeği biliyordu, Altan'ın gerçekliğini ve *acısını* biliyordu... ve yine de onu seviyordu.

Kendini ona yansıtmış, ona benzetmişti: İki Speerlı. Onun zalimliğine, nefretine ve zayıflıklarına imrenmişti. Sonunda onu tanıyordu, tamamen tanıyordu ve bu sayede onu buldu.

Altan?

Rin.

Onu her yanında hissedebiliyordu; sert bir köşe, yaralı bir aura ama yine de rahatlatıcı bir varlık.

Altan'ın figürü, koca bir arazide durur gibi önünde belirdi. Ona doğru yürüyor ya da süzülüyordu. Bu âlemde mekân ve uzaklık yoktu aslında ama zihninin kendini dengeleyebilmek için bir mekân algısı yaratması gerekiyordu.

Gözlerindeki acıyı görmesine gerek yoktu. Hissediyordu. Altan ruhunu Chaghan gibi kapalı tutmuyordu; açık bir kitap

gibiydi, sanki anlamayı deneyebilmesi için kendini ona sunuyordu.

Rin anlıyordu. Acısını ve sefaletini, neden artık yalnızca ölmek istediğini anlıyordu.

Ama buna izin vermeyecekti.

Rin korku lüksünden vazgeçeli yıllar olmuştu. Çok kez pes etmek istemişti. Daha kolay olurdu. Acısız olurdu.

Ama her şeye rağmen öfkesine sıkı sıkı tutunmuştu ve bir şeyden emindi: Böyle ölmeyecekti. İntikamını almadan ölemezdi.

"Halkımızı öldürdüler," dedi Rin. "Bizi sattılar. Tearza'dan beri Speer, İmparatorluk'un satranç oyunundaki bir piyondan ibaretti. Gözden çıkarılabilirdik. Kullanıldık. Bunun seni öfkelendirmediğini söyleyemezsin."

Altan çok bitkin görünüyordu. "Öfkeli olmaktan yoruldum," dedi. "Ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmekten yoruldum."

"Kendini kör etmişsin. Sen bir *Speerlısın*. Gücün var," dedi Rin. "Tüm Speer'ın öfkesini taşıyorsun. Nasıl kullanılacağını göster bana. *Tüm o öfkeyi bana ver.*"

"Ölürsün."

"En azından ayakta ölürüm," dedi. "Elimde alevler ve kalbimde öfkeyle ölürüm. Shiro'nun ameliyat masasında uyuşturulmuşken değil, halkımın mirası için savaşarak ölürüm. Bir korkak olarak ölmeyeceğim. Sen de öyle. Altan, bana bak. Biz Jiang gibi değiliz. Biz *Tearza* gibi değiliz."

Altan o zaman başını kaldırdı.

"Mai'rinnen Tearza," diye fısıldadı. "Halkını terk eden kraliçe."

"Sen onları terk eder miydin?" diye üsteledi Rin. "Shiro'nun dediğini duydun. İmparatoriçe yalnızca bizi ele vermekle kalmadı. Tüm Cike'ı ele verdi. Shiro tüm şamanları buraya tıkana dek durmayacak. Sen ölünce onları kim koruyacak? Ramsa'yı? Suni'yi? *Chaghan*'ı?"

O an Rin, bir başkaldırı tohumu hissetti. Direnç parıltısı.

Tek ihtiyacı olan buydu.

"Anka yalnızca ateş tanrısı değil," dedi Altan. "İntikam tanrısı da. Ve yalnızca bir Speerlının ulaşabileceği, yüzyılların nefretin-

den doğan bir güç var. Onu birçok kez kullandım ama tamamını hiç kullanmadım. Tamamı seni tüketir. Geriye hiçbir şey kalmayana dek yakıp kül eder."

"O gücü ver bana," dedi Rin çabucak, açlıkla.

"Veremem," dedi Altan. "Bana ait değil. O güç Speerlılara ait."

"O zaman beni onlara götür," diye talep etti Rin.

Ve Altan onu götürdü.

Rüyalar âleminde zamanın anlamı yoktu. Altan onu yüzlerce yıl geriye götürdü. Onu, atalarının hâlâ hayatta olduğu tek yer olan anılara götürdü.

Altan'ı takip etmek Chaghan'ı takip etmek gibi değildi. Chaghan kendinden emin, ruhlar âlemine ölümlülerin dünyasına olduğundan daha hâkim bir rehberdi. Chaghan'layken Rin sürükleniyor gibi hissediyordu ve karşı koyarsa Chaghan zihnini parçalayabilirdi. Ama Altan'la... Altan'layken kendini ayrı bir varlık gibi bile hissetmiyordu. Çok daha büyük bir bütünün iki parçasıydılar. İhtişamlı, antik Speer varlığının iki küçük parçasıydılar ve halklarına katılmak için ruhlar âleminde ilerliyorlardı.

Zaman ve mekân yeniden elle tutulur kavramlar hâline geldiğinde Rin bir kamp ateşinin başında olduklarını gördü. Davullar gördü, insanların şarkı söylediğini duydu. Şarkıyı biliyordu, küçükken öğrenmişti, o şarkıyı unuttuğuna inanamıyordu... tüm Speerlılar beş yaşına gelene kadar bu şarkıyı öğrenirdi.

Hayır – o değil. O bu şarkıyı hiç öğrenmemişti. Bu onun anısı değildi; yıllar yıllar önce yaşamış Speerlıların anılarını yaşıyordu. Bu ortak bir anıydı. Bu bir illüzyondu.

Bu dans da öyle. Ateşin başında onu tutan adam da. Birlikte dans ettiler, adam onu döndürüp sıcak göğsüne doğru çekti. Adam Altan olamazdı ama Altan'ın yüzüne sahipti ve Rin onu hayatı boyunca tanıdığına emindi.

Dans etmeyi hiç öğrenmemişti ama bir şekilde adımları biliyordu.

Gece göğü minik meşaleler gibi parıldayan yıldızlarla bezeliydi. Karanlığa serpiştirilmiş milyonlarca küçük kamp ateşi. Binlerce Speer adası, ateş başında binlerce dans.

Yıllar önce Jiang ona ölülerin ruhlarının boşluğa dağıldığını

söylemişti. Ama Speerlılar öyle değildi. Speerlılar illüzyonlarından vazgeçmiyor, maddesel dünyayı unutmayı reddediyordu çünkü Speerlı şamanlar intikamını alana dek huzur bulamayacaktı.

Gölgede yüzler gördü. Ona benzeyen, boynunda yeni ay şeklinde bir tılsım taşıyan yaşlı bir adamın yanında oturan hüzünlü bir kadın gördü. Rin daha yakından bakmaya çalıştı ama yüzleri bulanıktı, yarım yamalak hatırladığı yüzlerdi.

"Böyle miydi?" diye sordu yüksek sesle.

Hayaletlerin sesi hep bir ağızdan yanıtladı. *Bu, Speer'in altın çağıydı. Tearza'dan öncesi. Katliamdan öncesi.*

Güzelliği karşısında ağlayabilirdi.

Burada delilik yoktu. Yalnızca ateş ve dans vardı.

"Burada kalabiliriz," dedi Altan. "Sonsuza dek burada kalabiliriz. Geri dönmemize gerek yok."

O anda orada kalmak Rin'in tek isteğiydi.

Vücutları erir, yok olurdu. Shiro cesetlerini yakmak zorunda kalırdı. Sonra, son parçaları da Anka'ya ulaştığında, külleri rüzgârda dağıldığında özgür olurlardı.

"Kalabiliriz," diye onayladı Rin. "Tarihe karışırız. Ama bunu yapmazsın, değil mi?"

"Bizi kabul etmezler," dedi Altan. "Hissedebiliyor musun? Öfkelerini hissediyor musun?"

Hissedebiliyordu. Speerlılar çok üzgündü ama aynı zamanda çok öfkeliydi.

"Bu yüzden güçlüyüz. Gücümüzü yüzyılların unutulup gitmiş adaletsizliklerinden alıyoruz. Görevimiz –varoluş amacımız– o ölümleri boşa çıkarmamak. Bizden sonra Speer olmayacak. Yalnızca bir anıdan ibaret kalacak."

Rin, Altan'ın gücünü anladığını sanıyordu ama *derinliğini* ancak şimdi anlıyordu. Ağırlığını. Tarihin unuttuğu, adalet çığlıkları atan milyonlarca ruhun mirası altında eziliyordu.

Speer hayaletleri şimdi Rin'in anlayamadığı ama derinden bağlandığı dilde kederli bir şarkı söylüyordu. Hayaletler sonsuzluk boyunca onlarla konuştu. Yıllar geçti. Hiç zaman geçmedi. Ataları Speer'la ilgili tüm bildiklerini, Speer'la ilgili tüm hatıralarını anlattı. Yüzyılların tarihini, kültürünü ve dinini ona aktardılar.

Yapması gerekeni söylediler.

"Tanrımız öfkeli bir tanrı," dedi Rin'e benzeyen kadın. "Bu adaletsizliğin peşini bırakmayacak. İntikam istiyor."

"Adaya gitmelisin," dedi yeni ay kolyesi takan adam. "Tapınağa gitmelisin. Panteon'u bulmalısın. Anka'yı çağırıp Speer'ın altındaki antik fay hatlarını uyandırmalısın. Anka yalnızca sana cevap verir. Cevap vermek zorunda."

Adamla kadın kahverengi yüzler kalabalığına geri döndüler. Speerlı hayaletleri bir ağızdan şarkı söylemeye başladı.

Rin şarkının anlamını sözcüklerden anlayamıyordu ama hissedebiliyordu. İntikam şarkısıydı. Korkunç bir şarkıydı. Muhteşem bir şarkıydı.

Hayaletler Rin'e rıza verdiler ve eroinin hissettirdikleri bu hissin yanında hiçbir şeydi.

Hayallerinin ötesinde bir güç bahşedilmişti.

Atalarının gücüne sahipti. O korkunç günde ölen tüm Speerlıları ve Ölü Ada'da yaşamış olan herkesi içinde barındırıyordu.

Onlar Anka'nın seçilmiş kişileriydi. Anka öfkeden güç alıyordu ve Rin çok öfkeliydi.

Altan'a uzandı. Zihinleri ve amaçları birdi.

Canlıların dünyasına geri döndüler.

Gözleri aynı anda açıldı.

Shiro'nun asistanlarından biri laboratuvarda üzerlerine eğilmişti. Vücutlarından yayılan alevler saçlarını ve kıyafetlerini tutuşturdu, asistan bağırarak geri çekildiğinde baştan aşağı alevlerle kaplıydı.

Alevler her yöne yayılıyordu. Laboratuvardaki kimyasallar alev aldı, camlar patladı. Yaraları sterilize etmek için kullanılan alkol alev alınca dumanı havaya karıştı. Konservelenmiş adamın durduğu cam bölme titreyip sıcaktan patladı ve içindekiler yere saçıldı. Mumyalama sıvısı da alev alıp tüm odayı sardı.

Laboratuvar asistanı onu kurtarması için Shiro'ya seslenerek koridora koştu.

Rin yattığı yerde kıvrılıp büküldü. Onu tutan bağlar alevlere dayanamadı. Bağlar parçalanınca Rin yere düştü ve Shiro laboratuvara girip arbaletine ok taktığı sırada ayağa kalktı.

Arbaleti bir Altan'a bir Rin'e doğrulttu.

Rin gerildi ama Shiro tetiği çekmedi – deneyimsizlikten mi çekingenlikten mi olduğunu Rin bilemiyordu.

"Çok güzel," dedi hayranlık dolu bir fısıltıyla. Alevler, aç gözlerini parlattı ve bir an için o da Speerlıların kırmızı gözlerine sahipmiş gibi göründü.

"*Shiro!*" diye kükredi Altan.

Altan ilerlerken doktor kıpırdamadı. Arbaletini indirip oğlunu kucaklar gibi kollarını açtı.

Altan işkencecisinin suratını yakaladı. Ve sıktı. Bembeyaz alevler ellerinden dökülüp doktorun başını taç gibi sardı. Önce Altan'ın elleri Shiro'nun şakaklarında siyah parmak izleri bıraktı, sonra sıcaklık kemiği aştı ve Altan'ın parmakları adamın kafatasına girdi. Shiro'nun gözleri yerinden fırladı. Kolları delicesine seğirdi. Arbaletini düşürdü.

Altan, Shiro'nun kafatasını iki eliyle sıktı. Shiro'nun kafası ıslak bir çatırtıyla ikiye ayrıldı.

Seğirmesi durdu.

Altan cesedi bırakıp ondan uzaklaştı. Rin'e döndü. Gözleri hiç olmadığı kadar kırmızıydı.

"Tamam," dedi. "Şimdi kaçma zamanı."

Rin arbaleti yerden aldı ve ameliyathaneden çıkan Altan'ın peşine takıldı.

"Çıkış nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Altan. "Işığı ara."

Hayatları pahasına koştular, rasgele köşeleri döndüler. Araştırma merkezi devasaydı, Rin'in hayal ettiğinden çok daha büyüktü. Koşarlarken Rin, hücrelerinin olduğu koridorun labirent gibi yapıdaki birçok koridordan yalnızca biri olduğunu fark etti; boş koğuşları, birçok ameliyathaneyi ve metal gaz kutularıyla dolu depoları geçtiler.

Askerleri kaçıştan haberdar etmek için tüm tesiste alamlar çalmaya başladı.

Sonunda bir çıkış buldular: Boş bir koridorda bir kapı. Kalaslarla kapatılmıştı ama Altan, Rin'i kenara itip tekmeleyerek açtı. Rin zıplayıp Altan'ın tırmanmasına yardım etti.

"Orada!"

Bir Federasyon devriyesi onları görmüştü ve üzerlerine geliyorlardı.

Altan arbaleti Rin'in elinden kapıp devriye grubuna doğrultu. Üç asker yere yığıldı ama kalanı onların cesetlerinin üstünden atlayıp ilerlemeye devam etti.

Arbalet boş bir klik sesi çıkardı.

"Siktir," dedi Altan.

Devriye grubu daha da yaklaştı.

Rin ve Altan açtı, güçsüzdü ve hâlâ uyuşturucunun etkisi altındaydı. Ama yine de sırt sırta verip dövüştüler. Birbirlerini tamamlıyorlardı. Rin'in Nezha'yla hiç olmadığı kadar uyumlulardı çünkü Nezha nasıl hareket edeceğini onu gözlemlediği için biliyordu. Altan'ın onu gözlemlemesine gerek yoktu – kim olduğunu, nasıl dövüşeceğini *içgüdüsel* olarak biliyordu çünkü aynıydılar. Bir bütünün iki parçasıydılar. Speerlılardı.

Beş kişilik devriyeyi dağıttıklarında binanın yan tarafından onlara doğru gelen yirmi kişilik ikinci birliği gördüler.

"Eh, hepsini öldürecek değiliz," dedi Altan.

Rin bundan pek emin değildi ama yine de koşmaya devam ettiler.

Taş zeminde koşmaktan ayaklarının derisi sıyrılmıştı. Altan koşarlarken kolunu tutup onu yanında sürükledi.

Taş, kuma dönüştü, sonra tahta levhalara. Bir iskeledelerdi. Denize ulaşmışlardı.

Suya, denize ulaşmaları gerekiyordu. Dar boğazı yüzerek geçmeleri gerekiyordu. Speer çok yakındı...

Adaya gitmelisin. Tapınağa gitmelisin.

İskelenin sonuna ulaşıp durdular.

Gecenin karanlığı meşalelerle aydınlanmıştı.

Federasyon'un rıhtımda bir ordusu var gibiydi – iskelenin ardında Mugenli askerler, suda Mugen gemileri vardı. Yüzlerce asker vardı. Yüzlerce askere karşı iki kişilerdi. Şansları düşük değil, imkânsızdı.

Rin derin bir umutsuzluğa gömüldü. Olanların ağırlığının altında eziliyordu. Her şey burada bitecekti. Bu, Speer'ın son mücadelesiydi.

Altan kolunu bırakmamıştı. Gözlerinden ve ağzından kanlar akıyordu.

"Bak." İşaret etti. "Şu yıldızı görüyor musun? O, Anka takım-yıldızı."

Rin başını kaldırdı.

"Onu rehber al," dedi. "Speer buranın güneydoğusunda. Uzun süre yüzmen gerekecek."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Rin. "Beraber yüzeceğiz. Bana yol göstereceksin."

Altan'ın parmakları Rin'inkilere kenetlendi. Bir an için elini sıkı sıkı tuttu, sonra bıraktı.

"Hayır," dedi. "Görevimi tamamlayacağım."

Rin'i panik ele geçirdi.

"Altan, hayır."

Rin sıcak gözyaşlarını durduramıyordu ama Altan ona bakmıyordu. Toplanan orduyu izliyordu.

"Tearza halkımızı kurtarmadı," dedi. "Ben, halkımızı kurtaramadım. Ama bu, ona yakın bir şey."

"Altan, lütfen..."

"Senin için daha zor olacak," dedi Altan. "Sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalacaksın. Ama cesursun... Tanıdığım en cesur kişisin."

"Beni bırakma," diye yalvardı Rin.

Altan eğilip iki eliyle Rin'in yüzünü avuçladı.

Rin, tuhaf bir an için Altan'ın onu öpeceğini sandı.

Altan onu öpmedi. Uzun bir süre boyunca alnını onunkine yasladı.

Rin gözlerini kapadı. Onun teninin kendi tenindeki hissini içine çekti. Hafızasına işledi.

"Benden çok daha güçlüsün," dedi Altan. Sonra onu bıraktı.

Rin kafasını deli gibi salladı. "Hayır, değilim, *sen* öylesin, *sana* ihtiyacım—"

"Birinin o tesisi yok etmesi gerek, Rin."

Altan ondan uzaklaştı. Kollarını açıp filoya doğru yürüdü.

"Hayır," diye yalvardı Rin. "*Hayır!*"

Altan koşmaya başladı.

Federasyon güçleri onu ok yağmuruna tuttu.

Aynı anda Altan alev aldı.

Anka'yı çağırdı ve Anka geldi; onu kucakladı, sarmaladı, sevdi ve yanına aldı.

Altan ışıktan bir siluetti, bir adamın gölgesiydi. Rin geri dönüp ona baktığını gördü. Gülümsediğini sandı.

Bir kuşun kahkahasını duyar gibi oldu.

Rin, alevlerin içinde Mai'rinnen Tearza'nın siluetini gördü. Ağlıyordu.

Ateş geri vermez, ateş alır ve alır ve alır.

Rin çığlık attı. Sesi alevlerin içinde kayboldu.

Altan'ın kendini feda ettiği noktada alevler yükseldi.

Bir sıcaklık dalgası her yöne yayılıp Federasyon askerlerini saman gibi yere serdi. Sıcaklık Rin'e çarpıp onu simsiyah sulara devirdi.

BÖLÜM 25

Saatlerce yüzdü. Günlerce. Sonsuza dek. Yalnızca başlangıcı, suya çarptığı ânın şokunu ve vücuduna söz geçiremediği, suya çarptığı yerler derisi yüzülmüş gibi acıdığı için öldüğünü düşündüğünü hatırlıyordu. Başını çevirdiğinde araştırma merkezinin yandığını görebiliyordu. Güzel bir yangındı, kızıl ve altın rengi alevler karanlık gökyüzünü yalıyordu.

Rin önce Akademi'de öğrendiği gibi yüzdü – kollarını sudan çıkarmadan olabildiğince küçük kulaçlarla. Federasyon okçuları onu suda görürse vururlardı, tabii hayatta kalan varsa... Sonra yorulunca tekniği boş verip uzuvlarını yalnızca suyun üstünde kalmak, süzülmek için hareket ettirmeye başladı. Kulaçları mekanik, otomatik ve biçimsizdi.

Altan'ın alev patlaması suyu bile ısıtmıştı. Bir banyo gibi, yumuşak bir yatak gibiydi. Suda sürüklenirken boğulmanın ne güzel olacağını düşündü. Okyanus zemini sessiz olurdu. Hiçbir şey canını yakamazdı. Anka olmazdı, savaş olmazdı, sessizlik dışında bir şey olmazdı... O ılık, karanlık derinliklerde kayıplarını hissetmezdi...

Ama Altan'ın ölümüne doğru ilerleyişi zihnine kazınmıştı; düşüncelerini bastırıyor, canını yaralarını yalayan tuzlu sudan daha çok yakıyordu. Onu mezarından bile yönlendiriyor, emirler fısıldıyordu... Rin onun sesini hayal mi ettiğinden, yoksa Altan'ın gerçekten ona yol mu gösterdiğinden emin değildi.

Yüzmeye devam et, kanatları takip et, durma, pes etme, devam et...

Rin gözlerini Anka takımyıldızından ayırmıyordu. *Güneydoğu. Güneydoğuya yüzmelisin.*

Yıldızlar meşalelere, meşaleler alevlere dönüştü ve Rin tanrısını gördüğünü sandı. "Seni anlıyorum," dedi Anka önünde süzülerek. "Fedakârlığını, acını hissediyorum ve istiyorum, bana getir... yakınsın, çok yakınsın."

Rin titrek eliyle tanrısına uzandı ama sonra zihninde vahşi ve korkak bir şey belirdi.

Uzak dur, diye bağırdı kadın. *Buradan uzak dur.*

Hayır, diye düşündü Rin. *Beni uzak tutamazsın. Geliyorum.*

Karanlık sularda sürüklendi, yüzeyde kalmak için kollarını ve bacaklarını açmıştı. Hayallere dalıp gerçekliğe dönüyordu. Ruhu uçup gidiyordu. Yön duygusunu kaybetti; varış noktası yoktu. Kontrolünün dışındaki manyetik bir güç tarafından nereye çekilirse oraya sürükleniyordu.

İmgeler gördü.

Dağların üstünde toplanmış, insana benzeyen bir fırtına bulutu gördü; kollar ve bacaklar gibi uzanan dört tufan vardı ve merkezine baktığında zekâ dolu iki parlak mavi nokta gördü – doğal olamayacak kadar parlak, tanrı dışında bir şey olamayacak kadar kötücüldü.

Dört ağzı olan bir baraj gördü, gördüğü en büyük yapıydı. Her yönde sular akıyor, düzlükleri sel basıyordu. Chaghan ve Qara'nın yüksek bir yerde durup yıkık barajın nehre dökülmesini izlediğini gördü.

Onlara merakla sürtündü ve Chaghan başını kaldırdı.

"Altan?" diye sordu umutla.

Qara kardeşine baktı. "Ne oldu?"

Chaghan onu duymazdan gelip Rin'i görebilecekmiş gibi etrafına bakındı. Ama soluk gözleri onu geçip gidiyordu. Artık var olmayan bir şeyi arıyordu.

"Altan, burada mısın?"

Bir şey demeye çalıştı ama sesi çıkmadı. Ağzı yoktu. Rin korkuyla uzaklaştı ve boşluk onu çekmeye başladı, istese de geri gidemezdi.

Bulunduğu andan geçmişe uçtu.

Taş ve kanla inşa edilmiş görkemli bir tapınak gördü.

Kahverengi tenli, kolları ve bacakları uzun, uzun boylu ve görkemli, tanıdık yüzlü bir kadın gördü. Kızıl tüyler ve kül rengi boncuklardan yapılma bir taç takmıştı. Ağlıyordu.

"Yapamam," dedi kadın. "Bu ada uğruna dünyayı feda edemem."

Anka öyle bir öfkeyle feryat etti ki Rin titredi.

"Bana karşı koyamazsın. Sözünü bozanları yakarım. Ve *sen*... sen sözlerin en ulusunu bozdun," diye tısladı tanrı. "Seni lanetliyorum. Asla huzur bulamayacaksın."

Kadın çığlık attı, dizlerinin üstüne çöktü ve kalbini tırmalayıp çıkarmaya çalışır gibi içindeki bir şeye uzandı. Yanan bir kömür parçası gibi içten içe parlıyordu; gözlerinden, ağzından ışık sızıyordu ve derisi çatlayarak kaya gibi parçalandı.

Ağzı olsa Rin de çığlık atardı.

Boşluk onu yine çekip götürürken Anka dikkatini ona çevirdi.

Kabarık beyaz saçları gördü ve her şey durgunlaştı.

Bekçi boşlukta asılı duruyordu. Her yere giden ve hiçbir yerin yanındaki bir noktada donakalmıştı.

"Neden bizi terk ettin?" dedi Rin. "Bize yardım edebilirdin. Bizi kurtarabilirdin."

Bekçi'nin gözleri açıldı ve bakışları onu buldu.

Jiang'ın ne kadar uzun bir süre boyunca ona baktığını bilmiyordu. Bakışları ruhuna işleyip tüm benliğini taradı. Rin de ona baktı. Baktı ve gördüğü şey neredeyse onu paramparça edecekti.

Jiang ölümlü değildi. Çok yaşlı, çok eski ve çok, çok güçlü bir şeydi. Ama aynı zamanda öğretmeniydi, insan olarak tanıdığı o kırılgan ve yaşını göstermeyen adamdı.

Jiang ona uzandı ve Rin neredeyse eline dokunacaktı ama parmakları onunkilerin içinden geçip gitti, hiçbir şeye dokunamadı ve korkuyla yine sürüklenmeye başladı. Ama Jiang bir sözcük mırıldandı ve Rin yerinde kaldı.

Parmakları buluştuğunda Rin yeniden bedenine döndü ve Jiang'ın yanaklarını avuçlayan ellerini, alnına dayanmış alnını hissedebiliyordu. Jiang'ın uzanıp onu sertçe sarsmasını hissetti.

"Uyan," dedi. "Boğulacaksın."

Rin kendini sudan sıcak kuma sürükledi.

Derin bir nefes aldı, boğazı bir litre karabiber sosu içmiş gibi yanıyordu. İnleyip yutkundu, bir avuç taş yutağından geçmeye çalışıyor gibiydi. Kıvrıldı, döndü, ayağa kalktı ve adım atmaya çalıştı.

Ayağının altında bir şey ezildi. İleri atılıp yere düştü. Şaşkın-

lıkla etrafına bakındı. Bileği bir şeye takılmıştı. Ayağını kaldırıp baktı.

Kumdan bir kafatası çıkarmıştı.

Ölü bir adamın ağzının içine basmıştı.

Çığlık attı ve geriye doğru düştü. Görüşü karardı. Gözleri açıktı ama algılamayı reddediyorlardı. Gözünün önünde parlak noktalar uçuşuyordu. Ellerini kumda gezdirdi. Küçük, sert nesnelerle doluydu. Onları kaldırıp yüzüne yaklaştırdı ve görüşü geri dönene dek gözlerini kısarak baktı.

Çakıl taşı değillerdi.

Baktığı her yerde kumdan küçük beyaz şeyler çıkıyordu. Kemikler. Her yer kemik doluydu.

Devasa bir mezarlıktaydı.

Öyle fena titremeye başladı ki ayağının altındaki kum bile sarsıldı. Dizlerinin üstüne çöküp öğürdü. Midesi öyle küçülmüştü ki her öğürüşünde bıçaklanıyor gibiydi.

Hedef çizgisinden çekil. Kafasında yankılanan Altan'ın sesi miydi, kendi düşünceleri mi? Ses sert ve talepkârdı. Rin, dediğini yaptı. *Beyaz kumda kolay hedefsin. Ağaçların arasına saklan.*

Rin kendini zorla kumda sürükledi, üstünden yuvarlandığı her kafatasını gördüğünde öğürüyordu. Gözyaşı dökmeden hıçkırıyordu, ağlayamayacak kadar susuz kalmıştı.

Tapınağa git. Yolu bulursun. Tüm yollar tapınağa çıkıyor.

Yollar mı? Ne yolu? Uzun zaman önce var olan yolları ada geri almıştı. Orada dizlerinin üstünde durup aptal gibi ağaçlara baktı.

Yeterince dikkatli bakmıyorsun.

Elleriyle dizlerinin üstünde emekleyerek bir zamanlar yol olabilecek bir şey bulmak için ağaçlara ilerledi. Parmakları çim tabakasının altında kafası büyüklüğünde düz bir taş buldu. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Ayağa kalkıp etrafındaki ağaçlara tutunarak yolda ilerlemeye başladı. Taşlar sert ve keskindi ve ayaklarını öyle kötü kesiyorlardı ki yürürken ardında kanlı ayak izleri bırakıyordu.

Başı dönüyordu, o kadar uzun süredir bir şey yiyip içmemişti ki bir bedeni olduğunu bile zar zor hatırlıyordu. Var olmaması gereken grotesk hayvanlar gördü veya hayal etti. Tüm yollar

tapınağa çıkıyor, demişti ataları ona. Ama merkezdeki açıklığa geldiğinde çimenlikte yıkıntılar bulmuştu sadece. Okuyamadığı bir dilde bir şeyler işlenmiş kayalar ve bir yere açılmayan taştan bir kapı gördü.

Federasyon tapınağı yirmi yıl önce yıkmış olmalıydı. Speerlıları katlettikten sonra ilk yaptıkları bu olmalıydı. Federasyon tapınma yerlerini yıkmalıydı. Güçlerinin kaynağını yok etmeliydi ki bir daha hiçbir Speerlı Anka'dan yardım isteyemesin.

Rin yıkıntıların arasında koşarak bir kapı, eski kutsal alandan kalma herhangi bir şey aradı ama yoktu. Orada hiçbir şey yoktu.

Hareket edemez hâlde yere yığıldı. Hayır. Böyle olmazdı. Yaşadığı bunca şeyden sonra. Ellerinin altındaki kumun hareket ettiğini hissettiğinde neredeyse ağlayacaktı. Kum kayıyor, bir yere düşüyordu.

Rin birden gülmeye başladı. Öyle çok güldü ki nefesi kesildi. Yere yığılıp midesini tutarak güldü, rahatlayarak nefes aldı.

Tapınak yer altındaydı.

Kuru bir dal parçasından bir meşale yapıp tapınağın merdivenlerini inerken önünde tuttu. Uzun bir süre boyunca indi. Hava serin ve kuruydu. Bir köşeyi döndü ve gün ışığını göremez hâle geldi. Nefes almakta zorlanıyordu.

Chuluu Korikh'i düşündü ve başı döndü. Paniğini yatıştırmak için taş duvara yaslanıp birkaç nefes alması gerekti. Bu, taştan hapishane değildi. Tanrısından uzaklaşmıyordu. Hayır – tam aksine ona yaklaşıyordu.

Merkezdeki oda tamamen sessizdi. Okyanusu, rüzgârın hışırtısını veya yabani hayvanların seslerini duyamıyordu. Ama sessiz olsa da tapınak Chuluu Korikh'in tam tersiydi. Tapınaktaki sessizlik berrak ve kuvvetlendiriciydi. Odaklanmasına yardımcı oluyordu. Tanrılara giden yol az önce tırmandığı toprak patika kadar basitmişçesine yukarı giden yolu görebiliyordu.

Duvarlar Panteon gibi çember şeklindeydi ama tek bir kaide vardı.

Speerlıların yalnızca ona ihtiyacı vardı.

Tüm oda Anka'ya adanmış bir sunaktı. Anka'nın taş duvara oyulmuş resmi Rin'in üç katı boyunda bir bas-rölyefti. Kuşun

başı yana dönüktü, odaya profili işlenmişti. Gözü kocaman, vahşi ve deliceydi. O göze bakarken Rin'in içi korku doluyordu. Hiddetli görünüyordu. Canlı görünüyordu.

Rin'in elleri içgüdüsel olarak kemerine gitti ama yanında haşhaş tohumu yoktu. Altan'ın hiçbir zaman haşhaşa ihtiyaç duymadığı gibi artık kendisinin de ihtiyaç duymadığını fark etti. Tapınakta bulunması tanrılara giden yolu yarılamasına yetmişti. Anka'nın hiddetli gözlerine bakarak transa girdi.

Ruhu yukarı uçmaya başladı ama durduruldu.

Kadını görünce bu sefer önce Rin konuştu.

"Yine mi?" dedi. "Beni durduramazsın. Nerede durduğumu biliyorsun."

"Seni bir kez daha uyaracağım," dedi Mai'rinnen Tearza'nın hayaleti. "Kendini Anka'ya teslim etme."

"Sus ve yolumdan çekil," dedi Rin. Aç ve susuzdu, sabrı kalmamıştı.

Tearza yanağına dokundu. İfadesi çaresizdi. "Ruhunu Anka'ya vermek cehenneme girmek gibidir. Seni tüketir. Sonsuza dek yanarsın."

"Zaten cehennemdeyim," dedi Rin kabaca. "Ve umurumda değil."

Tearza'nın yüzü acıyla çarpıldı. "Kanımın kanı. Evladım. Bu yola girme."

"Senin yolundan *gitmiyorum*. Sen hiçbir şey yapmadın," dedi Rin. "Yapman gerekeni yapamayacak kadar korkaktın. Halkımızı sattın. Korkuyla hareket ettin."

"Korkuyla değil," dedi Tearza. "Prensiplerimle."

"Bencilliğinle!" diye bağırdı Rin. "Speer'a sırtını dönmeseydin, halkımız hayatta olabilirdi!"

"Speer'a sırtımı dönmeseydim dünya yanıp kül olurdu," dedi Tearza. "Gençken yapacağımı sanırdım. Senin oturduğun yerde oturdum. Tapınağa gelip tanrımıza dua ettim. Anka bana geldi çünkü seçilmiş hükümdarı bendim. Ama ne yapmak üzere olduğumu fark edip ateşi kendime çevirdim. Speer'ın özgürlük umudu olabilmesi için bedenimi, gücümü yaktım. Ülkemi Kızıl İmparator'a verdim. Ve barışı korudum."

"Ölüm ve kölelik nasıl *barış*?" diye çıkıştı Rin. "Arkadaşla-

rımı ve ülkemi kaybettim. Önem verdiğim her şeyi kaybettim. Barış istemiyorum, intikam istiyorum."

"İntikam sana yalnızca acı verir."

"Sen ne anlarsın ki?" dedi Rin alayla. "Ülkene barış getirdiğini mi sanıyorsun? Halkının köle olmasına göz yumdun. Kızıl İmparator'un onları bin yıl boyunca suiistimal edip kullanmasına izin verdin. Speer'ı yüzlerce yıl acı çekecekleri bir yola soktun. Bu kadar ödlek olmasaydın benim bunu yapmam gerekmezdi. Ve Altan hâlâ hayatta olurdu."

Mai'rinnen Tearza'nın gözleri kırmızı kırmızı parladı ama Rin önce hareket etti. Aralarında ateşten bir duvar oluştu. Tearza'nın ruhu ateşte yok oldu.

Ve Rin, tanrısının önündeydi.

Anka yakından çok daha güzeldi ve çok daha korkunçtu. Rin onu izlerken ihtişamlı kanatlarını açtı. Kanatlarının uçları odanın iki ucuna ulaşıyordu. Anka başını yana eğip kor gibi gözlerini Rin'e dikti. Rin, o gözlerde koca medeniyetlerin yükselişi ve düşüşünü gördü. Şehirlerin inşa edilmesini ve yanıp küle dönüşmesini gördü.

"Uzun zamandır seni bekliyordum," dedi tanrısı.

"Daha erken gelirdim ama," dedi Rin. "Senden uzak durmam konusunda uyarıldım. Üstadım..."

"Üstadın korkaktı ama komutanın değildi."

"Altan'ın ne yaptığını biliyorsun," dedi Rin fısıldayarak. "Artık sonsuza dek senin."

"Oğlan senin yapabileceğini asla yapamazdı," dedi Anka. "Bedeni ve ruhu kırıktı. Oğlan korkaktı."

"Ama seni çağırdığında—"

"Cevap verdim. Ona istediğini verdim."

Altan kazanmıştı. Hayattayken yapamadığını ölürken yapmıştı çünkü Rin, Altan'ın yaşamaktan yorulduğundan şüpheleniyordu. Anka'nın talep ettiği intikam savaşına çıkamıyordu bu yüzden şehit olmak istemiş ve olmuştu.

Yaşamaya devam etmek daha zor.

"Peki *sen* benden ne istiyorsun?" diye sordu Anka.

"Federasyon'u yok etmek istiyorum."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

Rin tanrıya dik dik baktı. Onunla oynuyor, talebini dile getirmeye zorluyordu. Yapmak istediği korkunç şeylerin detaylarını duymak istiyordu.

Rin içindeki son insanlık kırıntısını da ruhundan atıp nefretine tutundu. Nefret etmek çok kolaydı. İçindeki bir boşluğu dolduruyordu. Yeniden bir şeyler hissetmesini sağlıyordu. Çok iyi geliyordu.

"Tam zafer," dedi Rin. "İstediğin bu, değil mi?"

"İstediğim mi?" Anka eğlenmişti. "Tanrılar hiçbir şey *istemez*. Tanrılar yalnızca var olur. Kim olduğumuza karışamayız; saf töz, saf elementten oluşuruz. Siz insanlar her şeyi kendiniz yapıp sonra bizi suçlarsınız. Tüm felaketler insan elinden çıkmadır. Sizi hiçbir şey yapmaya zorlamayız. Yalnızca yardım ederiz."

"Bu benim kaderim," dedi Rin inançla. "Son Speerlıyım. Bunu yapmak zorundayım. Kaderimde yazılı."

"Hiçbir şey yazılı değildir," dedi Anka. "Siz insanlar kaderinizde hep trajediler veya ihtişam olduğuna inanırsınız. Kader bir masaldır. Kader *tek* masaldır. Tanrılar hiçbir şey seçmez. Siz *seçersiniz*. Sınava girmeyi seçtin. Sinegard'a gitmeyi seçtin. İrfan okumayı seçtin, tanrıların yolundan gitmeyi seçtin ve üstadın yerine komutanını dinlemeyi seçtin. Her noktada sana bir seçenek, bir çıkış yolu verildi. Ama sen, seni buraya getiren yolları seçtin. Bu tapınakta önümde eğiliyorsun çünkü bunu istedin. Ve emri verdiğin an korkunç bir şey çağıracağımı, Mugen adasını Speer gibi tamamen yok edeceğimi biliyorsun. Senin seçiminle binlerce kişi ölecek."

"Çok daha fazlası ise yaşayacak," dedi Rin ve bunun doğru olduğuna neredeyse emindi. Doğru olmasa bile bu riski almaya hazırdı. İşlemek üzere olduğu cinayetlerin sorumluluğunu alacağını, ağırlığını hayatı boyunca taşıyacağını biliyordu.

Ama buna değerdi.

İntikam için değerdi. Federasyon'un halkına yaşattıklarının sonuçlarıydı bunlar. Bu, onun adaletiydi.

"Onlar insan değil," diye fısıldadı. "Hayvanlar. Onları yakmanı istiyorum. Her birini."

"Bana karşılığında ne vereceksin?" diye sordu Anka. "Dünyanın dokusunu değiştirmenin bedeli ağırdır."

Bir tanrı, özellikle de Anka ne isterdi? Herhangi bir tanrının tek istediği neydi?

"Sana tapınma vadedebilirim," diye söz verdi. "Sana sonu gelmeyen bir kan akışı sağlayabilirim."

Anka başını eğdi. Onun isteği, Rin'in nefreti kadar güçlüydü. Anka isteklerine karşı koyamıyordu; o bir yıkım aracıydı ve bir simgeye ihtiyacı vardı. Rin ona bunu verebilirdi.

Yapma, diye bağırdı Mai'rinnen Tearza'nın hayaleti.

"Yap," diye fısıldadı Rin.

"Arzun, benim arzumdur," dedi Anka.

Bir an için odaya dalan tatlı hava akımı Rin'in ciğerlerini doldurdu.

Sonra Rin yanmaya başladı. Acı ani ve yoğundu. Nefes almaya bile fırsat bulamamıştı. Dört yanını alevler sarmış da onu diz çökmeye zorluyor, yere yığıyormuş gibiydi.

Yerde kıvrandı, tırnaklarını zemine geçirip acıyla başa çıkmak için tutunacak bir yer aradı. Ama alevler acımasızdı, şiddeti gittikçe artıyordu. Çığlık atardı ama kasılmış boğazından içeri hava girmiyordu.

Acı sonsuza dek devam etmişti sanki. Rin ağladı, inledi ve üstüne eğilmiş varlığa sessizce yalvardı... Ne olursa olsun, bu acının dinmesi için ölüme bile razıydı.

Ama ölüm gelmiyordu; ölmüyordu, yaralanmamıştı. Alevler onu tüketiyor gibi hissetse de vücudunda bir değişim yoktu... Hayır, bedeni bütün kalsa da içinde bir şeyler yanıyordu. Bir şey yok oluyordu.

Sonra Rin, kendinden çok daha büyük bir güç tarafından geriye çekildi; başı geriye atılmış, kolları açılmıştı. Bir araç hâline gelmişti. Bekçisiz, açık bir kapıydı. Güç ondan değil, öbür taraftaki korkunç bir kaynaktan geliyordu; o, yalnızca gücü bu dünyaya ileten geçitti. Alev aldı. Alevler tapınağı doldurdu ve kapılardan geceye doğru uzandı, Federasyon çocuklarının yataklarında uyuduğu yere, kilometrelerce uzağa ulaştı.

Tüm dünya yanıyordu.

***

Yalnızca evrenin dokusunu değiştirmekle kalmamıştı, senaryoyu yalnızca yeniden yazmamıştı. Evreni *yırtıp* gerçeklikte koca bir delik açmış ve kontrolsüz tanrının hiddetiyle ateşe vermişti.

Bir zamanlar evren milyonlarca yaşamın hikâyesi barındırıyordu – Mugen adasındaki erkek, kadın ve çocukların hikâyelerini. Dar denizin ötesindeki askerlerin, İmparator'un onlara vadettiği ve doğduklarından beri inandıkları şeyleri elde etmek için dar denizin ötesinde çarpıştığını bilen ve rahat uyuyan sivillerin hikâyelerini.

Bir anda hikâyelerinin sonu gelmişti.

Bir an, o insanlar vardı.

Sonra yok oldular.

Çünkü kaderleri belirlenmiş değildi. Anka, Rin'e bunu söylemişti. Anka, Rin'e bunu *göstermişti*.

Ve şimdi, aniden kararan yıldızlar gibi, yaşanmamış milyonlarca gelecek yanarak yok olmuştu.

Rin korkunç suçluluk hissine katlanamazdı, bu yüzden zihnini gerçeklere kapadı. O ölümlere üzülen kısmını da yakıp yok etti çünkü her birini hissetseydi paramparça olurdu. Sonlandırdığı hayatlar o kadar fazlaydı ki ne olduklarını algılamayı reddediyordu.

Onlar hayat değildi.

Parmaklarını yalayıp yanan bir kibriti tuttuğundaki cızırdamayı düşündü. Yanıp bitmiş tütsülerin sönüşünü. Parmağının altında ezdiği böcekleri.

Onlar hayat değildi.

Bir askerin ölümü bir trajediydi çünkü hissettiği acıyı, umutlarını, üniformasını giyiş şekli, ailesi veya savaştan dönme sözü verdiği çocukları olup olmadığı gibi detayları hayal edebiliyordu. Hayatı, onun etrafında inşa edilmiş bir dünyaydı ve ölümü bir trajediydi.

Ama bunu binlerle çarpamazdı. Böyle bir düşünceyi algılayamazdı. Bunun boyutu inanılmazdı. Rin denemedi.

Bunu algılamaya çalışacak kısmı artık yoktu.

Onlar, hayat değildi.

Onlar, rakamlardan ibaretti.
Onlar, zorunlu bir eksiydi.

Saatler sonra acı yavaş yavaş azaldı. Rin zorlanarak derin nefesler aldı. Hava hiç bu kadar tatlı gelmemişti. Cenin pozisyonunda doğruldu ve duvardaki oymaya tutunarak ayağa kalktı.

Ayakta durmaya çalıştı. Bacakları titriyordu. Taşa dokunduğu her yerden alevler çıkıyordu. Her hareketinde kıvılcımlar saçıyordu. Anka ona ne yetenek verdiyse kontrol edemiyor, küçük parçalar hâlinde kullanamıyordu. Gücü, gökten saçılan ilahi bir seldi ve o yalnızca aracıydı. Alevlerin içinde dağılıp gitmemek için kendini zor tutuyordu.

Ateş her yerdeydi: gözlerinde, ağzında, burnunda. Çığlık atmak için ağzını açınca boğazı yanıyordu.

Bir şekilde kendini tapınaktan dışarı sürükledi ve kuma yığıldı.

BÖLÜM 26

Rin uyandığında yine tanımadığı bir odadaydı, öyle panikledi ki nefes alamıyordu. Hayır, yine olamazdı. Yine yakalanmış, Mugen'in pençelerine düşmüştü ve onu bir tavşan gibi yüzüp parçalayacaklardı.

Ama kollarını savurunca onu bağlayan bir şey olmadığını gördü. Zincirlenmemişti. Göğsünde hissettiği ağırlık yalnızca bir battaniyeydi.

Bir yatakta yatıyordu. Sedyeye bağlanmamıştı. Yere zincirlenmemişti.

Yalnızca bir yatak.

Kıvrılıp dizlerini göğsüne çekti ve nefesi yavaşlayıp etrafı inceleyebilecek hâle gelene dek ileri geri sallandı.

Oda küçük, karanlık ve penceresizdi. Zemin ahşaptı. Tavan ahşaptı, duvarlar ahşaptı. Zemin ayağının altında kıpırdıyor, bir annenin çocuğunu sallayışı gibi ileri geri hareket ediyordu. Önce yine birinin ona uyuşturucu verdiğini sandı, başka nasıl o sabit dururken oda sallanabilirdi ki?

Denizde olabileceğini anlaması uzun sürdü.

Uzuvlarını yavaşça esnetti ve acıyla kıvrıldı. Tekrar denedi, bu sefer daha az canı yandı. Hiçbir yerinde kırık olmaması inanılmazdı. Kendisiydi. Bütündü.

Bir yana dönüp çıplak ayaklarını yavaşça serin zemine bastı. Derin bir nefes alıp ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları tutmadı ve anında küçük yatağa geri yığıldı. Daha önce hiç denize açılmamıştı. Birden midesi bulandı, hiçbir şey yememiş olsa da kendini toparlayana dek birkaç dakika kuru kuru öğürdü.

Kirli, yıpranmış elbisesi gitmişti. Biri ona temiz, siyah bir tunik giydirmişti. Kıyafetin çok tanıdık geldiğini düşündü, inceleyince bu tip kıyafetleri daha önce de giydiğini fark etti. Cike cüppeleriydi.

O an ilk defa düşman içinde olmayabileceğini düşündü.

Korkuyla ve umutla Rin yataktan kalktı ve ayakta duracak gücü buldu. Kapıya yaklaştı. Kulpu çevirirken eli titriyordu.

Kapı açıldı.

İlk gördüğü merdivenlerden ahşap güverteye çıktı ve güneşin batışıyla mora bürünmüş açık göğü gördüğünde ağlayacak gibi oldu.

"Uyanmış!"

Rin şaşkınlıkla kafasını çevirdi. Sesi tanıyordu.

Ramsa ona güvertenin öbür ucundan el salladı. Bir elinde paspas, diğerinde kova vardı. Rin'e kocaman gülümseyip paspası yere fırlattı ve ona doğru koşmaya başladı.

Rin onu görmeyi o kadar beklemiyordu ki bir an şaşkınlıkla Ramsa'yı izledi. Sonra elini uzatarak yavaşça ona doğru ilerledi. Cike üyelerini görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki Ramsa'nın bir illüzyon, Shiro'nun ona işkence etmek için yarattığı bir imge olduğuna neredeyse emindi.

Hayal de olsa kabul ederdi, yalnızca bir şeye *tutunmaya* ihtiyacı vardı.

Ama Ramsa gerçekti, Rin'e ulaşır ulaşmaz elini kenara itip sıska kollarını ona doladı ve sıkı sıkı sarıldı. Rin, yüzünü Ramsa'nın kemikli omzuna bastırdığında adamın her parçasının gerçek olduğunu hissetti: kemikli yüzü, teninin sıcaklığı, göz bandının etrafındaki yaraları. Somuttu. *Oradaydı.*

Rüya görmüyordu.

Ramsa onda uzaklaşıp kaşlarını çatarak gözlerine baktı. "Siktir," dedi. "*Siktir.*"

"Ne?"

"Gözlerin," dedi Ramsa.

"Ne olmuş gözlerime?"

"Altan'ınki gibiler."

Altan'ın adını duyar duymaz Rin tüm kalbiyle ağlamaya başladı.

"Hey. Hey, tamam," dedi Ramsa beceriksizce başını okşayarak. "Sorun yok. Güvendesin."

"Sen nasıl... *nerede*?" Hıçkırıklarının arasında anlaşılmaz sorular sordu.

"Güney kıyısının kilometrelerce açığındayız," dedi Ramsa. "Aratsha bizi yönlendiriyor. Bir süre kıyıdan uzakta kalmanın iyi olacağını düşündük. Karada işler biraz karışık."

"'Biz?'" diye tekrar etti Rin nefesini tutup. *Olabilir miydi?*

Ramsa kocaman sırıtarak başını salladı. "Hepimiz buradayız. Herkes kamaralarda. İkizler hariç. Onlar da birkaç güne bize katılacak."

"Nasıl?" diye sordu Rin. Cike, Chuluu Korikh'te neler olduğunu bilmiyordu. Araştırma merkezinde neler olduğunu biliyor olamazlardı. Speer'a gelmeleri gerektiğini nasıl bilebilirlerdi ki?

"Altan'ın söylediği gibi buluşma noktasında bekledik," diye açıkladı Ramsa. "Siz gelmeyince bir şeyler olduğunu anladık. Unegen, Federasyon askerlerini o... o yere takip etti. Olanları izledik, sizi çıkarmanın bir yolunu bulabilmesi için Unegen'i yolladık ama..." Ramsa cümlesini tamamlamadı. "İşte. Biliyorsun."

"Altan," dedi Rin. Söylediği an içini hüzün kapladı ve yüzü buruştu.

"Gördük," dedi Ramsa usulca. "O olduğunu tahmin ettik."

"Beni kurtardı."

"Evet."

Ramsa tereddüt etti. "Yani kesin..."

Rin hıçkırmaya başladı.

"Siktir," dedi Ramsa sessizce. "Chaghan'ın... birinin Chaghan'a söylemesi gerekecek."

"O nerede?"

"Yakınlarda bir yerde. Qara bize bir kuzgunla mesaj gönderdi ama yaklaştıkları dışında pek bir şey söylemedi. Onlarla yakında buluşacağız. Bizi nasıl bulacağını biliyor."

Rin ona baktı. "*Beni* nasıl buldunuz?"

"Bolca cesedi aradıktan sonra." Ramsa ona zayıfça gülümsedi. "İki gün boyunca yıkıntıda hayatta kalan var mı diye aradık. Hiçbir şey bulamadık. Sonra arkadaşın adaya gitme fikrini ortaya attı, seni orada bulduk. Bir cam tabakasının üstünde yatıyordun, Rin. Dört bir yanında kum vardı ve sen camdan bir tabakanın üzerindeydin. Hikâye gibiydi. Peri masalı gibi."

Masal değil, diye düşündü Rin. O kadar sıcak yanmıştı ki etrafındaki kumu eritmişti. Bir hikâye değildi bu. Bir kâbustu.

"Ne kadar baygın kaldım?"

"Üç gün kadar. Seni kaptan kamarasına yatırdık."

Üç gün mü? Ne zamandır bir şey yememişti? O anda bacakları tutmaz oldu ve aceleyle tırabzanlara tutundu. Başı dönüyordu. Yüzünü denize çevirdi. Okyanustan yüzüne sıçrayan damlacıklar harikaydı. Bir an batan güneş ışınlarının tadını çıkararak kendini kaybetti.

Kısık bir sesle sordu, "Ne yaptım?"

Ramsa'nın gülümsemesi soldu.

Huzursuz görünüyordu, ne diyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi ama sonra arkasından tanıdık bir başka ses konuştu.

"Senin bize söyleyeceğini umuyorduk."

İşte Kitay oracıktaydı.

Harika, muhteşem Kitay. İnanılmaz bir şekilde hasar almamış Kitay.

Gözlerinde Rin'in daha önce görmediği bir parıltı vardı. Beş yaş yaşlanmış gibiydi. Babasına benziyordu. Keskinleşmiş kılıç, sertleşmiş çelik gibiydi.

"İyisin," diye fısıldadı Rin.

"Sen Altan'la gittikten sonra beni yanlarına almaya zorladım," dedi Kitay solgun bir gülümsemeyle. "İkna etmek kolay olmadı."

"İyi ki gelmiş," dedi Ramsa. "Adayı aramak onun fikriydi."

"Haklıydım da," dedi Kitay. "Haklı olmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştım." Uzanıp Rin'e sıkı sıkı sarıldı. "Golyn Niis'te sen benden vazgeçmedin. Ben de senden vazgeçemezdim."

Rin'in tek yapmak istediği sonsuza dek onun kollarının arasında kalmaktı. Her şeyi unutmak, savaşı unutmak, tanrıları unutmak istiyordu. Sadece *var olmak*, arkadaşlarının hayatta olduğunu ve dünyanın zannettiği kadar karanlık olmadığını bilmek yeterliydi.

Ama bu mutlu sanrıda kalamazdı.

Bilme arzusu, unutma arzusundan daha güçlüydü. Anka ne yapmıştı? Daha doğrusu o, tapınakta ne yapmıştı?

"Ne yaptığımı bilmem gerek," dedi. "Hemen."

Ramsa huzursuzdu. Ona söylemediği bir şey vardı. "Neden

aşağı gelmiyorsun?" dedi Kitay'a bir bakış atarak. "Herkes yemek odasında. Hep birlikte konuşsak daha iyi olur."

Rin onu takip etmeye başladı ama Kitay bileğini yakaladı. Ramsa'ya ciddi bir bakış attı.

"Aslında," dedi Kitay. "Rin'le baş başa konuşmayı tercih ederim."

Ramsa şaşkınlıkla Rin'e baktı ama Rin tereddüt etse de başıyla onayladı.

"Tabii." Ramsa geri çekildi. "Hazır olduğunuzda aşağıda bekliyor olacağız."

Ramsa onları duyamayacak kadar uzaklaşana dek Kitay sessiz kaldı. Rin onun yüz ifadesini inceledi ama ne düşündüğünü anlamıyordu. Derdi neydi? Neden Rin'i gördüğüne daha çok sevinmemişti? Bir şey söylemezse delireceğini düşündü.

"Demek doğru," dedi Kitay sonunda. "Gerçekten tanrıları çağırabiliyorsun."

Gözlerini yüzünden ayırmamıştı. Rin bir ayna bulup kırmızı gözlerini kendi de görebilmek istedi.

"Ne oldu? Bana söylemediğiniz ne?"

"Gerçekten hiçbir fikrin yok mu?" diye fısıldadı Kitay.

Rin aniden korkarak ondan uzaklaştı. Bir fikri vardı. Fikirden fazlası vardı. Ama doğrulanmaya ihtiyacı vardı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

"Benimle gel," dedi Kitay. Rin onu geminin diğer ucuna kadar takip etti.

Sonra Kitay ufku işaret etti.

"İşte orada."

Uzakta, suyun yüzeyinde Rin'in gördüğü en doğal olmayan bulut duruyordu. Kocaman, yoğun bir kül bulutuydu, sel gibi yayılıyordu. Bir fırtına bulutu gibi görünüyordu ama kaynağı gökyüzünde değildi, karadan yükseliyordu. Gri ve siyah duman yavaşça büyüyen bir mantar gibiydi. Batan güneşin kırmızı ışınlarıyla aydınlandığından okyanusa akan kan damlaları gibi görünüyordu.

Canlı gibiydi, okyanusun dibinden gelen intikamcı bir duman. İmparatoriçe'nin güzelliği gibi bir güzelliği vardı: hoş ve korkunç. Rin gözlerini ayıramadı.

"O ne? Ne oldu?"

"Nasıl olduğunu görmedim," dedi Kitay. "Yalnızca hissettim. Kıyıdan kilometrelerce uzakta olsam da hissettim. Ayağımın altındaki zemin titredi. Ani bir hareketlenme oldu, sonra her şey sakinleşti. Dışarı çıktığımızda ortalık simsiyahtı. Kül günlerce güneşi gizledi. Bu, seni bulduğumuzdan bari gördüğümüz ilk günbatımı."

Rin'in midesi buruldu. Uzaktaki o küçük, simsiyah kara parçası... Mugen miydi?

"O ne?" diye sordu. "O bulut?"

"Volkanik akıntı. Kül bulutu. Yim'in dersinde öğrendiğimiz eski yanardağ patlamalarını hatırlıyor musun?" diye sordu Kitay.

Rin başıyla onayladı.

"Aynısı. Adanın altındaki kara bin yıldır durağandı, sonra hiçbir belirti göstermeden patladı. Günlerce nasıl olduğunu anlamaya çalıştım, Rin. Adadakilerin nasıl hissettiğini anlamaya çalıştım. Çoğu evlerinde yanmıştır. Hayatta kalanlar da uzun süre dayanamamıştır. Tüm ada zehirli duman ve eriyik maddeyle kaplı," dedi Kitay. Sesi tuhaf bir biçimde duygusuzdu. "İstesek de daha fazla yaklaşamayız. Boğuluruz. Gemi bir buçuk kilometre öteden alev alır."

"Mugen yok mu yani?" Rin nefes aldı. "Hepsi öldü mü"

"Ölmeyen varsa da yakında ölür," dedi Kitay. "Çok kez hayal ettim. Öğrendiklerimizi birleştirdim. Yanardağ sıcak kül ve volkanik gaz saldı. Ülkelerini tamamen yuttu. Yanarak ölmeyenler boğuldu. Boğulmayanlar enkaz altında kaldı. Tüm bunlardan ölmeyenler de açlıktan ölecek çünkü o adada artık hiçbir şey yetişmez. Kül adanın tarımını mahvetti. Lavlar donunca ada kaskatı bir mezar hâline gelecek."

Rin kül kümesine baktı, dumanın sönmeyen bir ocaktan çıkar gibi yavaş hareketini izledi.

Mugen Federasyonu bir bakıma Chuluu Korikh gibi olmuştu. Dar boğazın karşısındaki ada taştan bir dağa dönüşmüştü. Federasyon vatandaşları donup kalmış, bir daha asla uyanmayacak mahkûmlardı.

Gerçekten o adayı yok mu etmişti? Panikledi ve kafası karıştı. Mümkün değildi. Olamazdı. Böylesi bir doğal afetin sebebi o olamazdı. Yalnızca denk gelmişti. Bir kazaydı.

Gerçekten bunu o mu yapmıştı?

Ama tam da patlama anında *hissetmişti*. Bunu tetikleyen oydu. O yaşamların her birinin söndüğünü hissetmişti. Anka'nın coşkusunu, deneyimli ve çılgın kana susamışlığını hissetmişti.

Öfkesinin gücüyle koca bir ülkeyi yok etmişti. Federasyon'un Speer'a yaptığını, o da Mugen'e yapmıştı.

"Ölü Ada o kül bulutuna fazla yakın," dedi Kitay sonunda. "Hayatta olman bir mucize."

"Hayır, değil," dedi Rin. "Tanrıların iradesi."

Kitay ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Rin şaşkınlıkla onu izledi. Neden Kitay onu gördüğüne sevinmemişti? Neden korkunç bir şey olmuş gibi görünüyordu? Hayattaydı! İyiydi! Tapınaktan çıkmıştı!

"Ne yaptığını bilmek istiyorum," dedi sonunda. "Bunu sen mi istedin?"

Rin nedenini anlamadan titremeye başladı ve başıyla onayladı. Şu an Kitay'a yalan söylemenin ne anlamı vardı? Herhangi birine yalan söylemenin ne anlamı vardı? Hepsi neler yapabildiğini biliyordu. Ve Rin, bilmelerini *istediğini* fark etti.

"İstediğin bu muydu?" diye sordu Kitay.

"Sana söyledim," diye fısıldadı Rin. "Tanrıma gittim. Ne istediğimi söyledim."

Kitay solgun görünüyordu.

"Yani bunu sana tanrının yaptırdığını mı söylüyorsun?"

"Tanrım bana hiçbir şey *yaptırmadı*," dedi Rin. "Tanrılar bizim adımıza seçim yapamaz. Yalnızca güçlerini sunabilirler, biz de onları kullanabiliriz. Ben de o gücü kullandım ve bunu ben seçtim." Yutkundu. "Pişman değilim."

Ama Kitay'ın yüzü bembeyaz oldu. "Binlerce masum insanı öldürdün."

"Bana *işkence ettiler*! Altan'ı öldürdüler!"

"Onların Speer'a yaptığının aynısını Mugen'e yaptın."

"Hak ettiler!"

"Herhangi biri bunu nasıl hak edebilir?" diye bağırdı Kitay. "*Nasıl*, Rin?"

Rin inanamıyordu. Kitay nasıl ona kızgın olabilirdi? Neler yaşadığı konusunda *en ufak bir fikri* var mıydı?

"Neler yaptıklarını bilmiyorsun," dedi fısıldayarak. "Neler planladıklarını. Hepimizi öldüreceklerdi. İnsan yaşamı umurlarında değil. Onlar—"

"Onlar canavarlar! Biliyorum! Golyn Niis'teydim! Günlerce cesetlerin arasında yattım! Ama *sen*—" Kitay durup yutkundu. "Sen dönüp aynısını yaptın. Siviller. Masumlar. Çocuklar, Rin. *Koca bir ülke*yi yerle bir ettin ve *hiçbir şey* hissetmiyorsun."

"*Onlar canavardı!*" diye bağırdı Rin. "*İnsan değillerdi!*"

Kitay ağzını açtı. Ses çıkmadı. Ağzını kapattı. Yeniden konuştuğunda ağlamak üzereydi.

"Hiç onların da," dedi yavaşça, "bizim hakkımızda aynı şeyi söylediğini düşündün mü?"

Ağır ağır nefes alarak birbirlerine baktılar. Rin'in kulaklarında kan gümbürdüyordu.

Bunu nasıl yapardı? Nasıl burada durup onu zalimlikle suçlama *cüretinde* bulunurdu? O laboratuvarın içini görmemişti, Shiro'nun nasıl tüm Nikaraları yok etmeyi planladığını bilmiyordu... Altan'ın o iskelenin ucuna yürüyüp bir meşale gibi alev aldığını görmemişti.

Halkının intikamını almıştı. İmparatorluk'u *kurtarmıştı*. Kitay bunun için onu yargılayamazdı. Rin buna izin vermeyecekti.

"Yolundan çekil," diye çıkıştı. "Gidip bölüğümü bulmam gerek."

Kitay çok bitkin görünüyordu. "Neden, Rin?"

"Yapmamız gerekenler var," dedi. "Bu iş daha bitmedi."

"Ciddi misin? Söylediklerimin tek kelimesini dinledin mi? Mugen *yok oldu*!" diye bağırdı Kitay.

"Sorun Mugen değil," dedi. "Son düşmanımız Mugen değil."

"Neden bahsediyorsun?"

"İmparatoriçe'ye karşı savaşmak istiyorum."

"*İmparatoriçe* mi?" Kitay şaşkına dönmüştü.

"Su Daji konumumuzu Federasyon'a bildirdi," dedi. "Bu sayede bizi buldular, Chuluu Korikh'te olacağımızı ondan öğrendiler."

"Bu delice," dedi Kitay.

"Ama öyle dediler! Mugenliler dedi ki—"

Kitay ona baktı. "Ve yalan söylemek için bir sebepleri olduğu gelmedi mi hiç aklına?"

"O yalan değildi. Kim olduğumuzu biliyorlardı. Nerede ola-

çağımızı. Bunları bilen tek kişi Su Daji'ydi." Nefesi hızlandı. Yine öfkelenmişti. "Neden bunu yaptığını bilmek istiyorum. Sonra da onu cezalandırmak. *Acı çekmesini* istiyorum."

"Ağzından çıkanları duyuyor musun? Kimin kimi ele verdiğinin ne önemi var?" Kitay omuzlarını tutup onu sertçe sarstı. "Etrafına bak. Dünyanın ne hâle geldiğine bak. Tüm arkadaşlarımız *öldü*. Nezha. Raban. Irjah. Altan." Rin her isimle irkildi ama Kitay yine de devam etti. "*Dünyamız* paramparça oldu ve sen savaş başlatmak mı istiyorsun?"

"Savaş başladı bile. İmparatorluk'un tahtında bir hain oturuyor," dedi inatla. "Onu yakacağım."

Kitay kolunu bıraktı ve yüzündeki ifade Rin'i afallattı.

Ona bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. Ondan korkuyor gibiydi.

"O tapınakta sana ne oldu bilmiyorum," dedi. "Ama sen, Fang Runin değilsin."

Kitay güverteden ayrıldı. Bir daha Rin'i aramadı.

Rin, Cike'ı gemi mutfağında gördü ama yanlarına gitmedi. Fazla tükenmişti, bitkindi. Kamarasına dönüp kapısını kilitledi.

Kitay'ın onu arayacağını düşündü –umdu– ama Kitay aramadı. Ağladığında Rin'i avutacak kimse yoktu. Gözyaşlarına boğulup yüzünü döşeğe gömdü. Çığlıklarını samandan yapılma sert minderle boğdu, sonra kimin duyduğunu umursamadığına karar verip karanlıkta bağırdı.

Baji bir tepsi yemekle kapısına geldi. Rin reddetti.

Bir saat sonra Enki zorla kamarasına girdi. Onu bir şeyler yemesi için zorladı. Rin yine reddetti. Enki açlıktan ölürse, onlara bir faydası olmayacağını söyledi.

Rin, ona haşhaş verirse yemek yemeyi kabul etti.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Enki, Rin'in çökük yüzüne, karışıp matlaşmış saçlarına bakarak.

"Ondan değil," dedi Rin. "Tohumlara ihtiyacım yok. Dumana ihtiyacım var."

"Sana uyku ilacı hazırlayabilirim."

"Uykuya ihtiyacım yok," diye ısrar etti Rin. "*Hiçbir şey hissetmemeye* ihtiyacım var."

Çünkü Anka, o tapınaktan sürünerek çıktığında onu terk etmemişti. Anka şu an bile onunla konuşuyordu; zihninde daimi, aç ve coşkun bir varlıktı. Güvertedeyken zevkten delirmişti. Kül bulutunu görüp tapınma olarak algılamıştı.

Rin kendi düşüncelerini Anka'nın arzularından ayıramıyordu. Direnebilirdi ama o zaman delireceğinden emindi. Ya da bunu kabullenip sevebilirdi.

Jiang şimdi beni görse, diye düşündü, *beni Chuluu Korikh'e kapatırdı.*

Ne de olsa oraya aitti.

Jiang burada olsaydı, kendini hapsetmenin onurlu bir şey olduğunu savunurdu.

Sikerler, diye düşündü Rin.

İmparatoriçe Su Daji bu dünyadayken hayatta Chuluu Korikh'e kendi isteğiyle adım atmazdı. Ya da Feylen özgürken.

Şimdi onları durdurabilecek kadar güçlü tek kişiydi çünkü Altan'ın asla hayal bile edemediği bir güce sahipti.

Şimdi Anka'nın haklı olduğunun farkındaydı: Altan *gerçekten* zayıftı. Altan ne kadar denerse denesin, hep zayıf olmuştu. O laboratuvarda geçirdiği yıllar önünde bir engeldi. Öfkesini kendi iradesiyle seçmemişti, o öfke ona darbelerle, işkencelerle, ona vuran eli ısırmaya çalışan yaralı bir kurt hâline gelene dek işlenmişti.

Altan'ın öfkesi vahşi ve hedefsizdi; Anka'nın ölüm aracıydı. İntikam mücadelesinde hiç seçim şansı olmamıştı. Altan, tanrıyla Rin'in yaptığı gibi uzlaşamazdı.

Rin'in aklı başındaydı, bundan emindi. Bütündü. Çok şey kaybetmişti, evet ama zihni hâlâ ona aitti. Kararlarını kendi veriyordu. Anka'yı kabul etmeyi *seçmişti*. Anka'yı zihnine almayı kendi seçmişti.

Ama düşüncelerinin kendine kalmasını istiyorsa, hiçbir şey düşünmemesi gerekiyordu. Anka'nın kana susamışlığından bir an için kurtulmak isterse pipoya ihtiyacı vardı.

O tatlı dumanı içine çekerken karanlıkta kendi kendine düşündü.

Al, ver. Al, ver.

Muhteşem bir şey oldum, diye düşündü. *Korkunç bir şey oldum.*

Bir tanrıça mıydı, canavar mı?
Belki hiçbiri. Belki ikisi de.

İkizler sonunda gemiye çıktığında Rin yatağında yatıyordu. Haber vermeden kamarasının kapısında dikilmelerine dek geldiklerinden haberi bile yoktu.

"Başardın," dedi Chaghan.

Rin doğruldu. Onu zihninin berrak olduğu nadir bir anda yakalamışlardı. Pipoya saatlerdir dokunmamıştı ama bu, uyuduğu içindi.

Qara içeri dalıp ona sarıldı.

Rin şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerle kucaklamasını kabul etti. Qara hep çok soğuktu. Çok uzak. Rin, Qara'nın omzunu sıvazlaması gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışarak kolunu kaldırdı.

Ama Qara aynı hızla geri çekildi.

"Yanıyorsun," dedi.

"Kapatamıyorum," dedi Rin. "Benimle. Hep benimle."

Qara hafifçe Rin'in omuzlarına dokundu. Ona anlayışla ve acımayla baktı. "Tapınağa gittin."

"Ben yaptım," dedi Rin. "Kül bulutu. Benim eserim."

"Biliyorum," dedi Qara. "Hissettik."

"Feylen," dedi Rin aniden. "Feylen kaçtı, dışarıda, onu durdurmaya çalıştık ama—"

"Biliyoruz," dedi Chaghan. "Onu da hissettik."

Kaskatı bir şekilde kapıda duruyordu. Bir şeyler onu boğuyormuş gibiydi.

"Altan nerede?" diye sordu sonunda.

Rin hiçbir şey demedi. Yalnızca bakışlarına karşılık verdi.

Chaghan gözlerini kırpıp tekmelenmiş bir hayvan gibi ses çıkardı.

"Mümkün değil," dedi sessizce.

"Öldü, Chaghan," dedi Rin. Çok yorgundu. "Kabullen. O yok artık."

"Ama hissederdim. Gidişini *hissederdim*," diye ısrar etti.

"Hepimiz öyle zannederiz," dedi Rin duygusuzca.

"Yalan söylüyorsun."

"Neden yalan söyleyeyim? Oradaydım. Kendi gözlerimle gördüm."

Chaghan aniden odadan çıkıp kapıyı çarptı.

Qara, Rin'e baktı. O an yüzünde her zamanki öfkeli ifade yoktu. Üzgün görünüyordu.

"Anlıyorsun," dedi Qara.

Rin çok iyi anlıyordu.

"Ne yaptın? Neler oldu?" diye sordu Qara'ya sonunda.

"Kuzeydeki savaşı kazandık," dedi kız, parmaklarını kucağında kavuşturarak. "Emirlere uyduk."

Altan'ın çaresizlik dolu son planının bir değil, iki cephesi vardı. Rin'i alıp güneye, Chuluu Korikh'i açmaya gitmişti. Kuzeye ise ikizleri yollamıştı.

Murui Nehri'ni taşırmışlardı. Rin'in ruhlar âleminde gördüğü nehir deltası Dört Boğaz Barajı'ydı ve Murui'nin civardaki dört vilayeti sular altında bırakmasını engelleyen setlerin en büyüğüydü. Altan, nehri güneydeki eski bir kanala yönlendirip Federasyon'un suya ulaşımını kesmek için setlerin yıkılmasını emretmişti.

Tıpkı Rin'in birinci sınıfta Strateji dersinde önerdiği savaş planı gibiydi. Venka'nın itirazlarını hatırladı. *Bir barajı o şekilde yıkamazsın. Baraj yapmak yıllar sürüyor. Sadece vadiyi değil, tüm nehir deltasını sel basar. Kıtlıktan bahsediyorsun. Dizanteriden.*

Rin dizlerini göğsüne çekti. "Önce civar köyleri boşaltıp boşaltmadığınızı sormamın anlamı yok sanırım?"

Qara gülümsemeden güldü. "*Sen* boşalttın mı?"

Qara'nın sözleri ona bir darbe indirdi. Yaptığının mantığı yoktu. Kararı içgüdüselti. Ve o... ve o...

Titremeye başladı. "Ben ne yaptım, Qara?"

Şimdiye dek yaptığının boyutunu tam olarak algılamamıştı. Ölü sayısını, sebep olduğu felaketi – onun için soyut bir kavram, imkânsız bir olasılık gibiydi.

Değmiş miydi? Golyn Niis'in öcünü almaya yeter miydi? Speer'ın?

Kaybedilen hayatları nasıl kıyaslardı? Soykırıma karşılık soykırım – adalet terazisinde nasıl birbirini dengelerlerdi? Ve o kim oluyordu da bu kıyaslamayı yapabileceğini düşünmüştü?

Qara'nın bileğini yakaladı. "Ben ne *yaptım*?"

"Bizim yaptığımızın aynını," dedi Qara. "Bir savaş kazandık."

"Hayır, ben *katliam*..." Rin cümlesini tamamlayamadı.

Ama Qara aniden sinirlendi. "Benden ne istiyorsun? Affedilmek mi? Bunu sana ben verememem."

"Ben sadece..."

"Ölü sayılarını kıyaslamak ister misin?" diye sordu sertçe. "Kimin daha suçlu olduğunu tartışmak ister misin? Sen bir volkan patlattın, biz bir sel yarattık. Koca köyler bir anda boğuldu. Yerle bir oldu. Sen düşmanı yok ettin. *Biz Nikaraları öldürdük.*"

Rin ona bakakaldı.

Qara kolunu Rin'den kurtardı. "Yüzünden o ifadeyi sil. Kararlar verdik ve ülkemizi kurtardık. Değerdi."

"Ama biz onca *cinayet*—"

"*Biz bir savaş kazandık!*" diye bağırdı Qara. "İntikamını aldık, Rin. Altan'ı kaybettik ama intikamını aldık."

Rin cevap vermeyince Qara omuzlarını tuttu. Parmakları etine batıyordu.

"Kendine bunu telkin etmek zorundasın," dedi Qara sertçe. "Bunun gerekli olduğuna inanmak zorundasın. Olacak daha kötü şeyleri durdurdun. Öyle olmasa bile bugünden itibaren her gün kendimize söyleyeceğimiz yalan bu. Seçimini yaptın. Artık yapabileceğin bir şey yok. Her şey olup bitti."

Rin adada kendine bunu söylemişti. Kitay'la konuşurken bunu söylemişti.

Ve daha sonra, gece uyuyamayıp piposuna uzandığında da Qara'nın dediğini yapıp kendi kendine olanların geçmişte kaldığını söyleyecekti. Ama Qara bir konuda yanılıyordu:

Bitmemişti. Bitemezdi çünkü anakarada hâlâ Federasyon birlikleri vardı; ülkenin güneyine yayılmışlardı çünkü Qara ve Chaghan hepsini boğamamıştı. Ve artık liderleri ve dönebilecekleri bir yurtları olmadığından çaresizlerdi, bu da onları tahmin edilemez ve tehlikeli kılıyordu.

Ve anakarada bir yerlerde bir İmparatoriçe, kendi icat ettiği kargaşadan dolayı Sinegard işgal edildiği için savaş başkentindeki geçici tahtında oturuyordu. Belki Mugen Adası'nın yok olduğu haberi ona ulaşmıştı. Bir müttefik kaybettiği için üzülmüş

müydü? Düşmanından kurtulduğu için rahatlamış mıydı? Belki de planlamadığı zaferin övgülerini kabul etmeye başlamıştı ve bunu gücünü korumak için kullanıyordu.

Mugen yok olmuştu ama Cike'ın düşmanlarının sayısı artmıştı. Ve artık bağımsız askerlerdi, onları satan tahta hizmet etmiyorlardı.

Hiçbir şey bitmemişti.

Cike daha önce hiç ölen bir komutanlarını anmamıştı. Meslekleri gereği komuta değişimi hep karmaşık bir olaydı. Eski Cike komutanları ya iyice delirmiş ve zorla Chuluu Korikh'e kapatılmıştı ya da gittikleri bir görevde ölüp dönmemişlerdi.

Çok azı Altan Trengsin'in zarafetiyle ölmüştü.

Gün doğumunda onunla vedalaştılar. Tüm bölük siyah cüppelerini giyip güvertede toplanmıştı. Ritüelleri Nikara seremonisi değildi. Speerlı seremonisiydi.

Qara hepsi adına konuştu. Seremoniyi yönetti çünkü Kâhin Chaghan yapmayı reddetmişti. Çünkü yapamazdı.

"Speerlılar ölülerini yakardı," dedi Qara. "Vücutlarının geçici olduğunu düşünürlerdi. *Külden gelir, küle döneriz.* Speerlılar için ölüm bir son değil, bir buluşmaydı. Altan evine döndü. Altan, Speer'a döndü."

Qara kollarını suya doğru uzatmıştı. Speerlı dilinde değil, ritmik Tepediyar dilinde bir şarkı söylemeye başladı. Kuşları başının üstünde sessizce dolanıyordu. Rüzgâr bile durmuş gibiydi, dalgalar sakinleşmişti; sanki bütün evren Altan'a saygı duruşundaydı.

Cike tek sıra hâlinde duruyordu, bir örnek üniformalarıyla sessizce Qara'yı izliyorlardı. Ramsa kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendi kabuğuna çekilmeye çalışıyormuş gibi omuzları düşmüştü. Baji elini sessizce onun omzuna koydu.

Rin ve Chaghan arkada, diğerlerinden ayrı duruyordu.

Kitay ortalıkta yoktu.

"Külleri bizde olmalıydı," dedi Chaghan acı acı.

"Külleri zaten okyanusta," dedi Rin.

Chaghan ona dik dik baktı. Gözleri yaslı ve kıpkırmızıydı. Solgun teni elmacıkkemiklerinin üstünde öyle bir gerilmişti ki

bir iskelete her zamankinden daha çok benziyordu. Günlerdir yemek yememiş gibiydi. Rüzgârda uçup gidebilecek gibi.

Rin, Chaghan'ın zihninde Altan'ın ölümü için onu suçlamayı ne zaman bırakacağını merak etti.

"Elinden geleni yaptı," dedi Chaghan, Mugen Federasyonu'nun yerinde duran kül yığınını işaret ederek. "Trengsin sonunda intikamını aldı."

"Hayır, almadı."

Chaghan gerildi. "Açıkla."

"Ona ihanet eden Mugen değildi," dedi Rin. "Onu o dağa çeken, Speer'ı satan Mugen değildi. İmparatoriçe'ydi."

"Su Daji mi?" dedi Chaghan inanamayarak. "Neden? Ne kazancı var ki?"

"Bilmiyorum. Ama öğreneceğim."

"*Tenega.*" Chaghan küfretti. Bir şeyi şimdi anlamış gibiydi. Kollarını göğsünde kavuşturup kendi dilinde bir şeyler mırıldandı. "Tabii ki."

"Ne?"

"Ağ Heksagramı'nı attın," dedi. "Ağ, tuzakları ve ihanetleri temsil eder. Yakalanmanız çok önceden planlanmıştı. Altan o dağa gitmeyi kafasına koyduğu an Su Daji, Federasyon'a haber göndermiş olmalı. *Biri harekete hazır ama ayak izleri çarpık.* İkiniz bunca zamandır bir başkasının oyunundaki piyonlardınız."

"Biz *piyon* değildik," diye çıkıştı Rin. "Ve bunun olacağını tahmin etmiş gibi davranma." O anda Chaghan'ın ders verir gibi konuşmasına, geçmişe dönük farkındalıklarına ve olacakları biliyormuş, baştan beri Altan'dan daha iyisini biliyormuş gibi davranmasına çok sinirlendi. "Heksagramların ancak geriye bakınca anlamlı geliyor ve geleceğe dair hiçbir fikir vermiyor. Sikik Heksagramların beş para etmez."

Chaghan kaskatı kesildi. "Heksagramlarım beş para etmez değil. Dünyanın şeklini görüyorum. Ve gerçekliğin değişen doğasını anlıyorum. Cike komutanları için düzinelerce Heksagram okudum—"

Rin alayla güldü. "Ve Altan için okuduğun onca Heksagram'da öleceğini görmedin mi hiç?"

Chaghan irkilince Rin şaşırdı.

Altan'ın ölümü onun suçu değilken, Chaghan'ı suçlamasının adil olmadığını biliyordu ama saldırması, kendinden başka birini suçlaması gerekiyordu.

Chaghan'ın tavrına ve bunu tahmin etmiş gibi yapmasına katlanamıyordu çünkü tahmin *etmemişti*. Rin ve Altan o dağa körlemesine gitmişlerdi ve Chaghan buna izin vermişti.

"Sana söyledim," dedi Chaghan. "Heksagramlar geleceği gösteremez. Dünyanın o anki portreleridir, etkili güçlerin betimlemesidir. Panteon tanrıları altmış dört temel gücü temsil eder ve Heksagramlar onlardaki değişimleri gösterir."

"O değişimlerin hiçbiri, *Bu dağa gitmeyin, öleceksiniz,* diye bağırmadı mı?"

"Onu *uyardım*," dedi Chaghan sessizce.

"Daha çok çabalayabilirdin," dedi Rin ters ters ama kendisi de bunun haksız bir suçlama olduğunu biliyordu, yalnızca Chaghan'ın canını yakmaya çalışıyordu. "Ona ölmek üzere olduğunu söyleyebilirdin."

"Altan'ın tüm Heksagramları ölümden bahsediyordu," dedi Chaghan. "Bu seferkinin kendi ölümüne işaret ettiğini göremedim."

Rin kahkaha attı. "Kâhin değil misin sen? İşe yarar *herhangi* bir şey görüyor musun hiç?"

"Golyn Niis'i gördüm, değil mi?" diye çıkıştı Chaghan.

Ama kelimeler ağzından çıktığı an boğulur gibi bir ses çıkardı ve yüzü acıyla çarpıldı.

Rin, ikisinin de düşündüğü şeyi dillendirmedi – Golyn Niis'e gitmeselerdi, belki Altan hayatta olurdu.

Yalnızca Khurdalain'de savaşmış olmayı diledi. İmparatorluk'u tamamen terk edip Gece Kalesi'ne kaçmış olmayı; Federasyon kıyıları yakıp yıkarken savaşın bitişini dağda beklerken korunaklı, güvenli ve *hayatta* olmalarını diledi.

Chaghan o kadar sefil görünüyordu ki Rin'in öfkesi dindi. Ne de olsa Chaghan, Altan'ı durdurmayı denemişti. Başarısız olmuştu. İkisi de Altan'ı kana susamış intikam mücadelesinden vazgeçiremezdi.

Chaghan'ın Altan'ın geleceğini tahmin etmiş olması

imkânsızdı çünkü gelecek henüz yazılmamıştı. Altan seçimlerini yapmıştı; Khurdalain'de, Golyn Niis'te ve son olarak da o iskelede. Ve ikisi de onu durduramazdı.

"Bilmediydim," dedi Chaghan sonunda. "*Sevdiğimiz bir düşmanımız var.*"

"Ne?"

"Altan'ın Heksagram'ındaydı. Aylar önce."

"İmparatoriçe'den bahsediyordu," dedi Rin.

"Belki de," dedi Chaghan ve bakışlarını denize çevirdi.

Sessizce Qara'nın şahinlerini izlediler. Kuşlar rehber gibi, bir ruhu göklere taşıyabilirmiş gibi başlarının üstünde dönüp duruyordu.

Rin, çok uzun zaman önceki geçit törenini, İmparator'un hayvanlarını düşündü. İhtişamlı kirini, büyük bir liderin ölümünden sonra göklerde beliren o asil, aslan başlı yaratığı düşündü.

Altan için bir kirin belirir miydi?

Altan bunu hak ediyor muydu?

Bu soruya cevabı olmadığını fark etti.

"İmparatoriçe en son endişe edeceğin şey," dedi Chaghan bir süre sonra. "Feylen güçleniyor. Ve hep çok güçlüydü. Neredeyse Altan'dan bile güçlüydü."

Rin, dağların ötesinde gördüğü fırtına bulutunu düşündü. Kötülük dolu mavi gözleri. "Ne istiyor?"

"Kimbilir? Dört Rüzgâr Tanrısı, Panteon'daki en tahmin edilemez varlıktır. Ruh hâli sürekli değişir. Bir gün hafif bir meltemdir, ertesi gün köyleri yerle bir eder. Gemileri batırıp şehirleri tersyüz eder. Bu ülkenin sonunu getirebilir."

Chaghan, Nikan ertesi gün yok olsa umursamazmış gibi konuşuyordu. Rin suçlanmayı, sorumlu tutulmayı beklemişti ama Chaghan artık Altan olmadığına göre bir Tepediyarlının Nikan'ın işleriyle alakası olmazmış gibi davranıyordu ve onu suçlamadı. Belki gerçekten alakası kalmamıştı.

"Onu durduracağız," dedi Rin.

Chaghan umursamazca omuz silkti. "İyi şanslar. Hepiniz birlikte ancak başarırsınız."

"O zaman bize liderlik yapar mısın?"

Chaghan başını iki yana salladı. "Ben lider olamam. Tyr'in yüzbaşısıyken bile bunu biliyordum. Altan'ın Kâhiniydim ama geleceğimde komutan olmak yoktu hiç."

"Neden?"

"İmparatorluk'un en ölümcül kuvvetinin başına bir yabancı mı geçecek? Pek olası değil." Chaghan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır, Altan, Golyn Niis'e gitmeden önce bir sonraki komutanı belirledi."

Rin başını kaldırdı. Bunu bilmiyordu. "Kim?"

Chaghan bunu sorduğuna inanamıyormuş gibi ona baktı.

"Sensin," dedi çok barizmiş gibi.

Rin karnına yumruk yemiş gibi olmuştu.

Altan kendinden sonraki komutan olarak onu seçmişti. Mirasını ona teslim etmişti. Khurdalain'den ayrılmadan önce emri yazıp kanla imzalamıştı.

"Ben Cike'ın komutanıyım," dedi Rin ve anlamını algılayabilmek için bunu kendine tekrar etmesi gerekti. Savaş Lordları'nın generalleriyle aynı statüdeydi. Cike'a istediği emri verecek gücü vardı. "*Cike'ı ben komuta ediyorum.*"

Chaghan ona yan yan baktı. Yüz ifadesi ciddiydi. "Dünyayı Altan'ın kanıyla boyayacaksın, değil mi?"

"Sorumlu olan herkesi tek tek bulup öldüreceğim," dedi Rin. "Beni durduramazsın."

Chaghan kuru ve keskin bir kahkaha attı. "Ah, seni durdurmayacağım."

Elini Rin'e uzattı.

Rin, Chaghan'ın elini tuttu ve boğulan diyarla kül dolu gök, Speerlı ile Kâhin'in andına şahit oldu.

Rin ile Chaghan uzlaşmaya varmıştı. Artık Altan'ın takdiri için savaşmıyorlardı. İşledikleri korkunç suçlarla birbirine bağlanan müttefiklerdi.

Öldürmeleri gereken bir tanrı vardı. Yeniden şekillendirecekleri bir dünya. Devirecekleri bir İmparatoriçe.

Döktükleri kan onları bir araya getirmişti. Çektikleri acılar onları bir araya getirmişti. Başlarına gelenler onları bir araya getirmişti.

Hayır.

Bu, Rin'in *başına gelmemişti.*

Sizi hiçbir şey yapmaya zorlamayız, diye fısıldamıştı Anka ve doğruyu söylüyordu. Anka ne kadar güçlü olsa da Tearza'yı zorlayamamıştı. Ve Rin, anlaşmalarını tüm kalbiyle kabul etmişti, onu Anka ikna etmemişti.

Jiang yanılıyordu. Kontrol edemeyeceği güçlerle uğraşmıyordu çünkü tanrılar tehlikeli değildi. Tanrıların, Rin'in onlara verdiği güç dışında güçleri yoktu. Tanrılar dünyayı ancak onun gibi insanlar aracılığıyla etkileyebilirdi. Kaderi yıldızlarda veya Panteon'un defterlerinde yazılı değildi. Kararlarını kendi vermişti. Ve savaşta tanrıları çağırsa da onlar yalnızca bir araçtı.

Kaderinin kurbanı değildi. Son Speerlıydı, Cike'ın komutanıydı ve tanrıları dize getiren bir şamandı.

Ve tanrılara korkunç şeyler yaptıracaktı.

TEŞEKKÜR

Hannah Bowman muhteşem bir temsilci, editör ve destekçi. O olmasaydı, kitabın sonunda birçok karakter hayatta olurdu. Liza Dawson Associates ekibi bana karşı çok iyi davrandı. David Pomerico ve Natasha Bardon bu kitabı çok daha iyi hâle getiren harika editörler. Laura Cherkas, çok fazla hatamı yakalayan şahin gözlü bir redaktör. Hepinize bana şans verdiğiniz için teşekkür ederim.

Jeanne Cavelos, kişisel Gandalf'ım, beni yazmaktan hoşlanan birinden bir yazara çevirdi. Umarım Elijahcorn sana iyi davranıyordur. Kij Johnson bir dâhi ve büyüdüğümde ona benzemek istiyorum. Barbara Webb inanılmaz havalı. (Umarım Ethan ve Nick çok mutlu olur.) Dr. John Glavin'le olan ofis-saati sohbetlerim bana ilham verdi ve beni motive etti. Beni her zaman daha iyisini yapmaya ve daha iyi yazmaya teşvik ettiğin için teşekkürler.

Odyssey 2016 sınıfım bana ciddi, fiziksel acılar çektirdi. Hepinizi özledim! Her şeye kadir olduğundan beri seninle konuşmak zorlaştı, Bob. Binobos'a –Huw, Jae, Jake, Marlee, Greg, Becca, Caitlin– gülüşler, margaritalar ve *Pacific Rim*'i defalarca seyrettirdiğiniz için teşekkürler. Bennett: Bak! *Scargon* sözcüğü sonunda bir kitapta yer buldu. Bir gün hikâyesi anlatılacak. Not: Seni seviyorum. Domatesler –Farah Naz, Linden, Pablo, Richard, Jeremy, Josh– parlayan yıldızlarım, cankurtaranlarım ve en iyi dostlarımsınız. Yanımda olduğunuz için teşekkürler.

Son olarak, Anne ve Baba: Sizi çok seviyorum. Bana sahip olduğum hayatı sağlayabilmek için yaptığınız fedakârlıkların karşılığını hiçbir zaman ödeyemem ama sizi gururlandırmak için çabalayacağım. Göçmenler, işleri halleden biziz.

NEBULA EN İYİ ROMAN ADAYI

LOCUS EN İYİ İLK ROMAN ADAYI

DÜNYA FANTAZİ EN İYİ ROMAN ADAYI

Çin'in kanlı yirminci yüzyılından ilham alan, ihanet ve büyü dolu bu epik fantastik roman, hayal gücü kuvvetli bir yazarın heyecan verici ilk kitabı.

Rin'in, İmparatorluk çapında düzenlenen Akademi'ye giriş sınavını geçmesine herkes şaşırmıştı. En çok da Rin. Nikan'ın en prestijli askeri okulu olan Sinegard'a girmesi ise daha da şaşırtıcıydı.

Ama sürprizler her zaman iyi sonuçlanmazdı.

ONU SAVAŞA HAZIRLADILAR.

Sinegard'da koyu tenli, güneyli bir köylü kızı olmak kolay değildi. Teni, fakirliği ve cinsiyeti yüzünden sınıf arkadaşlarının alay konusuna dönüşen Rin, doğaüstü ve ölümcül bir güce sahip olduğunu fark etti – efsanelerdeki gibi şamanik güçleri vardı. Bu yeteneğinin boyutunu, görünüşte deli olan hocası ve psikoaktif maddeler yardımıyla keşfe çıkan Rin, uzun zamandır ölü olduğu düşünülen tanrıların hâlâ yaşadığını öğrenecekti. Bu gücü kontrol altına alması, sadece Rin'in hayatını değil, aynı zamanda bir imparatorluğun kaderini de değiştirecekti.

O İSE SAVAŞI BİTİRMEYİ PLANLIYOR.

"2018'in en iyi fantastik çıkış romanı... Bu yılın Harry Potter'ı."
—WIRED

"*Haşhaş Savaşı*'nda, R. F. Kuang tarih ve mitolojiden esinlenerek savaşın, intikamın, gücün ve deliliğin acımasız bir hikâyesini anlatıyor. Kendinizi hazırlayın."
—FONDA LEE

Haşhaş Savaşı Üçlemesi 1
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786258 475531
/ithakiyayinlari